

C E R E N M E L E K

KALINTI

CEREN MELEK

KALINTI

II

KALINTI

II

Yazar: Ceren Melek

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Ece Uyar

Düzeltili: Saniye İngin

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ocak, 2022

ISBN: 978-625-7382-86-1

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2022, Ceren Melek

Türkçe Yayın Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi No: 38
Zeytinburnu/ İstanbul
Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

CEREN MELEK

KALINTI

II

EPHESUS

GERBENLEK

KALEMİ

II

1912

1. BÖLÜM: KARA LORD

Karmen Özekli

Karanlıkta kaybolmuştum, önümü göremiyordum. En ufak bir ışık bile yoktu. Belki de kör olmuştum. Doğaüstü olaylar silsilesi içerisindeydim. Ben bu metafizik olayları yaşayarak büyümüştüm ancak artık yolumu kaybetmiştim. Bu dünyada gerçekten bir amacım var mıydı? Yoksa doğaüstü bir varlığın karnını doyurmak mıydı tek vazifem?

Hayır, benim vazifem bu değildi. Ben de bir insandım. Tıpkı diğerleri gibi, eğlenmek ve okumak isteyen bir insandım. Ben, insan olmaya özenen bir insandım.

Bir adam tanımıştım, aniden girmişti hayatıma. Beni karanlığın büyüyle değil, insani bir şefkatle sevmişti. Ancak benim bu adamdan vazgeçmem gerekiyordu. Onun için ondan geçmeliydim. Haris'i tanıyordum, o blöf yapmazdı. Ben seçimimi yapmıştım: Hayatıma ansızın giren, gece mavisi gözlerine yanık olduğum adamı seçiyordum.

"Ben ilk defa âşık oldum Ezel." Senin deyimle, bu çok efsanevi oldu Ezel Asral.

Uzaklaştım ondan. Yer sallanırken tanıdık bir el çekti beni kendine. İtiraz etmedim, sadece güçsüzce birkaç yaş döktüm.

"Karmen!" diye bağırdı acıyla Ezel.

"E-ezel," dedim ancak sesim duyulmamış gibiydi. Bir girdapta sürükleniyordum ve sonumu bilmiyordum.

"Sen seçimini yaptın Karmen," dedi Haris o korkunç sesiyle. Karanlık, her yer karanlıktı.

Sarsıntı durdu, dış kapı yavaşça açıldı. "Karmen!" dedi bir kez daha Ezel. Haris tuttuğu kolumu bıraktı. Aydınlanan salonda, Ezel'e yakınlaştım. Beni görmüyordu!

"Ezel," dedim ancak kimse beni duymadı.

"Karmen gitmiş Ezel." Hayır! Buradayım işte.

"Gidemez."

"Çıkmamız gerek Ezel, onlar gitmişler." Ben hep buradayım Ezel.

Dışarı çıktılar. Haris'i arkamda bıraktım ve ben de çıktım. Çıkمامış olmayı diledim. Her yerde kan vardı, ağır kan kokusu her yanı sarmıştı. Ve iki minik bedeninin parçaları, her yerdeydi.

Her daha fazlası olamaz dediğimde daha fazlasıyla sınıanıyordum. Burnum sızladı, o bebeğin temiz kokusu hâlâ burnumdaydı ama artık kan kokuyordu. Hıçkırıklarım arasında yere düştüm, bacaklarım beni artık taşıyamıyordu. Ezel de hemen yanımda, dizleri üstüne çöktü yorgunca.

"Ezel," dedim gözyaşlarım arasından ama duymadı.

"Boşuna uğraşma, başka bir boyuttayız. Bizi göremezler, duyamazlar." Ona bakmadım, kızmadım, nefret etmedim. Çünkü artık ona karşı korkudan başka bir şey beslemiyordum. Artık onun gerçekten de bir yaratık olduğunu biliyordum. Çok uğraşmıştım aksine inanmak için ama o her seferinde bana gerçek yüzünü göstermişti.

O kadar zavallıydım ki bir canavarı en yakınım yapmıştım ve bunu hiçbir zaman yadırgamamıştım. Şimdiyse yaptığım hatanın diyetini en ağır şekilde ödüyordum. Artık ne gücüm ne de hâlim kalmıştı.

"Buradan hemen gitmemiz gerek Ezel," dedi Eren korku dolu sesiyle.

Ezel, yorgunca kaldırdı kafasını. "Karmen'i almadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Karmen yok! Gitti, onu seçti. Burada kalırsan çok daha kötü şeyler olacak," dedi Melih bağırarak fakat Ezel onları duymuyor gibiydi. Ben zaten hep buraya hapsolmuştum, biraz da senin için olurum. Git sevgilim.

"Gelmeyeceğim!" dedi, kasılmış çenesini biraz daha sıkarak.

"Görünmez olmak çok eğlenceli, değil mi?" dedi Haris, keyifli bir sesle.

"Ezel lütfen, sonra tekrar geliriz ama şimdi gitmemiz gerek. Yoksa hepimizi öldürecek," dedi Yasema ama Ezel onu da duymadı.

Ezel ayağa kalktı, hâlâ güçlü duruyordu. Daha ne kadar yıpratacaksın kendini benim için?

Eve döndü. Gözlerindeki düşmanca bakışı bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Eve yürüdü, gözlerine bir perde inmişti sanki. Öfkeliydi. Eve varacaktı ki Kerem yaklaştı arkasından. Kerem'in elinde, Ezel'in silahı vardı.

“Ezel!” Bağırdım ancak yine duymadı.

Kerem silahın arkasıyla Ezel’in kafasının arkasına sertçe vurdu. O kadar sert vurmuştu ki bir kez daha bağırdım acıyla. Ezel yere düşmeden Kerem onu tuttu, bayıltmıştı. Eren ve Melih de yardım etti ve Ezel’i arabaya taşıdılar. Sonra hep birlikte, arabalara binip gittiler. Yüreğimdeki acı nefesimi kesiyordu.

Hoşça kal sevgilim.

“Artık tekiz, eskisi gibi,” dedi Haris ve ona baktım. Kana aç, canavar...

“Hiçbir şey eskisi gibi değil, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.” O masum bebek vücutlarına baktım çok kısa bir an. Dayanamıyordum. “Bunu nasıl yaptın?”

“Bunu ben yapmadım, bunu içimdeki şeytan yaptı. Yapmak zorundayım Karmen. Bu benim doğam, zevk alıyorum. Ve artık özgürüm. Artık gücümün bir sınırı yok! Bu dünyaya hükmedeceğim, her şey avuçlarım arasında.” Zevkle konuşuyordu, büyük bir hevesle. Sadece bir an üzgün gözüксе belki de isteyerek yapmadığına inanabilirdim ancak öyle bir şey olmadı.

“Düşün! Sen ve ben sonsuza dek bu dünyaya hükmedeceğiz.”

“Sen hastasın!” Güldü, yaklaştı. Hemen arkamdaki manzaraya, eserine baktı.

“Ben artık çok güçlüyüm Karmen. Artık özgürüm. Sen de bunu istemiyor muydun? Sen hep benim bu evden çıkmamı isterdin. Artık kurtuldum işte.” Sesi yumuşaktı, eski Haris gibi.

“Bu şekilde değil,” dedim artık çıkmayan sesimle. “Keşke seninle hiç tanışmamış olsaydım Haris. Keşke, hiç seninle kalmak istemeseydim. Keşke kuruyup gitseydin.” Acıyla iç çektim, artık nefes alamıyordum. Bu çok fazlaydı. “Sen beni hiç sevmedin. Ben senin için her zaman kurumanı engelleyen bir kan kaynağıydım. Bu yüzden bana şefkat gösterdin, beni kullandın. Senden başka kimsenin beni istemediğine beni ikna ettin. Benim sayemde, bu eve girenlerin kanını tükettin. Tanrım, çok aptalmışım.”

“Hayır! Yıllar sonra benim tek değer verdiğim şey sendin! Ve sen onu seçtin.” Zaten her şey Ezel’in bu eve gelişiyle başlamıştı. Her şey Haris’in kıskançlıklarının sonucunda doğmuştu ve sadece bir kıskançlık tüm dünyanın karanlığa gömülmesine neden olacaktı.

“Evet, onu seçtim. Çünkü o bir insan! Merhametli, sevgi dolu, düşünceli ve senin olamadığın her şey. Onu sevdim, onu seni sevdiğimden çok daha sevdim.” Bağırıyordum ve ben konuştukça rüzgârın şiddeti artıyordu. Haris’in bakışları daha da koyulaşıyordu ancak susmuyordum ve susmayacaktım. “Ona âşığım! Onun için kendimden vazgeçecek kadar çok hem de. Seni hiçbir zaman sevmeyeceğim. Sen kana aç, insanları gözünü kırpmadan katleden bir canavarsın.”

Rüzgâr daha da arttı, artık kulaklarım uğulduyordu. Arkamı döndüm, eve yürüdüm. "Bu evden, benden hiçbir zaman gidemeyeceksin," diye bağırdı, bu şiddetli rüzgâr bile büyük bir öfkeyle çıkan sesini kısamamıştı. "Şayet kurtulursan gerçek bir deli olacaksın."

Eve girdim, artık ev diyemediğim kaleye. Soğuk ve kasvetliydi ama bu kasvet öncekilerden farklıydı. Benden çok şey alan, lanet bir yerdi artık kale. Son âna kadar Haris'e inanmıştım, son ana dek. O son an bir yılan olup boynuma dolanmıştı ve ben artık nefes alamıyordum.

Yavaş adımlarla salona yürüdüm. Tüm perdeler açılmıştı. Yavaş adımlarla salonu gezdim. Belki ilk gelişim değildi ama ilk defa nefret ettiğim bir yerdi. Gözlerim şöminenin ateşine tutuldu. Bugüne kadar yaşadıklarım bir bir belirdi gözlerim önünde: Benim kısa ve boş hayatım!

İçimdeki kasvetli düşünceler her geçen saniye katlanarak artıyordu. Yaşadıklarımı artık hazmedemiyordum, yorulmuştum. Belki en yorucu kısmı, hepsinin benim suçum olmasıydı. Saf Karmen. Bir yaratığa bağlanan, onun iyi olabileceğine inanan Karmen. Ne kadar aptalmışsın Karmen.

Şöminenin ateşi harlandı.

Keşke hiç buraya gelmemiş olsaydı, o zaman hayat onun için hep daha pembe olacaktı. Ancak gelmişti ve ben bencilce bundan haz alıyordum. Her şeye rağmen, ben onun varlığını çok sevmiştim. Çaresiz bir kabullenişin içerisindeydim. Aksi de olamazdı zaten, aksine inanmak aptallıktı. Ve ben daha fazla aptal olmayacaktım. Haris, beni bırakmayacaktı. Bıraksa bile hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Karmen ölüyordu.

"Kolyeyi çıkar," dedi birden yanımda beliren Haris. Karanlığının kanıtı gibi olan kara gözlerine baktım hissizce.

"Hayır, zaten kanımda süsen var."

"Kolyeyi çıkar," dedi sahte bir tebessümle. "Hesaplamalarıma göre, süsen kanından iki saat içerisinde çıkacak. Belki de daha kısa."

Alayla güldüm. "Çıkınca ne olacak? Ezel'i mi unutturacaksın? Yoksa kendine mi bağlayacaksın? Daha ne kadar düşeceksin?"

"Hiçbirini yapmayacağım," dedi ancak gözlerinden çok tehlikeli bir ışık geldi geçti. Biliyordum, çok daha kötüsünü yapacaktı. Fakat daha kötüsü ne olurdu bilmiyordum. "Git ve üstünü değiştir, kendi kıyafetlerini giyin." Üstümde bir tayt ve kazak vardı.

“Bunlar benim kıyafetlerim zaten.” Elbise giyinmemi istiyordu, tıpkı eskisi gibi.

“Git ve duş al, sonra üstünü giyin. Ardından yanıma gel. Seni bekliyorum.”

“Giyinmeyeceğim,” dedim öfkeyle. Sırtışı genişledi, yakınlaştı. Elleri havalandı ve geri çekilmeme fırsat tanımadan kazağımı ikiye ayırdı.

Çıplak tenime iştahla baktı, bu bakışı çok iyi biliyordum, acıkmıştı. Eli uzandı ve kolyemin ucuna dokunmadan sertçe çekti. Boynumda hissettiğim acı, düşen kolyeye karıştı. Göğsüm zorla aldığım nefesle birlikte şişti. Kolyeyi, şöminenin içine fırlattı.

“Git ve elbiseni giyin. Aksi hâlde çıplak dolaşacaksın.” Onun karşısında böyle durmak istemiyordum. Zorlukla nefes aldım, arkamı döndüm. “Duş almayı unutma,” diye söylendi arkamdan.

Üst kata çıktım, odama girdim. Banyoya girdim, üzerimdekileri teker teker çıkardım. Suyu açtım, sesim duyulmasın diye. Ve daha fazla ayaklarım üstünde duramayarak yere çöktüm. Damla, Murat, bebekler, Ezel’in gidişi... Dayanamıyordum. Dudaklarımdan çıkan hıçkırıkları, ellerimle örtmeye çalıştım ancak başarısızdım.

Süsen kanımdan çıkacaktı, o zaman bana neler yapacaktı? Zihnime ne tür oyunlar oynayacaktı?

Suyun altına girdim, sakinleşmeye çalıştım.

Uzun bir süre suyun altında öylece durdum ama sonsuza kadar burada kalamazdım. Havlu sardım bedenime, çıktım banyodan. Dolabımı açacaktım ki yatağın üstüne özenle bırakılmış elbiseyi gördüm. Kırmızı, saten ve uzun geceliğe benzeyen elbiselerimden biriydi. Demek bunu giyinmemi istiyordu.

Giyindim, ona direnmek anlamsızdı. Bir elbise giyinmiyordum, bir kefeni üstüme geçiriyordum kendi isteğimle ama bu kefeni zaten ilk giyişim değildi. Uzun zamandır giyiniyordum.

Dediğini yaptım, çıktım odadan. Çıplak ayaklarımla, artık yabancı olduğum koridorlarda yürüdüm. Ezel’in odasına girdim. Her yerde çaresizce süsen aradım ama bir toz bile yoktu. Haris önlemine almıştı anlaşılana.

İndim aşağı, sessiz sedasız.

Oradaydı, şöminenin karşısına kurulmuştu. “Uslu hâllerine bayılıyorum.” Almam gereken cevaplar vardı.

“Hâlâ başka bir boyutta mıyız?” Yakınlaştım.

“Hayır, kısa süreliydi o.” Karşısında durdum. Bir süre hiçbir şey demeden gözlerime baktı. Eliyle, yanındaki boşluğa iki kere vurdu. İtirazsız yanına oturdum.

“Artık özgürsün, neden hâlâ buradayız?”

“Bilirsin, alışkanlıklar çok çabuk bırakılmıyor.” Yutkundü. “Hissediyorum.”

“Neyi hissediyorsun?”

“Her bir zerrem, evrene yayıldığını hissediyorum. Bu iyi geldi, sanki içimdeki karanlık hafiflemiş gibi.” Karanlık yeni başlıyordu ve bu sefer çok daha ölümcül olacaktı. İkimiz de biliyorduk bunu. “Süsen kanından çıkmak üzere,” dedi saate bakarken.

“Kokusunu alamıyor musun? Kanımda.”

“Hayır, olayda bu. Kendini benden gizleyen tek şey süsen.” Bir süre yüzümü seyretti. “Bana bir şarkı söyler misin?” Tüm hastalıklı ifadesini ardında masum bir ifadeye bürünmeye çalıştı ama o zaten hiç masum olmamıştı.

“Sana şarkı söylemem için sana karşı bir duygu beslemem gerek. Ben sana karşı hiçbir şey hissedemiyorum Haris.”

Kafamı ona doğru çevirdim. Bana bakıyordu, tıpkı eskisi gibi. Hiçbir şey olmamış gibi ama olmuştu.

“Bizden bu kadar çabuk mu vazgeçiyorsun?”

“Yaptıklarını unuttun sanırım. Ben asla unutmuyacağım.” Yutkundü.

“Bilerek yapmadığımı biliyorsun.” Gözlerimdeki bakışa dayanamıyormuş gibi bakışlarını yine şöminenin ateşine çevirdi.

“Bilerek yaptın! Senden öğreniyorum.” Ayağa kalktım.

“Eğer o hayatımıza gir-” diye başladı ancak sözünü kestim.

“Ezel hayatımıza girmeseydi de sen bir canavardın. Ezel sadece gözlerimi açtı.” Öfkeleniyordu, bunu bakışlarından hissetmiyordum, bunu evin içindeki havadan hissediyordum. Üşüyordum.

Daha da karardı gözleri. Yüzünde yine pis bir sırıtış belirdi ve parmağını şaklattı. Yerin ayağımdan kaydığını hissettim, her taraf karardı. Düşüyor gibiydim ama hareket etmiyordum. Kalbim korkuyla çarpıyordu. Karanlık gözümü kör etmiş gibiydi. Ve derin karanlık yavaşça yarıldı. Görüntüm aydınlandı, aynı yerdeydim.

Ancak açtım, çok açtım. Boğazım kuruydu, nefes alamıyor gibiydim. Ve karşımda bir kadın vardı, saçlarını sıkıca topuz yapmış olgun bir kadın. Bana kor-

kuyla bakıyordu ve ben bundan zevk alıyordum. Dişlerim uzadı ve etine geçirdim. Kanını içime çektim, içtikçe içimdeki yangın söniyordu. Doymuyordum, çok daha fazlasını hissediyordum.

Evin merdivenlerinde onu gördüm, Karmen'i. Küçük Karmen. Korkuyla bakıyordu bana küçüklüğüm. Bu ben değildim! İçime dolan acı ve pişmanlığın hemen ardından görüntüm yine karardı.

Ve bu sefer çok daha derin bir acıyla aydınlandı. Nefes alamıyordum, yerdedydim. Tüm vücudumdaki kan çekilmiş gibiydi. Acı dayanılmaz derecedeydi. Önümde gri bir kedi durdu. Bu kedi, tanıdıkı.

Acıya ve içimdeki kan arzusuna daha fazla dayanamadım. Karşımdaki kediyi kendime çektim, dişlerimi tüylü derisine geçirdim. Küçük kedi acıyla hırlarken içimdeki şey daha da acıkıyordu.

Tek bir damla kalmayana kadar içtim kedinin kanını. Dişlerimi geriye geçtiğimde ise içimde büyük bir vicdan azabı vardı.

Görüntüm yine karardı. Bahçedeydim bu sefer. Karşımda orta yaşın üstünde bir adam vardı, bahçeyle ilgileniyordu. Ben bu adamı da tanıyordum. Bu sefer içimde büyük bir açlık yoktu. Ancak bu sefer içimde büyük bir arzu vardı. Etine dişimi geçirmek ve o eşsiz kırmızı sıvıdan içmek istiyordum. Hatta etlerini parçalamak ve haykırışlarını işitmek istiyordum.

Ve yaptım da ama onun kanını bitirmedim. Çünkü daha tazesini karşımda çişlik atıyordu, bu sefer kadındı. Onun da kanını tükettim.

Ve farkındaydım ki bu sefer içimde en ufak bir pişmanlık dahi yoktu. Daha çok kan arzusu, daha çok ölüm hazzı vardı.

Yine ve yine karardı görüntüm. Hiç tanımadığım bedenleri yoldan çekiyor ve kanlarını tüketiyordum. Bir arabanın önündeydim ve araba tanıdıkı, Ezel'in arabası. Önüne aniden çıktığım araba, sağa kırdı ve büyük ağaca çarptı. Karlı yolda, arabaya büyük adımlarla yaklaştım. Karşımda Murat ve Damla vardı. Murat korkuyla Damla'ya bakıyor ve iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Güldüm, birazdan hiç de iyi olmayacaktı.

Önce Damla'nın kapısına yürüdüm. Kapısını açtım. Beni fark ettiklerinde gözleri korkuyla irileşti, afalladılar ve bildikleri duaları sıralamaya başladılar. Damla'yı kolundan çekerek çıkardım arabadan. Kanlarında süsen vardı, içemedim ancak parçalardım.

"Tanrım, yardım et," diye yalvarıyordu Damla. Sana burada tanrı bile yardım edemez. Sen benim kusursuz planımın, en önemli parçasısın.

"Bırak onu! Yalvarırım bırak onu, beni al," diye bağıırıyordu Murat. Endişelenme, ikinizi de alacağım. Çıplak ellerimle vücütlerini parçaladım, bazen dişlerim geçirdim ama içmedim. Her bir saniyesinden zevk aldım ve anne karnından da bebekleri çıplak ellerimle söküp çıkardım.

Görüntü karardı bir kez daha. Bu sefer diz çökmüştüm. Altı köşeli bir yıldızın ortasındaydım. Önümde son demlerini yaşayan iki küçük can vardı. Ağlıyorlardı, geceyi ve ormanı yarıyordu haykırışları. Belki de hissediyorlardı.

Ellerimi kaldırdım. Önce birini aldım elime. Küçük sağ bacağını kopardım önce çıplak elimle pek de zorlanmadan. Sonra sol bacağını, sonra kollarını ve en sonda kafasını. Ardından diğer bebeği aldım elime ve buna devam ettim. Her saniye daha çok haz aldım, her saniye daha da güçlendim ve evrendeki tüm gücü ellerimde hissettim.

Çiğlikler içinde açtım gözlerimi. Evdeydim, ayaktaydım ve Haris karşımdaydı. Yüzünde hilekâr bir gülümseme vardı.

Ben mi? Ben düşünemiyordum, titriyordum. Az önce ne yaşadığımı anlamaya çalışıyordum. Nefes alamıyordum. Ellerimi havaya kaldırdım, kan yoktu. Hâlbuki az önce defalarca kez katil olmuşum, insanları parçalamıştım.

"Kitabı birazda benim gözümde oku istedim. Hoşuna gitti mi?" Duyuyordum ama anlayamıyordum. Sanki sesi çok uzaklardan gelir gibiydi.

Gözlerim, ellerimdeydi. Elimi dişlerime götürdüm, aynılardı. İçimde kan içme arzusu yoktu, her şey Haris'in bir oyunuydu. Peki neden bu kadar gerçekti? Sanki hepsini ben öldürmüştüm ve bundan zevk almıştım. Haris konuşuyordu, dudakları oynuyordu ancak artık duymuyordum da. Gözlerimi kırıştırdım, kalp atışlarım canımı yakıyordu.

Yerlere sürünen saten elbisemle geçtim yanından, konuşamıyordum. Hatta düşünemiyordum. Sadece ölüyordum, zihnim kanıyordu. Merdivenleri çıkmaya başladım. Yer sanki yumuşaktı ve biraz sert bassam içine girecektim. Karanlık ruhumu emdi, zihnimi süpürdü. Boşluktaydım.

Azap dolu, koca bir boşluk. Karanlık büyüyor, benliğim küçülüyordu.

Bana ne yapmıştı? O kadar gerçekçiydi ki... Damağımda kanın tadını, burnumda kokusunu ve içimde o vahşi hazzı hâlâ hissediyordum.

Uzun, tablolarla çevirili ve kasvetli koridorda öylece yürüyordum. Mıkna-tısa yaklaşan bir pusula gibiydim. Önümden beyaz ve uzun bir şey uçup geçti. Durdum. Sanki mümkünmüş gibi biraz daha hissettim korkuyu.

Yürümeye devam ettim. Odamdan sesler geliyordu, öksürük sesleri. Aynı zamanda gözleri kör edecek kadar parlak beyaz bir ışık çıkıyordu.

Odama girdim, yavaş yavaş ışık kesildi.

Yatağımdaydı, uzanıyordu ve gözleri açıktı: Annem. Buradaydı, hemen karşımda. Sızlayan burnumla bu işkenceye daha fazla dayanmayacağımı hissettim. "Karmen." Oydu işte, onun sesiydi.

"A-anne," dedim inlercesine. Annem gülümsedi.

"Yanıma gelsene." Yanağımdan düşen yaşlarla yanına ilerledim, yatağa oturdum. Buradaydı, hemen yanımdaydı annem. Ne kadar da güzeldi.

"Anne," diyebildim zorlukla.

"Ne kadar da büyümüşsün meleğim." Siyah saçları, beyaz elbisesinin omuzlarına dökülmüştü. Beyaz teni çok daha beyaz duruyordu. Vücudundan hayret verici bir parıltı yayılıyordu. Yüzünü artık sadece fotoğraflarına bakarak hatırladığım annem karşımdaydı.

Dayanamadım, sarıldım sıkıca. Kokusu bile aynıydı.

"Anne, çok özledim." Onun göğsünde hıçkırıklarla ağlamak, çok rahatlatıcıydı. Okşadı saçlarımı fazla gerçekçi olan, pamuk gibi elleriyle.

"Benim minik kızım neden üzüldü böyle?" dedi sarılışıma sıkıca karşılık vererek. Daha da çoğaldı hıçkırıklarım, öptü başımın üstünü.

"Neden gittin anne?"

"Benim gidişim Kara Lord'un uyanmasını sağladı." Dondum. Duyduğum ses, melek sesli anneme ait değildi. Annemin melodik sesinden çok uzak, kalın, korkunç ve ekolu bir sestti.

Hızla ayrıldım annemin kollarından. Annemin yüzü, değişiyordu.

Gözleri yanlara doğru akıyor, dudakları iki kenarından aşağı doğru eğiliyordu ve rengi koyulaşıyordu. Korkuyla kalktım yatakta. Annem bir yaratığa dönüşmüştü. Uzun, boynuzlu, keskin dişli, koyu yeşil renk bir yaratığa.

Bana doğru geliyordu.

Bir çığlık kaçtı dudaklarım arasından. Kaçmaya çalıştım ancak ben bir adım bile atmadan beni yakaladı. Bacağımdan tutup yere yapıştırdı.

Kafam yere sertçe çarparken duyduğum korku, hissettiğim acının önüne geçiyordu. Ayağa kalktım, kaçacak yer kalmamıştı. Odanın köşesindeydim ve o hemen karşımdaydı. Çok korkunçtu.

Korkuyorum.

Anne yeniden gelsen olmaz mı?

Ama gelmedi.

Beni öldürecekti.

Yaratık beni tekrar yere itti. Ve benimle birlikte, komodinin üstündeki, küçük balerin de düştü: Ezel'in bana hediye ettiği, bana benzeyen küçük balerin. Kızıl gözlü, siyah saçlı ve kırmızı elbiseli kadın.

Ezel. Bunlara sebep olduğum için özür dilerim. Sonda gibi hissediyorum, her şey bitmiş ve zihnim mağlup. Balerine uzandım, ona dokunmak bana güç verecekti. Sadece Ezel'in varlığını hissetmeye ihtiyacım vardı, belki bu son olacaktı.

Yaratık, uzun dişlerini ve uzun pençelerini çıkarmıştı. Tam saldırmak üzereyken balerini ellerimin arasına aldım. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Bir darbe bekledim ya da bir acı ancak hiçbirini yoktu.

Nasıl birden gitmişti?

Gözlerimi yavaşça açtım, gitmişti. Derin derin soluklandım. Yorgunca alnımı, avuçlarımın arasındaki balerine yasladım.

Burnumda bir koku vardı, tanıdık bir koku. Süsen kokusu! Ve koku avuçlarım arasındaki biblodan geliyordu. Düşünceler zihnimde bir yıldırım gibi çakıldı. Ezel, biblonun içine süsen koymuştu! Evet, bu cehennemden kurtulabilirdim.

Açabileceğim bir yer aradım, ellerim o kadar titriyordu ki bulamıyordum. Bibloyu yere fırlattım sertçe ve küçük balerin parçalara ayrıldı. İçinden kurumuş süsen yaprakları döküldü. Hızlı olmam gerekiyordu, yakalanırsam her şey biterdi.

Bir tutamı ağızıma attım ve hızlıca yuttum. Diğerlerini yerden topladım, banyoya koştum. Hızlıca çekmeceleri açtım, bulduğum ucu sivri makası elime aldım. Elimdeki süsen çiçeklerini makasın her tarafına sürdüm. Ne kadar etkili olurdu bilmiyordum ancak başka yolum yoktu.

Kokusunu alamayacaktı. Makası elime aldım, arkama sakladım. Artık ruhsal acıdan hissizleşen bedenimle çıktım odadan.

Yürümeye devam ettim uzun koridorda, aşağı indim. Haris yine oradaydı, şömineyi seyrediyordu.

"Tebrik ederim," diyebildim. "Amacına ulaştın." Ona yürümeye devam ettim. Kafasını bana çevirdi. Arkamda sakladığım makası biraz daha sıktım. "Seni anladım, o insanları öldürürken neler hissettiğini anladım." Yanına otur-

dum, makası onun göremeyeceği şekilde yanıma bıraktım. Elimi kaldırdım ve siyah saçlarını okşadım.

“Hiçbir şey aslında senin suçun değildi. İçindeki kana aç yaratığın suçuydu.” İnanıyor muydu? Bilmiyordum.

Ayağa kalktı. Makası görmemesi için ben de ayağa kalktım. Makası elime alıp, arkaya sakladım.

“Seni affedeceğim ancak bir daha kimseyi öldürme. Sadece benim kanımı iç, eskisi gibi. Biz eskiden çok iyiydik.” Elimle, saçlarımı gerdanımdan çektim. Beyaz tenim göz önüne çıktı. İştahla yutkundum. “Eskisi gibi olalım. Sonuçta artık Ezel yok ve sen artık özgürsün. Ne kadar yaptıklarını kabullenemsem de bana söz verirsen isteyerek yanında kalırım.” Gözü çıplak boynumda geziniyordu.

Gözlerime çıktı bakışları. Yüzümü, avuçları arasına aldı. “Sana inanacak kadar saf değilim ama şu an bir saf olmak istiyorum.” Dudaklarıma uzandı, öptü dudaklarımı. Onunla daha önce defalarca öpüştüm ama artık bu hissizlikten öte midemi bulandırıyor. O bir canavardı, o bir Kara Lord idi. Çok kalmadı dudakları dudaklarımda. Ancak ayrılırken epeyce zorlandı.

“Söz,” dedi ve dişlerini çıkardı. Hiç düşünmeden boynuma geçirdi sivri dişlerini, yeni iki delik açtı boynumda. Aynı anda arkamda sakladığım makası, göğsüne sapladım sertçe. Haris durdu, yalpalayarak geriledi.

Ağzından çıkan kanlarla önce bana, ardından göğsüne baktı. Konuşmaya çalıştı ancak konuşamadı. Damarları belirginleşti, siyah damarları. Çektiği acıyı gözlerinden okuyordum.

Üzülmeli miydim? Hayır. O çok daha fazlasını hak ediyordu.

“K-ka...” Konuşamadı. Kan kusuyordu yine, acıyla hırıyordu. Az önceki sahneler doldu zihnime, kanlı sahneler. Biraz daha acı vermek istedim ona, o bebeklere yaptığı gibi parçalamak istedim bedenini.

“Tebrik ederim, dediğini yaptın. Artık akıl sağlığımın yerinde olduğuna inanmıyorum.” Kustuğu kan, ahşap zeminde kaydı. Çıplak ayak parmaklarıma bulandı.

Bir süre öylece onu seyrettim. Her anını kazıdım zihnime, her saniyesinden keyif aldım. İlk defa birsinin acısı böylesine zevk veriyordu, üstelik bu kişi yıllarımı harcadığım kişiydi. Bu düşünce bile sızlatmadı kalbimi, kalbim neredeydi?

“Sen ölümsüz değilsin, öleceksin.”

“K-kaç!” dedi zorlukla konuşarak. Kaçmayacaktım. Bu evi yok etmeden hiçbir yere gitmeyecektim. Zihnim kanıyordu, kurtaramıyordum.

Onu arkamda bıraktım, yavaş adımlarla aşağı kata indim. Şarap mahzeninde, mahzendeki rafların arkasında duran benzin bidonlarını elime aldım. Bidonlardaki benzini yerlere döktüm. Önce bodrumdan başladım, sonra üst katlara tek tek çıktım, mutfağa indim. Mutfaka da dökerken Ezel'in masanın üstünde duran Zippo'sunu aldım.

Ve en sonunda onun yanına geri döndüm, hâlâ aynı yerdeydi ve hâlâ doğrulamıyordu. Son bidonu önce salona, en sonda onun üstüne boşalttım.

Bana baktı, son kez. Biliyordum, bu son güzel bakışıydı. Sanki insanmış gibi ama değildi.

Zippo'yu yaktım ve Haris'in bedenine üstüne attım. Benzinle buluşan Zippo ani bir ateş çıkardı. Tüm ateş Haris'in bedenini sararken çok geçmeden salona yayıldı. Son kez yanan Haris'e baktım. Kurtulacaktı, biliyordum. Aksini umut ederdim.

Arkamı döndüm çıktım alev alev yanan salondan. Yüzüme bulaşan isi hissederken evden ayrıldım.

Yürüdüm çıplak ayaklarımla karlı zeminde. Soğuk üşütmüyordu, soğuk yakmıyordu, soğuk sadece soğuktü. Hiçbir şey hissedemiyordum. Büyük bir boşlukta sürükleniyordum.

Oradaydı kırmızı arabam. Arabaya bindim, anahtarı üstündeydi. Ezel'in anlattığı gibi çalıştırdım arabayı ve beceriksizce sürmeye başladım. Çok zordu, arabayı dengede tutmakta çok zorlanıyordum fakat hemen uzaklaşmam gerekiyordu.

Sürdüm arabayı, şehre giden tabelaları takip ederek. Gece vaktinde çok daha zordu sürmek. Ancak en kötü ne olabilirdi ki?

Ben hayatımın en kötü dakikalarını bu gece yaşamıştım. Ve o kötü dakikalarda karanlığı yaşamıştım. Haris'in gerçek karanlığına birebir tanıklık etmişim. Ölüm, çok daha masum kalıyordu.

Arabalar sıklaşmaya başladığında hızlarına ayak uydurmakta zorlandım. Hızımı arttırdım ama önümdeki araba birden yavaşlayınca hızımı düşüremedim ve sertçe arabanın arkasına çarptım.

Çarpmanın etkisiyle sarsılarak durdum. Kafam sertçe direksiyona çarptı. Hissettiğim sızıyla bir süre hareket edemedim. Ardından kaldırdım başımı, indim arabadan.

"Kardeşim, sen ne yapıyorsun?" diye öfkeyle arabasından inen adama baktım. Adamın bakışları hayretle üstümde gezindi. "İyi misiniz hanımefendi?" dedi endişeyle.

Adamın yanından geçtim, otoyolda yürüyordum. Nereye yürüyordum?

Kana ve kara bulanmış çıplak ayaklarımla yürüyordum. Elbisemin uzun eteği asfaltı süpürüyordu, elbisenin bir askısı omzuma düşmüştü. Alnımdan akan kanı hissediyordum. Beyaz ellerim kanla kaplanmıştı. Bunlar onun kanıydı. Yüzümdeki isi de hissedebiliyordum.

Durdum dermansızca, başımı kaldırdım. Ay buradaydı, ay parlıyordu. Bu gece ilk kez ay bana parlıyordu. Ancak artık yalancı parlıtlara inanmıyordum. Artık akıllanmıştım, bu çok güç ve acılı olmuştu ama artık biliyordum. Artık karanlıkla tanışmıştım. Ve biliyordum ki ben bir daha eski Karmen olamayacaktım.

Yer sallandı, gözlerim kaydı ve dünyam karanlığa kapandı. Benim sonum buradaydı.

The first of the year was a very successful one for the school. The pupils showed a great deal of interest in their studies and were very attentive in class. The teachers were very kind and patient and did their best to make the school a pleasant place for all.

The second of the year was also a very successful one. The pupils showed a great deal of interest in their studies and were very attentive in class. The teachers were very kind and patient and did their best to make the school a pleasant place for all.

The third of the year was also a very successful one. The pupils showed a great deal of interest in their studies and were very attentive in class. The teachers were very kind and patient and did their best to make the school a pleasant place for all.

The fourth of the year was also a very successful one. The pupils showed a great deal of interest in their studies and were very attentive in class. The teachers were very kind and patient and did their best to make the school a pleasant place for all.

2. BÖLÜM: EV

Başımda derin bir sızı vardı, gözlerim açılmamak için direniyordu. Boğazımda hissettiğim kurulukla yutkundum, gözlerimi açtım. Bir kâbustan uyanmış gibiydim, çok acılı ve kanlı bir kâbus. Keşke her şey bir kâbus olsaydı ve uyandıgımda bitseydi. Ancak değildi ve kâbus Karmen'i almıştı benden. O canavarın kanlı ellerindeydi, masum bir melek.

“E-ezel?” Doğrudum yataktan, bana seslenen Yasema'ya baktım.

“Karmen, onu orada bıraktık,” dedim öfkeyle. “Bunu nasıl yaptınız? Nasıl onu, o yaratığa bıraktınız tüm gördüklerinizden sonra?” dedim sakinleşmeye çalışmayarak.

“Hepimizi öldürecekti,” dedi Kerem. “Başka çaremiz yoktu. Biz de onu bırakmak istemezdik orada.”

Yataktan hızla kalktım. “Saat kaç? Kaç saattir baygınım ben?”

“On iki saattir,” dedi odaya yeni giren Eren. Yutkundum. Şimdi on iki saattir Karmen, o yaratığın elinde miydi? Kim bilir nasıl işkenceler yapmıştı? Belki de tenine dokunmuş, kanını sömürmüştü. Nefesimin kesildiğini hissettim.

“Arabanın anahtarını ver, Karmen'i almaya gideceğim,” dedim Eren'e.

“Saçmalama,” diye bağırdı Yasema. “O lanet yere bir daha gitmeyeceksin.”

“Hepiniz kapatın çenenizi! Gideceğim. Hiçbir şekilde bana engel olmaya çalışmayın. Beni bayılttığınız için yeterince öfkeliyim zaten.” Soluklandım, sakinleşemiyordum. Karmen'e zarar gelmiş olma düşüncesine dayanamıyorum. “Ver şu anahtarı!”

“Bir sakinleş, sonra gidersin,” dedi Eren, önümde durmuştu.

“Eren!”

“Bak kardeşim, o evde çok tuhaf bir yaratık var. Bir plan yap, sakin kafayla düşün. Bir yaratığın karşısına bu şekilde çıkamazsın. Bir sakin ol, ben de geleceğim.”

“Kimse gelmeyecek, süseni yanınızdan ayırmayın. Ben Karmen’i bulurum.” Eren pes etmişçesine önümden çekildi.

Kendi arabasının anahtarlarını uzattı ve bir de ceket. İkisini de aldım, odadan çıkacaktım ki tanıdık bir melodi duydum. Telefonum çalıyordu, yatağın üstünde.

“Barbaros Özekli arıyor,” dedi Kerem.

Aramayı cevapladım hızla. “Ezel!” dedi karşı taraftaki, öfkeli ses. “Ben sana güvendim! Kızıma iyi geleceğine güvendim. Şimdiyse hastanedeyim ve Karmen yaralı. Böyle mi yardım ettin sen benim kızıma?”

“Ş-şehirde misiniz?”

“Evet, yarın şirketime gel.”

“Hayır, şimdi hastaneye geleceğim. Hangi hastanedesiniz?” Bir süre ses vermedi, sıkıntıyla nefesini verdiğini işittim.

“Gelmene gerek yok, ben yanındayım.”

“Geleceğim! Neredesiniz?”

“Benim tedavi gördüğüm hastane.” Telefonu hızla kapattım.

“Ne olmuş Ezel?” dedi Yasema.

“Karmen, Karmen kurtulmuş. Hastanedeymiş.” Yutkundum. “Yaralıymış.”

“Biz de gelelim,” dedi Yasema.

“Gerek yok,” dedi Eren. “Biz ikimiz gidelim, size haber veririm.” Onlar konuşuyorlardı ama ben duymuyordum. Boğazımda büyük bir yumru, başımda şiddetli bir ağrı vardı.

Eren’le çıktık evden, arabayı benim sürmeme izin vermedi. Yol gitmek bilmezken sakın kalmaya çalıştım. Trafik vardı.

“Biraz daha hızlı ol!”

“Trafikteyiz Ezel, sakın olur musun? Karmen o lanet yerden kurtulmuş, buna sevinmen gerek şu an.” Kurtulmuş muydu gerçekten? Yoksa Haris ona türlü işkenceler ederek ruhunun son kurtuluş çığlığını da söndürmüş müydü?

Azap gibi geçen dakikaların sonunda hastaneye varmıştık. Vakit kaybetmemek için yolda, Barbaros’u aramış ve kaçınıcı katta olduklarını öğrenmişim. Eren’in arabayı park etmesini beklemeden indim. Koşarak hastanenin içine girdim. Asansör beklemek vakit kaybı olacağı için üç katın merdivenini koşarak çıktım.

Nefes nefese kalırken bana öfkeyle bakan Barbaros Özekli"yle göz göze geldim. Önünde durduğu kapıya baktım. Kapıya hızlı adımlarla yürüdüm. Az kalmıştı, birazdan onu görecektim. Kapıyı açacaktım ki Barbaros Özekli kolumu sertçe tuttu.

"Yeni yoğun bakımdan çıktı. Ne hâldeydi haberin var mı?" Öfkeliydi.

"Ne hâldeydi?" dedim çıkmayan sesimle.

"Her tarafı kan içindeydi! Kafasından ağır darbe almış. Onu bulduklarında bir arabayla kaza yapmış, arabadan inmiş ve yürürken bayılmış. Arabasına çarptığı adam, onun şokta gibi görüldüğünü söyledi." Hızlı hızlı öfkeyle soluyordu, haklıyı da.

"Kızım nasıl bu hâle geldi?" Kafamı yorgunca kapıya yasladım. Zarar görmüştü, yaralanmıştı. Bense hiçbir şey yapamamıştım. Titreyen elim, kapı koluna gitti tekrar. Göreceğim manzaradan korkuyordum.

Kapıyı araladım, Barbaros Özekli'yi arkamda bıraktım, yavaş adımlarla girdim odaya.

Oradaydı, sanki başına hiç kötü şeyler gelmemiş gibi uyuyordu. Dizlerim titriyordu, adım atmakta zorluk çekiyordum. Ama yürüdüm, yanında durdum. Rengi, hastalıklı derecede beyazdı. Yüzünde çizikler, kafasında sargı vardı.

İçimdeki alabayı anlatacak bir tasvir yapmam olanaksızdı. Sanki ellerim kollarım bağlanmıştı ve derim yüzülüyordu. Uzandım, ince beyaz ellerine. Elinin soğukluğunu hissetmek nefes almamı daha da güç kıldı.

Aç gözlerini kollarında olmak istiyorum.

Aç gözlerini ışığı görmem gerek.

Açtı gözlerini kızıl leydim.

Kızıları görüntüme büyük bir acıyla doğdu. Gözlerini yavaş yavaş ya da yorgunca açmadı. Gözlerini, büyük bir kâbustan uyanmışçasına acıyla açtı. Kalp atışlarım hızlanırken tepki veremedim. O da veremedi. Bir dalganın, kıyıya çarpışı gibi önce şiddetli sonraysa yavaşça ve huzurla duruldu. Sanki tüm kâbus bitmiş gibi.

"Karmen," dedim tek nefeste hasretle.

Konuşmadı, sadece o güzel kızlarıyla biraz daha yaktı içimi. Dayanamadım, kafamı eğdim. Başımı onun o güzel eline yasladım.

"Özür dilerim, çok özür dilerim," dedim titreyen sesimle. Başımı kaldırdım, güzel yüzünü seyrettim. Gözü, yüzümde bir noktaya takılmıştı ve yavaşça aşağı indi.

Beyaz çarşafa düşen damlayla, gözlerimden yaşların aktığını fark ettim. Konuşmadı Karmen'im, konuşacak gibi de değildi. Acı çekiyordu, acısını görebiliyor ama durduramıyordum.

"Özür dilerim," dedim bu sefer daha da güçsüzce. "Seni koruyamadım, seni o yaratıkla bıraktım. Beni hiç affetme."

Konuşmadı. Sadece narin elini kaldırdı. Yüzümden akan bir damla yaşa dokundu. Gözlerimi sıkıca yumdum, dokunuşunu hissettim.

"Seninle konuşmamız gerek Ezel!" Bu duymayı umduğum, tınısında titremediğim ses değildi. Bu ses Barbaros Özekli'ye aitti.

Omzumun üstünden ona baktım. Şaşkıncı, Karmen'le beni bu kadar yakın beklemiyor olmalıydı. Bakışları sertleşti.

"Sırası değil Barbaros Bey," dedim sadece, ardından Karmen'e bakmaya devam ettim. Bu sefer daha dikkatli inceledim yaralı çehresini.

"Sırası! Kızımın ne hâlde olduğunu görmüyor musun?" Senin kızınsa benim kalp sızım. Karmen gitmemi istemez gibi elimi sıktı. Ben şimdi nasıl bir adım uzaklaşacaktım ki?

"Karmen çıktığında konuşabiliriz bunları," dedim sabırla.

"Kızım kazada yaralanmadı, daha önceye dayalı yaraları varmış. Boynunda derin izler var." Barbaros Özekli'nin sözleriyle elim havalandı. Karmen'in saçından bir tutamı geriye ittim.

Ve yeni izlerle karşılaştım, yeni diş izleri. Yutkunurken Karmen'le göz göze geldim. Acıyla yumdu gözlerini.

"Hemen dışarı gel." Barbaros Özekli odadan çıkarken Karmen'in yaralı yüzüne son defa baktım.

"Geleceğim." Neden hiç konuşmuyorsun Karmen?

Çıktım odadan, Barbaros Özekli'nin yanına yürüdüm sarsılmış adımlarla.

"Bunlar nasıl oldu?"

"Bilmiyorum."

"Ezel, durum çok ciddi. Neler olduğunu anlamak için eve birkaç adam gönderdim. Evde her şey normalmiş ancak havuzda iki ceset bulmuşlar. Yolda da senin arabanı bulmuşlar. Ve kızım bu hâlde! Neler oldu Ezel?" Gözlerini kısmış, kırıksıklıkları ortaya çıkmıştı. Yorgundu, üzgündü ve kızı için korkuyordu.

Ne diyebilirdim ki? Aslında kızın şizofren değil ve bir yaratıkla büyümüş mü diyecektim? Kızını bu hâle kana aç bir canavar mı getirdi diyeceğim?

“Polise haber vermedim. Önce neler olduğunu bilmem gerek. Onların ölümünde Karmen’in suçu var mı? Eğer öyleyse bunu kimse bilmemeli.”

“Hayır!” dedim sesimi yükselterek. “Delirdin mi? Onun böyle bir şey yapacağına inandın mı gerçekten? Onun ne kadar naif ve kırılğan olduğunun farkında değil misin?” dedim öfkeyle.

“Kim yaptı o zaman? Sen mi? Kızım o hâldeyken neredeydin?” dedi o da sesini yükselterek. “Kızıma iyi gelmen gerekiyordu, şimdi ise buradayız. İşin bitti Ezel, bundan sonra kızımın doktoru değilsin!” Güldüm. Ben zaten Karmen için bir doktor değildim, belki de hiç olmamıştım.

“Tamam, zaten bir doktora ihtiyacı yok.”

“Sen ne saçmalıyorsun?” Kafası karışmış gibiydi.

“Kızını o kadar tanımıyorsun ki cinayet işleyebileceğine bile inanabiliyorsun. Hatta beni, bir yabancıyı suçlamadan önce kızını suçluyorsun. Ne biçim babasın sen?”

“O hasta, deli.”

“Sensin hasta! Git o evde kal bir hafta. Bakalım kim deli.” Öfkeyle soludum.

“Ezel, benimle dalga geçme.”

“Ciddiyim, o evde bir gece geçir. Bir daha da Karmen’e deli dersen o yakana yapışırım.” Bakışları alay doluydu.

“Anladım ben seni, senin derdin Karmen.” Aynen öyleydi. “Aranızda ne var?” Sinirle kaşlarını çattı. “Utanmıyor musun? Hasta bir kızla, hastanla duygusal bir bağ nasıl kurabildin? Ne biçim doktorsun sen? Defol buradan, bir daha seni kızımın yanında görmeyeceğim.”

“Burada kalacağım.”

“Ezel!” Boş koridordan geçen tek tük insan vardı, onlar da bu tarafa doğru bakıyorlardı.

“Ses tonuna dikkat et Özekli. Şu an karşımda böyle sağlam durmanın tek sebebi Karmen’in babası olman. Şansını fazla zorlama ve beni ondan uzaklaştırmaya çalışma.” Afalladı.

“Sen karşımda kim olduğunun farkında mısın? Beni tehdit mi ediyorsun?” Öfkelendi.

“Barbaros Bey, bu adam sizi rahatsız mı ediyor?” dedi yabancı bir ses ve kafamı sese çevirdim. Takım elbiseli, irice kel bir adam ve yanında ona benzer iki kişi daha vardı.

“Çıkarın şunu hastaneden!” diye soludu Barbaros.

“Anca cesedimi çıkarırsın Özekli.” Bu çıkışım onu daha da şaşırttı.

Korumaları üstüme doğru yürürken içimde en ufak bir telaş yoktu. Spor yapıyor ve kendime güveniyordum. Hem bir yaratıkla savaşıyordum, üç tane adam mı beni korkutacaktı?

“E-ezel.” Bu üç adam bana hiçbir şey yapamazdı ama bu duyduğum ses, sadece tınısıyla bile beni kölesi yapardı. Sesin geldiği yöne, arkama döndüm. Karmen'im ayağa kalkmış ve odasından çıkmıştı. Küçük adımlarla, yorgunlukla yürüyordu. Sanki ayakta zor duruyormuş gibi.

O bana ulaşmadan, ben ona hızla ulaştım. Kolumu beline saracağım sırada, kafasını birden göğsüme yasladı. Ağlamıyor ve konuşmuyordu, sadece titriyordu.

Sıkıca sardım narin bedenini. Kollarım arasındaydı işte, artık seni kimse koparamaz buradan güzelim. Bir daha seni ne pahasına olursa olsun, asla bırakmayacağım.

“E-eve götür beni,” dedi titreyen sesiyle, zorlukla. Başını göğsümde ayırdım, hüzünlü kızıklarına baktım.

“Olmaz, şimdilik hastanede kalman gerek.” Durumunu bilmiyordum ama en iyisi hastaneydi onun için.

“Beni eve götür!” dedi bu sefer dişleri arasından. Hem öfkeli hem acı çeker gibiydi.

Yutkunmaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Tamam,” diyebilirdim sadece. Ona ben bakardım, ona en güzel ben bakardım. Ayırdım onu göğsümden, bir kolumu bacağının altından geçirerek yavaşça kucağıma aldım. Anında kafasını boyun girintime gömdü. Kokumu derin derin soluduğunu hissediyordum.

“Sen ne yapıyorsun?”

“Karmen'i eve götürüyorum.”

“Hayır! Hastanede kalması gerek. Üstelik sen kızıma bu kadar yakın olmazsın, onu hiçbir yere götüremezsın.”

Daha da sıkı sarıldım ona. Barbaros Özekli ve üç korumasını arkamda bırakarak yürümeye devam ettim.

Katta olan asansöre bindim. Boş asansörde sırtımı cama yasladım. Kollarımda titreyen kadının saçlarını kokladım. Donuk ifadesi bir an olsun değişmiyordu. Asansörden inerek hastaneden çıktık. Birkaç adım atmıştım ki Eren'le karşılaştım. Bana ve kollarım arasındaki Karmen'e şaşkınlıkla baktı.

“Ben de yukarı çıkıyordum. Araba otoparkta, bekleyin burada getiriyorum hemen.”

Hava esiyordu, üşüyecekti. “Gerek yok yürürüm otoparka.” Üzerimdeki ceketini çıkaramazdım şu an Karmen kollarımdayken. “Ceketini çıkar mısınız?” Beni ikiletmedi. Ceketini hızla çıkardı ve Karmen’in üstüne örttü.

Birlikte arabaya yürüdük. Karmen’in titremesi daha da artmıştı. Arka koltuğa oturdum, onu kucağımdan bırakmadım.

“Isıtıcıyı aç,” dedim hemen.

“Bize gidelim mi?” dedi Eren.

“Hayır, evimize götür bizi.” Eren arabayı sürerken loş ışıkta Karmen’i izledim. Yüzünü gizliyordu benden, gömmüştü boynuma ve çıkarmıyordu. Sıcak tenini tenimde hissetmek hoştu ama şu an yüzünü görmem gerekiyordu.

Yumuşacık bir hareketle başını yavaşça boynumdan ayırdım. Sıkıca yumuştu badem şeklindeki kızıklarını. Bir elim sırtına sıkıca sarılmışken diğer elimle o güzel yüzünü okşadım.

“Geçti, korkma artık,” dedim fısıltıyla. “Sana bir daha asla bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” Hâlâ açmıyordu. “Çok özür dilerim. Bu kadar güçsüz olmamalıydım,” dedim çatallaşan sesimle. Açtı gözlerini, kızıkları doluyordu ama yaş akıyordu.

Bir arabanın içinde, şehrin caddesinde ve alacalı bir gecede birlikteydik yine. Bu sefer çok daha yaralı, çok daha acılıydık. Ancak buradaydık işte, tenlerimiz birbirindeydi. Belki huzur artık bize çok uzak gibi geliyordu ama aslında hiç uzak değildi. Huzur, kollarım arasındaydı.

O evde neler yaşadı, o yaratık ona neler yaptı bilmiyor ve tahmin dahi edemiyordum. Peki oradan nasıl kurtulmuştu? Cevabını merak ettiğim çok fazla soru vardı.

•

Eren eve vardığında kapalı otoparka girdi.

“Kalmamı ister misin?” dedi Eren, dikiz aynasından gözlerime bakarak.

“Hayır, siz de dinlenin ve kendinize gelmeye çalışın.” İndim arabadan, binaya girdim ve asansörü çağırdım.

Sessizdi, bir daha hiç konuşmayacak gibiydi ve buna dayanamazdım. Asansöre bindik. En üst kata çıktık ve kapımızın önüne geldik. Şifreyi tuşladım ve evimize girdik. Diğer tüm karanlıklardan, korkulardan, kötülüklerden uzak evimiz. Huzurlu, kızıl ve koyu maviyle döşeli evimiz.

Üst kata çıktık, yatak odamıza girdik.

“Duş almak ister misin?” dedim üstünde hastane kıyafeti olduğunu hatırlayınca. Başını olumlu anlamda salladı. Direkt banyoya soktum onu. Daha önce neşeyle girdiğimiz jakuziye bu sefer onu büyük bir sessizlikle soktum. Suyu açtım ve üzerindeki tek parça hastane kıyafetine uzandı elim.

Çıkardım, vücudu çıplaktı. Fakat bu sefer dikkatimi çeken şey vücudu değildi. Bu sefer dikkatimi çeken şey, o ipeksi tenindeki morluklardı. Nefes alamıyordum.

Karmen’in nefesleri sıklaştı, ağlamıyordu ama iç çekiyordu. Sırtında, narin tenindeki morluğa uzandı dudaklarım. Uzun ve yumuşak bir öpücük bıraktım beyaz tenine. Suyu yavaşça, sargılarına dikkat ederek bedenine döktüm.

Sıcak su, soğuk bedeninden akıyordu. Bacaklarını kendine çekmiş, kafasını da öne eğmişti. Sızlayan burnumla, gözlerimi kırıştırdım. Elim, beyaz tenindeki koca morluğun üstüne gitti.

Havluyu sardım çıplak ve ıslak bedenine. Yine kucağıma aldım, kıyafetlerim çoktan ıslanmıştı. Yatağın üstüne bıraktım onu yavaşça, ardından dolaba yöneldim. Kıyafetlerimin yanında duran giysilerinden geceliklerini aldım. İç çamaşırı da çıkardım.

Yanına gittim yine. Bakışları, boş ve anlamsızdı. “Giyinecek misin?” Kafasını iki yana salladı. Yalvarırım Karmen’im, konuş. Saatlerce konuş ama hiç susma.

“Benim giydirmemi ister misin?” Kafasını yine iki yana salladı.

“Peki, ben üstümü değiştirip geleceğim hemen,” dedim ve arkamı döndüm. Bırakmadı, minik eliyle elimi sıkıca kavradı.

“Buradayım, hiçbir yere gitmeyeceğim.” Elinden bir azapla uzaklaştı ellerim. Onun olduğu odada üstümü değiştirdim hızla, ardından yanına uzandım yavaşça.

Tavanı izliyordu, iç çekiyor ve arada acı çekiyormuş gibi inliyordu.

Tanrım nasıl bir azaptı bu? O acı çekiyor ve ben bir şey yapamıyordum. Neden böyle bir acıyla sınanıyordum? Ay ışığının aydınlattığı bu odada, onu izliyordum sadece. *Güçsüzsün Ezel.*

İzinsizce çektim onu göğsüme, kafasını yasladım kendime ve ıslak saçlarına gömdüm başımı.

“Ne oldu Karmen? Ne yaptı sana? Nasıl kurtuldun?” Tenimin tenini sarması, sanki sakinleştirdi onu. Nefesleri biraz daha düzenlendi, inleyişleri kesildi. Ancak soruma uzun bir süre cevap vermedi.

Onunla birlikte sessizliği dinledik.

“Ellerim kanlandı, hepsini ben öldürdüm.” Bir süre dediklerini idrak etmeye çalıştım. Kolyesi yoktu, zihnine sızmış olmalıydı.

“Sen kimseyi öldürmedin.”

“Öldürdüm! O kadınları öldürdüm, kediyi öldürdüm, Murat ve Damla’yı öldürdüm, bebekleri parçaladım.” Zehirli sözler, zihnime sızdı.

“Sen yapmadın.”

“Ben yaptım,” dedi kısık ve acı dolu bir yakarışla. “Kanın tadı ağızımda hâlâ, ellerime bak hâlâ pis. O açlık duygusunu hâlâ hissediyorum, susuzluktan ölecekmiş gibiydim, kuruyordum. Öldürmek haz veriyordu. Ben bir canavar mı dönüştüm Ezel?” Acı bir gülümseme peyda oldu dudak kıvrımlarımda. Pis dediği elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm, uzun bir öpücük bıraktım yumuşak tenine.

“Seni tasvir etmem çok zor, ancak edebilseydim en yakın şey bir melek olurdu. Güzel, saf, temiz ve yüreği iyilik dolu bir melek.”

“Azrail de bir melektir,” dedi bu sefer acısını kırarak tatlı bir gülüşle. Çok kısaydı ama olsun, oradaydı az evvel.

“Çok bilmiş seni.” Burnunu çekti, yine sessizleşti.

“Dudaklarıma dokundu dudaklarıyla. Zehirledim onu, önce dudaklarımla, sonra kanımla.” Dudaklarına mı dokunmuştu dudaklarıyla? İnsanların etini parçalayan ağızıyla, kanlı dudaklarıyla senin iki bal çıkıntına mı dokundu? Daha ne kadar dayanamayacağım şey anlatacağını merak ediyordum.

“Göğsüne süsenli bıçak sapladım. Tüm evi yaktım, onu da yaktım.” Sustu, sanki hazmetmeye çalışıyormuş gibiydi.

“Sana ne yaptı?” dedim kısık sesimle.

“Sanırım beni öldürdü. Sanki bir parçam, o evle yandı ve bir gecede değiştim. Zevk aldım Ezel, onu öldürmekten zevk aldım, yanışından zevk aldım. Ben hiçbir canlının acısından hoşlanmazdım ve o an onu defalarca öldürmek istedim.” Konuşuyordu, hızlıca ve yüksek sesle.

“Sen ölmedin Karmen. Buradasın, tamamen sen olarak. Onun acısından zevk alma nedenin, kötü bir insana dönüşüyor olman değil. Sadece insan olman.” Bu gece, ilk defa gözyaşı akıttı. Yaktı kızıklarından düşen, lav parçaları. Önce tenimi, sonra ciğerimi.

“Ev aynı duruyormuş, yanmamış. Baban söyledi, sadece havuzdaki bedenleri bulmuşlar.”

“Ölmemiş,” dedi ifadesiz bir sesle. “Ölmemiş!” Sesi sanki sinirleniyor gibiydi. “Ölmesi gerekiyordu! Ben daha fazla kaldıramam Ezel, çok yoruldu,” dedi aniden durularak. Öptüm saçlarını.

“Bu sondu, artık sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.” Duruldu yine. Gerçekten son muydu?

“Ezel, içimde bir his var. Çok karanlık bir his. O evde yaşananlardan mı kaynaklanıyor bilmiyorum. O eden çıktığımdan beri, huzur bulamıyorum. Sanki huzura kavuşursam o huzurda boğulacak gibiyim. Ya bu yaşadıklarım sadece filmin fragmanıysa? Ya film çok daha kanlıysa?” Bu sorularına cevap vermem belki de olanaksızdı. Çünkü ben de hissediyordum, onun kulağıma acıyla fısıldadığı cümleleri.

“O zaman filme hazırlıklı gireriz bizde.” Seni koruyacağım, kendi canım pahasına. Çünkü senin canın yoksa, benimkinin de bir değeri olmadığını fark edeli birkaç saat oluyor.

Karmen, göğsümde uyuya kaldı. Bir süre onu izlemekten düşünme yetimi yitirdim.

Yanımdaydı, evimizdeydik ve yanından süseni ayırmasına izin vermeyecektim. Peki, bu onu ne kadar tutacaktı? Yerimde sayma gibi bir lüksüm yoktu. Araştıracaktım, daha zeki olacak ve onu yok etmenin bir çaresini bulacaktım.

Onu hemen öldürmeyecektim, çektirdiği acıları çektirerek öldürecektim.

Belki hayal gibiydi ama değildi. Yine onunla aynı yatakta uyanıyordum. Yine ilk gözlerimi açtığımda, onun mükemmelliğine şahit edebilme şansını yaşıyordum. Öptüm pürüzsüz yanağını. Ne zamandır yemek yemediğine emindim, çok aç olmalıydı. Üstümü değiştirdim hızla, aşağı indim. Hava kapalı ve kasvetliydi bugün. Sanki kalenin hüznünlü havası, şehre taşmıştı.

Onun sevdiği şekilde, ince krepler yaptım. Güzel bir masa hazırladım. Ben masayı hazırlarken telefonum çaldı. Tam açacaktım ki bir çığlık yankılandı evin içinde. Karmen!

Ellerimdeki çatal bıçaklar yere düşerken nasıl yukarı çıktığımın farkında bile değildim. Karmen, yerdeydi. Bacaklarını kendine çekmiş, korkuyla titriyordu. Yine zihnine mi sızmıştı? Mümkün değildi, her tarafta süsen vardı. Gelemezdi bile.

Hızla yanına çöktüm.

“Ne oldu güzelim?” İç çekti.

“Bilmiyorum, korktum sanırım. Çok korktum hem de,” dedi, yüzü ovalarken.

“Neyden korktun?”

“B-bilmiyorum. Sadece korktum. Uyandım ve sen yoktun.”

“Özür dilerim, korkacağını bilsem gitmezdim. Kahvaltı hazırlıyordum.”
Yutkundu, baktı gözlerime.

“Beni bir daha hiç yalnız bırakma Ezel.”

“Seni bir daha hiç yalnız bırakmayacağım Karmen.” Kaldırdım onu, camın karşısındaki bordo kadife koltuğa oturttum. Dolabından rahat kıyafetler çıkardım.

Kıyafetleri uzattım ancak almadı. “Gitme, sadece arkanı dön.” Sana bu kadar korkacağın ne yaptı böyle güzelim?

Dediğini yaptım, arkamı döndüm. Üstünü giyindiğinde birlikte aşağı indik. Masaya oturduk, meyve suyunu doldurdum. Uzun süredir yemek yemesine rağmen, hiç de iştahla yemiyordu.

Bir travma yaşamıştı, hiçbir insanın şahit olamayacağı şeyleri yaşamıştı belki de. Şu an karşımda, böyle oturması bile onun gücünü kanıtlıyordu. Haris, insana akıl sağlığını kaybettirebilecek bir yaratıktı. Bir süre kendine gelemeyecekti Karmen. Bu içinde olduğu buhranı atlatması için her şeyi yapacaktım.

“Ezel,” dedi güzel sesiyle. “Beni kurtaran şey neydi biliyor musun?” Ağzımdaki lokmayı yuttum.

“Neydi?” dedim saf bir merakla.

“Sendin.” Çatalını bıraktı. “Bana doğum günümde hediye ettiğin balerinin içine süsen koyma fikri nereden geldin?” Ne dediğini algılamaya çalışarak yüzüne daha dikkatli baktım.

O balerini sana hediye ettiğimde süsenden haberim yoktu ki. Ve o biblo hep benimleydi.

O biblo, benim büyüdüğüm evin başköşesindeydi.

Peki, süsen o biblonun içine nasıl girmişti?

My dear Mother
I received your kind letter of the 15th and was
glad to hear from you and to hear that you
were all well.

I am well at present and hope these few lines
will find you all the same.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.
I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

I have not much news to write at present
but I am sure you will be glad to hear
that I am still in the same old way.

3. BÖLÜM: KATİL ZANLISI

Şiddetle yağın dolu, cama çarpıyordu. Tam bir hafta geçmişti ama Karmen hâlâ kendine gelebilmiş değildi. En ufak şeyden ürküyor, odada yalnız kalamıyordu. Geceleri kâbus görüyor, sayıklıyordu.

Her gece çığlıkla uyanıyor, göğsümde hıçkırıklarla ağlıyordu. Artık onun bu hâline dayanamıyordum. O acı çekmeye devam ediyordu ve ben yine bir şey yapamıyordum. Tüm bildiklerimi unutmuş gibiydim, ya da bildiklerimin onda bir işe yaramayacağını biliyordum. Karmen sıradan bir travma geçirmemişti, Karmen bir yaratığın kollarından kaçmıştı. Farkında değildi ama çok güçlüydü.

Sabah olmak üzereydi, Karmen göğsümde dakikalar önce uyuyakalmıştı.

Kafamı, yine saçlarına gömdüm. Parmaklarımı, narin parmakları arasından geçirdim.

Düşünüyordum, tam bir haftadır düşünüyordum. O süsen, biblonun içine nasıl girmişti? Mantıklı bir açıklaması var mıydı? Yoksa bir tesadüf müydü tamamen?

•

Bir daha da uyuyamadım, sadece düşündüm. Bir çıkış kapısı bulamadım ama belki de yaklaşmışım o kapıya.

Karmen, uyanıyordu. Açtı gözlerini yavaşça, tatlı bir mahmurlukla. Onun dünya güzeli gözleri açıldıkça, odama güneş doğdu. Birkaç kez kırpıştırdı o gür ve kıvrık kirpiklerini.

“Buradasın,” dedi rahatlamış gibi.

“Ben hep buradayım.” Eli havalandı, parmakları sakallarımında gezindi.

“Uzamış yine.” Parmakları dudaklarım üstünde durdu. Dudaklarımı araladım ve ince işaret parmağını dudaklarım arasına hapsettim.

Eskiden olsa kahkahalarla gülerken elini çekmeye çalışırdı. Şimdi ise yüzünde sadece, hüzünlü bir tebessüm vardı. Onun bu hâllerine alışık değildim. Ve o hüzünlüyken, sanki hiç mutlu olamayacakmış gibiydim.

Bıraktım parmağını ama dudağımdan çekmedi parmağını, öptüm bu sefer. Eli yavaşça düşerken kızılılarıyla dikkatlice baktı bana.

“Ezel, iyi ki girmişsin hayatıma.”

Öyle bir şeydi ki bu; hayatım ikiye ayrılıyordu: Karmen'den önceki ben ve Karmen'den sonraki ben. Ne kadar Karmen'den sonra zihnimi sarsan çarpıcı gerçekler öğrensem de yine Karmen'den sonramı seçerdim. İşte sen böyle bir kadınsın Karmen. Çektirdiği acılara rağmen, uğruna son nefes verilecek bir kadın.

“Bu tesadüf mü Ezel? Benim hayatıma girmen?” Yutkundü ve ekledi. “Bence değil, bence bu kader. Senin o kaleye gelmen ve bana gerçeği göstermen gerekiyordu. Ben Haris'i hiçbir zaman sevmemişim Ezel, o hep benim zihnimle oynamış. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Eğer sevseydim onu yakarken canım acırdı. Ben sadece zevk aldım.” Günler sonra yine o yaratığın adını dudaklarına alıyordu.

“Sen gelmeseydin tutunacak bir dalım olmazdı. Ve daha ne kadar dayanırdım bilmiyorum.” Bu sefer gülümsedim, birazcık alayla.

“Senin tutunacak bir dala ihtiyacın yok ki, sen zaten o dalsın. Gücünün, cazibenin ve aklının farkında olmayan kızıl bir kadınsın sen.” Güldü, bu sefer acı yoktu o öpülesi dudak kıvrımlarında.

“Ben kızıl değilim, neden bana kızıl diyorsun hep?”

“Saçlarının kızıl olmasına gerek yok. Gözlerin, dudakların, yanakların... Sen kızıl bir kadınsın.” Baktı uzunca, o böyle güzel bakarken konuşması da gereksizdi zaten.

“Kahvaltı hazırlayalım mı?” dedim seyirlik yüzünü, sabaha kadar yaptığım gibi incelemek.

“Hiç yataktan çıkasım yok,” dedi göğsümde yeniden gömülerek. Benimde hiç ama hiç çıkasım yoktu. Sanırım bir süre daha, bu şekilde keyif yapabiliydik. Hazır o korkmuyorken aklında o yaratık yokken.

•

“Artık evimizdeyiz, özgürsün.” Karmen, ruhuna geçirilen prangalardan kurtulmuştu. Artık özgürlüğün zevkini tatması gerekiyordu. “Planların neler?”

Kafasını kaldırmadı, sessiz kaldı. “Geleceğe dair bir isteğin yok mu?” İç çekti.

“Bilmiyorum. Sanki geleceğim de geçmişim gibi kara. Sanki hiç mutlu olamayacağız, sanki ben tutsaklığa mahkûmum.” İç karartan düşünceleri, hayallerimi zehirledi. Panzehir de yine oydu.

“Farkında mısın? Kendi kendinin gardiyanısın? Çok kısa yaşıyoruz Karmen ve bu kısa ömrünü, geçmişin gibi tutsak olarak geçirmeyi mi düşünüyorsun? Kendi zihninde tutsak mı olacaksın?” Başı hâlâ göğsümdeyken kafasını hafifçe yukarı doğru kaldırdı. Kızıllarıyla baktı uzun süre gözlerime.

“Peki senin planların neler?” Belki fikrini sormadım ama ben seni içine katmadan plan yapamıyorum.

“Kısa zaman içerisinde bir klinik açmayı düşünüyorum. Öncesinde belki seninle yurt dışında, güzel bir tatil yaparız?” Bu dileğim, soru şeklindeydi. Gülmüsed.

“Daha önce hiç yurt dışına çıkmadım.”

“Bu bir cevap değil,” dedim güzel yüzünü, büyük elimle okşarken. Kısıldı gözleri, yanağını okşamamdan hoşlanmıştı anlaşılan.

“Bir soru sormadın ki.”

“Peki o zaman. Benimle sıcak kumun, berrak denizin olduğu bir ülkede tatil yapmaya ne dersiniz Karmen Hanım?” Gülüşü soldu birden, yavaşça. İşte hep böyle oluyordu. Bir an için çektiği acıları unutuyor, mutlu oluyordu. Ve bir anda, o unuttuğu her anı onu kanatıyordu.

“Ben seninle her yere gelirim Ezel.” Kızıl dudakları, göğsüme yaslandığı için büzülmüştü. Kuzguni saçları, göğsüme dağılmıştı. Yanağındaki elim, yüzünü kavradı. Biraz daha eğildim ona. Çok küçük ama içimi ısıtmaya yetecek bir öpücük bıraktım dudaklarına.

Çektim dudaklarımı, bayık bayık bakan kızıklarında gezindi gözlerim. Onu öpmeyi özlemiştim.

Ben sadece küçük bir buseyle yetinmeye çalışacaktım, gerçekten bunu yapacaktım. Ancak Karmen sınırlarımı biraz daha zorladı. Bu sefer o uzandı dudaklarına. Sıcak dudaklarını yasladı dudaklarıma.

Öpüşüne, tüm ruhum ve arzumu karşılık verdim. Kalbim deli gibi çarparken bir elimle belinden tutarak onu yukarı çektim, eli yüzüme gitti. Dudakları, dudaklarım üstünde istediği gibi hüküm sürerken daha fazla dayanamadım. Seri bir hareketle onu, yumuşakça altına aldım.

Ayırdım dudaklarımı dudaklarından ancak bedeninden ayıramadım. Çenesinden boynuna doğru indi dudaklarım. O iki izin üstünde, iki lanet dış

izinin üstüne birer tane öpücük bıraktım. Biliyordum, böyle geçmezdi ama belki ruhundaki yükü hafiflerdi.

Dudaklarımı boynundan ayırıp, kafamı göğsüne gömeceğim sırada bir çığlık yankılandı odada. Karmen çığlık atarak beni itti. Ne olduğunu anlayamadan, geri çekildim. Karmen, yataktan bağırarak doğruldu. Yüzünü elleriyle örttü.

Süsen artık işe yaramıyor muydu? Yoksa Karmen'in zihni yara mı almıştı?

"Sakinleş." Birden ne olmuştu? Ne geçmişti o güzel kafasının içinden? "Bir şey yok Karmen, yanımdasın. Sana asla zarar vermem." Yavaşça indirdi elini yüzünden, hıçkırdı. "Ne oldu bebeğim?"

"B-bilmiyorum. Sürekli aklıma orada yaşananlar doluyor ve sen boynumu öpü-"

"Özür dilerim, çok özür dilerim. Böyle olacağını akıl edemedim," dedim çaresizlikle.

"Hayır, senin suçun yok. Ben iyi hissetmiyorum. Sanki bir an dişlerim çıkacak ve senin kanını içecekmiş gibiyim, parçalara ayıracakmışım gibi hissettim."

Karmen'e son darbesi çok ağır olmuştu. "Sen bunların hiçbirini yapamazsın."

"Bilmiyorum Ezel, ben o anları yaşadım. İnsanların kanını tükettim, bebekleri parçaladım ve o an bunlardan zevk aldım. Belki gerçek değildi ama ben o anları gerçekten yaşamış gibi hissettim." Bir hıçkırık daha çıktı dudaklarından. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi gözünden akan yaş, elinin tersiyle silerek.

"Sen bana asla zarar vermezsin."

Burnunu çekti. "Bana müsaade eder misin? Yüzümü yıkayıp, geleceğim." İlk defa yalnız kalmak istiyordu. Sözlerini ikiletmedim.

Kıyafetlerimi hızla değiştirdim, dişlerimi fırçaladım ve aşağı indim.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Karmen'e yardım etmek, asla hastalarımın yardım etmek gibi olmazdı. Onları zihinlerindeydi sadece, ancak Karmen bunları gerçekten yaşamıştı.

O hastam olsaydı, ağır bir ilaç tavsiye ederdim. Aslında bu şartlarda, sürekli kâbus görürken bir ilaç kullanması gerekiyordu. Ancak psikolojik ilaçlar, ağırdı. Zaten yıllarca gereksiz yere yormuştu vücudunu o ilaçlarla.

Pek yemeyeceğini biliyordum ancak Karmen için bir kahvaltı masası hazırladım.

Karmen, mutfığa girdi. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı, yüzünün güzelliği biraz daha ortaya çıkmıştı bu sayede. Tayt ve siyah bir tişört giyinmişti. Oturdu masaya. Sıkıtiğim portakal suyunu uzatacaktım ki konuştu.

“Meyve suyu istemiyorum, kahve verir misin bana da?” Kahve, şu anlık içinde olduğu anksiyete durumunu tetikleyebilirdi.

Evet, Karmen’de anksiyete baş göstermişti: Endişe, tedirginlik hâli, huzursuzluk, odaklanmada ve uykuya dalmada zorluk, mantıksız korkular. Karmen’de o geceden beri, bunların hepsi bulunuyordu. Aslında o geceden, bu kadar az hasarla kurtulması bile bir mucizeydi.

“Kahve içmeni istemiyorum,” dedim açıkça.

“Neden?”

“Küçük kızlar, fazla kafein tüketmemeli,” dedim burnuna, minik bir fiske atarak. Evet, saçmalayarak cevap vermekten kurtulabilirdim.

“Ben küçük değilim!” Evet, hiç değilsin.

“Daha yeni yirmi bir oldun, küçüksün.” Cevap verecekti, belki gülecektik ama araladığı dudaklarını örttü. Sessiz bir kabullenişe girdi. Portakal suyunu önüne bıraktım, karşısına geçtim.

“O zaman sen pedofili mi oluyorsun?”

“O kadar da küçük değilsin.” Değilsin, değil mi?

Gülmesini bekledim ancak gülmedi. Tebessüm etti sadece. “Evet işine gelince küçüğüm, işine gelince büyüğüm. Yatakta büyüğüm mesela!” Bu ukala hâllerini çok özlemişim güzelim. Uzandım, yanağını sıktım. Bu sefer güldü, gülerek çekmeye çalıştı yanağını.

“Bu yeni nesilde hiç adap kalmamış.” Kıkırdadı. Yanağını sıkmayı bıraktım ancak elimi çekmedim. O yumuşak yanağını, avuç içime yasladı. Şu an huzurluydu, bunu görebiliyordum.

•

Kahvaltımızı bölen şey, çalan zil olmuştu. Ben mutfaktan çıkarken Karmen de peşimden geliyordu. Kapıyı açtım, Barbaros Özekli. Nereden bulmuştu ki burayı? Kırıışık alını, kaşlarını çatmasıyla biraz daha kırıışmıştı. Bakışları üstümüzde gezindi. Boğazımı temizledim.

“Kapıda kalmayın.” Pek hazzetmesem de Karmen’in babasıydı. Omzuma çarparak içeri girdi.

“Hazırlan Karmen, gidiyoruz.” Karmen geriledi. Arkama doğru sokuldu.

“Ben gelmek istemiyorum.” Sinirle soludu Barbaros.

“Gelme istemiyorum ne demek Karmen? Bu adamın evinde kalamazsın!”

“Onu duydun. İstersen, içeri buyur ve bir kahvemizi iç. Yok ben Karmen’i almaya kararlıyım diyorsan kapı arkanda. Ancak tek çıkabilirsin bu evden.”

“Sen kim olduğunu zannediyorsun? Bu yaptığın suç, kızımı alıkoyuyorsun.”

“Ben kendim kalıyorum!” dedi Karmen hemen.

“Karmen kendi kararlarını verecek durumda değil ve onun babası benim.” Bakışları Karmen’e döndü. “Bu adamla daha fazla kalmanı istemiyorum. Yeter!” Sesini yükseltmişti ve Karmen’in irkildiğini görmesem bile hissetmişim.

“Bağırma ona!” Artık sabretmek istemiyordum. “Çık şu evden! Bir daha da nasıl konuşman gerektiğini bilmeden gelme.” Öfkeyle soluyarak önce bana, ardından Karmen’e baktı.

“Karmen’i alacağım ve sen de onu kullanmanın hesabını ödeyeceksin.” Aynı hışımla çıktı evden.

Haklı olduğu yanları vardı, inkâr edemezdim. Kızının şizofren olduğunu ve sağlıklı kararlar veremediğini düşünüyordu. Hangi baba kızı, yabancı bir adamla aynı evde yaşasın isterdi ki? Ancak bu saygı çerçevesini aşıp, Karmen’i mi üzmesine olanak tanıyamazdım.

“Neden böyle yapıyor?” Arkamdaki Karmen’e döndüm.

“O bir baba, kızını yanında istiyor.” Güldü Karmen, acıyla.

“Küçük Karmen’i yanında istememiş mi?” Gözleri dolmuş, dudakları titremişti. Ona sarılacaktım ancak arkasını döndü. Mutfığa yürüdü, ben de peşinden gittim. Hiçbir şey söylemeden, masayı topluyordu.

“Doymuş muydun? Yeseydin daha.”

“Doydum.” Yanına gidip, ona yardım ettim.

“Melisa çayı ister misin?”

“Yine mi?” dedi bıkmışçasına.

“Yine.” O omuz silkip mutfaktan çıkarken ben de melisa çayı yaptım.

Çayları iki bardağa doldurup, salona geçtim. Karmen salondaydı. Koltuğa oturmuş, çenesini dizlerine yaslamış ve derin düşüncelerle dışarıyı seyrediyordu. Sessizce oturdum yanına. Bardağı aldı ellerim arasından.

“Sanki kalenin kasveti şehre taşmış,” dedi kapalı bulutları seyrederken. O günden beri, güneş hiç parlamamıştı. Sürekli bir koyuluk, yağmur ve gürültü hâkimdi bu karışık havaya. “Ya güneş bir daha hiç parlamazsa?” dedi bakışlarını bana çevirerek.

“Güneş parlar, her şeye rağmen gecenin sonunda parlar. En uzun, çaresiz geceni düşün. Sabah olmadı mı?” Bilindik, ünlü kelimeler bu sefer benim dudaklarım arasında yaşam buldu. Onun hüznünlü gözlerine aktı. Bu acı dolu gülüşleri, ağlayışlarından daha çok yakarış taşıyordu.

“Oldu,” dedi sadece kısık bir sesle.

“Dışarı çıkalım mı? Ne istersen onu yaparız. Alışveriş yapalım hem kıyafet hem mutfak. Boğazda güzel bir yemek yiyelim. İstersen sinemaya da gidelim. Hem telefonun kalede kalmıştı, yeni bir telefon da alırsın sana.” Cümlemi, sessizlikle dinledi.

“Hiç hâlîm yok, çıkmak istemiyorum.” Bu hâlleri beni daha da endişelendiriyordu.

Zil çaldı, bugün ikinci defa. Ben kapıyı açmaya giderken bu sefer peşimden gelmedi Karmen.

Eren, Buse, Kerem, Yasema ve Melih. Hepsi gelmişti. “Hoş geldiniz,” dedim kapıyı iyice açarak.

“Hoş bulduk. Karmen iyi mi?” dedi Buse merakla.

“Pek değil.” Belki kıyısından bile geçmiyordu. Onlar da zor zamanlar geçirmişlerdi ve belki de hâlâ olayların şokundan çıkabilmiş değillerdi.

Hepsi salona geçerken yine Karmen’in yanına oturdum. Karmen onları gördüğü için şaşırılmış gibiydi. “Hoş geldiniz,” demişti sadece, kuru bir sesle.

“Hoş bulduk,” dedi Yasema, ceketini çıkarırken. “Havalar da ne kadar soğudu, hâlbuki ısınması gerekiyordu,” dedi üşüyen ellerini birbirine sürterek.

“Karmen’in araba pert olmuş, içim gitti. O arabayı ben özenle götürmüştüm, hatta içine çiçek koymuştum,” dedi Melih. Hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlardı, büyük ihtimalle Karmen için. Hepimizin ve en çok da onun, artık normallîğe ihtiyacı vardı.

“O gülleri sen koymamış mıydın?” Karmen, şaşkınlıkla şakıdı.

“Kendi koyduğunu mu söyledi?” dedi Melih, alttan Karmen’i doldurmaya çalışarak.

“Ben çok daha güzelini alırdım zaten güzelim, anlaman gerekirdi,” dedim yanımda duran battaniyeyi bacaklarına örterken. Evin içi sıcaktı ancak Karmen’de kansızlık vardı. Bir ara vitamin değerlerini ölçtürüp, takviye kullanmalıydı.

“Seni aradım ama ulaşamadım,” dedi Buse.

“Telefonum artık yok,” diye mırıldandı Karmen sadece.

“Ne yapıyorsunuz günlerdir aşk kuşları?” dedi Kerem. Yasema’ya sokularak sanırım bu bir mesajdı.

“Evimizde keyif yapıyoruz.” Karmen’in eline uzandım ve parmaklarım arasına aldım parmaklarını.

“İyice işsiz oldun sen de evde oturmaya alıştın galiba,” diye laf soktu Melih.

“Aslında bir klinik açmayı düşünüyorum.”

“Bence de artık açmalısın,” diyerek destek verdi Yasema. Karmen yine gerilmişti, hoşlanmıyordu Yasema’yla konuşmamdan.

“Çay demleyelim, içimiz ısınsın. Bana eşlik eder misin Karmen?” dedi Buse, onunla sohbet etmek istiyordu. Karmen çıktı battaniyenin altından, ayağa kalktı. O, Buse’yle salondan çıkarken herkesin yüzündeki zoraki maskeler düştü.

“Ne durumda?” dedi Yasema kısık sesle, arkama yaslandım yorgunlukla.

“Yaşadıkları çok ağır, toparlanması zaman alacak,” dedim Karmen’in çıktığı kapıyı seyrederken.

“O yaratığın elinden nasıl kurtulmuş?” diye sordu merakla Eren.

“Süsen sayesinde.” O mesele hâlâ gizemini koruyordu.

“Bir haftadır intihar ve cinayet oranı arttı. Hastaneye her gün onlarca kişi geliyor,” diye kısık seste, hızla konuştu Eren. “Buna o mu neden oluyor?” Evet ve sanırım bu sadece başlangıç.

“Bir çare bulmamız lazım,” dedi Kerem.

“Ne yapabiliriz ki? O şeyin neler yapabileceğine hepimiz şahit olduk.” Melih, kalede babasını gördüğünden beri iyi değildi. Ona yazdığım bir antidepresanı kullanıyordu.

“İllaki bir yolu olmalı,” diye mırıldandı Yasema.

“Evet, olmalı.” Yasema’yı destekledim. “Belki çok güçlü ancak onun zayıf noktasını biliyoruz: süsen.”

“Peki o zaman. Kanında süsen olan birisinin, kanını içse ne olur?” dedi Eren aklına dahiyane bir fikir gelmiş gibi. Hâlbuki çoktan denenmişti.

“Kan kusuyor, iyice yaratığa benziyor ama sonra toparlıyor yine.” Sözlerimden sonra sessizlik oluştu.

“Peki, süsenli kesici bir aletle yaralansa?” dedi bu sefer Kerem.

“Denendi.” Mermilerin içine bile süsen doldurmuştum, bir faydası olamamıştı.

Onlar beyin fırtınasına devam ederken Karmen ve Buse salona döndüler. Buse elindeki tepsiyle, çayları dağıttı.

“Birlikte bir şeyler yapalım mı? Ne zamandır yapmıyoruz?” dedi Yasema, neşeyle. Bu neşe, Karmen’e iyi hissettirmek içindi sadece. Fakat bunu Yasema yaptığında pek işe yaramıyordu. Karmen’in kanı Buse’ye çok ısınmıştı. Aslında Yasema’yı da sevmişti ancak yediremiyordu.

“Hazır havalar soğukken dağ evine gidelim mi?” dedi heyecanla Melih.

Ay kar yağıyordur şimdi orada, çok güzeldir.” Buse hasretle iç çekti.

“Ne eğlenirdik orada, özlemişim,” dedi Yasema da.

“Gidelim o zaman, en kısa zamanda. Ne dersiniz?” diye atıldı Eren.

“Ben hafta içi boşluk yaratamam, önümüzdeki hafta sonu olursa gelebilirim ancak,” dedi Kerem. Bugün günlerden pazardı.

Kafamı eğdim, yanımda oturan Karmen’e baktım.

“Gitmek ister misin?” İstemezse bunun en büyük nedeni Yasema olabilirdi. Ve onu anlayışla karşılardım.

“Evet, gidelim. Değişiklik olur.”

“Harika o zaman, önümüzdeki cumadan gideriz,” dedi Melih.

Belki de gerçekten, ona bu kısa tatil iyi gelirdi. Sonra da belki, birkaç haftalığına yurt dışına çıkardık. Artık Karmen’in gözlerinde hüüzün ve karamsarlık görmek istemiyordum.

Saatler ilerlerken birlikte güzel bir akşam yemeği yapmıştık. Bu arada Buse, sürekli Karmen’le sohbet etmeye çalışmıştı.

Karmen’e bu akşam iyi gelmişti. Buradaki insanlar, onun yaşadıklarını biliyorlardı ve bu Karmen’i aslında rahatlatıyordu. Sırrını bilen insanlarla bir şey saklama gereği duymadan sohbet ediyordu. Karmen’in arkadaşlarla ihtiyacı vardı, aileye ihtiyacı vardı. Ona bunların hepsini verecektim. Ona sırları olması gerekmeyen bir hayat verecektim.

“Bu evde soda yok mu?” diye bağırdı mutfaktan Melih, yine çok yemiş ve hazımsızlık yaşıyordu.

“Buzdolabının alt tarafında,” diye salondan bağırdı ona Karmen de.

“Göremiyorum yenge!” Artık Karmen’e sultanmayı bırakmıştı ama şimdi de fazla olmuştu sanki, sürekli yenge deyip duruyordu.

Karmen ona soda vermek için ayağa kalktı. “Ne yoruyorsun kendini? Bırak bulur o.”

“Çok ayıp, misafir o aşkım.” Aşkım demişti, değil mi? Yanlış duymamıştım. Yasema’ya kayan bakışlarından niyetini anlamam çok uzun sürememişti. Alanını çiziyordu! Hâlbuki Yasema pek de bizi duyuyor gibi değildi.

“Tamam aşkım,” dedim ben de imayla. O mutfağa geçerken benimde bakışlarım Yasema ve Kerem’e kaydı. Aynı koltukta, birbirlerine en uzak köşelerde oturuyorlardı bu sefer. Çok değişiklerdi. O kadar inatçılardı ki birbirlerine olan hislerini kabullenememişlerdi. Ben aradan çekilsem bile bir yakın bir uzaklardı. Aralarındaki bu çekimi nasıl fark etmemiştim ki bunca zaman? Şimdi her şey çok barizdi.

“Biz kalkalım artık, geç oldu,” diye ayaklandı Eren.

Çok geçmeden hep birlikte kalktılar, Karmen’le onları kapıya kadar geçirdik. İşte yine yalnızdık.

“Bir sürü bulaşık çıktı,” diye söylendi Karmen. Mutfağa gidecekti ki belinden tutarak engel oldum.

“Bulaşıkları Eren halletti zaten. Kaçma!” Belini bırakmadan, salona kadar ittirdim onu.

“Kaçmıyorum,” dedi mızımızca. Koltuğa oturdum ve onu da kucağıma çektim.

“Kaçıyorsun.” Yüzünü bana çevirdi.

“Neden kaçacakmışım?”

“Bilmem aşkım?” dedim sesimi inceltip, onu taklit ederek. Omzuma vurdu kıkırdayarak. Bu hâllerini o kadar özlemiştim ki...

“Ne yani aşkım değil misin?”

“Kıskanç şey.”

“Pardon Ezel Bey ama ben sizin kadar geniş olamıyorum. Kadın eski sevgilin, ne yapmamı bekliyorsun?” dedi bu sefer öfkeyle.

“Yasema bana kalede bir şey itiraf etti.” Gerçekler onu ne kadar rahatlatırdı bilmiyordum ancak kıskançlığı azalır diye umuyordum.

“Sana geri mi dönmek istiyormuş?” dedi öfkeyle. Kucağımdan kalkmak için hareketlendi. Gülerek tuttum onu.

“Hayır, bir dinle.” Verdi nefesini sinirle. “Bana aslında hep Kerem’e âşık olduğunu itiraf etti.”

“Yuh!” dedi ağzını şaşkınlıkla örterek. Bir süre irice açtığı kızıl gözleriyle şoku idrak etmeye çalıştı. “Aldatmış mı seni?” Yine öfkelenmişti.

“Hayır, Yasema öyle bir kadın değil. Yasema sadece kendisini ve aşkını aldatmış.”

“Sen ne tepki verdin?” dedi kısılan kızılılarıyla.

“Bir tepki vermedim. Ben de sana tutulduğum için bırakmıştım onu.” Sessizlik oluştu. Yine durgunlaşacaktı, hissediyordum ve buna müsaade etmemem gerekiyordu. Kucağıma biraz daha sarmaladım onu.

“Eee aşkım?” dedim yine gülerek.

“Ya Ezel,” dedi tatlıca.

“Çok güzel aşkım dedin, atlatamıyorum.” Biraz daha döndü bana.

“Aşkım,” dedi tekrar. Bir elini sakallarım üstüne koydu. Dolgun dudakları dudaklarıma kapandı. Dudaklarım yana yana öpüşüne karşılık verdim. Sabah olanlardan sonra, ona ilk adım atmaya çekinirdim ancak bu adım ondan gelmişti.

Çalan zille gözlerimi yumdum. Dudakları ayrıldı dudaklarımdan.

“Kapıyı açalım.”

“Boş ver, çalar çalar giderler,” dedim umursamayarak. Tekrar dudaklarını öpecektim ki kapıdakiler alacaklı gibi çalmaya başladı. Karmen kucağımdan kalkarken ben de ayağa kalktım. Birlikte kapıya yürüdük.

Kapıyı açtım. Bu seferki açışında kimi beklediğimi bilmiyordum ancak birkaç polis beklemediğim kesindi.

“Ezel Asral?” diye sordu polis memuru.

“Benim.”

“Bizimle emniyete gelmeniz gerekiyor.”

“Neden?” demeye kalmadan polislerden ikisi kolumdan çekiştirdi, Karmen korkacaktı.

“Nedenini karakolda öğrenirsiniz.” Omzumun üstünden Karmen’e baktım. Gözleri hemen korkuyla irileşmişti.

“Korkma, telefonumu al. Eren’i ara, geleceğim ben sabah olmadan,” dedim onu sakinleştirmek istercesine.

“Ben de geleyim,” dedi hızla.

“Dediğimi yap, ben sana geleceğim.” Ben sana hep gelirim.

“Tamam,” dedi polisler beni asansöre bindirmeden hemen önce.

Neden tutuklanmış olabilirdim ki? Asansör zemin kata indiğinde, karşımdaki kişiyi gördüğümde taşlar yerine oturdu. Barbaros Özekli!

Karakola gelmiştik, sorgu odasıydım. Aklım Karmen'deydi, nasıl da korkmuştu!

Ellerimde kelepçe vardı. Barbaros Özekli'nin benden ne diye şikâyetçi olduğunu merak ediyordum. Bir polis memuru girdi içeri, karşımdaki sandalyeye oturdu yavaş hareketlerle.

“Neden buradayım?” diye sordum karşımdaki bıyıklı ve zayıf bir yapısı olmasına rağmen göbeği olan adama.

“Bir bakalım,” dedi alayla. Adamın bakışları, elindeki dosyada gezindi. “Psikolojik açıdan, rahatsız genç bir kadını kaçıрма; cinsel istismar. İki cesedin katil zanlısı...”

4. BÖLÜM: GÜZ

Karmen Özekli

Bir kafesteydim. Bu kafes çok süslü, pahalı ve şatafatlıydı ama kafesti işte. Altın işlemeli bir hapisane. Her şey çok anlamsızdı. Hayatı siyah beyaz bir ekranın ardından izliyor gibiydim, öyle renksiz, öyle hissiz.

Karanlıktı gece, boğaz karanlıktı, ruhum bu karanlıkta bir parçaydı.

Kocaman, lüks bir ev... Özekliler'in milyon liralık yalısı. Ne kadar pahalıysa o kadar soğuktu.

'Evin burası,' demişti babam. Bir insan evini tanımaz mıydı? Ben tanı mıyordum. Hatta en son kaç yaşında bu eve geldiğimi bile hatırlamıyordum.

Benim tek bir evim vardı artık. İçinde kızıl ve gece mavisi vardı. İçinde Karmen ve Ezel vardı. İnsan gerçek huzuru, evinde bulurdu ve evimden günlerdir uzaktaydım.

Şimdi hangi suçumun diyetini sen ödüyorsun Ezel?

Şimdi bir gece vakti, gece mavisi gözlerine benzeyen boğazı izliyorum. Ve gözlerinin daha güzel bir manzara olduğuna karar vereli, sanırım saatler oluyor. Kokun, hâlâ burnumda ancak artık onu da soluyamıyorum. Korkuyorum sevgilim, kanlı görüntüler zihnimden silinmiyor ve beni bu odaya kilitlediler. Dayanamıyorum, bazen çığlık atıyorum fakat gelemeyeceğini biliyorum. Artık kollarını bedenime sarıp, saçlarımı okşamana ihtiyacım var. Ne kadar daha dayanabilirim bilmiyorum.

Telefon çaldı. Son anda yanıma alabildiğim Ezel'in telefonu. Eren arıyordu, hızla açtım telefonu.

"Eren! Ezel çıktı mı?" dedim daha onun konuşmasına müsaade etmeden.

"Hayır Karmen. Durum düşündüğümüzden çok ciddi. Baban çok ağır suçlamalarda bulunmuş, bir avukat tuttum ancak tüm kozlar babanda. Eğer suçlamaları çekmezse davaya kadar tutuklu yargılanacak ve sonunda ağır bir

ceza alacak." Ezel'in benim yüzümden, tek suçu beni kurtarmakken o parmaklıkların ardında kalmasına dayamazdım.

"Konuşabildin mi onunla?" dedim zorlukla.

"Evet, seni çok özlemiş." Anında dolan gözlerimi, yumdum. Ben de çok özlemiştim. "İyi olduğunu söyledim ama inanmadı. Kızıl gözlerine kendi bakıp, o kızıkları tek tek öpmezse inanmazmış iyi olduğuna." Yüzümde oluşan gülümsemeye, gözümde akan yaşa karıştı.

"Ben güçlüyüm! Bunu ona söyle, beni en iyi o tanıyor. Atlatacağız bunu da."

"Tamam söyleyeceğim, sen iyisin değil mi?" dedi endişeli bir tavırla.

"İyiyim Eren. Âdeta bir kulede kilitliyim ve kurtarıcımı bekliyorum. Ezel geldiğinde saçlarımı salacağım." Bu güzel masalı biliyordum, vücudumu kullanan bir yaratık anlatmıştı bana. Bir zamanlar, her şeyim olan bir canavar.

"Bunu ona iletceğim. Buse seninle konuşmak istiyor ama kısa kessek iyi olur. Şarjın bitmesin." Telefonu uzaklaştırdım kulağımdan, şarjı sarının çok altındaydı ama kırmızı da olmamıştı henüz.

"Evet, az kaldı."

"Ben aramadıkça alma eline, parlaklığı sonuna kadar kıs. İnternetin kapalı olduğundan emin ol."

"Tamam, Ezel'e iyi bak."

"Bakarım, sen de kendine iyi bak." Telefonları kapattık, çekmecenin içine sakladım telefonu. İşte yine yalnız hissediyordum.

•

Odanın kapısı, önce tıklatıldı ve ardından anahtarla açıldı. Babam girdi içeri, elinde bir tepsiyle. Odanın ışığını açtı, karanlığın ardından gözlerim kamaştı bir süre.

"Bugün yemek yememişsin." Kapıyı kapattı ve önüme koydu tepsiyi. Bu tepsiyi neden ben küçükken getirmedi baba? Neden bir yabancıyı getirmesine izin verdin?

Önce tepsiye baktım, lezzetli duran birkaç tabak ve bir bardak süt.

"Süt ballı mı?" dedim zorlukla çıkan sesimle.

"Hayır, ama istersen hemen isterim," dedi ve kapıya yöneldi tekrardan.

"Geçtim ben o yaşı." Durdu, yanıma döndü. Çok geç kaldın, her şey için.

“Şu hâline bak, eskisinden daha kötüsün. O iğrenç herif, seni daha kötü yaptı.”

“Onun hakkında düzgün konuş!” Her şeye tepkisiz kalabiliyordum ancak buna kalamazdım.

“Yalan mı? Bak nasılda savunuyorsun onu? Beynini yıkamış.” Güldüm, hatta histerik bir kahkaha attım. Babamsa sadece şaşkınlıkla, afallamışlıkla seyretti. Tıpkı tüm hayatımı seyrettiği gibi.

“Artık Haris’i görmediğimi biliyor musun? Peki artık o kalede kalmak istemediğimi biliyor musun?” Yüzüme afallamış bir ifadeyle baktı, bunu beklemiyordu.

“B-bu imkânsız. Şizofreni bu saatten iyileştirilemez, sadece alışırsın.”

“Ama iyileştim, artık onu görmüyorum. Artık o kaleye adımımı atmak istemiyorum.” Biraz daha şaşırıldı. Oturdu yatağında, karşıma.

“Ne zamandan beri?”

“O kaleyi içimde öldürüp, Ezel’in bana aldığı arabayla kaçtığımdan beri.” Verdi nefesini yorgunca.

“Bu sana yaptıklarının bir mazereti olamaz.” Çıldıracaktım.

“Bana ne yaptı?” Artık ses tonumu ayarlayamıyordum. “Bana tek yaptığı şey hayatımı defalarca kez kurtarmak oldu! İntihar ettiğimde bi-” Gözleri irileşti, nefesi sıklaştı.

“Sen intihara mı kalkıştın yine?” Dolan gözlerin artık beni yumuşatamaz baba.

“Evet, o kurtardı beni. Ardından defalarca kurtardı, bana hayatı gösterdi. Ben artık yaşamak istiyorum, normal bir insan gibi. Arkadaş edinmek, dünyayı gezmek, okula gitmek istiyorum.” Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Ben âşık oldum baba.”

Yüzünü sıvazladı, uzunca baktı koyu gözleriyle yüzüme.

“Ezel, senin yapamadığını yaptı bana baba. Şimdi onu öylece ellerimden alamazsın. Anlamıyorsun! Ben nefes alamayacak gibi hissediyorum. Üstelik ona yüklediğin suçlarla alakası olmadığını biliyorsun. O masum, tek suçu bana yardım etmek.” Konuşmak istiyordu ancak ne konuşacağını bilemiyor gibiydi. “İlk defa iyi bir baba ol: Onu bana geri getir.”

“Belki onu çıkarmam için yalan söylüyorsun.” Umutsuzca çöktü omuzlarım, ne kadar konuşsam azdı. “Hem seni kurtarmış bile olsa, seninle duygusal bir bağ kurmaması gerekirdi. O doktorundu! Üstelik evdeki cesetler için hâlâ bir şey bulunamadı. Seni neden yalnız bıraktı o gece evde?”

Omuz silktim. "Daha fazla konuşmayacağım. Senden sadece doğruyu yapmanı istedim, içinde haklı olduğumu biliyorsun. Hayatında ilk defa bir iyilik yap kızın için. Tek yaptığın şey beni o kaleye hapsederek öldürmekti!" Güçsüzleşti, Barbaros Özekli kızının karşısında güçsüz bir adamdı. Çünkü biliyordu, beni o kalede bir başıma bırakmanın diyetiydi bunlar.

"Böyle olacağını bilsem seni asla yalnız bırakmazdım."

"Bilemezdin, bıraktın. Artık git, yemek yemeyeceğim. Ezel'in yüzünü görene kadar bir lokma bile almayacağım ağzıma." Kalktı yataktan, koyu gözleriyle yüzümü inceledi.

"Aynı annen gibisin." Yutkundu kendine gelmek istercesine. "Eğer yemek yememeye devam edersen sonun yeniden klinik olacak." Arkasını döndü, kapıya döndü.

"Beni kendi ellerinle bir kez daha ölümün kollarına attığının farkında değilsin." Bunlar son sözlerim olmuştu, kapıyı kapatmıştı. Ancak bu sefer kilitlememişti. Zaten kilitlemese bile bu devasa evden kaçmam imkânsızdı, her yerde takım elbiseli, iri adamlar vardı.

Çok acıkmıştım ama yemeyecektim. Önümdeki tepsiyi, sinirle iteledim. Yeniden camın karşısına geçtim, boğazı seyre daldım. Hatta soğuk havaya rağmen, camı açtım. Boğazın kokusunu içime çektim, dingin dalgalarını dinledim.

Uzun süre kaldım öyle, birazda üşüdüm. Gözlerimi yumdum arada sırada, her an onun gözleri doldu zihnime. Çok özlemiştim.

Birden fark ettiğim şeyle gözlerim irice açıldı. Ezel'in özlemine kendimi o kadar kaptırmıştım ki süseni unutmuştum. Üstümde süsen yoktu, kanımdaki de her an çıkabilirdi, belki de çıkmıştı.

Zaten yerinde değildi zihnim. Her an korkuyor ve acı çekiyordum. Üstüne bir dalgayı daha kaldıramazdım.

Hızlı adımlarla çıktım salondan. Önce babamın odasına gitmek istedim ancak odasının nerede olduğunu bile bilmediğimi fark etmem çok uzun sürmedi.

İndim geniş ve uzun merdivenlerden. Kimse yok gibiydi içeride. Evin büyük, çift taraflı, beyaz kapısını açtım. Demek herkes dışarıdaydı.

Sadece kapının önünde, iki tane iri adam vardı. Bahçede kaç tane olduğunu tanı bilirdi. İki iri adamın da bakışları bana döndü.

"Dışarı çıkamazsınız Karmen Hanım," dedi esmer, kel olan.

"Sizden bir şey isteyecektim."

“Buyurun Karmen Hanım,” dedi hemen, diğèrinden daha genç olan kızıl adam. Yüzünün her tarafında çil vardı ve bu onun sert görünüşüne ters düşüyordu.

“Ben çiçek isteyecektim.” İki adam anlamazcasına birbirlerine baktılar, ardından yine bana.

“Çiçek mi?” dedi esmer olan, şaşkınlıkla.

“Evet, süsen çiçeği.”

“Şimdi mi?” diye sordu bu sefer kızıl olan. Kafamı olumlu anlamda salladım.

“Bu saatte açık çiçekçi var mıdır ki abi?” Bu soru bana değildi. Esmer olan, kızıla sormuştu. Demek esmer, kızıldan küçüktü.

“Bulacaksın Ahmet, Karmen Hanım’ı bekletme. Koş.” Kızılın verdiği talimatlarla koşarcasına uzaklaştı yanımızdan.

Aslında, görünürde başka adam yok gibiydi. Acaba kızılı atlatırsam kaçabilir miydim?

Kızıl hâlâ neden içeri girmediğimi anlamamış olacak ki bakışlarını bana indirdi. Çıplak ayaklarla verandada yürüdüm, mermer korkulukların üstüne oturdum. Bir süre bir şey demedi, renkli gözleriyle beni seyretti. Ben de inatla onu seyrettim.

“Babam size ne kadar maaş veriyor?” Kırıştırdı gözlerini, ne diyeceğın bilememiş gibiydi.

“İyi maaş veriyor Karmen Hanım.”

“Adın neydi senin?”

“Osman, Karmen Hanım.”

“Burada kaç korumaya iyi maaş veriyor peki babam, Osman?” Kafası karışmıştı. Bir an elleriyle saymıştı sonra saymaktan vazgeçmişti.

“Epey koruma var Karmen Hanım.”

“Kaç yaşındasın Osman?” Çillerinin altındaki teni kızarmıştı.

“Yirmi sekiz yaşındayım Karmen Hanım.”

“Bu saatte çok koruma var mı bahçede?”

“Vardır Karmen Hanım.”

“Neden her cümlemin sonuna Karmen Hanım’ı ekliyorsun?”

“Saygımdan Karmen Hanım.”

“Çok sinir bozucu, Karmen Hanım demesen de olur.”

“Peki, Karmen Hanım.” Günler sonra ilk defa, bir gülümseme belirde dudaklarımda.

“Sevgilin var mı Osman?” Biraz daha kızardı yüzü. Sanırım kızıl ve çok beyaz tenli olduğu için hemen kızarıyordu. Eğdi kafasını, ensesini ovaladı.

Eğdiği kafasından, bakışlarını bana kaldırdı. “Yok Karmen Hanım.”

“Benim var, şu an nerede biliyor musun?” Dikleşti, yüzü ciddileşti.

“Nerede Karmen Hanım?” Soğuk mermerde biraz daha yayıldım, gerçekten soğuktu.

“Hapishanede, iki kişiyi öldürmekten tutuklandı.” Gözleri irileşirken korkuyla birkaç adım geriledi.

“Allah kurtarsın Karmen Hanım.” Sessizlik oluştu yine. “Özel değilse eğer, bu saatte süsen çiçeğinin ne yapacağınızı merak ediyorum.” Sözlerinde saf merak vardı.

Elimle gel gel işareti yaptım. Şaşırdı yine, etrafa bakındı kızarık yüzüyle. Yakınlaştı bana. Karşımda durduğunda elim saçıma uzanmıştı ki kafasını eğdi.

“Aman ne yapıyorsunuz Karmen Hanım?” dedi heyecanla. Tamam bu komikti. Saçımı geri attım, iki diş izi ortaya çıktı. Osman kafasını yavaşça kaldırdı, yaramı gördüğü an gözleri irileşti. “Bu nasıl oldu? Diş izi gibi ama insan dişi değil!”

“Diş izi zaten. Ama bir insana ait değil,” dedim onu onaylayarak. Yutkundum, gözlerinden geçen korku beni eğlendirmemeliydi ancak Osman, gerçekten hissettiği her şeyi dışa vuran bir insandı. Böyle insanlar, masum olurdu ve belki biraz da saf. En büyük saf sensin, unuttun galiba Karmen?

“N-neye ait?”

“Aramızda kalacak ama bak, kimseye söyleyemeyeceksin. Söz ver.”

“Söz.”

“Bunu yapan şey, bizim dünyamıza ait değil. Biz göremiyoruz onu. Musallat oldu bana, gitmiyor. Onu tek uzak tutan şey süsen.” Osman eliyle ağzını kapatmış, anlattıklarımı sindirmeye çalışıyordu. Gerçekten korkmuştu. “Ve çevremdeki her şeye musallat olabilir, sen de süsen çiçeğini yanında taşı. Hatta tanıdığın herkese süsenli bir şey hediye et.” Kafasını korkuyla salladı.

Çok geçmeden esmer olan korumanın, Ahmet'in, yanımıza bir poşetle gelmesiyle tüm kaçış planlarımı yok etmişti. Koşarak yanımıza gelmişti. Bu saatte bu kadar hızlı bulabilmesi de benim şanssızlığımı anlaşılan.

"Buldum Karmen Hanım," dedi nefes nefese. Uzattığı poşete uzanacaktım ki benden önce Osman uzandı.

"Ben şimdilik kendim için birazcık alıyorum Karmen Hanım. Bir de dua ederim, bir şeycik olmaz."

"Dediklerimi yapmayı unutma ama," dedim mermerden inerken. Elinde tuttuğu poşeti aldım. "Teşekkür ederim Ahmet."

"Her zaman Karmen Hanım." Yanlarından ayrıldım.

Bu eve geldiğimden beri, tek hüüzünlenmediğim anları yaşamış olabilirdim.

Şimdi mutfağa gidip biraz süsen çayı yapabilirdim kendime. Mutfağın nerede olduğunu bilmiyordum ancak bulmam çok uzun sürmemiştir. Bir avuç yaprağı yıkadım ve kaynattım. Sonrada süzüp bir bardağa doldurdum. Sıcak çay bardağını ellerim arasına alarak mutfaktan çıktım.

Bu ev, çok büyüktü. Babam bu evde tek başına nasıl yaşıyordu? Ev büyük oldukça, yalnızlık daha da göze batardı. Biliyordum, ben de yaşamıştım çünkü. Kocaman bir evde, kötü bir adama kanmıştım.

•

Evde bir tek babam ve ben olmalıydık. Gece yarısını geçeli çok olmuştu, büyük ihtimalle uyumuştum babam.

Çıplak ayaklarımla merdivenleri çıktım, odama girdim. Dışarı çok karanlıktı. Korkuyordum. Çayımı yudumlamayı bıraktım, bardağı komodinin üstüne koydum.

Kafamda sesler vardı, çılgın atıyorlardı. Yatağıma uzandım, yorganı üstüme çektim. Sanki bu yorgan beni kötülüklerden koruyabilecekmiş gibi.

İşte en çok da şu an ihtiyacım vardı Ezel'e. Gözlerimi yumdum sıkıca. Şimdi burada olsaydı hemen yanımda uzansaydı, teni tenime değse ve kokusu kokuma karışsaydı. O etkileyici sesiyle, beni büyüdü altına alsaydı.

Hayal ettim. Yanımda o gece mavileriyle bana baktığını hayal ettim. Kocaman elleriyle, saçlarımı okşadığını hayal ettim.

Ve ben günler sonra ilk defa, korkmadan uykuya daldım.

İzleniyormuş gibiydim. İçimde ruhumu daraltan kötü bir his vardı, açtım gözlerimi.

Onu gördüm. Camın önünde durmuş, dışarıdan gelen ay ışığını kesiyordu. Abajurun loş ışığı onu aydınlatamıyordu ama ben onu tanıyordum. Hissediyordum onu. Yayıdığı tüm kötü enerjiyi hissediyordum. Konuşacak cesaretim yok gibiydi, sapasağlam karşımdaydı.

Yataktan doğruldum. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Konuşmadım, konuşmadı. Sadece karanlıkta parlayan gözleriyle beni seyretti. Kalbim korkuyla çarpıyordu.

Birkaç adım ilerledi öne doğru. Elimin altındaki yorganı sıktım, güç almak istercesine. Mermer gibi beyaz teni, odadaki loş ışıkla aydınlandı. Kara gözleri üstümde gezindi.

“N-ne yapıyorsun burada?” Cevap vermedi.

İkimizde birbirimize büyük zararlar vermiştik. Ve onun çok daha zarar verme gibi planları vardı, tüm dünyaya. Gözleri yabancıydı, artık öyleydi. Yüzünden en ufak bir duygu geçmiyordu.

“Amacın beni korkutmak mı?” Kafasını omzuna doğru eğdi. Daha da dikkatli inceledi. “Başardın Haris. O geceden beri korkuyorum.” Konuşmamaya kararlı gibiydi. “Neden geldin? Hayatımı mahvettiğin yetmedi mi sana? Daha ne istiyorsun benden?”

“Bilmiyorum,” dedi, uzun zaman sonra duyduğum ürkütücü sesiyle.

“Artık çık hayatımdan!”

“Ben senin hayatında değilim artık, ben hayatım.”

“Git buradan canavar! Bana zarar vermezsin artık.” Çok kısa bir an, gözlerinden bir duygu selinin geçtiğini görür gibi oldum, çok anlaktı bu. Belki de ben eski Haris’i görmek istiyordum. Ama farkındaydım ki eski Haris yoktu. Haris tam olarak karşımdaki kişiydi, o hep aynıydı. Kana aç bir yaratık.

Omuzlarım düştü. “Sadece huzur istiyorum, mutlu olmak istiyorum. Bunun için illa ölmen mi gerek? Öyleyse öl.” Kafasını yeniden doğrulttu, kara gözleri gözlerimden ayrılmadı.

“Ölürüm ama yine de huzur bulamazsın Karmen.” Bu ne demektir? Birkaç adım daha yaklaştı bana. “Ölürüm ama asıl o zaman başlar sınavın.” Vücudum gerildiğinde yatak başlığına biraz daha yaslandım.

Daha yakından baktı gözlerime. Ve birden karanlığa karıştı, yok oldu. Gitmişti. Tuttuğum nefesimi bırakarak geriye yaslandım. Bu da neydi şimdi? Neden gelmişti? Sakinleşmeye çalıştım ancak bu çabam çok uzun sürmedi.

Duyduğum bağıriş sesleriyle hızla yerimden doğruldum. Babam!

Çıktım yataktan, koşar adımlarla sese ulaştım. Büyük kapıyı açtım. Babam, elini boşluğa uzatmıştı. Dolu gözleriyle bakıyordu, ne görüyordu? Birden bakışları beni buldu, eli kalbine gitti.

“Baba!” Haris yapmıştı bunu. Babam konuşamıyordu, tutulmuş gibiydi. “Lütfen bir şey söyle baba,” dedim ağlamaklı sesimle.

Ayakta duramıyordu, düşecek gibiydi. Onu yatağına doğru çekiştirdim, uzandırdım.

“M-mısra...” Annem. “M-mısra b-buradaydı.” Annemi göstermişti babama. Cebime sıkıştırdığım süseni babamın elleri arasına bıraktım.

“Kötü bir rüya görmüşsün.” Gözlerini kırıştırdı, o gözlerden bir yaş yavaşça aktı. “Aşağıdaki korumalara haber vereyim, doktora gidelim.” Yerimden kalkacaktım ki elimi tuttu babam.

“Gitme kızım, daha iyiyim.”

“Ama kalbine dikkat etmen gerek.”

“Bir şey olmaz bana. Yanımda kal.” Babamın sesi ilk defa bu kadar güçsüzdü.

Kaldım, yanına kıvrıldım.

Ve ben ilk defa babamla birlikte uyudum.

İlk birlikte uyuduğum adam babam olmalıydı ama değildi. Haris'ti.

Zamanı geri alamazdın, ancak geleceği değerlendirebilirdin. Babamdı işte, yaptığı tüm hatalara rağmen. Bugün işe gitmeyeceğini söylemişti. Gecedен sonra hâlâ kendine gelememişti. Aşağıda kahvaltı için beni bekliyordu, inmeyi düşünmüyordum.

Çekmecedен Ezel'in telefonunu çıkardım. Fotoğraflara girdim. Günler sonra yüzünü gördüm, okşadım ekranı. Çok özlemiştim. Bir insanı bu kadar özlemek mümkün müydü?

Gece mavisi gözlerini, nefesimi tutarak inceledim. Sakallı yüzünü büyütüm, çok yakışıklıydı. Derin bir iç çektim. Elimdeki telefon çalmaya başladı. Eren arıyordu, hızla yanıtladım.

“Eren? Var mı bir değişiklik?” dedim açar açmaz.

“Baban şikâyetleri geri çekmiş. Bugün içinde çıkması lazım ancak cinayetler işi karıştırıyor.” Babam şikâyetleri çekmiş miydi? Şaşkındım, böyle bir şey beklemiyordum. Ne etkilemişti onu? Akşamki konuşmalarımız mı?

“Bugün gelecek mi bana?” dedim zorlukla çıkan sesimle.

“Bugün gelecek gibi, bugün gelemezse onu polis bile tutamaz sanırım. Kızıl kadını diyorsa başka bir şey demiyor.” Dolan gözlerimi yumdum, ağlamayacaktım. Biliyordum, o bugün bana gelecekti.

“Sağ ol Eren. Bir gelişme olursa hemen ara.”

“Kendine iyi bak Karmen. Orada iyi misin?” Ezel’siz ne kadar iyi olabilirdim o kadar iyiyim.

“İyiyim, görüşürüz.” Telefonu kapattım. Artık kırmızı olmuştu şarj.

Uzun zaman sonra ilk defa umutla bir nefes çektim içime. O, bugün bana gelecekti ve böyle kötü görünmemeliydim. En son ne zamandır banyo yapmıyordum acaba? Üstümü bile değiştirmiyordum. Banyoya girdim, uzun bir duş aldım.

Artık kötü kokmuyordum. Ezel gelip, sıkıca sarılabilirdi bana. Odama geri girdim. Dolu dolapta bedenime uygun kıyafetler vardı.

Günler sonra bugün hava güneşliydi. Dolaptan, çiçekli kısa bir elbise çıkardım. Saçlarımı biraz kuruttum ve aşağı indim. Çok acıkmıştım ve babam şikâyeti çektiğine göre açlık grevini bitirebilirdim.

Salonda, koca bir masa kurulmuştu. Babam koltukta oturuyordu, gazete vardı elinde. Büyük, altın rengindeki koltuğunda kahvesini yudumluyordu.

Geldiğimi fark ettiğinde kafasını gazeteden kaldırdı. Bir an şaşırıp, ardından gülümsedi. Tuhaf bir davranışı yoktu, rüya gördüğünü sanıyordu.

“Gelmeyeceksin sandım.” Ayağa kalktı, birlikte masaya geçtik.

Çok iştah açıcı bir masaydı ve ben açlıktan bayılacak durumdaydım. İştahla tabağımı doldurdum.

“Fikrini değiştiren neydi?” dedi babam doldurduğum tabağıma bakarken. Tabii haberim olmadığını zannediyordu.

“Çok acıktım.” Gülümsedi. Ezel bugün gelecekti ve zayıfladığımı görürse üzülürdü. Çok yemem lazımdı, o gelene kadar toparlanmalıydım.

“Dün çocukları gecenin bir vakti çiçek aldırılmaya göndermişsin?”

“Evet, güzel bir çiçek.”

“Gece benim avuçlarıma tutuşturduğun çiçek de bu çiçek mi?” Meyve suyundan büyük bir yudum aldım.

“Evet, süsen iyi hissettiriyor. Totem gibi. Hatta sen de hep taşı yanında, çok işe yarıyor.” Kahvaltı yapmıyordu babam, sadece beni izliyordu.

“Taşıyacağım,” dedi tebessümle. “Artık kaleyi bitirdin, şehirdesin. Geleceğe dair ne gibi planların var?” dedi çayını yudumlarken.

“Ezel’le evleneceğim.” Öksürdü uzun süre. Suya uzandı ve büyük büyük yudumlar aldı. “Hemen evlenmeyiz. Zaten daha teklif etmedi, korkma.”

“Bu konuyu şu an konuşmayacağım,” dedi ağzını silerken. “Biliyorsun, çok büyük bir şirketimiz var. Malum, yaşlandım artık. Kalp de var, ne olacağı belli olmaz.” Yutkundum, çatalım havada kaldı. Ne olursa olsun annemden sonra babamın gitmesini de kaldıramazdım. “Şirketin başına geçebilirsin. Hemen geçmezsin tabii, önce iş öğrenirsin. Hatta üniversite okumalısın bence ama tabii sen bilirsin.”

“Hayır,” dedim sadece.

“Annen de ben de bu şirket için çok büyük emekler verdik.” Sevmiyordum saçma şirketini. Ne iş yaptıklarını bile bilmiyordum.

“Annem şirketi sevmiyordu.” Neden bilmiyordum ancak sanki tüm suçlu o şirket gibiydi. Ya da tüm suçları, bir şeylerin üstüne atmak çok daha basitti.

“Annenle nasıl tanıştık biliyor musun?” Bilmiyorum baba, ben sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyordum. “Annen çok hırslı bir kadındı. Üniversiteyi yeni bitirmiş, bizim şirkette işe başladı. O zamanlar biraz hovardaydım. Tabii bende de o zaman beyazlar yok, kırışıklıklar yok. Anneni ilk o şirkette gördüm.” Derin bir nefes aldı, bakışları bir noktaya dalmıştı. Sanki o anları tekrar yaşıyormuş gibi.

“Dalga dalga koyu saçları vardı, beyaz teni ve koyu gözleri... Çok değişik bir albenisi vardı, gördüğüm an çarpmıştı kalbim.” Gülümsedi. “Ama Mısra da çok zor bir kadındı. Az koşmadım peşinden, hiç yüz vermiyordu. Pek güvenmiyordu sanırım ama kazandım güvenini. Nasıl âşık olduysam ona, onu da öyle âşık ettim. Evlendik, hamilelik sırasında işi bırakmaya karar verdi. Yoruluyordu, hem sana hamileliği de çok zorluydu.” Durdu, artık konuşamıyor gibiydi.

Annemi, babamdan dinlemek çok değişikti. Ve güzeldi. İlk defa onları dinliyordum.

“Şirketimiz büyüktü zaten ancak Mısra öyle bir zekâyâ sahipti ki, girdiğimiz her ihaleyi alıyorduk. O büyüttü bu şirketi bu kadar. Ve onun emeği bu kadar varken ben gittikten sonra hisse hisse parçalanıp yok olmasını istemiyorum. Senin de annen gibi, güçlü ve kendi ayakları üzerinde duran bir kadın olmanı istiyorum.” Tüm düşüncelerim değişmişti sanki birden.

“Tamam baba, düşünceğim.” Gülümsemesi genişledi.

Bu sırada, salona bir yabancı girdi. Uzun boylu, neredeyse omuzlarına uzanan sapsarı uzun saçları olan genç bir adam. Dışarıdaki korumalara benzemiyordu. Yaşı yirmilerin sonu ya da otuzların başında olmalıydı.

“Hoş geldin,” dedi babam sevecen bir şekilde. Babamın gözünde oluşan pırıltılardan, bu adama değer verdiği belliydi.

“Hoş buldum,” dedi adam da gülümseyerek. Babamın yanına gitti ve tokalaştı. Ardından bakışları üstümde gezindi. “Bu güzel hanımefendi de kim böyle?”

“Kızım,” dedi babam gururla. Karşımdaki adam şaşkınlıkla inceledi bu sefer.

“Karmen? Adını çok duymuştum.” Çok samimiydi, ilk defa gördüğü bir insana karşı. “Ben Mesih Kıraç.” Elini uzattı ve ben de tokalaşmak için elimi uzattım ancak o tokalaşmadı. Elimi tuttu ve bir öpücük bıraktı. Ardından karşıma oturdu. “Başına gelenleri duydum, kaza geçirmişsin. Geçmiş olsun.”

“Mesih aile dostlarımızın çocuğu. Babası bu aralar ceza olsun diye yanıma verdi, birlikte çalışıyoruz,” dedi babam bana açıklama yaparak.

“Seninle iş yapmak bir ceza olamaz Barbaros amca, ben çok verimli olduğumuza inanıyorum.” Babam güldü.

Bu sırada, Mesih için daha önce hiç görmediğim bir kadın servis açtı. Anlaşılan sık sık geliyordu bu eve. Tabağını doldururken bir yandan da babamla konuşuyordu.

“Bugün işe gelmeyeceğini söyleyince merak ettim, bir bakmak istedim. Senin işe gelmediğin pek görülmuş şey değil,” dedi Mesih, bakışları yine üstümde gezindi.

Gözleri çok koyuydu. Haris’ten sonra bu kadar kara gözler beni ürkütüyordu sanırım. Kaçırdım bakışlarımı rahatsız olarak.

“Kızım ile vakit geçirmek istedim.”

“Bugün Karaman’la sözleşme imzalayacaktık. İstersen erteleriz ama biliyorsun acelesi var.”

“Unutmuşum,” dedi babam, ardından özür dilercesine bana baktı.

“Sorun değil baba.” Zaten bugün Ezel’im gelecekti.

“Ben üstümü değiştireceğim, sen de o zamana kadar kahvaltını yap,” dedi babam Mesih’e. Ayağa kalktı ve bu sefer bana baktı. “Bu akşam benimle yemeğe gelir misin Karmen? İş yemeği değil, arkadaşlarımla olacağım.” O kadar kalmayacaktım ki Ezel beni alacaktı.

“Sanmıyorum geleceğimi.” Babam ısrar etmedi, arkasını döndü ve yukarı çıktı.

Karşımdaki yabancıyla yalnız kalmıştık ve sık sık o koyu gözleriyle beni inceliyordu. "Neden ona karşı bu kadar uzaksın?" dedi birden haddi olmayan bir soruyu sorarak.

"Sizi ilgilendirmez."

"Neden bu kadar kabasın?" dedi sarı kaşlarını çatarak.

"Neden işin olmayan şeylere burnunu sokuyorsun?" Onun gibi resmiyeti bıraktım, arkasına yaslandı ve güldü.

"Haklısın ama o çok üzgün. Akşam üç aile olacağız, herkes eşyle ve çocuklarıyla katılıyor. Baban her seferinde yalnız oluyor ve buna ne kadar içerlendiğinin farkındayım." Babama düşündüğümünden çok daha yakındı anlaşılın.

Sözleri düşüncelerimi etkilemedi dersem yalan söylemiş olurum. Yüzünün yarısını kaplayan sarı sakalları ovaladı. "Doğum gününe katılamamıştım, tanışmak bugüne nasip oldu." Sohbeti devam ettirmedim.

Sadece kahvaltıma devam ettim. O da daha fazla zorlamadı.

Babam üstünde bir takım elbiseyle geri indi. Kol saatini takıyordu yanımıza gelirken. Mesih de ağzını sildi ve ayağa kalktı.

"Ben çıkıyorum kızım, bir ihtiyacın olursa çocuklar dışarıda."

"Akşam seninle geleceğim," dedim o arkasını dönmeden. Bir süre yüzüme baktı ve gülümsedi.

"O zaman Melek'e sana elbise ve kuaför göndermesini söylerim," dedi memnun bir tavırla.

"Akşam görüşürüz Karmen," dedi Mesih, göz kırparak.

Çıktılar birlikte salondan. Tamam gelecektim ama Ezel gelirse gelemedim. Ya gelirse beni bulamazsa ne olur? Üzülmez mi? Keşke hiç kabul etmeseydim.

Ayağa kalktım masadaki birkaç tabağı elime aldım ve mutfaka götürdüm. Mutfakta Osman ve Ahmet oturuyor, kahvaltı yapıyorlardı. Az önceki orta yaşlı kadında buradaydı.

"Aman Karmen Hanım ne zahmet ettiniz?" dedi kadın telaşla. Saçlarını sıkıca topuz yapmıştı, yüzünde gülümseme vardı.

"Yedim öyle ortada mı bırakacağım?" Bulaşıkları tezgâhın üstüne bıraktım. "Aslında yeşil çay içecektim, var mı?" Ezel'in bitki çayı takıntısı bana da geçmişti.

"Var var hazırlayayım hemen."

"Yok ben hazırlarım, siz işinize bakın." Kadın bana yeşil çayın yerini gösterip çıktı mutfaktan.

"Afiyet olsun," dedim Osman ve Ahmet'e.

"Sağ olun Karmen Hanım," dediler ikisi de bir ağızdan. Yeşil çayımı koydum üstüne, ardından onlara döndüm.

"Abi ekmeği uzatsana," dedi kel olan Ahmet, Osman'a.

"Sen Osman'dan küçük müsün? Ama neden kelsin?" Soruyla birlikte Osman koca bir kahkaha attı. Ahmet'se içli içli kelini okşadı.

"Bizim ailede genetik, erken saç döküyoruz," dedi üzgünce.

"Para biriktiriyor, saç ektirecek," dedi Osman dalga geçerek. Ahmet kaşlarını çatarak düşmanca baktı Osman'a. Koca adam arkasına yaslandı ve küskünce kollarını göğsünde birleştirdi.

"Üzdünüz beni Karmen Hanım," dedi kaba sesiyle. Şu an gerçekten komikti, gülmek için dudağımı dişledim. Koca ve iri adamlardı ama çocuk gibilerdi de.

"Kusura bakma, seni üzmem istememiştim."

"Sorun değil Karmen Hanım," dedi yine küskünce. Osman da oturduğu yere sinmiş, kıkırdıyordu.

Çayım hazır olduğunda ayrıldım yanlarından, odama çıktım. Yatağıma oturdum, çayımı avuçlarım arasından bırakmadım.

Neredeyse öğleni geçmişti ve Ezel hâlâ yoktu. Biliyorum, çıkmamıştı. Eğer çıkmış olsaydı gelirdi, o bana hep gelirdi.

Ağlamamak için burnumu çektim. Tüm gün onu beklemiştim, akşam olmuştu ama o gelmemişti. Hâlâ çıkamamış mıydı ki? İyi miydi?

Çıkarken üstü de çok kalın değildi, üşümezdi umarım.

Üstünde süsen yoktu, kanındaki ona yetmiş miydi? Sanırım çıldıracaktım onu düşünmekten. Bir yaş aktı gözlerimden ancak bu yaş özenle yapılan makyajımı bozmadı. Derin bir nefes çektim.

Üzerimde beyaz, kısa ve dar bir elbise vardı. Uzun kolluydu ve birazcık göğüs dekoltesi vardı. Saçlarım dalga dalga belime uzanıyordu. Yüzümde güzel yapılmış bir makyaj vardı, dudaklarıma kırmızı bir ruj sürmüşlerdi.

Ezel'in geleceğinden hâlâ ümidim vardı fakat artık hevesim yoktu. Önüne güzel çıkmamın bir önemi yoktu, sadece kolları arasında olmak istiyordum. Uzun ceketimi giyindim, aşağı indim. Babam çoktan hazırlanmış, beni bekliyordu. Takım elbisesini değiştirmişti.

“Çok güzel olmuşsun kızım.” Gülümsedim, babama olan öfkem geçiyordu.

Birlikte çıktık evden, siyah arabada arka koltuklara oturduk. Arabayı tanımadığım bir şoför kullanıyordu. Telefonu yanıma alacaktım ama şarjı bittiği için alamamıştım. Aptal gibi kendimi tutamayıp, fotoğraflarına bakmıştım. Belki bana ulaşmaya çalışmış ancak ulaşamamıştı.

“Baba,” dedim bakışlarımı yoldan ayırarak. “Ezel hâlâ o soğuk yerde mi?” Soğuk olup olmadığını bilmiyordum. O benden uzakken tüm dünya soğuktu, her şey anlamsızdı. Ve emindim ki, o bu duyguları benden daha şiddetli yaşıyordu. Bu daha da canımı yakıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi sadece.

“Onu çok özledim.” Üzüntüyle kırıştırdı gözlerini.

“Çıksa bile onunla yaşamayı istemiyorum. Konuşmana müsaade edeceğim, o da sırf bu kötü hâline tanık olduğum için.” Ezel oradan çıktığı an biliyordum ki hiçbir güç ona engel olamazdı yanıma gelmesine.

•

Çok şatafatlı bir yere gelmiştik. Koca bir ormanın içinde olmasına rağmen kalabalık bir yerdi.

Oturduğumuz masa ise, tüm masalardan farklıydı. Tamamen kalabalıktan uzak, büyük bir odaydı. Özel olarak ayırılmış olmalıydı. Odanın her tarafı camdı ve sanki ağaçların arasında yemek yiyormuş gibiydin, huzur veren bir manzarası vardı.

Masa kalabalıktı ama herkes birbirini yakından tanır gibiydi. Az önce çoğuyla tanışmıştım fakat hiçbirinin ismini aklımda tutamamıştım. Aralarından sadece iki yüz tanıdık gelmişti: Doğum günümde annemle çok yakın olduğunu söyleyen kadın ve Mesih.

Babam mutluydu, yüzünde hiç silmediği bir gülümseme vardı. Onu ilk defa böyle görüyordum, içimde hissettiğim sıcaklıkla derin bir nefes aldım. Bir konunun dışında kaldığımda özenle açıklıyordu bana. Eğer o en başından beri böyle yanımda olsaydı, o zaman Haris belki de hiç olmayacaktı.

•

İçim aniden daraldı yine, iyi hissetmiyordum. Cam duvarlar sanki üstüme geliyordu. Kulağımda fısıldamalar vardı, insanlar çığlık atıyordu. Bakışlarımı ellerime indirdim, sanki ellerimde kan vardı. Sanki ağzımda bir hayvan eti değil de bir insan eti çiğniyordum.

Midem bulanırken zorlukla yutkundum. Ve onu gördüm, odanın bir köşesinde beni izliyordu: Haris. Titreyen ellerimle çatalımı sıktım.

Ne istiyordu yine? Tanrım, artık dayanamıyordum.

“Karmen, iyi misin kızım?” dedi babam endişeyle. Masadaki bakışlar bana çevrildi.

“İ-iyiyim. Sadece biraz hava almak istiyorum,” diyebildim zorlukla. Ardından cevap vermesini beklemeden kalktım yerimden. Onu yine rezil etmek istemiyordum.

Aşağı kata indim, dışarı çıktım. Derin derin soluklandım, ahşap duvara yaslandım yorgunlukla. Işıklarla aydınlandırılmış ormana baktım. İlerisinde ışık yoktu ve o karanlık beni ürkütüyordu.

“Karmen?” Duyduğum sesle yerimden sıçradım. Mesih. “İyi görünmüyorsun.”

“İyiyim.” Bakışları üstümde gezindi, ardından ceketini çıkardı ve teklifsizce omuzlarıma bıraktı. Çıkarmak için hareketleniyordum ki nazikçe bileğimi tuttu.

“İnat etme, titriyorsun.” Titriyordum. Soğuktan mı yoksa korkudan mı?

Kravatını genişletti, sigara çıkardı ve yaktı. Paketi bana da uzatmıştı, kafamı iki yana sallayınca geri kapattı ve cebine koydu.

“Hastalığından haberim var. Ne durumdasın?” Hasta değilim ama çok yakında olacak gibiyim.

“Hastalığımdan herkesin haberi var.”

“Bununla tek başına savaşmak zorunda değilsin.” Neden bu kadar haddi olmadan konuşuyordu herkes?

“Yine hiçbir şey bilmeden konuşuyorsun. Hobin galiba böyle patavatsız olmak?” dedim gerilmiş sinilerimle.

“Bence hakkında sandığından çok daha fazla şey biliyorum,” dedi sigarasını içerken. “Cesetleri, doktoruna âşık olduğunu ve onun şu an hapiste olduğunu biliyorum.” Gittikçe daha da sinir bozucu oluyordu.

“Herkesin hayatına bu kadar karıştır mısınız?”

“O herkes, bu kadar güzel ve çekiciyse neden olmasın?” Artık sinirlerim tamamen harap olmuştu. Ona kızmak için dudaklarımı aralamıştım ki kızamadım.

Durdum. Dünya durdu, belki de duran sadece benim fani dünyamdı. Oradaydı Ezel, bana geliyordu, ormanın karanlığından kurtularak. Hızla çarpan kalbimle, titreyen bacaklarımı hareketlendirdim. Ben de ona yürüdüm. Ahşap verandadan indim.

İnanamıyordum, buradaydı. Gelmişti.

Küçük adımlarım sinirlerimi bozdu, ona hemen ulaşmam gerekiyordu. Adımlarımı daha da hızlandırdım. Bu sırada omzumdan düşen ceketi bile zor hissetmişim.

Sanki yaklaştıkça içimdeki yangın son buluyordu. Onun mavileri, ateşimi söndürüyordu.

Ve ona ulaştım. Sıcacık tenine, güven veren bedenine kavuştum. İlk önce kızılılarım özlemini giderdi gece mavilerinde. Ardından daha fazla onsuzluğa katlanamayan tenim, tenine mühürlendi.

Sardı kollarını sıkıca bedenime. Kafam mis kokulu göğsüne gömüldü. Belki birkaç sıcak yaş ıslattı göğsünü. Ancak sorun değildi, şayet yağmur yağmıyorsa onunda gözyaşları benim saçlarımı ıslatmıştı.

İşte, evimdeydim.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and appears to be a formal document or report. Some words are partially legible, such as "The following information" and "is being provided to you".

5. BÖLÜM: MAKTUL

Fırtınalar kopmuştu, rüzgârlar dinmemişti. Kasırgalar, içimdeki Ezel'in varlığını biraz daha süpürmüştü. Değişmiştim.

Kasvetli bir günde, arabamı kalenin çamurlu yollarında sürerken başlamıştı değişimim. Tamamen farklı bir dünyayla tanışmış ve bu dünyaya kafa tutmuştum.

Peki, her şey bir tesadüf müydü?

Barbaros Özekli'nin beni seçmesi, kızının yanında yaşamamı istemesi ve o yaratıkla tanışmam... Bunlar tesadüf olabilir miydi? Yoksa kaderin bir cilvesi miydi? İçimde sesler vardı ve konuşuyorlardı. Tesadüf olmadığını söylüyorlardı ve bu sesler çok karanlıktı. Bir fısıltı gibiydi, ruhumu ele geçirir gibi.

Belki de sadece artık kafayı üşütmek üzere olan bir adamdım. Bir zihin, daha fazla ne kaldırabilirdi ki? Zihnimin kabul sınırlarının taşıdığı farkındaydım. Ancak değerdi, şimdi kollarımdaki kadına sarılmama değerdi. Kokusunu solumama, varlığını hissetmeme değerdi. Karmen Özekli, her şeye değerdi.

Bir varlığı bu kadar özlemek mümkün müydü? Evet, mümkünmüş. Ne günler geçmişti ne saatler, evren benimle dalga geçmişti.

Süsenin kanımda olmadığı anlar, delirmenin kıyılarında dolaşmıştım. Harris hâlâ bizimle uğraşıyordu ve bunu bırakmayacağını da biliyordum. Uzaklaşmıştım ondan, güzel yüzünü görmem gerekiyordu. Dolu doluydu gözleri. Öptüm önce kızıl gözlerini, sonra yüzünün her bir yanını. Yetmezmiş gibi tekrar sıkıca sarıldım narin bedenine.

"İyisin değil mi?" Bensiz korktuğunu biliyordum ve bu bile içeride azap çekmeme neden olmuştu.

"Hiç olmadığım kadar," dedi kokumu içine çekerken. "Sen, sen iyi misin?"

"Artık iyiyim."

Çok başkasın Karmen'im. Öyle güzelsin, öyle eşsizsin ki ölmeden önce bir kare görme şansı verseler ben senin kızıklarını arzularım. Hislerim sanki her

geçen gün, ondan ayrı kaldığım her an daha da çoğalıyor gibiydi. Bunun sonu yok muydu?

“Karmen, hapisteki sevgilin bu muydu?” Mutluyduk ve birbirimiz kavuşmanın mükemmelliğini yaşıyorduk. Ta ki tanımadığım bu ses konuşana kadar. Elinde de Karmen’in az önce omuzlarından düşen ceket duruyordu. Demek ceketini Karmen’imin narin omuzlarına asma haddinde bulunmuştu.

Karmen omzunun üstünden arkaya baktı.

“Evet, sevgilim,” dedi nispet yapar gibi. Biraz daha sokuldu bana. Kimdi bu sarışın adam?

O an özlemden kör olsam da konuştuklarını görmüştüm. Elini uzattı karşımdaki adam. Karmen’i belinden tuttum ve ayırmadım yanımdan. Boştaki elimle sıktım elini.

“Mesih Kıraç.”

“Ezel Asral.” Bazı insanları ilk gördüğün anda dahi sevemezdin, bu herif onlardandı işte. Konuşmasına gerek dahi yoktu aslında, Karmen’in yanında onu görmek yetmişti.

“Yemekteydik, katılın bize.” Tek arzum Karmen’imle evimize gitmekti.

“Gidelim Ezel,” dedi Karmen de kafasını göğsüme yaslarken. Bu soğukta incecik giyinmişti, üşüyecekti.

“Gidelim.”

“Barbaros amcaya haber vermeden mi gideceksiniz?” Barbaros Özekli, öfkeliydim ona.

“Karmen Hanım, bu adam sizi rahatsız mı ediyor?” Bu da başka bir sestti. Kızıl, genç bir adama aitti. Kimdi bu herifler? Akbaba gibi üşüşmüşlerdi, güzeliimin başına. Hem Karmen’imin rahatsız olmuş gibi bir hâli mi vardı?

Karmen gülümsedi. “Hani anlatmıştım ya sana, sevgilim diye.” Kaşları hayretle kalkarken korkmuş gibiydi. Karmen ne anlatmıştı ki?

“He anladım, o sevgili,” dedi ve birkaç adım geriledi.

“Hadi gidelim güzelim,” dedim elini tutarken.

“Ama Barbaros Bey’in haberi yok,” dedi kızıl olan yine. Sabrımın uçlarında dolaşıyorlardı.

Onu dinlemeden arkamı dönecektim ki Mesih denen itici şey de konuştu. “Onu böyle götüremezsin.” Artık sabrım taşmıştı işte.

“Senden mi izin alacağım? Kimsin sen?” Karmen’in elini bırakıp, çoktan öne atılmışım bile. Zaten öfkeliydim ve avuçlarım kaşınıyordu belki iyi gelirdi.

Düşüncemle irkildim. Ben bir şeyleri şiddetle halleden bir adam hiç olmamıştım? Şimdi içimden çıkan bu vahşi adamda kimdi böyle?

“Asıl sen kimsin? Hasta bir kadından faydalanmaktan utanmıyor musun?” Bu son sözlerin ardından, ne zaman yumrukla yüzünü tanıştırmıştım emin değildim.

İlk yumruğum, burnuna gelmişti ve kemiğin kırılma sesini duymuştum. İkinci yumruk da gözüne gelmişti. Kızıl olan da beni durdurmaya çalışıyordu.

“Ne oluyor burada?” İşte Barbaros Özekli’imiz de gelmişti. Yanımıza hızlı adımlarla ulaştı. Karmen arkama sokuldu.

Önce Karmen’e, sonra bana ve ardından da yüzü çoktan kanla kaplanmış gereksiz şeye baktı.

“Maganda mısın sen? Tekrar mı hapse girmek istiyorsun?” Öfkemi yatıştıran tek şey, tenimde hissettiğim tendi.

“Bana bak Özekli! İşlemediğim suçlardan dolayı, günlerce Karmen’den uzak kaldım. Üstüne üstlük çok ciddi suçlamalar altındaydım.” Karmen koluma sarıldı. Korkma sevgilim, seni kimseye vermem ben.

“Onu götüremezsin, şayet götürürsen tekrar şikâyet ederim seni. Ve bu sefer insafa gelip, geri de çekmem şikâyetimi.” Beni böyle korkutabileceğini zannediyordu.

“Ben kendi kararlarımı verebilecek yaştaım! Ezel’le gideceğim baba.” Özekli, kırgınca ve biraz da üzgünce baktı kızına.

“Doktor raporu var elimde, eğer onunla gidersen bu kaçırmaya girer. Evimize gideceğiz kızım.”

“Neden bunu yapıyorsun baba? Onsuz nefes alamadığımı görmüyor musun?” Boşuna dil dökme güzelim. Ne olursa olsun ben seni buradan götüreceğim.

“Gördüm! Maalesef ki gördüm. Onu nasıl kaleden vazgeçecek kadar çok sevdiğini bilmiyorum. Ama eğer gerçekten artık hayal görmüyorsan buna katlanabilirim.” Yani Karmen’in benimle gelmesine razı oluyordu?

“O zaman ben evime gitmek istiyorum artık.”

“Buna izin vermem,” dedi yine ihtiyar. “Onunla görüşmene izin veririm ancak onun evinde kalamazsın Karmen.”

“Bu saatten sonra Karmen’i yanımdan bir saniye bile ayıramazsın Özekli.” Sıkıntıyla verdi nefesini. Kravatını gevşetti yorgunca, bakışları Mesih’e kaydı.

“Osman, Mesih’i bir hastaneye götür.” Mesih düşmanca baktı bana. Karşılık vermek yemiyordu galiba. Onlar uzaklaşırken Barbaros Özekli uzunca inceledi bizi.

“Hiçbir şeyin olmayan bir adamın evinde kalmanı istemiyorum. Ben böyle bir baba değilim.” Sen senelerce kızını, yaratık bir adamla bırakmıştın bunak.

“Ezel benim her şeyim!” Kalp atışlarım hızlandı.

“Gerekirse evleniriz,” dedim birden. Karmen de en az Barbaros Özekli kadar şaşkındı.

“Olmaz öyle şey! Benim kızımın yaşı daha küçük. Onu götüremezsin.” Karmen elimi biraz daha sıktı. Özekli bunu fark etti. İç çekti tekrardan. “Eğer çok istiyorsan sen gel. Birkaç gün evimde kal ve ben de bu süreç içinde bir karar vereyim.”

İtiraz edecektim ki Karmen konuştu. “Baba, ben Ezel’le gitmek istiyorum. Evime gitmek istiyorum.”

“Senin evin, benim yanımda,” dedi Özekli, Karmen’se güldü.

“Hayır baba, üzgünüm ama değil.” Özekli’nin bakışları yere indi, eli kalbine gitti. “Baba?” Özekli cevap vermedi. Önce öksürdü Özekli, ardından nefes alamıyormuş gibi kaldırdı kafasını. Soğuk soğuk terliyordu.

Kalp krizi geçiriyor gibiydi, hızla yanına ulaştım.

“Barbaros Bey!” diye bağırdı bir ses.

“Kalp krizi geçiriyor, hemen hastaneye götürmemiz gerek,” dedim.

“Arabayı hemen getiriyorum,” dedi ve uzaklaştı aynı ses. Ayakta durması iyi değildi.

Araba geldiğinde Barbaros Özekli’yi arkaya yatırıp, sürücü koltuğuna geçtim. Karmen de hemen binmişti arabaya. Tüm camları açtım, hava alması gerekiyordu. Hızla yola çıktım.

Karmen yanımda, korkuyla titriyordu. Babasına bakıyordu endişeli gözlerle, ağladı ağlayacaktı. “Gözleri kapandı!” Kriz anında bayılma olağan bir durumdu.

“Korkma, beş dakikaya hastanede olacağız.”

“Babam ölmesin Ezel!” dedi Karmen, titreyen sesiyle.

Onun güzel gözlerine bakmak istedim ama çok hızlı gittiğim için bakamadım.

“Sakin ol, sandığın kadar ağır bir durum değil. Önemli olan şey, hızlı müdahale.”

Ve on dakika dolmadan, en yakın hastaneye varmıştık. Barbaros Özekli'yi acile kaldırdılar ve Karmen'le beklemeye başladık.

"Benim yüzümden oldu," dedi akan yaşlarını silerken.

Kolumu beline doladım, kendime çektim.

"Bir şey yok, yetiştik. Birkaç saate kendisine gelecek."

"Neden her şey bu kadar zor?" dedi zorlukla.

"Geçecek." Ne pahasına olursa olsun Karmen'in huzur bulmasını sağlayacaktım.

"Geçmeyecek." Üstü incecikti. Üstümdeki deri ceketi, ona giydirdim.

Gömüldü yine göğsüme. "Neden bitmiyor artık? Ben artık huzurlu olmak istiyorum. Çok yoruldu." Sesi kırgındı.

"Söz veriyorum, seni huzura kavuşturacağım." Yapacağım güzelim, nasıl bilmiyorum ama yapacağım.

"Sen buradasın ya, yeter bana," dedi gözlerime bakarak. Tanrım, bir kadın nasıl bu kadar sevilebilirdi? Güzel yüzünü, parmaklarım arasına aldım. İpeksi tenini okşadım, burnunun üstüne bir öpücük bıraktım.

"Her şey çok güzel olacak," dedim sessizce.

"Ama bundan önce, bir fırtına kopacak." Yutkundum. "Ya, o fırtınadan sağ çıkamazsak?" Fırtına nasıl olurdu, ne şiddetinde olurdu bir fikrim yoktu. Tek bir arzum vardı, kollarım arasındaki kadına doymak ve sanırım bu imkânsızdı.

"Neler olacağını göreceğiz, at o güzel zihnindeki karanlık düşünceleri. Buradaym, baban da iyi olacak. Artık her şey daha iyi olacak." Bu bir söz değildi, o da bunun farkındaydı.

"Hava daha da soğudu sanki."

Battaniyeyi üstüne örttüm. Gülümsedi, elimdeki salep bardağını uzattım. İnce parmakları arasına aldı ve kokladı.

Barbaros Özekli kendine gelmişti. Birkaç gün önce ameliyat olmuş ve kalbine stent takılmıştı. Artık iyiydi. Birkaç gündür bir şey yapmıyorduk. Sadece evimizde, huzurlu vakitler tüketiyorduk. Olanlardan sonra bu şekilde bir rahatlamaya ihtiyacımız vardı.

Film izliyor, kitap okuyor, birlikte yemek yapıyor ve bazen de dışarı çıkıyorduk.

“Birkaç yer baktım ancak kararsızım. Yardımcı olur musun?” Yanıma yanaştı. Kafasını omzuma yasladı ve bilgisayardan açtığım binaları inceledi. Klinik için yer arıyordum. İşlek bir yerde olmalıydı, herkesin kolaylıkla ulaşabileceği bir yer. Ancak aynı zamanda, huzur verici ve doğayla iç içe de olmalıydı.

“Burası çok güzel.” Etrafı tamamen yeşillikle, ormanla kaplı ve güzel manzaralı bir yerdi beğendiği.

“Biraz merkeze uzak.”

“Ne önemi var ki? Sen çok iyi bir doktorsun. Caddede olmana gerek yok, burası çok etkileyici görünüyor.”

“Ben de en çok bunu beğenmiştim.” En kısa sürede gidip göz atacaktım. “Sen ne yapmayı planlıyorsun? Bir planın yoksa tatile çıkalım.” Omuz silkti, kafasını omzumdan kaldırdı.

“Aslında planlarım var.” Tek kaşım hayretle havaya kalktı, hiç bahsetmemişti bana planlarından. “Kendimi geliştirip, babamın şirketini yöneteceğim.” Şimdi biraz daha şaşkındım.

“O şirketi sevmediğini sanıyordum. Fikrini ne değiştirdi?”

“Bilmiyorum, annem de orası için emek harcamış. Babamın da güvendiği biri olmadan asla emekli olmayacağını biliyorum. Sence yapmamalı mıyım?” dedi tereddütle. Önce üniversite okumasından taraftardım ama o istediğini yapmakta özgürdü.

“Neden yapmayasın? Bence bir süre dene, eğer seni çekerse devam et.” Gülümsedi.

Yanağımı sıktı. Gülerek ben de onun burnuna bir fiske attım. Kıkırdadı güzel güzel.

“Şu destekleyici tavırların çok hoşuma kaçıyor.” Bilmiş bilmiş kırıştırdı, çekik ve gür kirpiklerini.

“Bak sen, demek hoşuna kaçıyor,” dedim keyifle. Bir yandan da ona doğru eğiliyordum, gülüşü arttı.

Dağılmış dalga dalga saçları yine her tarafa. Elmacık kemikleri gülmekten daha da allaşmış, gözleri kısılmış ve dudakları aralanmıştı.

“Neden böyle bakıyorsun?” dedi daha da kızışan yanaklarıyla.

“Daha ne kadar hayran kalabilirim diye düşünüyorum.” Alt dudağını ısırıp, kafasını geriye yasladı koltukta. Yok yok bu kızıl kadının tek amacı beni çıldırtmaktı. Biraz daha yaklaştım.

“E hadi,” dedi kaşlarını birden çatarak.

“Ne hadi?”

“Öpecek gibi duruyorsun, öpmüyorsun. Öpsene artık!” Açık sözlülüğünün kurbanıyım, biraz sonra yapacaklarım için affet.

“Bak sen,” dedim gülererek. Yine daldım güzelliğine, yine çırpındı kalbim. “İsteğini benim için bir emirdir kızıl leydim.” Öptüm dolgun dudaklarını. Dudakları beni çok hoş karşılamıştı. Yaktı kızılları dudaklarımı, nefesi nefesimi, teni tenimi ve ruhu da ruhumu...

Odadaki loş ışığın, geceyi aydınlatan ayın altında öptüm onu nefessizce. Tutkundan gözlerim kararırken, ellerim teninde keşfe çıkmıştı. Onunda elleri pek boş duruyor sayılmazdı.

En son eli tişörtümün eteklerine gittiğine, gözlerim kararmıştı. Üzerimdeki tişört yeri buldu. Ve Karmen’in bedeni çoktan altımda hapsolmuştu. Siyah kazağının açıkta bıraktığı boynuna öpücükler bıraktım. Ancak buna çok izin vermedi. Saçlarımdan tutarak beni yine kendisine çekti ve dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Dayanamadı ellerim, daha da kavuşmak istiyordum tenine. Bu sefer benim ellerim, kazağının eteklerine gitti. İzin istercesine gözlerine baktım. Tutkudan kısılmıştı gözleri, nefes nefeseydi.

Çıkardım kazağını. Çıplak tenini izledim nefes nefese. Kucağıma aldım, Karmen bacaklarını belime doladı. Çıplak tenini, tenimde hissetmek içimi titretti.

“Yatak odasında olmamız büyük şans,” dedim çapkınca.

Karmen’le birlikte kendimi yatağa bıraktım. Dudakları boynumda gezindi. Öptü sıcak dudaklarıyla. “Karmen,” dedim zorlukla konuşarak.

“Ezel,” dedi, benimle aynı tonda. Tekrar dudaklarını öpecektim ki irkildi.

Arkamda bir köşeye takıldı bakışları. Durdum, ne olduğunu anlamak için arkama baktım. Hiçbir şey yoktu. Haris zihniyle de oynayamazdı. Gözlerinde korku vardı, titriyordu. Tüm ifadesi değişmişti.

“Sorun ne?” dedim saçlarını okşayarak sakinleştirmeye çalıştım.

“Onu gördüm.” Sesi yorgundu. O doğrulmak isteyince ben de kalktım üstünden.

“Evin her tarafını süsenle kapladım, gelebileceğini sanmıyorum.”

“Ama gördüm.” Kızılları dolmuştu. “Bitmiyor!” Ellerini hınçla saçları arasına daldırdı. “Asla bir hayat yaşamamıza izin vermeyecek.”

“Yanıyorsun, hiçbir şey yapamıyor artık. Süsen yüzünden ne zihinlerimize girebiliyor ne de bize engel olabiliyor. Sadece bizi huzursuz etmeye çalışıyor.” Ama üzülme güzelim, bunu da bitireceğim.

“Bir şey yapacak. Çok daha büyük bir şey yapacak,” diye sayıkladı. Kafasını kaldırdı, kızıklarında bitikliğini gördüm. Yorulmuştu, artık normal bir insan olmak istiyordu. Bunu ona vermem gerekiyordu.

“Engel olacağım.”

“Nasıl?” diye çıkıştı. “Hiçbir şey yapma Ezel, seni öldürür!” O kadar kolay değildi.

“Ben onu öldüreceğim Karmen. Sadece, süsen dışında bir zayıf noktasını daha bulmam gerekiyor.” Bir şey söylemedi Karmen, sarıldı sıkıca. Bir şey söylemesine de gerek yoktu zaten, tenini hissetmek yeterdi.

Göl evindeydik. Lise zamanlarında sık sık geldiğimiz, küçük ama sıcak bir kulübe. İçinde anılarımızın olduğu, en tasasız günlerimizi yaşadığımız yerlerden biriydi.

Şehirden biraz uzaktık. Kar vardı ancak çok yüksek değildi. Şömine içeriyi ısıtmaya pek yetmiyordu. Üst kattaki odalardan birinde bulduğum battaniyeyi, Karmen’in üstüne örttüm.

“Bak görüyor musun Ezel’i? Örnek al birazcık, örnek,” dedi Buse iççerlenerek.

“Aşkım şömine sönmek üzere, onunla uğraşıyorum,” dedi hemen Eren.

“İyice hanımcı oldunuz siz de,” dedi Melih, küçümsercesine.

“Isındın mı?” Açıkta kalan ayaklarını da örttüm.

“Isınmadım, sarılırsan belki ısınırım.” Yanına sokuldum, battaniyeyi benimde üstüme örttü. Aynı koltukta, yan yana ve aynı battaniyede ısındık.

Yasema ve Kerem mutfaktan elleri dolu geldiler, kahve yapmışlardı. Yasema’nın kaşları çatıktı, Kerem ise onun aksine çok daha rahattı. Kendim ve Karmen için bardak alırken teşekkür ettim.

“Ay içeride ayaklarım dondu abla.” Buse’nin kardeşi Beste de bizimle gelmişti.

“Gel gel kahve iç,” dedi Yasema. Beste, Melih’in yanına geçerken bir bardak aldı.

“Ben acıkmaya başladım,” dedi Melih, karnını ovalayarak.

“Mutfağın yerini biliyorsun, sen başla yemek yapmaya,” dedi Buse. Melih’se yüzünü buruşturdu ve karnını okşamaya devam etti.

“Benim çantamda bisküvi vardı, getireyim mi?” dedi Beste, yerinden kalkmaya hazırlanmıştı bile.

“Yok be ne kalkacaksın bunun için, bütün dana yese yine doymaz,” dedi Kerem de gülerek.

Eren şömineyi tekrar harlayıp Buse'nin yanına geçti. İki gün, dinlendirici olacak diye ummuştum ancak atışmaları bitmeyecek gibiydi.

“Yalnız burada olmamız akıl kârı değil ha!” dedi yine Melih. “Peşimizde psikopat ve doğüstü güçleri olan bir canavar var. Biz de gelmişiz, şehirden uzak, kimsenin olmadığı yerde âdeta ölümlerle fındırdeşiyoruz.”

“Her tarafta süsen var,” dedim ancak çok geçmeden Beste'nin varlığını hatırladım. Anlamazcasına bakıyordu bize.

“Erkenden içmeye mi başladınız siz?” dedi Beste gülerek.

“Ya sorma, kahvaltıdan önce içmezsem afyonum patlamıyor benim,” dedi Melih, Beste'ye göz kırparak.

“Banyo ne taraftaydı?” dedi Karmen yerinden kalkarken.

“Gel ben göstereyim.” Kalktım, elini tuttum. Alt katta da vardı ama onu üst kattakine götürdüm. İki katlı ve küçük bir evdi. Banyonun kapısını girmesi için açtım.

Karmen, uzun koridorda durdu birden. “Melih haklı, burası çok tenha. Şehre çok uzağız ve onun ne yapacağı belli olmaz.” Yaklaştım ona.

“Korkmana gerek yok, hepimizin kanında süsen var. Evi de Eren, biz gelmeden süsenle temizlemiş. Biraz gevşe, buraya bunun için geldik.” Kollarını göğsünün altında birleştirdi.

“Eski sevgilinle aynı odada pek gevşeyemiyorum,” dedi yine kıskanç kıskanç. Elimde olmadan güldüm, yaklaştım ona. Buraya gelmeden önce defalarca kez fikrini sormuştum hâlbuki.

“Bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum. Sen de biliyorsun, ortada rahatsız olunacak bir durum yok. İstersen dönebiliriz.”

“Hayır gerek yok. Sadece...” Biraz daha yaklaştım ona.

“Sadece?”

“Bilmiyorum ya, gelmesene üstüme üstüme,” dedi gülerek. Ama üstüne gitmeye devam ettim, ta ki o benim ve ahşap duvarın arasına sıkışana kadar.

“Yerim senin kıskançlığını,” dedim onun aksine, oldukça ciddice. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Daha fazla dayanamayarak öptüm dudaklarını. Önce bir öpücük bıraktım, gerçekten amacım bir buse alıp çekilmektir ama dayanamadım. Hele o dudaklarını benim için aralayınca, çekilmek imkânsızdı. Nefes nefese ayrıldı dudaklarımdan. Hâlbuki daha nefes kesici şeyler yapmaya başlamamıştım bile.

“Birisi gelecek!” dedi utangaç bir şekilde.

“Gelsinler.” Tekrar dudaklarına uzanacaktım ki küçük elini göğsüme koyarak engelledi beni.

“Olmaz, çok utanırım.” Üzgünce alt dudağımı sarkıttım. Etrafa bakındı, ardından birden öne atılarak sarkıttığım alt dudağıma bir ısırık bıraktı.

Ben tatlı hareketinin şokunu yaşarken o, kolumun altından geçip kaçtı. Hızlı adımlarla banyoya koştu ve kapısını kapattı.

Kalbim güm güm atarken yüzümde bir sırıtış vardı. Ve bu aptal sırıtışı durduramıyordum.

“Elbet ki çıkacaksın oradan,” dedim bir elimi kapının pervazına yaslayarak. Böyle devam ederse yüksek doz tutkudan öldürecekti beni. Elim ısırığı alt dudağıma gitti, sert ısırılmıştı ve çok hoşuma gitmişti. Hatta yara bile etmişti dişi aslanım.

Bakışlarım etrafta gezindi onu beklerken.

Koridorun sonundaki karartıya takıldı gözlerim. Gülüşüm soldu, dudaklarımdaki elim indi. Camın gerisinde, simsiyah gözleri olan, kuzguni bir karga bizi izliyordu.

Onun kargasıydı. Bunu biliyor ve hissediyordum. Ve karşımdaki karga, camın ardından gözlerime bakarken sanki onun gözlerini görüyordum. Kapkara ve ürkütücü.

Karga gitmedi, sanki bakışlarıma karşılık veriyor gibiydi. Yine ne planlar peşindeydi?

Bu soruların cevabını, genelde bazı canlar yandıktan sonra alabiliyordum. Banyonun kapısı açıldı, Karmen çıktı ve karga camdan uzaklaştı.

“Bir sorun mu var?” Hiçbir şey onun huzurunu bozmamalıydı.

“Yok, dudağım incindi biraz. Ama çok büyük bir sorun değil, öpersen geçer.” Göğsüme vurarak güldü. Göğsümdeki elini tuttum, narin parmaklarını dudaklarıma götürdüm.

Kısıldı bakışları, yüzü gevşedi. “Sürekli şöyle şeyler yapma,” dedi kafasını omzuna doğru eğerek.

“Neden? Cazibeme dayanamıyor musun? Sorun değil ben de seninkine dayanamıyorum. Her an minik Karmen ve Ezel’ler yapabiliriz bence.” Boştaki elini utanmış gibi ağzına örttü.

“Hiç utanmış taklitleri yapmayın Karmen Hanım, öpsene artık diye çemkirdiğini ölsem unutmam.”

“Ya bak, böyle yaparsan bir daha seninle öpüşmem,” dedi ciddileşerek.

“Tabii, balıklar da uçuyordu zaten.” Gülerek kafasını yasladı göğsüme. Saçlarını öptüm koklaya koklaya.

Huzurum birkaç saniye sürdü, cama sertçe çarpan kanlı kargayı görene kadar. Karmen irkilerek göğsümden ayrılırken kanlı ve ölü karga camdan aşağı yavaşça kaydı. Tekrar göğsüme yasladım başını, kanlı görüntüyü görmesini engelledim.

Peki daha ne kadar engel olabilecektim buna? Haris durmayacaktı, bunlar sadece öncü depremdi.

Çok canlar yanacaktı, belki sonu düşündüğümünden çok daha kanlı olacaktı. Bu savaşta bir kazanan olacaktı. Ya Haris kazanacak ve kıyamete sürüklenecektik ya da biz kazanacak ve bu tepetaklak dünyada kendi hâllerimizde yaşamaya devam edecektik.

Güzel bir yemek yemiştik hep birlikte. Bulaşıkları yıkayıp yine şöminenin karşısına kurulmuştuk. Elimdeki kırmızı şaraptan büyük bir yudum aldım, gözlerim Karmen’deydi.

Jenga oynuyorduk ve taşlar her an düşecek gibiydi. Karmen bir taş aldı ve yukarı koydu. Sonra ellerini çırparak güldü, sevinişini yerim senin.

Melih’e sıra geldiğinde altlardan çekme hatasına düştü ve tüm taşlar yıkıldı. Karmen keyifle kadehini yudumladı. Melih birkaç küfür saydırarak arkasına yaslandı.

Kerem ve Yasema yan yanlardı ancak konuşmuyorlardı. Buse kafasını Eren’in boynuna gömmüştü. Beste’yse çok içmişti.

“İyi vakit geçiriyor musun?” diye sordum kafamı Karmen’e eğerek.

“Çok,” dedi o harfini uzatarak.

“Bak sen, burada da bir sarhoşumuz varmış.”

“Sarhoş değilim ben!” dedi yüksek sesle, kıkırdayarak.

"Evet hiç değilsin." Çenemi sıktı. Kulağıma yaklaştı ve fısıldadı. "Çok yakışıklısın." Kirli sakallarımı okşuyordu.

"Sen de çok güzelsin," dedim kısık sesle. Gülerek başını omzuma yasladı.

"Duyduğuma göre Yasema'ya taşınmışsın?" dedi Eren. Bakışlarım Yasema ve Kerem'e döndü.

"Evet beyefendi, bir süredir evde tek uyuyamıyormuş," dedi Yasema dalga geçercesine. Kerem cevap vermedi. Kaçınıcı olduğunu takip edemediğim kadehi kafaya dikti.

Kerem, tuhaf görünüyordu. Öfkeli gibiydi. "Neden onlara bana ne kadar âşık olduğunu anlatmıyorsun?" dedi birden Kerem yerinden doğrularak. Böyle bir çıkışı hiçbirimiz beklemiyorduk.

"Yok öyle bir şey!" dedi Yasema. Öylesin Yasema, neden kabullenemiyorsun? Neden ona ve kendine bu kötülüğü yapmaya devam ediyorsun?

Alayla güldü Kerem. "Evet, ben de dün kendi kendime seviştim zaten!" Kerem tam anlamıyla sarhoştı ve ayıldığında ne yaptığının farkına varacaktı. "Hep aynı şeyi yapıyorsun! Bana âşıksın, bunu biliyorum. Ama öyle bir gurun var ki kabullenemiyorsun."

"Kerem," dedim uyarırcasına.

"Ne? Kerem ne?" dedi Kerem aniden bana dönerek. "Her şey senin yüzünden! Aldın onu benden, sevmiyordun bile." Seviyordum, sadece Karmen'i sevdiğim gibi sevmemiştim hiçbir zaman.

"En başında gelip bana anlatsaydın bunları hiçbiri yaşanmazdı."

"Ne diyecektim? 'Özür dilerim sevgiline âşığım, ondan ayrılır mısın?' mı diyecektim?" dedi ayağa kalkarak. Kafasını yine Yasema'ya çevirdi. "Neden hâlâ devam ediyorsun Yasema?" dedi yorgunca. "Öpüyorsun, göğsümde uyuyorsun ve gözlerinle kalbime dokunuyorsun. Tam diyorum ki 'Tamam artık, birlikteyiz.' Sonra sen yine beni elinin tersiyle itiyorsun. Daha ne yapmam gerekiyor? Daha kaç yıl beklemem gerekiyor?"

"Sen sarhoşsun," dedi sadece Yasema. Kerem'in omuzları çöktü hâlsizce.

Arkasını döndü ve hızlı adımlarla çıktı evden. Dışarısı güvenli değildi. Kalkmak için doğruldum, Karmen soru sorarcasına gözlerime baktı.

"Onu alıp geleceğim."

"Dikkat et." Kalktım, peşinden çıktım evden.

Ancak etrafta görünmüyordu. Başımı yere eğdim, yerdeki ayak izlerine baktım. Bu kadar çabuk nereye gitmişti ki?

Birkaç adım takip ettim izleri. Ancak izler birden kesiliyordu. Bu olanaksızdı, kar hiç bozulmamıştı bile. Birden böylece kesilemezdi ayak izleri.

İçime doğan kötü hisle etrafı daha da iyi incelemeye çalıştım. Ormanın içine doğru ilerleyecektim ki bir haykırış duydum. Çok acı ve içli bir yakarış. Kerem! Sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Sesi ormanda yankı yapıyordu. Girdim ormanın içine, koştum nefesim kesilene dek.

Ve durdum. Oradaydı Kerem. Karın üstünde, kanlar içinde. Çektiğim nefes ciğerlerimi yakarken artık bacaklarımda derman kalmamıştı.

Kerem'in yanına çöktüm. Yaşıyordu!

Göğsünde pençe izi vardı. Derince parçalanmıştı göğsü. Çok kötüydü, kanlı organları görünüyordu. Üzerimdeki ceketini hızla çıkarıp üstüne örttüm. Kazağımı çıkartıp hızla yarasına sardım. Ellerime onun sıcak kanı bulaşırken çıplak göğsüme vuran soğuğu hissetmeyecek kadar uyuşmuştum.

Zorla nefes alarak gözlerini açtı. "Durmayacak, hepinizi yok edene kadar durmayacak."

"Nefesini boşa harcama, kurtaracağım seni," dedim boğuk sesimle. Gülümsedi acıyla Kerem.

"Yasema'yı son kez görsem yeter, getir onu bana." Düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim. Gidip yardım çağırمام gerekiyordu ancak onu yalnız bırakamıyordum. Kaldırmaya çalışırsam çok dayanamazdı.

Ayak sesleri işittim, ardından çığlıklar koptu. Yasema büyük bir haykırışla çöktü Kerem'in yanına, diğerleri de arkadaydı.

Kerem bir kez daha gülümsedi. "Geldin," dedi zorlukla konuşarak.

"Geldim," dedi Yasema, gözyaşları Kerem'in yüzünü ıslatırken. Eren de hızla yanımıza ulaştı, yaraya baktı ve endişeyle yüzünü buruşturdu. Kurtulamayacaktı.

Arkadaşım, gözlerim önünde ölüyor ve ben bir şey yapamıyordum.

"Biraz geç geldin," dedi Kerem. "Ama olsun, geldin."

Yasema hıçkırıldı. "Özür dilerim, çok özür dilerim."

"Ağlama, bir kere öpsen yeter."

"Seni seviyorum," dedi Yasema hıçkırıkları arasında.

"B-ben de s-seni," dedi Kerem zorlukla. Eğildi Yasema öptü Kerem'in dudaklarını.

Bir nefeslik sürede Kerem'in gözleri kapandı.

Ve Kerem sevdiği kadının dudaklarında son nefesini verdi.

Acıdan ve şoktan ifadesizleşmiş bakışlarımı kaldırdım, onu gördüm. Karın üstüne yayılmış kırmızı kanın üstünde... Karga. Ve o karganın gözlerime bakarken gülümsediğine yemin edebilirdim.

6. BÖLÜM: MELEK

Ölüm, biz insanlar için ne anlam ifade ederdi? Yeniden doğuşu mu? Başka bir diyara gidiş bileti mi? Yoksa tamamen bir yok oluş muydu ölüm?

Ölüm sadece bilinmezlikti insanlar için. Tatmadan öğrenmeyeceğin, bir sondu ölüm. Peki ölümü korkunç kılan neydi? Ölümden korkma sebebimiz, bir bilinmezlik olmasıydı. İnsan bilmediği şeyden korkardı ve korkuyorduk.

O bilinmezliğe bir yakınımı daha uğurlamıştım. Kanlı, acılı ve korkunçtu bu veda. Her defasında, daha da acı çekemem, sarsılamam diyordum ve her seferinde çok daha fazla acı çekiyordum. Acıydı bu. Ruhum ıstırap çekiyordu. İçten içe kendimi suçluyordum. Ruhum bir daha hiç huzur bulamayacak gibiydi. Kalbimin ortasında bir delik vardı, her his yarımdaydı.

Sıcak nefesini hissettim ensemdede. Öptü ensemi, elini omzuma koydu ve ardından diğer omzuma da güzel yüzünü yasladı.

“Yemek hazır,” dedi, beni içimdeki bu buhrandan kurtaracak kadar güzel bir sesle. Yüzümü, yüzüne yasladım.

“İştahım yok.” Üç haftadır yoktu, hiçbir şeyin tadı yoktu. Her gözlerimi yumduğumda Kerem’le olan anılarım tırmalıyordu zihnimi.

“Ama hiçbir şey yemiyorsun, hasta olacaksın. Lütfen, benim için.” Senin için zehir bile yerim, bunu biliyorsun. Bilmen ve zaafılarımı kullanmaman lazım.

Kalktım, sakallarım iyice uzamıştı. Artık Karmen uzunluklarından şikâyet etmiyor, geceleri sessizce oynuyordu onlarla.

Aşağı indik, Karmen’in özenle hazırladığı masaya oturdum. Soslu tavuk, pilav ve patates yapmıştı. Günlerdir, yemeği bana bırakmıyordu ve ustalaşmıştı artık. Tabağımı dolduracaktım ki buna müsaade etmeden aldı tabağımı.

“Şarap, kola?”

“Su,” dedim. Haftalardır o da acı çekiyordu, kendini suçluyordu ancak belli etmiyordu. Benim için, güçlü kalıyordu. Karmen, kalbimdeki yaraya merhem olmaya çalışıyordu.

Ben iştahsız olunca o da çok yemiyordu. Kendimi yemeye zorladım. "Babam dün gece yine rahatsızlanmış," dedi Karmen. "Çok bir şeyi yokmuş, çıkmış bugün. Babam neden sürekli hasta oluyor? Sen de doktorsun, bilirsin. Babamın az ömrü mü kaldı?" Ağzımdaki lokmayı yuttum, arkama yaslandım ve ona baktım.

"Kimin ne kadar ömrü kaldığını hiçbir insan bilemez." Mesela Kerem'in, üç hafta önce en acı şekilde can vereceğini bilemezdim. "Ama baban iyi, doktoruyla konuştum. Sigaradan uzak durması gerekiyor sadece, yediklerine de dikkat etmeli. Strese ve üzüntüye pek gelmemeli."

Uzandı, masanın üstündeki elimi tuttu. "Hüznün canımı yakıyor." Evet farkındaydım ve sırf bu sebeple kendimi frenliyordum. Karmen olmasa bu kadar güçlü kalamazdım. "Haris durmuyor, daha çok zararlar verecek insanlığa."

Son bir haftada; intiharlar, hırsızlıklar, cinayetler ve türlü sapkınlıkların oranları had safhadaydı. Pis dünyamız, iyice pislendi. Ve artık kirden önümü göremiyordum.

Bunların hepsi Haris'in suçu muydu yani? Hayır! Değildi. Haris olmasa da insanlar kötüydü. Çünkü insanın nefsi, hırsları ve sapkınlıkları vardı. Haris olmasaydı da var olan şeylerdi bunlar, Haris sadece bunları çoğaltmıştı ve bu da insan doğasından kaynaklanıyordu.

Şeytan, sadece yapılan kötülükler için bir kılıftı.

"Haris'in sana daha önce anlattığı bir amacı var mıydı?" Tek amacı, o kaleden kurtulmak mıydı yani? Ben buna inanmıyordum. İçinde o kadar kin ve pisliliği barındıran bir yaratık, çok daha fazla kan istiyor olmalıydı.

Kafasını iki yana salladı. "Sadece kurtulmak istiyordu. Kaleden kurtulup, benimle normal bir insan hayatı yaşamak." Hüzün çöktü kızıklarına, belli etmedi ama ben hissettim. "O hep böyle değildi. Ama içindeki kötülüğe daha fazla karşı koyamadı."

"O hep öyleydi, seni kandırdı ve kullandı." Onu hatırlamasını istemiyordum, ona dair her şeyi unutsun istiyordum. Ve bunun imkânsız olduğunu da biliyordum. Haris, hepimizde unutulmayacak izler bırakmıştı.

"Sürekli öldürülen çocuklarından bahsediyordu ben küçükken sonra ise birden kesti anlatmayı. Biliyordum Ezel, üzülmüyor ve özlem çekiyordu ama sonra öyle bir canavara dönüştü ki iki bebeği katletti." Onun hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyordu. "Bana bu günlerin geleceğini o önceden söylemişti. Gitmemi istemişti." Ve sen de bunları bile bile kaldın Karmen. "Kalmak istedim ancak ona bir söz vermemi istedi. Eğer ondaki karanlığı sezsem kaçmamı istedi. Şimdi de kaçıyorum ama bırakmıyor." Hissettiğim düşüncelerle sarsıldım.

İrkildim. Karmen, onun eski hâllerini özlüyordu. Bunu anlayabilecek kadar çok bakmıştım ben onun gözlerine.

“Eğer eski hâline dönerse onu yine sever misin?” Yüzüme baktı bir süre, söylediklerime inanamıyormuş gibi.

“Hayır! Bunu nasıl düşünebilirsin?” Bilmiyorum güzelim, artık tek yaptığım şey çıkmaz sokaklara girmek.

Olduğum masadan çoktan uzaklaşmıştım. Zihnim yine dikenlerle dolu bir yola, çıplak ayaklarla yürüyüşe çıkmıştı. İçime sığmıyordum, taşacak gibiydim.

Sürekli yüksekte yere çakılıyordum. Her mutlu olduğum anın sonu, en ağır yaralarla son buluyordu. Karmen kalktı ayağa, geldi yanıma yavaş adımlarla. Sualsizce oturdu kucağıma. Alnıma minik bir buse bıraktı. Yumuşak elleri yine yüzümü okşadı.

“Atlatacağız, bir yolunu bulacağız. Üzülmesin artık o güzel canın. Seni seviyorum, önemli olan bu. Ne olursa olsun seveceğim seni ve hep burada olacağım.” Eli kalbimin üzerindeydi.

Biliyor musun Karmen? Bu sefil dünyamda, yaşamaya dair gördüğüm tek şey sensin. Sabah uyanmama sebep veren şey kızıl gözlerin. Ben seni yaşamak istiyorum. Kafamı muhtaç bir şekilde göğsüne yasladım tıpkı annesinin göğsüne sokulan küçük bir çocuk gibi. Ve o da bir anne gibi okşadı saçlarımı. Sardı beni sıkıca.

Yorgundum, acılı ve bitiktim. Ancak alınması gereken çok intikam vardı. Damla, Murat, bebekler ve Kerem. Onların intikamını almadan, tükenmeyecektim. Belki çok daha kayıp verecektik, fırtınalar kopacak ve zelzeleler olacaktı ancak bu yoldan dönmeyecektim.

“Seni seviyorum, her şeyden çok.” Kalbim bir kez daha tekledi. Biraz daha sokuldum yumuşak tenine. Öptüm dudaklarım altındaki tenini.

Her şey bir sonbahar gününde başlamıştı. Yanıyordum, bunu hissediyordum. Ben onu ilk gördüğüm an anlamıştım. Anlamıştım, yaşama anlamım olacağını ve sadece anlamım olmakla kalmamıştı.

“Bu hiç bitmesin,” dedi kulağıma fısıldayarak. Başımı kaldırdım, parıldayan kızılığının güzelliğine baktım.

“Ne bitmesin?”

“Konuşmuyorsun ama konuşsan daha az ifade edebilirsin hislerini. Sanki sadece sarılman ve bakman, içindeki tüm sevgiyi hissettiriyor bana. Bu hiç bitmesin.”

“Yanıyorsun. Eğer sadece sevgiyi hissediyorsan büyük bir yanılgıdasın Karmen. Çünkü benim hislerim ‘sevgi’ denilen bir sözcükle sınırlandırılmayacak kadar derin ve sonsuz.” Konuşmadı, dolan güzel gözleriyle baktı gözlerime. Baktı baktı ve onun gözlerinden akan bir yaş, yanağıma düştü.

“Seni hak edecek ne yaptım ben?” Eğildi, dokundu kızıl dudakları dudaklarıma. Minik burnu burnuma değdi, nefesi nefesimdeydi. Yavaşça çekti dudaklarını, bu sefer o yasladı başını benim omzuma. Yumdum gözlerimi sıkıca, huzur buradaydı, onun kollarıydı.

Yasema telefonunu açmıyordu, endişeliydim. Haftalardır kendinde değildi, Kerem’in gidişi en çok onu parçalamıştı. Ve bir daha toparlanamayacakmış gibi dağılmıştı.

“Sorun ne?” dedi salona yeni giren Karmen.

“Yasema, ona ulaşamıyorum.”

“Belki uyumuştur.” Yasema en ufak sese uyanırdı. Haris hâlâ dışarıda dolaşırken endişelenmeden duramıyordum, ayağa kalktım.

“Gidip bakacağım.”

“Ben de sana bir şey söylemek istiyordum,” dedi önüne gelen saçlarını, kulağının arkasına iterek. “Babam bu gece onun yanında kalmam için ısrar etti. Seni yalnız bırakmak istemiyorum, istemezsen kalmam.” İstemiyordum, bir an olsun yanımdan ayrılışın istemiyordum.

“Hayır, sen de babanı görmüş olursun. Seni bırakıp geçerim Yasema’ya.”

“Babam birisini gönderdi bile beni alması için.”

“Gerek yok, bırakırım ben seni.” Sözlerimin üstüne bir söz söylemedi. Gitti ve üstünü değiştirdi.

Hava yine soğuktu, bir daha yaz hiç gelmeyecek gibiydi. Ve gelmeyecekti de o yaratık yok olana kadar. Üstüme uzun ve siyah paltomu giyindim. Karmen de şişme montuyla yanıma geldiğinde kapıya yürüdük.

“Telefonunu aldın mı yanına?” Kafasını olumlu şekilde salladı. Portmantoda duran yün, beyaz atkıyı aldım. Karmen’in boynuna sardım. Eldivenlerini uzattım.

“Havanın bu kadar soğuk olduğunu düşünemedim.” Dışarıda kar soğuğu vardı.

“Hasta olmanı istemiyorum.” Çıktık evden, asansörle indik otoparka. Eski arabamda hasar yoktu ancak bir daha o arabaya binmek istememiştim. Satmış ve aynı markanın farklı bir modelini almıştım. Karmen’in kapısını açtığımda bindi arabaya. Ardından kapıyı kapattım ve sürücü koltuğuna geçtim, biner binmez ısıtıcıyı açtım.

“Saat epey geç olmuş,” dedi Karmen, telefonunun saatine bakarak. “İstersen Yasema’dan dönünce yanıma gel, babamın evi kocaman.” Omuzlarım dik duruyordu. Ne yaşanırsa yaşansın benim iyi görünmeme ihtiyacı vardı.

“Bu Yasema’da kalma, eve geç demek mi oluyor?” Kıskançlığın sırası pek değildi ve o da bunun farkındaydı. Kıskanıyordu ve bunu açıkça belli etmek istemediğinden, üstü kapalı imalar yapıyordu. Sanki ben anlamayacaktım.

“Yok canım, demedim öyle bir şey,” dedi hemen savunmaya geçerek.

“Demek istedin.”

“Elimde değil, sonuçta eski sevgilin. Onunla çok fazla şey yaşadınız, belki benimle yaşadığından bile çok şey,” dedi kıskançlığına devam ederek. Haklıydı, yaşamıştık ama bu geçmişti. Şimdi ben yanımdaki bu kızıl kadına deli divaneydim ve Yasema da âşık olduğu adama kavuşmadan kaybetmenin acısını çekiyordu.

“Evet çok şey yaşadık ve bu yüzden şu an onun yanında olmam gerek. O her şeyden öte, bir arkadaşı benim için ve hâlâ da öyle. Ortak bir acı yaşıyoruz, o bu acıyı belki kat kat daha çok hissediyor. Psikolojisinden endişeleniyorum, onunla konuşmam gerek.”

“Anlıyorum seni.”

“İstersen sen de gel benimle.”

“Yok yok, babama gideyim ben.” Uzandı narin parmakları, bir şarkı açtı. Yavaş melodi, arabaya yayıldı. “Ben kıskançlık yapmak istemedim,” dedi yine içi rahat etmemiş gibi.

“Biliyorum güzelim, bana açıklama yapmana gerek yok.” Kırmızı ışığa geldiğimizde arabayı durdurdum, kafamı Karmen’e çevirdim. Bana bakıyordu. Yaslamıştı kafasını arkasına ve hiç kırpmadan kızıklarını bana bakıyordu. Her an içimdeki sevgi daha da kabarıyordu.

Yeşil ışık yandığında tekrar yola verdim dikkatimi.

“Sevgilim,” dedi hülyalı bir sesle.

Yutkundum, çok kısa bir an baktım kızıklarına. “Efendim?”

“Dikkatli ol, o hâlâ dışarıda bir yerlerde.” Artık her an tetikteydim. Artık kayıp vermekten yorulmuştum.

“Asıl sen dikkatli ol, hatta seni yanımdan ayırmak bile istemiyorum.”

“Bana zarar vermiyor.” Tüm olanlardan sonra, hâlâ sana zarar vermeyeceğine mi inanıyorsun? “Sanki amacı sadece çevremdeki insanlara zarar vermek ve sen, yanımda olduğun için endişeliyim. Kerem neden öldü? Benim yüzümden. Eğer ben orada olmasaydım Kerem’e yakınlaşmayacaktı bile.” Kendini neden suçlu hissettiğini anlıyordum, çünkü aynı suçluluk duygusunu ben de hissetmişim. Konuşacaktım ki devam etti. “Korkuyorum Ezel, sana zarar vermesinden deli gibi korkuyorum. Eğer sana bir şey olursa...” Devam edemedi, dolmuştu yine gözleri.

“Bana bir şey olmayacak Karmen.” O yarattığı öldürene kadar en azından.

“O çok güçlü, daha ne kadar sana dokunmadan duracak bilmiyorum.” Endişeliydi.

“Ondan korkmuyorum. Çıksın karşıma, onu öldürmeden ölmeyeceğim,” dedim kararlılıkla.

•

Barbaros Özekli'nin evine gelmiştik çok geçmeden, durdum arabayı. Karmen bir süre eve baktı, ardından bana. “Bir şey olursa hemen ara beni. Hatta bir şey olmasına da gerek yok, huzursuz hissettiğin an gelirim. Saatin önemi yok. Süsen yanında değil mi?” Kanında süsen vardı ancak yeterli değildi. Bunu görmüştük, defalarca kez.

“Endişelenme.” Uzandı, sardı kollarını sıkıca. Sarılışına, içim titreye titreye karşılık verdim. Öptüm saçlarını.

İndi arabadan. Bahçeye girene kadar, izledim onu. Onu bir an bile yanımdan ayırmak istemiyordum, korkuyordum.

•

Yasema'nın evine sürdüm, biraz uzun bir yolculuk olmuştu ancak yollar açıktı. Tanıdık binanın önüne park ettim. Binaya girdim ve Yasema'nın katına çıktım. Kapıyı çaldım, ses gelmedi ve açan da olmadı. Tekrar çaldım, yine ses seda yoktu. Ve bir kez daha, uzunca çaldım.

Bekledim bir süre. Açıldı kapı sonunda yavaşça. Yasema'yı daha önce hiç böyle görmemiştim. Sarı kıvrıkcık saçları birbirine girmişti, gözlerinin altı şiş ve mordu. Yüzü soluktu, dudakları neredeyse beyazdı.

“Ezel,” dedi yorgunca. Baktı gözlerime, açık mavileri ağlamamak için titriyordu. Sardı kollarını boynuma. Ve daha da tutmadı hıçkırıklarını. Sarılışına karşılık verdim, sırtını okşadım.

“Ağla, tutma içinde. İstedığın kadar ağla.” Ağlayışı daha da arttı sözlerimle. Zorlukla ayrıldı benden, içeri girdik. Ev havasız ve kirliydi. Yasema salona geçti, yerde içki şişeleri vardı. Evin içine de ağır bir alkol kokusu hâkimdi.

Oturdu koltuğa yorgunca, karşısına oturdum.

“En son ne zaman yemek yedin?” dedim ancak cevap vermedi. Bir fotoğraf çerçevesini eline alıp, omuz silkti. Özlemlerle baktı o çerçeveye, sevgiyle ve acıyla.

“Çok aptalım,” dedi kısık sesle. “Ona çok geç kaldım ben.” Artık tüketecek yaş kalmamış gibiydi mavilerinde. “O hep sevdi beni, bense hep kaçtım. Bir korkak gibi.”

“Ne olursa olsun o, giderken üzgün değildi.” Değildi, görmüştüm gözlerinde. Sanki sevdiği kadının kollarında can vermek, onun için en güzel sonmuş gibi bakmıştı.

“Kavga etmiştik!”

“Ama son anlarında, ona sevgini itiraf ettin.” Burnunu çekti. Üzerinde bir erkek kazağı vardı, Kerem’in kazağıydı. “Ve son günlerinde seninleydi, bu evdeydi. Kavuştu sevgisine.” Hasretle baktı elindeki çerçeveye.

“Ben bu acıyla nasıl yaşayacağım bilmiyorum,” dedi tükenmiş gibi. “Dayanamıyorum!” Çerçeveyi göğsüne yasladı, kafasını dizlerine gömdü. “Eğer olacakları bilseydim ona sımsıkı sarılırdım ve asla gitmesine izin vermezdim.” Acı içindeydi. Zorla konuşuyordu sanki, içinden bir şeyler kopuyordu.

Olacakları bilemezdik ve bilseydik, kafayı yerdik.

Kerem’in ölümü üzerine, polisler kapsamlı bir sorgu çekmişlerdi hepimize. Üstelik daha önce bir cinayet mahallinde bulunmam işleri karıştırıyordu. Komiserlerden biri takmıştı beni kafasına. Bir şeyler yaptığımı düşünüyor ancak ispat da edemiyordu.

“Uçak bileti alalım, ailenin yanına git. Bir süre tatil yapmış olursun.” Şu an Yasema için en sağlıklı şey uzaklaşmak olacaktı.

“Hayır! Kerem’in intikamını almadan hiçbir yere gitmeyeceğim.”

“Nasıl alacaksın intikamını? O yarattığı öldürecek misin? Bunu yapabileceğine inanıyor musun? Nasıl öleceğini bile bilmiyoruz.” Kaldırdı kafasını, öfkeyle parladı.

“Ne yani? Bu yaptıkları yanına kâr mı kalacak?”

“Hayır, sadece önce nasıl öleceğini bulmamız gerek. Ve karşımızdaki şeyin gücünü unutmadan, zekice hareket etmemiz gerek. Şimdilik ailenin yanına git, sen dönene kadar arayacağım.” Kollarını bedenine sardı, sanki kazağa sarılıyor gibiydi. Hâli içimi yaktı. “Üstelik ailene de süsen ver, özellikle bir şey yapmasa bile yaydığı enerji kötülük dolu.” Son sözlerimden sonra endişeyle kırıştırdı gözlerini.

“Evet, haklısın,” dedi yeni fark etmiş gibi.

“Bilet alıyorum şimdi, tamam mı?” Burnunu çekerek cevap verdi. Telefon-
dan onun için bir uçak bileti aldım. Sabaha karşı kalkacaktı uçağı.

“Git duş al, ben de buraları toplayayım. Bir şeyler ye sonra çıkalım.”

“Gerek yok.”

“Var, kokuyorsun. Kalk lütfen Yasema, şu hâline bak!” Bir zamanlar çok sevdiğim balık etli Yasema, şimdi çok zayıf bir kadın olmuştu. En son ne zaman yemek yemişti? “Ailenin yanına böyle mi gideceksin?” Omuz silkti. “Yasema, Kerem bu hâle gelmeni istemezdi.” Gözlerini kırıştırdı, dayanamıyormuş gibi örttü yüzünü. Bir hıçkırık daha çıktı.

Kalktı, banyoya girdi. Ben de o sırada yerdeki içki şişelerini topladım, evi havalandırdım. Ve ona bu saatte rahatsız olmaması için sadece sandviç hazırladım.

•

Banyodan çıktığında itiraz etmeden yedi sandviçi. Saçlarını ıslak bırakmıştı, yüzü hâlâ çok soluktu. Biraz olsun renk gelmemişti.

Arada duruyor ve gözleri üçlü koltuğa kayıyordu, önce titreyen gözleriyle bakıyor ve sonra yutkunuyordu. En sonda bir yaş akıtıyordu. Acı çekiyordu. O en çok kavuşamamanın acısını çekiyordu. Hepimiz gibi belki de kendini suçluyordu.

“Bu koltukta oldu ilk öpüşü. İddiaya girmiştik, o kazanmıştı. ‘Bir kere öpsen yeter,’ demişti. Tokat atmıştım, o da birden beni kendine çekip öpmüştü.”

Bir kere öpsen yeter.

Kerem’in son sözleriydi.

“Bir kere öptüm ama yetmedi, anladım ki bin kez daha öpsem de yetmezmiş.”

Yasema’yı havaalanına bırakmıştım, sabah olmak üzereydi. Üzerimde bir ağırlık vardı.

Karmen'i aramak istesem de bu saatte uyandırmamak için aramadım. Eve sürmeye devam ettim. Ta ki telefonum çalana kadar. İçime doğan kötü hisle, hızla telefonumu çıkardım ceketimin cebinden. Arabayı kenara çektim. Eren arıyordu. Hızla açtım.

"Ezel! Neredesin?"

"Arabayım, ne oldu?"

"Az önce aradılar beni, Ege'nin kaldığı yetimhanede büyük bir yangın çıkmış. Ben şimdi bakmaya gidiyorum, sen de gel." Ege iyi miydi? O minik ve yalnız çocuklar iyi miydi?

"Geliyorum, yaralı var mıymış?"

"Bilmiyorum." Lütfen olmasın. Ben artık kayıp vermekten çok yoruldum.

Arabamı hızla yetimhaneye sürdüm ve daha sokağına girmeden bile havayı aydınlatan alevleri gördüm. Hâlâ söndürememişlerdi. Yetimhanenin önü insan doluydu. Arabadan indim, hızla yürüdüm. Eren daha gelmemişti, gözlerim çocukların üstünde gezindi.

Ambulans gelmişti, bazıları korkudan ağlıyor bazıları ise dehşetle seyrediyorlardı. Gözlerim Ege'yi aradı ama göremedim. Yurt müdürü oradaydı, yanına ulaştım.

"İçeride çocuk kaldı mı?"

"Kaldı, üst katta, tam ulaşamadık. İki üç çocuk var. İtfaiye çıkarmaya çalışıyor." Ege! İçerideydi.

Hayır olmazdı, daha kayıp veremezdim. Sadece Ege değil. Çocuklar ölmeliydi! Onlar melekti.

İtfaiye görevlisi kucağında baygın bir çocukla çıktı. Ege'yi bulmak için gözümü karartıp, içeri girmeyi göze aldım. "Ezel abi!" diye bir ses duyana kadar. Arkama döndüm.

Ege!

Korkuyla, is bulaşmış yüzüyle ve yalın ayaklarıyla bana koşuyordu. Geldi sarıldı belime, tirtir titreyen minik kollarıyla. Eğildim, sıkıca sarıldım. Kendimden uzaklaştırdım ve vücudunu kontrol ettim yarası var mı diye.

"Yanan bir yerin var mı? Nefes almakta zorlanıyor musun?" Kafasını iki yana salladı. "Geçti, şimdi bir hastaneye gidelim."

"Bir şeyim yok Ezel abi." Gözlerim etraftaki çocuklarda gezindi. Çoğu ambulansla götürülmüştü bile. Üzerimdeki ceketini çıkarıp, Ege'nin cılız omuzlarına örttüm. Çıplak ayakla daha fazla dolanmaması için kucağıma aldım.

Güçlü durmaya çalışıyordu ama vücudu titriyordu. "Geçti Ege, geçti," dedim masmavi gözlerine bakarken.

Gözlerinde acıyı, kederi ve masumluğu hissettim kemiklerime kadar. Çok güzel ve özel bir çocuktü.

"Kucağına almana gerek yok, büyüğüm ben," dedi Ege ama daha on bir yaşındaydı. Ve yaşına göre hiç gelişmemişti. Boyu kısa ve zayıftı.

Sözlerine rağmen, sanki artık rahatlamış gibi göğsüme sokuldu. Daha fazla üşümemesi için arabaya bindirecektim ki duyduğum seslerle mıhlardım olduğum yere.

Karga bağıırışı. Kafamı kaldırdım. Havada, alevlerin üstünde kargalar uçuyordu. Hem bağıırıyorlar hem de dönüyorlardı.

Artık bu bir intikam meselesi değildi, bu bir savaştı.

Ve bu savaşı kazandığım gün, aslında kaybedeceğimin farkında değildim henüz.

7. BÖLÜM: ÇİY

Ellerim boştu. Aylardır bir savaş içerisindeydim ancak elimde bir silah yoktu. Her seferinde mağlup olmak, öfkemi daha da kamçılıyordu.

Arka koltukta, yorgunlukla ve hüznle yolu izleyen küçük çocuk. Sadece çocuktuk işte, yaşından çok daha büyük acıları kucaklayan bir çocuk. Haris de tıpkı bu dünyadaki çoğu karanlık şey gibi pis ellerini çocukların üstünden çekmiyordu. Bu onun ne kadar adi bir yaratık olduğunun en büyük kanıtıydı.

Ege'yi hastaneye götürmüştüm ve sağlığı iyiydi ama ruhu iyi değildi. Onu nereye götürdüğümü sorgulamıyor, sadece yanımda güvende hissediyordu. Ve ben bu çocuğu bir an bile acımasız dünyanın kollarına bırakmak istemiyordum. Onu böyle alıp götürmem yasadışıydı, açıkçası pek umurumda değildi. Kimse dışarıdaki tehlikenin farkında değildi. Tehlike onları yutana kadar da haberleri olmayacaktı.

Barbaros Özekli'nin evinin önünde durdum. Saat ona geliyordu. Ege'yi arabada tek bırakmadım, kucağıma aldım. Büyük, gösterişli evin bahçesine yaklaştım. Arabamı tanıyan korumalar, içeri girmem için kapıyı açtılar.

Koca bahçede, çok fazla koruma vardı. Ege şaşkınlıkla irileştirdiği gözleriyle etrafı sessizce izliyordu. Verandanın, mermer merdivenlerini çıktım. Evin kapısını çaldım ve kısa süre içinde orta yaşlı bir kadın açtı.

“Karmen uyandı mı?”

“Evet kahvaltılar, buyurun.” İçeri girdim, yardımcı kadının yönlendirmesiyle salona girdim. Ege hâlâ kucağımdaydı, ayakları çıplaktı.

Beyaz ve altın renklerle dolu, şaşalı bir salondur. Salonun ortasındaki yemek masası da en az tüm ev kadar gösterişliydi. Masadaki bakışlar bize döndü. Karmen'in karşısında, sarışın ve genç bir adam oturuyordu. Tanıyordum, şu burnunu neredeyse kırdığım hadsizdi.

“Ezel!” dedi Karmen sevinçle yerinden kalkarak. Yanıma ulaştı ve yanağıma büyük bir öpücük bıraktı. Bakışları Ege'ye kaydı.

“Sana anlattığım minik dostum.” Karmen, Ege’ye sevgiyle baktı. İse bulanmış sarı saçlarını okşadı. Ve Ege büyük bir hayranlıkla Karmen’in gözlerine bakıyordu. İki değer verdiğim insanın bu tanışmaları, güzeldi.

“Bize eşlik et lütfen,” dedi masanın başında oturan Barbaros Özekli. İtiraz edecektim ki Karmen konuştu.

“Evet, Ege de acıkmıştır hem.” Karmen, onun adını tabii ki de unutmamıştı. Ege’yi, Karmen’in yanındaki boş sandalyeye oturttum, ben de yanına oturdum. Karşımdaki adını hatırlayamadığım gıcık tip ise dikkatle bizi izliyordu.

“Sağlığınız nasıl oldu Barbaros Bey?” Her zamankinin aksine şimdi spor kıyafetler vardı üstünde. Beyazlamış saçları her zamanki gibi bakımlı durmuyordu ama ameliyat onu yormuştu.

“İyiyim, sadece yediklerime dikkat etmem çok can sıkıcı.” Nasıl olmuştu bilmiyordum ancak Barbaros Özekli alışmıştı Karmen’in benim yanımda olmasına. Bakışları Ege’ye kaydı. “Kim bu küçük adam?”

“Ege, yollarımızın ansızın kesiştiği çok sıkı bir dost.” Ege başını utançla eğdi.

“Hâliniz biraz kötü, bir sıkıntı mı yaşadınız?” diye sordu Özekli.

“Ege’nin kaldığı yetimhanede yangın çıkmıştı.”

“Gerçekten mi? Nasıl olmuş?” dedi telaşla. Kızının hayali arkadaşı sandığın yaratık yaptı. “Bana adresini verir misin?” Barbaros Özekli’nin yaptığı yardımlar, kulaktan kulağa dolaşıyordu. Çok fazla bağış yaptığından haberdardım.

“Veririm,” dedim ve o sırada az önceki kadın önümüze servis açtı.

“Gerçekten mi? İyi misiniz?” dedi Karmen irileşen gözleriyle.

“Sorun yok.” Sorun vardı, aldığım haberlere göre bir çocuk kurtulamamıştı. İki tanesi ise ağır yaralıydı.

Bu çocukların suçu neydi? Haris onlara neyin diyetini ödetmişti? Bana mı ceza kesmek istemişti? Başarmıştı. Artık kendimi suçladığım bir şey daha vardı. Bu liste daha da uzayacak gibiydi.

Benden önce Karmen davrandı ve Ege’nin tabağını doldurmaya başladı. Karşımdaki adam hâlâ konuşmuyor ve dikkatle bizi izlemeye devam ediyordu.

“Bugün şirkete geleceksin, değil mi Karmen?” Sen kim oluyorsun da Karmen’in isminin dudaklarına layık olabileceğini düşünüyorsun? Karmen bana kısa bir bakış attı. Derin bir nefes aldım.

“Aslında hayır, bugün değil. Karmen artık çalışmak istiyordu. Buna engel olamazdım, o bir bireydi ve ben onu engellemezdim fakat korkuyordum da dışarıda tüm kötülükler cirit atarken, onu yalnız bırakmaya korkuyordum.

“İstersen bırakabilirim seni. Biz de Ege’yle bir gün geçiririz,” diye destekleyici olmaya çalıştım.

Kafasını iki yana salladı, gözlerinin güzelliğini daha da gözlerime sokarcasına baktı. “Hayır, sizinle olmak istiyorum.”

Evimizdeydik. Ege tüm gece düzgün uyuyamadığı için eve gelmiştik. Ege’ye geçen geldiğinde kaldığı odayı vermiştim, duş alıp ardından yorgunlukla yatağa girer girmez uyumuştum.

“Biraz uyumalısın, tüm gece ayaktaydın,” dedi saçlarımı okşayarak Karmen.

Yatağımızdaydık, banyodan yeni çıkmıştım ve altımda sadece bir havlu vardı. Yorgunlukla kendimi öylece yatağa atmıştım. Saçlarımı böyle güzel okşarken uyuma fikri çok çekiciydi. Islak saçlarımda yumuşak parmaklarını hissetmek, huzur vericiydi.

“Yasema nasıldı?”

“Pek iyi değildi, ailesinin yanına gitti. Sabah uçağa bindirdim onu.”

“Çok kötü bir durum.” Açtım gözlerimi. Aklına gelen düşünceyle rahatsız olduğu kızılılarından belliydi. “Düşünüyorum, aynı şekilde seni kaybetmiş olsay-” Olamaz diyemedim.

Uzandım yanağına, okşadım yumuşak tenini. “Buradayım ve seni bırakmaya hiç niyetim yok.” Burnunu çekti, gözleri dolmuştu.

“Hiç gitme Ezel, lütfen. Eğer sen olmazsan ben nasıl yaşanır bilmiyorum. Söz ver bana!” Söz veremezdim. Bu hayattı ne an ne olacağı bilinmezlikti. Hele ki bu hayatın içinde gözü kanlı bir canavar peşimizdeyse hiç söz veremezdim.

“Nereden geliyor bu kara düşünceler zihnine?” Bir damla aktı çıplak göğsüme. Kafasını eğdim, göğsüme yasladım.

“Benim yüzümden sana bir şey olmasına dayanmam.”

“At kirli düşünceleri zihninden. Bak buradasın, göğsümde.”

“Buradayım,” dedi ve sıcak dudakları çıplak göğsüme değdi. Huzurla yumudum gözlerimi, işte şimdi saatlerce uyuyabilirdim, âşık olduğum kadının teninde.

Boğazımda derin bir kuruluk vardı. Gözlerimi tedirginlikle açtım. Kâbuslar son zamanlarda peşimi bırakmıyordu. Çok tuhaf şeyler görüyordum, çok karmaşık ve açıklaması olmayan saçma rüyalar.

Yatağımda, alışkın olduğum sıcaklığı aradım ancak bulamadım. Karmen, yoktu. Gündüzdü, karanlık çökmeden uyumuştum ve ertesi güne mi uyanmıştım? Bu benim için alışılmadık bir durumdu. Vücudum ve ruhum gerçekten çok yorulmuştu.

Banyoya girdim, ardından üstümü değiştirip aşağı indim.

Mutfaktan güzel kokular geliyordu, bu koku benim için huzur kokusuydu artık. Sevdiğim kadın, o narin elleriyle benim için yemek hazırlıyordu. Mutfağın kapısında durdum. Karmen ve Ege bir şeyler konuşuyorlar ve aynı zamanda birlikte masayı hazırlıyorlardı.

Başımı kapının pervazına dayadım, bir süre bu güzel görüntüyü izledim.

“Ezel abi seni çok seviyor.”

“Yaa öyle mi?” dedi Karmen kocaman gülümseyerek. “Ne dedi ki sana?”

“Dedikodumu mu yapıyorsunuz siz?” dedim aralarına girerek. Karmen gülererek işaret parmağını dudaklarının üstünde götürdü, Ege’ye sus işareti yaparak.

“Uykucu da uyanmış,” dedi Karmen konuyu değiştirerek. Ege kıkırdadı. “Biz dedikodu falan yapmıyorduk, değil mi Ege?” Ege kıkırdarak kafasını olumluca salladı. Yanlarına ulaştım, Karmen’in yanağına bir öpücük bıraktım, ardından eğilip Ege’nin saçlarını öptüm.

Buna ihtiyacım vardı. Acıdan ve kederden çok yorulmuşum. Ben artık mutlu olmak istiyordum. Artık kâbuslarla boğuşmamak, sevdiğim için endişelenmemek istiyordum. Bugün her şeyi unutup normal insanlar gibi mutlu olabilirdim.

“Çok fazla uyudun, hasta falan mısınız?” dedi endişeyle Karmen.

“Hayır, yorgundum sadece.” Masaya oturdum.

“Sen iyi misin Ege? Bir rahatsızlığın olmadı değil mi?” Kafasını iki yana salladı. Uzun sarı saçları kesilmişti, hâlbuki alnına düşen düz sarı saçlar ona çok yakışıyordu.

“Saçlarını neden kestin?” Eli saçlarına gitti.

“Çok uzun saça yurttan izin vermiyorlar,” dedi üzgünce ve hemen ardında ekledi. “Ama ben kısa saç da sevdim.”

“İnsan yakışıklı olunca, ne yapsa yakışıyor işte,” dedi Karmen çapkınca, kıkırdadı Ege utançla.

“Kıskanıyorum ama,” dedim alınganca. Karmen de oturdu masaya, çok lezzetli bir masa hazırlamışlardı.

“Koca bebek.”

Karmen, Ege için reçelli ekmek hazırladı. Ege de utana sıkıla aldı. Hiç şımartılmamıştı ki mahcup hissediyordu şimdi de. Hâlbuki o sadece çocuktuktu, bu kadar ağır başlı ve olgun olmamalıydı. Hayat onu erken büyütmişti.

“Bugün dışarı çıkalım, eğlenelim,” dedim ortaya bir fikir atarak. “İster misiniz?” Ege’nin gözleri parladı. Şu an burada olmaması gerekiyordu, tam anlamıyla el koymuştum çocuğa. Kargaşa geçtiğinde sıkıntı çıkacağına emindim.

“Bana uyar, havada güzel bugün,” dedi Karmen.

“O zaman eğleniyoruz,” dedim Ege’ye göz kırparak.

“Tamam kahvaltıdan sonra, ben hazırlanırken masayı toplamayı sen halledersin artık,” dedi kahvaltısına devam ederken. Göz kırptığımda hareketleri yavaşladı ve kocaman gülümsedi.

“Bu çok leziz,” dedi Karmen hamburgerinden koca bir ısırık daha alarak.

“Yavaş ye güzelim, boğazında kalacak.” Ağzı doluyken gülümsedi, tatlılığına dayanamayıp yanağını okşadım.

“Biz Ezel abiyle geçen de yemiştik, çok sevmiştim ben de,” dedi Ege de iştahla.

“Çok sağlıksız şeyler seviyorsunuz.” Ama arada kaçamak yapmak kimseye zarar vermezdi.

Saatlerce lunaparkta vakit geçirmiştik, her şeye binmiştik neredeyse. Yemek akıllarına bile gelmeyecekti, ben söylemesem.

“Yemekten sonra sinemaya gitmek ister misiniz?” Soruma Karmen cevap vermedi, Ege’ye baktı.

“Biraz yorulduğum sanırım,” dedi Ege karnını ovalayarak.

“O zaman eve geçeriz,” dedi Karmen, yemeyi biten Ege’ye ıslak mendil uzatırken.

“Çok yedim galiba, karnım kocaman oldu.” Yediği çok bir şey yoktu Ege’nin. Ancak zayıflığından da belliydi ki yetimhanede de çok iyi beslenmemişti.

“Yurt yemeklerini seviyor musun?” Kendimi tutamadım.

“Güzeller, çeşit çeşit yemek var ama biraz değişik oluyor tatları.” Ben şimdi nasıl bırakacaktım onu? Karmen durgunlaştı, Ege’ye çok kısa bir sürede o da alışmıştı. Ege sevilmecek gibi de değildi ya zaten.

Yaptığım şey suçtu, her an polis kapıma dayanabilirdi. Ne olursa olsun, ben onu nasıl bırakacağımı bilmiyordum. Ben artık kimseyi bırakmak istemiyordum. Ege'yi tutabildiğim kadar yanımda tutacaktım.

Tam beş gün olmuştu, Ege bu eve geleli ve yarın sabah onu götürmem gerekiyordu. Yetimhane müdürü, bina yeniden inşa edilene dek çocukların farklı yetimhanelere dağıtılacağını söylemişti.

Ege mutluydu, Karmen mutluydu ve ben içimdeki tüm kayıplara rağmen mutluydum. Karmen bu üç günde Ege'yi öyle güzel beslemişti ki, beş günde kilo almıştı Ege. Ona aldığımız kıyafetlerin içini artık daha güzel dolduruyordu. Sıcaktı içim, yıllar sonra tekrar bir ailem olmuştu. Ege ikimize de acıları unutturmuştu, içimize sadece saf sevgi bırakmıştı. Kerem'in gidişinden sonra bana en iyi gelen şey ikisinin yanımda olmasıydı.

"Anlamıyorum," dedi Karmen, bacaklarını kendine çekmiş dalgınca dışarıyı izliyordu. "Neden onu bırakmamız gerekiyor?" dedi dolu dolu gözleriyle.

Elimdeki bilgisayarı bıraktım, zaten Karmen karşımda güzelce serpilmişken bir şeylere odaklanmam imkânsızdı. Kalktım koltuktan, çalışma odam vardı ancak ben onun yanında sadece rahat hissedebiliyordum.

Sokuldum yanına. "Bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Ama çok saçma, biz ona çok güzel bakıyoruz. Neden bize vermiyorlar?" Kırıştırdı dolu gözlerini.

"Bekâr insanlara velayet verilmiyor. Evli olmamız gerek onu evlat edinmemiz için." Şaşırdı, yutkundu önce. Ardından hüznü silindi.

"Evlenelim o zaman," dedi birden.

Hayatımda ne diyeceğimi bilemediğim nadir anlardan birindeydim, o kadar hızlı atıyordu ki derin bir nefes aldım sakinleşmek için. "E-evlenelim mi?" Kaşlarını çattı.

"İstemiyor musun?" Daha fazla istediğim bir şey olmadığının yeni farkına varıyorum güzelim.

"Evlenelim," dedim üzerimdeki şapşallığı atmaya çalışarak. Uzandı, öptü dudaklarımı ve ardından o güzel kıkırdaması kulaklarıma doldu.

"Şöyle afallayınca çok tatlı oluyorsun," dedi alt dudağını dişleri arasına alarak. O belki evlenmenin ne kadar ciddi olduğunun farkında değildi. Ciddiliğimi bozmadım bu konuda.

“Karmen, ben seni ömrümün sonuna kadar bırakmayı düşünmüyorum. Hissettiklerim basit şeyler değil, sadece sevgiliye hissedilecek şeyler değil, çok daha derin Karmen. Ve seninle evlenmek...” Durdum, bana heyecanla bakan kızıklarının güzelliğine baktım bir süre. “Bu hayal bile edemeyeceğim kadar güzel. Ama sen çok gençsin, ileride fikirlerin değişebilir. Lütfen ani bir karar verme, beni gerçekten istediğin için ver bu kararı.”

“Aptal bir adam da değilsin ki, neden böyle konuşuyorsun?” Konu sen olunca çok aptal olabiliyorum. “Seni seviyorum ve sana güveniyorum.” Onu da seviyordun, ona da güveniyordun. “Ve hep senin yanında olmak istiyorum, ömrümün sonuna kadar. Sen mükemmel bir insansın, her anlamda. Yaptığım her şeyde yanımda olacağını, düştüğümde elimi tutacağını ve her zaman sığınmam için bir dağ olacağını biliyorum. Ben senden başka bir şey istemiyorum.”

Kalbimi titreten sözlerini, baş döndürücü bir öpücükle taçlandırdı. Elim, ait olduğu yere yavaşça süzüldü. Belini sıkıca sardım, dudaklarımdaki tatlı tada arzuyla karşılık verdim. Öpe öpe mıhladım yatağımıza. Önce dudaklarını öptüm, sonra çıplak boynunu. Teninin kokusu, bağımlılık yapıyordu. Dudakları, teni, güzelliği, kızıllığı...

Kapı hızla tıklatıldı, Karmen’in üstünden kalktım ve yana attım kendimi. Ardından açıldı kapı. Ege, dolmuş gözleriyle nefes nefese kapıda duruyordu. İkimizde doğrulduk yerimizden.

“Ege! Ne oldu?” dedi Karmen telaşla.

“Ben korktum biraz,” dedi ama biraz korkmaktan daha fazla gibiydi. Dudakları beyazlamıştı, titriyordu. Hızla kalktım yerimden, yanına ulaştım.

“Bir şey mi oldu?” dedim onu kucağıma alırken. Telaşımı belli etmemeye çalışıyordum. Açık mavi gözleriyle gözlerime baktı bir süre, dudakları titriyordu. Yatağa oturdum Ege’yi bırakmadan.

“Camımda bir karga vardı, sürekli bağııyordu.” Ege de biliyordu, o karga ona da zarar vermişti.

Başını göğsüme yasladım. “Bir şey yok, ben yanındayım.” Sardı minik kollarını belime. Karmen’le göz göze geldik. Endişeyle ve hüznle kırıştırdı gözlerini. O da çok yorulmuştu Haris’ten.

Sırtını okşadım, mavi pijama takımının üstünden. Mis kokulu saçlarını öptüm. Onu gördüğümde süt kokması gerekirken çamur kokuyordu. Şimdi yine çamur kokmaktan korkuyordu.

“Kıskanıyorum ama,” dedi Karmen, neşelenmeye çalışarak. Ege’yi kucağımdan bırakıp, Karmen’le arama aldım. Ege’nin yüzünde huzurlu bir ifade oluştu, gülümsedi.

“Çok geç olmuş, uyuyalım,” dedim yatağın yanında duran ışığı kapatarak. İnce yorganı üstümüze çektim.

“Burada mı uyuyacağım?” dedi şaşkınlıkla Ege.

“Evet, istemez misin? Gerçi Karmen biraz horluyor ama yapacak bir şey yok.”

“Ben horlamıyorum!” diye hemen savunmaya geçti. Ege gülüyordu. Karmen uzandı, bir kolunu Ege’ye sardı. Ben de uzandım yanlarına.

“Bu çok tuhaf,” dedi Ege, sessizliği bozarak. “İlk defa böyle hissediyorum.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum sessizce.

“Aile gibi,” dedi fısıldar gibi, ancak hepimizin duymasına yetti. Karmen biraz daha sarıldı Ege’ye. Uzattım kolumu hem küçük bedeni aldım kollarım arasına hem de sevdiğim kadının tenini hissettim. Ve içimdeki sıcak hislerle yumdum gözlerimi.

Ege’yi bırakma zamanı gelmişti ama önce güzel bir kahvaltı yapıp, Erenlere geçme kararı almıştık. Buse, Ege’yi görmek istiyordu.

“Montunun fermuarını neden açtın?” dedi Karmen tekrar eğilip Ege’nin fermuarını kapatırken.

“Araba sıcaktı,” dedi Ege.

Ege, ona ilgimizi seviyordu ve bu sevgi onun için can yakıcı olmak üzereydi. Beni babası, Karmen’i annesi gibi hissetmeye başlamıştı. Onu yanımıza almak istiyorduk ama bu süreç Ege için yıpratıcı olacaktı. Aynı şey bizim içinde geçerliydi. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, bir baba gibi hissediyordum. Bu hissin bu kadar güzel olabileceğini daha önce tahmin etmemiştim.

Ege’nin bir elini Karmen, bir elini ben tutarken evin önüne yürüdük. Kapıyı Eren açmıştı. “Hoş geldiniz.” Her zaman tıraşlı olan yüzünde sakallar ilk defa bu kadar uzundu.

“Hoş bulduk.”

Salona geçtik birlikte. Ege’yi gören Buse yanımıza gelip onu kucağına aldı ve yanağına öpücükler kondurmaya başladı.

Şimdiden kadınların göz bebeği olmuştu hayta.

Melih ve Bestede buradaydı.

“Hoş geldiniz,” dedi Beste. Karmen’le birlikte ikili koltuğa oturduk.

Eren'in evinde ilk defa böyleydik, eksik. Melih konuşmadı, psikolojik açıdan zor günler geçiriyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Buse, Ege'nin montunu çıkartırken. İyi gitmesi için uğraşıyorum ancak her seferinde yolumu kaybediyorum.

"Ege varken iyi," dedi Karmen. "Sizin nasıl gidiyor?"

"İyileşmeye çalışıyoruz, yakın bir tarihte nikah yapacağız. Düğünü bu durumda istemiyoruz," dedi Eren, Buse yerine cevap verirken. Eğer Kerem gitmemiş olsa, önümüzdeki hafta düğünleri olacaktı.

"İçecek bir şeyler hazırlayacağım, sen de çikolatalı süt ister misin Ege?" diye sordu Buse. Ege kafasını salladı heveslice. Birlikte çıktılar salondan. Karmen yanıma sokuldu.

"Hastanede durumlar nasıl?" dedim boğazımı temizleyerek.

"Kötü, çok kötü." Karmen titredi. "Sürekli kanı çekilerek ölmüş cesetler bulunuyor. Hepsinde yara aynı. Bazıları çok vahşice. Henüz kamuoyuna duyurulmadı, durum çok ciddi." Kan içiyordu, kaç içtikçe güçleniyordu. Bakışlarım Beste'ye kaydı, anlaşılan ona da anlatmışlardı. Zaten o gece, o da şahit olmuştu.

"Bir şey yapmamız gerek," dedi Melih, sessizliğini bozarak.

"Evet ama ona süsen dışında neyin zarar verdiğini bilmiyoruz," dedi Eren. "Üstelik çok güçlü. Karşımızdaki şey doğüstü bir varlık."

"Öleceğiz, hepimizi teker teker alacak." Melih'in bakışları Karmen'e kaydı ve ben bu bakışlardan hiç hoşlanmadım, bakışlarında düşmanlık vardı. "O gecedan beri tek kalamıyorum evde. Kerem'in görüntüsü gözümde gitmiyor. O gecedan beri burada kalıyorum, aynı şekilde Beste ve Buse de. Her gece kâbusla uyanıyor Beste. Buse ne kadar güçlü görünmeye çalışsa da korkuyor. Yasema zaten mahvoldu."

Beste onu sakinleştirmek istercesine omzunu sıvazladı. Kimeydi bu öfkesi? Haris'e mi, bana mı? Yoksa Karmen'e mi? "Her gün insanlar ölüyor! Peki neden? Neden birden kudurdu bu yaratık?" Artık ses tonu yüksekti.

Karmen'in suçluluk duymasına neden olacaktı. Biraz daha konuşursa iyi şeyler olmayacaktı ve ben bir arkadaşımı daha kaybetmek istemiyordum. "Onun yüzünden!" dedi eliyle Karmen'i işaret ederken.

Bu sınıırımın sonu olmuştu, ayağa kalktım. "Sözlerine dikkat et." O da kalktı ayağa.

"Senin gözün kör olmuş ama gör gerçeği. Bu kız insanların ölümüne sebep oluyor. Arkadaşımız öldü Ezel! Kerem öldü! Ve o yaratık bizim için de bekliyor.

Hepimizi alana kadar durmayacak. İstediyini alana kadar durmayacak. Nasıl bir kızın hayatı, tüm insanların hayatından daha önemli olabilir?"

Sözleri o kadar öfke doluydu ki, gözlerime bir perde indiğini hissettim. Yüzüne sert bir yumruk indirdim, tişörtünün yakalarını tuttum. Bunu yapmak istemiyordum fakat o kadar öfkeliydim ki hareketlerimi sanki ben kontrol edemiyordum.

"Bir daha Karmen hakkında böyle konuşursan kim olduğuna bakmam Melih." Güldü. Melih iyi değildi, bunu idrak etmeye çalışıyordum aksi hâlde beni kimse durduramaz gibiydi. Sertçe ittim, itişimle arkasındaki koltuğa düştü.

Karmen'i elinden tutarak kaldırdım, şimdi kendini suçlayacaktı. Mutfaktan Ege'yi de aldım Buse'ye bir şey söylemeden evden çıktık. Arabaya bindiğimizde herkes sessizdi.

"Neden hemen çıktık? Ben daha Buse'yle vedalaşacaktım," dedi Ege üzgünce.

Derin bir nefes aldım, sakinleşmem gerekiyordu. "Vedalaşmana gerek yok, gittiğin yerde çok kalmayacaksın. Seni yanımıza alacağız." Dikiz aynasından ona baktım, çok masumdu. "İster misin? Bizimle yaşamayı?"

"Çok isterim," dedi yüzünde bir gülümseme oluşurken.

"O zaman gittiğin yere çok alışma yakışıklı," dedim içimdeki öfke bir nebze giderken.

•

Yeni yetimhanesine Ege'yi yerleştirirken ayrılmak çok daha zor olmuştu bu sefer. Karmen uzun süre ağlamış ancak benimle hiç konuşmamıştı. Sadece Ege'ye veda etmişti.

"Dışarı çıkacağın zaman montunu atkını unutma, tamam mı?" dedi Karmen, Ege'nin yanaklarını öperken.

"Unutmam," dedi Egede koca gamzeleriyle ve o da Karmen'in yanağını öptü.

Karmen doğrulurken ben eğildim Ege'nin yanına. "Bir şey olursa buradaki görevliye de numaramı verdim. Beni aramasını söyle tamam mı? Ben sık sık geleceğim."

"Tamam Ezel abi," dedi ve benimde yanaklarımı öptü. Ardından arkasına baka baka girdi koca binaya. Yutkunarak derin bir nefes aldım, bakışlarım Karmen'e kaydı. Gözleri dolmuştu ama konuşmuyordu. Bu ayrılık diğerinden daha zordu.

Ve dönüş yolunda artık sadece iki kişiydik. Karmen sessizdi, bu sessizliği tanıyordum. Sessizken seslerini duyuyordum.

“Karmen, konuş benimle.”

“Konuşmak istemiyorum şu an,” dedi çatallı sesiyle. Zorlamadım onu, sadece zaman verdim.

Arabadaki yavaş müziğin sesini yükselttim, rahatsız edici sessizlikten kurtulmak için.

Yarım saat kadar önce gelmiştik. Ben salona geçerken o yukarı çıkmıştı. Ne ben onun yanına gitmiştim ne o benim yanıma gelmişti. Zaman vermeye çalışıyordum ancak bunu daha ne kadar başarabilirim bilmiyorum.

Sigaramı söndürdüm, daha fazla dayanamıyordum. Güzel gözlerini görüp, kokusunu içime çekmem gerekiyordu. Ayağa kalktım ama bir adım dahi atmadan Karmen'i gördüm. Salona girmişti, elinde koca bir çantayla.

Bu kadar büyük bir çanta almış mıydı ki? Neden takmıştı ki bu çantayı? Gözleri kızarıktı, ağlamıştı. Yanına gidecektim ki konuştu:

“Ben...” Durdu, derin bir nefes çekti içine. Bakışlarını yere indirdi. “G-gitmeliyim.” İlk önce duyduğum şeyi idrak edemedim.

“Ne?” Hâlâ yüzüme bakmıyordu. “Yüzüme bak Karmen!”

“Babamı aradım, beni almaya geliyor.” Anlamayarak yüzüne bakmaya devam ettim. Kaldırdı yavaşça yüzünü, ağlıyordu.

“Neler oluyor Karmen?”

“O geldi.” Burnunu çekti.

Eve girememesi için her önlemi almıştım. Yanına ulaştım hızla. “İyi misin? Bir şey yapmadı değil mi?” Yüzünü ellerim arasına alırken yarası olup olmadığını kontrol ediyordum.

“Yapmadı, sadece konuştu.” Karmen yüzündeki ellerimi çekti. Daha bir gece önce heyecandan titreyen kalbim, şimdi acıdan titredi. Beni itmişti ama biliyordum, bunu isteyerek yapmıyordu. Belki de süsenin etkisi geçmiş ve Haris onun zihnine girmişti.

Ona daha bu sabah süsen verdin Ezel.

“Eğer bu evde, seninle kalmaya devam edersem...” Burnunu bir kez daha çekti. Narin elleriyle gözyaşlarını sildi. “Durmayacağını söyledi. Önce tanıdığım herkesin canını alacağını, en sona Ege'yi ve seni bırakacağını söyledi.”

“Bunu yapamaz!”

“Yapar. Sen de biliyorsun onun gücünü, yapar. Onda şefkat yok, merhamet yok, sadece cani arzular var. Kaleye gitmeyeceğim, babamın evinde kalacağım.”

“Gidemezsin Karmen! Bir yolunu bulacağım, söz veriyorum,” dedim belki de ümitsizce ancak onun bakışlarındaki kararlılığı gördüm.

“G-gitmeliyim,” dedi gözyaşları hızla güzel kızılılarından akarken. Tuttum kolunu.

“Hayır Karmen! O istedi ve gidiyorsun. Bu kadar mı yani? Tüm baş kaldırmalar bir hiç için miydi?”

“İşe yaramadı Ezel, her seferinde daha büyük kayıplar veriyoruz. Ben daha fazla ölüm kaldıramam.” Burnum sızlıyordu.

“Ege ne olacak? Hani evlenip onu yanımıza alacaktık?” Gözlerim yanıyordu, her nefes acı getiriyordu.

“Orada yaşaması, ölmesinden iyidir.” Her şeyi düşünmüştü, ne söylesem boşa gibiydi.

“Beni terk mi ediyorsun?” Uzandı, yumuşacık elleri yüzümde gezindi.

“Seni azat ediyorum.” Daha da hızlandı gözyaşları.

“Ama ben tutsak olmayı sevmiştim.” İttirdi beni, yanımdan geçti. Hayır, bu kadar kolay olamazdı gitmek.

Kendini feda ediyordu. Kolundan tuttum, daha fazla yürümesini engelledim ancak bana dönmedi. “Bunu yapma,” dedim güçsüzce, onun karşısında bu kadar güçsüz olmaktan nefret ettim.

Hıçkırdı. “Artık kimse ölmesin,” dedi ağlamaklı sesiyle.

“Onu öldüreceğim Karmen.” Bana dönmüyordu, gözlerime bakmıyordu. “Gitmene izin vermem! Nasıl gideceksin benden? Ya sana bir zarar verirse? Fedakârlık mı yani bu yaptığın?”

Döndü, öfkeyle dolmuştu kızılıları. Fakat bu öfkesi bana değildi, kendisine ve o yaratığıydı. “Anlamıyor musun? Her şey bizim yüzümüzden! Bizim yüzümüzden insanlar ölüyor Ezel. Seni çok seviyorum, belki sensiz yaşamak bile istemiyorum ama insanlar sebepsizce ölmesin Ezel. Ben bu yükü artık taşıyamıyorum.”

Konuşmaya çalıştım, tekrar kal diyemedim. Haklıydı. Peki her şeyi bile bile kalmasını istemem beni bencil mi yapardı? Öyleyse ben bu dünyadaki en bencil adamdım. Gitmemeliydi.

Ben artık onsuz bir dünya düşünemiyordu. Alnımı güçsüzce alnına yasladım. Ağladı biraz daha, yaşları durmuyordu. Uzandı kor dudakları, dudak-

larımı öptü. Küçük bir öpücük bıraktı titreyen dudaklarıyla duraklarımın arasına, yavaşça ayrıldı.

“Şimdi gidiyorsun ya, yapamayacaksın. Bu bir veda değil, o evde bensiz ne kadar yapabileceğini tahmin edebiliyorsun? İnkâr etme Karmen! Gözlerinde görüyorum, sen de en az benim sana bağlandığım kadar bağlandın bana.” İnkâr etmedi. Acıyla yumdu gözlerini.

“Yapacağım Ezel, başka bir şansım yok.” Uzaklaştı benden.

“Kendine iyi bak okyanus adam,” dedi hiç okyanus görmemiş kor ateşi.

Ve gitti...

Kapının kapanma sesi, hiç bu kadar acı verici olmamıştı. Bir yaş süzüldü gözümden. Dün aile olduğumuz evde, bugün yalnızdım. Ve yalnız olmayı hiç sevmemiştim.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

8. BÖLÜM: KIZIL MAVİ

Yalnızdım. Belki de hayatımda ilk defa bu kadar yalnızdım. Kaybolmuştum, koca bir boşluktaydım ve yolumu bulamıyordum. Büyük bir hata yapmıştım. Tüm hayatımı hem masum hem de tehlikeli olan bir kadına adamıştım, hâlbuki zeki adamdım. Hiç düşünmemiştim bir kadına böyle bağlanacağımı. Ruhum ruhuyla düğümlenmişti. Gülüşler onunla güzeldi, hüznler onunla güzeldi. Onunla her şey güzeldi.

Bugün onsuz uyanışımın beşinci günüydü. Yalnızlığı ilk defa bu kadar derin hissediyordum. Kimse kalmamıştı, herkes gitmişti. Karmen gitmişti.

Elim defalarca kez telefona gitmiş, ancak aramamıştım. Beni terk eden oydu, onu arayamazdım. Artık kendimden daha fazla taviz vermezdim, ben bu değildim. Karmen beni çok başka bir adam yapıyordu. Günlerdir gece gündüz araştırmalar yapıyordum, onu yok etmenin bir yolunu bulmak için ama hep olduğu gibi ellerim bomboştu. Okumadığım efsane, gitmediğim sahaf kalmamıştı. Sanki olmayan bir şeyle savaşıyordum. Gerçekten var olmayan bir şeyi nasıl yok edebilirdin ki? İmkansızdı. Ama o vardı, bunu çok kez en acısından tatmıştım.

Haris bir kez daha kazanmıştı, bir kez daha almıştı onu benden. Merak ediyordum, geceleri onu izliyor muydu? Konuşuyor muydu onunla? Buna dayanabileceğimi zannetmiyordum. Biliyordum, Karmen bütün o olanlardan sonra ondan nefret ediyordu ancak bir zamanlar her şeyim dediği yaratıktı o.

Mutfığa indim, kahvaltı yapmadan bir sigara yaktım, artık kahvaltı da pek yapmıyordum. Masaya oturup, onun oturduğu yere bakarak sigara içmeyi tercih ediyordum.

Ev Karmen doluydu. Kokusu, gülüşü, sesi ve kızılığı tüm evi sarmıştı. O da beni özlüyor muydu? Özleseydi dayanamaz ve arardı. Instagram hesabına da o sarışın çirkin herifle fotoğraf atmazdı!

Dün akşam o fotoğrafı gördüğümde uzun süre kendime gelememişim. Elim telefona gitti, kendime işkence etmeyi seviyor olacağım ki tekrar açtım

o fotoğrafı. Dışarıdaydılar, boğaza karşı çekilmiş bir fotoğraftı. Bu sefer siyah giyinmişti, tabii kırmızı rujunu da eksik etmemişti. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı ve yanında, ona asılan çirkin bir herif.

Acıyla yumdum gözlerimi, sigaradan derin bir nefes daha aldım.

Zorlukla açtığımda içinde kızılıklar olan gözlerini seyrettim. Bunu nasıl yapabiliyordu? Acı çekeceğimi düşünmemiş miydi? Nasıl o herifle dışarı çıkmıştı? Tekler miydi? Karmen'ime dokunmuş muydu? Onunla yalnız kalmış mıydı?

Ben burada kokusunun kalıntılarıyla yetinmeye çalışırken o, herife kokusunu cömertçe sunmuş muydu?

Diş etlerim acıyordu ancak daha keskin bir acı daha hissettim sağ elimde. Bakışlarımı elime indirdim. Sigara olan elimi o kadar sıkıştırmış ki, sigara avucumda sönmüştü. Avucumdaki izmariti küllüğe bıraktım. Daha çok acıması gerekmez miydi? Elim acımıyordu, kalbim içinse aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Fotoğrafı daha da yakından inceledim, her bir ayrıntıyı zihnime kazıdım. Ve bir şey gördüm, fotoğrafı biraz daha yaklaştırdım. Karanlık cama vuran yansımadaki parlayan bir şey. Bu oydu, Karmen'i izliyordu.

Bir zarar vermiş miydi Karmen'e?

Fotoğrafı biraz daha inceleyecektim ki telefonum çalmaya başladı: Karmen arıyordu. Kalbim hızla atarken yutkundum, ona öfkeliydim. Yine de iki elim kanda da olsa açardım onun telefonunu.

Biraz çalışını, isminin ekranda duruşunu izledim, ardından yanıtladım aramayı. Hemen konuşmadı, derin bir nefes aldı. "Ezel." Yumdum gözlerimi, günler sonra onun sesinden ismimi duymak bile canımı acıtmıştı.

"Efendim?" dedim hissettiğim tüm sıcak hislerin aksine, buz gibi bir sesle.

"B-ben sesini duymak istedim."

"Neden?" Nefesini verdi.

"Dün akşamki fotoğrafı yanlış anlama, aile yemeğiymiş. Tek değildik," dedi hızlı hızlı. Cevapsız kaldım, konuşursam susmazdım. "Kızdın mı?" diye sordu narin sesiyle, çekingence.

"Hayır. Ben kim oluyorum da sana kızacağım?"

"Ezel, böyle yapma." Terk eden sensin, ben ne yapıyorum?

"Neden aradın Karmen? Gerçek nedenini söyle? Bahane üretme, aksi takdirde kapatacağım telefonu."

"Kapatma!" dedi aceleyle, nefes seslerini işittim. "Seni özledim," dedi tek nefeste. "Seninle konuşmaya ihtiyacım vardı, daha fazla dayanamadım." Bence çok bile dayandın, şahsen ben bu kadar süre dayanamadım. Her an kendimi hırpaladım.

"Ne yapmamı istiyorsun Karmen?" Konuşmasına müsaade etmeden devam ettim. "Benim aramamı bekledin! Sen beni terk ettin ama yine benim aramamı bekledin. Bazen çok bencil oluyorsun Karmen."

"Hayır! Senin aramanı falan beklemedim," diye savundu kendini, sanırım onu kendinden bile çok tanımıştım.

"Tamam Karmen."

"Bana çok kızgınsın," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Hiç kızıl demedin, hep Karmen dedin. Bana neden hep Karmen diyorsun?" Bazen küçük bir çocuk gibi oluyordu.

"Çünkü Karmen'sin." Derin bir nefes aldım. "Artık sevgilim değilsin." Bir insan kendi sözlerinde, kendi celladı olabilir miydi? Ben olmuşum. Her bir harfinde biraz daha sıkışmışım boynumu, noktada da ölmüştüm.

Bir süre konuşmadı, ses vermedi. Bir an telefonu kapattığını dahi düşündüm. "Bu acıttı." Sen daha çok acıttın Karmen.

"Başka söyleyeceğin bir şey yoksa kapatıyorum."

"Dur! Kapatma," dedi hızlıca. "Sadece bir dakikalığına normal konuşamaz mıyız? Buna ihtiyacım var." Benim daha çok ihtiyacım vardı böyle bir konuşmaya. Sessizliğimi kabulleniş olarak kabul etmiş olacak ki devam etti: "Nasılsın? Şu an ne yapıyorsun? Günlerin nasıl geçiyor?"

"İyiyim, günlerim güzel geçiyor ve şu anda mutfakta sigara içiyorum." İçiyordum, en azından bu yalan değildi. "Sen nasılsın?"

"İ-iyiyim. Şirkete gidiyorum her gün, kaptım gibi. Ancak üniversite okumam gerek, istiyorum da." Kendini geliştiriyordu, en azından Haris onu yine kilitlememişti. "Klinik işini ne yaptın?"

"Bir yer ayarladım gibi, tasarımını yapacak ve bir ay içerisinde işime döneceğim." Bir yer ayarlamak bir yana dursun, bu sürede kendime bir türlü gelememiştim. Ancak artık bir şeyler yapmam gerekiyordu. Haris'e o kadar takmıştım ki asıl işimi unutmuşum.

"Sevindim." Amacı neydi? Özlediğinden mi yapıyordu? Özlese gelirdi. Kaç defa onu almak için arabaya binip son anda kendimi frenlediğimi sayamamıştım. "Ege nasıl?"

"İyi ama onu almamı bekliyor. Sanırım biriyle evlenip onu evlat edinmem gerek. Söz verdim sonuçta." Ses gelmedi bir süre.

“Komik değilsin,” dedi öfkeyle.

“Komik olmaya çalışmıyorum.”

“Çok normalmiş gibi davranıyorsun! Sanki Yasema’dan ayrıldığı zaman-
daki gibi, hiç âşık olmamışsın gibi.” Kıskanıyordu ve her kıskandığında yaptığı
gibi saçmalıyordu.

“Ne yapmamı bekliyorsun? Beni terk ettiğin hâlde sürekli kapıda ağlama-
mı mı?” Kapıda ağlamıyorum ama yatağımızda ağlıyordum ve bu çok daha
acı vericiydi.

“Seni terk etmedim! Gitmek zorundaydım, bunu sen de biliyorsun. Daha
çok insan ölsün mü istiyorsun?” Beni terk etmediğine kendisine ikna etmeye
çalışıyordu, hâlâ yanında olmama ihtiyacı vardı.

“Sen beni terk ettin Karmen. Sana yalvardım ve sen gittin. Peki beni neden
aradın? Neden aradın biliyor musun? Çünkü suçluluk duyuyorsun.” Güçlkle
verdi nefesini.

“Sadece seni özledim,” dedi kısık sesiyle.

“Dün akşam pek de beni özlemiş gibi durmuyordun.”

“Mesih arkadaşım.” Evet, seni yiyecekmiş gibi bakan bir arkadaş!

“Her neyse, söyleyecek daha fazla şeyin yoksa kapatıyorum.”

“Şey, buluşabilir miyiz?” dedi çekingence. Şimdi nasıl reddedecektim? Çok
özlemiştim ve yanında bir saniye geçirmek için dahi çok şey verirdim.

“Ne için?” Cevap vermedi. “Peki, ne zaman?”

“Bugün öğlen olur mu?”

“Olmaz.” Ölüyordum özlemimden yine de yaptıklarını yediremiyordum.

“Bir işin mi var?”

“Evet.” Ne işin var diye sormadı, eminim çok istemişti sormayı.

“Peki yarın öğlen olur mu? Şirketin karşısında güzel bir kafe var.”

“Tamam,” dedim boğazımı temizleyerek.

“Kahvaltıya gelsene Karmen,” dedi üçüncü bir ses, telefonun diğer tarafın-
dan: Bir erkek sesiydi.

“Tamam geleceğim,” dedi Karmen ve bana bir şey demesini beklemeden
kapattım telefonu. Kapattım çünkü, biraz daha konuşsam dayanamazdım. Bü-
yük bir kıskançlık krizine girer ve onu oradan alırdım. Bunu yapmak istemi-
yordum, o gelsin istiyordum. Bu sadece kişisel bir gurur değildi, işin ucunda
Haris vardı.

Acı ve sert bir kahve yaptım, ne zamandır spor da yapmıyordum. Zil sesini duyduğumda bardağımı bırakmadan ayağa kalktım. Kim gelmişti ki? Beş gündür bu kapıyı çalan olmamıştı.

Açtım kapıyı, karşımda Melih ve Beste vardı. İçeri geçmeleri için kapıyı biraz daha açtım ancak onları beklemeden salona geçtim. Benim ardından salona geldiler, karşıma oturdular.

“Aslında tek gelecektim ama Beste bu aralar dibimden ayrılmıyor sağ olsun,” dedi Melih konuşmaya başlayarak. Beste burnunu kırıştırarak ona baktı.

“Demiyor ki korkuyorum o yüzden de her yere Beste’yi takıyorum peşime,” dedi Beste ayağa kalkarken. “Ben mutfağa geçeyim, bir kahve yaparım.” Bizi tek bırakmak için gitti.

“Karmen’in gittiğini duydum, özür dilerim. Böyle olsun istemezdim, o an öfkeliydim ve saçmaladım.” Yüzünde hâlâ yumruğumun izi vardı.

“Seninle ilgisi yok, Haris istedi bunu,” dedim dişlerim arasından.

“Nasıl?”

“Eğer Karmen yanımdan gitmezse herkesi öldüreceğini söyledi. Karmen de babasının evine gitti.” Bir şey diyemedi, arkasına yaslandı sıkıntıyla.

“Ezel, buna bir son vermemiz gerekiyor,” dedi durgun sesiyle.

“Evet ama nasıl olacak bilmiyorum Melih. Bu yaratık hiçbir şeye benzemiyor. Tek bildiğimiz şey süsen. Ve sizi bulaştırmak istemiyorum, Karmen hakkında söylediklerin beni öfkeliendirse de bunların hepsi benim yüzümden. Ben olmasam Haris sizi tanımazdı, Kerem yaşıyor olurdu.”

Zorlukla verdi nefesini. “Canım acıyordu ve boş konuştum Ezel, ardından da pişman oldum. Bak biz Eren’le bir süredir düşünüyoruz, ne kadar işe yarar bilmiyoruz ama bir planımız var.” Tek kaşım hayretle havalandı. “Ama pek hoşuna gitmeyebilir,” dedi öne doğru eğilerek. Dirseklerini dizine yasladı ve derin bir nefes aldı.

Kahvemden bir yudum daha aldım. “Süsenle dolu bir oda hazırlayacağız, süsenli bıçaklar kullanacağız. Onu kısıtıracak bir düzenek kurmamız gerek.”

“İyi hoş da onu nasıl oraya çekeceğiz?” Kaçırıldı bakışlarını.

“İşte hoşuna gitmeyecek kısım burada devreye giriyor: Karmen’i yem yapacağız.”

“Zevzek zevzek konuşma. Seni ben yem yaparım, kuş yemi hem de.”

“Neden kuş yemi?” diye sordu ciddi bir merakla.

"Beynin kadar, sana çok bile."

Gözlerini devirdi bıkkın bir tavırla. "Biraz mantıklı düşün. Karmen'e zarar vermiyor, ona takıntılı. Ve onu çekebilecek tek kişi Karmen. Ezel, bak insanların hayatı söz konusu. Onun ellerinde bir sürü insanın kanı var. Kerem'in kanı var elinde, küçücük bebeklerin kanı!"

"Karmen'e zarar vermiyor diye bir şey yok! Kendin gördün ne hâle geldiğini, ki zarar vermese bile olamaz böyle bir şey, saçma fikirlerini kendine sakla. Asla Karmen'i tehlikeye atmam. Hem bu onu öldürmez, sanırım ölmesi için çok daha büyük bir güç gerekiyor."

"Ama onu zapt edebiliriz," dedi umutla.

"Bilmiyorum, düşüneneğim." Karmen'in hayatını riske atmanın düşünülecek bir yanı yoktu. Başka yollar düşünenecektim.

Beste salona iki kahve bardağıyla geri döndü, birini Melih'e verdi, ardından da beni inceledi bir süre.

"Ay Ezel abi bu ne hâl? Böyle mi güçlü kalacaksın? Aynaya en son ne zaman baktın?"

"Bıcırık haklı, şu hâline bak. Yüzünü seçemiyorum, bir kıl yumağıyla konuşuyorum âdeta. Evde yatmaya da iyi alıştın bakıyorum, artık çalışsın yok gibi."

"Aslında almayı düşündüğüm bir yer var."

"Ee ne bekliyorsun? Bugün gidip bakalım. Artık bir yerden başla hayatına dönmeye. Git bir duş al, kokuyorsun. Şu saç sakalı da kes."

"Sen kahvaltı yaptın mı Ezel abi?" dedi Beste.

"Kahve içiyorum."

"Şuraya bak ya, Ezel'le aynı yaştayız ona abi diyor bana adımla sesleniyor," dedi Melih alinganca.

"Ne kadar muhtaçsın birisinin sana abi demesine? Tamam bundan sonra sana abi diyeceğim," diye çıkıştı Beste ve ayağa kalktı. Bana döndü. "Olmaz ki öyle kahveyle, dur ben bir şeyler hazırlayayım."

"Gerek yok," dedim ama beni dinlemeden tekrar mutfağa gitti.

Melih bir süre arkasından baktı. "Bu kız çok alingan."

"Çok aptalsın." Şaşkın bakışlarını üzerime çevirdi. "Âşık sana." Güldü önce, ardından kaşlarını çatarak ciddileşti.

"Saçmalama," dedi kafasını iki yana sallayarak.

“Körsün galiba, görmüyor musun sana nasıl baktığını?” Cevap vermedi, Beste'nin çıktığı kapıya bir kez daha baktı.

“Yok canım!” dedi kendi kendine. “Küçücük kız daha, hem ne yapsın benim gibi çapkını? O takımlık değil, evlenmelik erkek arıyor. Biliyorsun ben eğlenmelik bir erkeğim.”

“Küçücük kız dediğin Karmen'den büyük.”

“Olabilir, biz senin gibi sübyancı mıyız oğlum? Kızla aranda dokuz yaş var neredeyse.” Yanında yaşlı mı kalıyordum?

Beste'nin çıktığı kapıya aval aval bakmaya devam etti. “Yok ya, imkânı yok. Hem Buse öldürür beni.”

“Bence Buse de farkında, Beste'yi senin olduğun yerlere getirmek istemiyor gibi geldi bana. Buraya birlikte geldiğinizden haberi var mı?” Melih düşünceli düşünceli kafasını iki yana salladı.

“Sen gidip düşününce alsana, seni mi bekleyeceğiz daha?” dedi konuyu geçiştirmeye çalışarak.

Uzun ve rahatlatıcı bir duş aldım. Siyah, boğazlı bir kazak ve kot pantolon giyindim, geri aşağı indim. Mutfaktan sesleri geliyordu, mutfığa yöneldim ama girmedim. Melih, Beste'yi kendi ve tezgâh arasına sıkıştırmıştı. Bu bakışları biliyordum, Melih de ona boş değildi. Onların anını bölmek için arkamı dönecektim ki Beste beni fark etti. Hızla ittirdi Melih'i.

“Ben de masa hazırladım,” dedi aceleyle Melih'ten daha da uzaklaşarak. Melih'le göz göze geldik, öksürdü ve bakışlarını kaçırdı.

Masaya oturdum. Donatmıştı masayı hâlbuki dolap boştu. “Alışveriş mi yaptınız?”

“Dolap boştu,” dedi karşımdaki sandalyeye oturarak Beste, Melih de çayları doldurdu ve Beste'nin yanına oturdu.

“Bugün yeri ayarlayalım, kendine bir sekreter bul ve dekorasyonu da hallet bir hafta içinde.” Melih normalde böyle şeyleri pek umursamazdı, sanırım gerçekten kötü görünüyordum.

“Ne bu hevesin?”

“Biliyorsun, hepimizin topluca psikolojik desteğe ihtiyacı var. E başka doktora gidemem, mecbur sana kaldık hem beleş de zaten.” Çayımı yudumladım. “Gerçi bu hâlde kimsenin psikolojisini düzeltemezsin sen, toparlan bırakma kendini.” Son cümlesini şiveli söylemişti, komik olduğunu düşünerek.

“En azından beyninde sorun olduğunu kabul ediyorsun, bu da güzel bir şey Melih abi,” dedi abi kelimesine baskı yaparak. Melih cevap vermedi, sadece kaşlarını çattı. Geri kalanında pek konuşmadık.

Sonunda bir ofis seçebilmişim, Karmen’in daha önce beğendiği yerdi burası. Deniz kenarında, yeşillik içinde tek katlı, geniş bir binaydı. Merkeze ve eve çok uzak değildi. İnsanların seans sırasında kendilerini huzurlu hissetmeleri gerekiyordu. Odamın, bir duvarını kırıp tamamen camla kaplatacaktım. Deniz seviyesinde, yeşillikle iç içe olmak bana bile iyi hissettirecekti.

“Çok işi var buranın,” dedi Beste etrafı incelerken. “Ama çok güzel, ilk müşterin ben olacağım.”

“Tadilat ekibiyle konuştum, bir hafta içinde biter dediler. Cam, şömine ve ışıklandırma için,” dedi yanımıza gelerek Melih, sesi geniş alanda yankı yapıyordu.

Hep kendime ait bir yer açmak istemişim. Ancak şu an içimde en ufak bir heves dahi yoktu, sadece yapmak için yapıyor gibiydim. Neydi beni hayatımdan bu kadar soyutlaştıran? Doğaüstü olaylara şahit olmak mı? Psikolojimin olumsuz etkilenmiş olması mı? Âşık olmak mı? Yoksa sadece onsuz olmak mı?

“Ben de sekreter için ilan verdim, eminim hemen bulursun istediğin nitelikte birini.” Benden daha çok heveslilerdi kesinlikle. “Bak buraya geniş bir koltuk yerleştirelim. Hem şömine hem de manzara görünür. Ve nişlerin içine ışıklandırma yapıp, şık biblolar koyalım.” Beste iç mimardı ve geldiğimizden beri heyecanla planlama yapıyordu.

“Nasıl hem şömine hem manzara görünecek? Şömine o köşeye olmaz bir kere!” diye çıkıştı Melih, onlar hummalı bir tartışma içerisine girerlerken telefonum titredi. Mesaj gelmişti Karmen’den. En son bir mesajı okurken böyle heyecanlandığımda lise zamanındaydım. Açtım mesajı vakit kaybetmeden.

Yarın buluşuyoruz, değil mi?

Amacı buluşmamızı mı teyit etmekte? Keşke arasaydı da sesini duysaydım biraz daha.

Evet, neden sordun?

Çok mu sert olmuştu? Olsun, hak ediyordu.

Hiç, öylesine. Sen ne yapıyorsun?

Anlaşılan mesaj yazmada bayağı hızlanmıştı.

İşlerim var, onları hallediyorum. Sen?

Ben de toplantıdayım, çok sıkıldım :(

Diye yazdı hızlıca, çok tatlı gelmişti yine ama şimdi o toplantıda, o lavuk da vardır kesin, belki de Karmen'imın yanında oturuyordur. Sinirlendim yine.

İyi, görüşürüz yarın.

Görüşürüz.

Bu konuşmayı hiç kesmek istememiştim aslında ama ona olan tavrımı da bilmeliydi. İçeride Beste'nin sesi yankılanıyordu. "Olmaz öyle, saçmalama. Burada mimar olan benim bir kere." Hâlâ tartışıyorlardı. "Şuna bir şey söylesene Ezel abi!"

"Beste ne derse o olacak," dedim göz kırparak. Melih homurdanırken Beste de zafer kazanmış gibi sırtıyordu. Çok yanlış bir ikiliyle yola çıkmıştım.

•

Her şey istediğim gibi olacaktı. Saatlerdir satın alma ve planlama işleriyle uğraşıyordum. Hava kararalı çok olmuştu ve yeni gidebiliyordum eve.

Telefonum çaldı, kimin aradığına baktım. Tüm trafikte, dünya benim için bir an durdu. Gözlerimi kırıştırdım, derin bir nefes aldım.

Babam.

Yıllar sonra babam arıyordu. Açtım telefonu, yavaşça kulağıma götürdüm.

"Ezel, nasılsın?" dedi özlediğim, o kalın sesiyle.

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim." İyiydik. Hepimiz sözde iyiydik zaten. "Eve döndüm." Ortada bir ev kalmamıştı.

"Ne zaman?"

"Bir hafta önce." Yedi gün önce gelmiş ve beni aramamıştı bile. Neden şaşıırıyordum ki? O beni yıllardır aramamıştı, aramalarımı cevaplamamıştı.

"Şimdi neden aradın peki?"

"Yüzünü görmek istedim." Neden görmek istediğini biliyordum çünkü dışarıda görse tanımayacağı bir adamdım onun için. Yüzümü hatırlayacağını dahi sanmıyordum.

"Tamam," dedim sadece ve kapattı telefonu.

•

Yolumu değiştirdim, yıllardır gitmediğim o evin yoluna sürdüm. Yaklařtıķça daha da gerildim, belki biraz da hüzünlendim. Tanıdık ama bir o kadar da yabancı sokakta, bir sokak lambasının altında durdurdum arabamı.

Eski, asansörsüz binada üç kat çıktım. Anılar doldu zihnime, acı vererek. Lise çağında elimde çikolatalarla bu kapıyı çalan Ezel'e döndüm. Üzerimde beyaz okul gömleğim vardı ve sakallarım yoktu. Sınavıma girip ardından okulu ekmiştim, uzun zaman sonra arkadaşlarımla ilk defa eğlenmiştim.

Ancak bu sefer kapıyı açan biri vardı içeride ve yaşıyordu. Elimde de çikolata yoktu. Ablam da yoktu.

Babam açtı kapıyı, bir an onu tanıyamadığımı hissettim. Kır ama gür saçları, aynı dik duruşuyla, yüzündeki kırışıklıklarıyla babamdı. Çok değişmişti, yaşlanmıştı. Bana fazlasıyla yabancı gelen gözleriyle baktı yüzüme, ablam gözlerini ondan almıştı. Hiçbir şey söylemedi, elimi bile sıkmadı. Kapıyı açık bıraktı, arkasını döndü ve yürüdü. O kadar doldum ki geri dönmeyi düşündüm ancak yapamadım. Özlemiştim.

Ne kadar öfkeli olsam da babamdı. Peşinden salona girdim, her şey aynıydı. Tozlu değildi, anlaşılan temizletmişti. Bu salona girmek acı vericiydi, bu salonda ablamın kahkahaları vardı, ağlayışları vardı, bu salonda onun ruhu vardı.

Hep çok iyi anlaşmıştık onunla. Aynı film ve dizileri seyreder, eleştiriler yapardık bu salonda. Bazen kavga eder, bazen kahkahalarla gülerdik. Anılar dolandı ruhuma; biraz acı verdi, çok da güzeldi.

"Nasıl gidiyor şizofreniyle amansız savaşın?" Babam, hep eskiden oturduğu koltuğa oturmuştu. Ancak eskiden olduğu gibi elinde kitap yoktu, içki bardağı vardı.

"İyi gidiyor, hiçbir hastamı kaybetmedim." Güldü, gülüşü bile değişmişti. "Neden geldin?"

Gözlerime baktı uzunca, gözleri hâlâ aynıydı işte. "Artık yaşlandım ve ölürlen bu evde olmak istiyorum." Bu evde, annem ve ablamlarla olmak istiyordu. Zaten ben hiç olmamıştım onun için, hep anne ve ablamın hayaletiyle yaşamıştı.

"Duyduklarıma göre ünlü bir iş adamının kızını tedavi ediyormuşsun." Neden duydun baba? Neden ben anlatmadım sana? Benden neden bu kadar uzaklaştın? "Ünün yaygın, makalelerini okudum." Konuşmadım, konuşacak pek bir şey yoktu.

"Hakkımda araştırma yapmak yerine, beni arasan anlatırdım." Cevap vermedi, soru da sormamıştım zaten. İçkisini yudumlamaya devam etti. "Asla

senin gibi bir baba olmayacağım.” Durdu, yutkundu ve kaçırdı gözlerini. Kenan Asral hiçbir zaman gözlerini kaçırmazdı oysaki, en azından hatırladığım kadarıyla.

“Sanırım artık çocuk sahibi olmak istiyorsun. Hayatında biri mi var?” Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun baba? Senin çektiğin acıları ben de çektim, nasıl oğlundan uzaklaşabildin?

“Evet, çok özel biri.” Gözlerime baktı tekrardan. Uzun uzun baktı ve içki bardağını bıraktı.

“Âşık olmuşsun.” Nasıl anlamıştı ki bir bakışıyla? Hâlbuki beni tanımıyordu bile. “Ben de senin gibi bakıyordum, annene âşık olduğumda. Öyle âşık ve mutluyduk ki bizi kimse ayıramazdı sanki.”

Ablam, babamın ilk göz ağrısıydı. Önce âşık olduğu kadının intiharına şahit olmuştu, ardından kızının. Buna neden olan şey ise, öldürücü tehlikedeki o hastalıktı. Şizofreni, çok korkunç ve acı vericiydi.

“Adı ne?”

“Karmen, Karmen Özekli.” Kaşları çatıldı.

“Hastan olan kız mı?” dedi hiddetle. Anlaşılan beni tahmin ettiğimden daha çok araştırmıştı. “Sen koca bir aptalsın! Akıllanmadın mı hiç? Anneni ve ablanı alan bu lanet hastalıktı. Sen de hastana mı âşık oldun?” Bilmediğin çok şey var baba.

“Bugüne kadar hiçbir hastam intihar etmedi. Karmen’in durumu da çok iyi.”

“Annenin de iyiydi, ilaçları azaltmıştı hatta. Sonra sen doğdun, yine nüksetti. Ve bir sabah kalktığımda, o kendi canını almıştı.” Belki de o yüzden beni sevemiyordu.

Cevap vermedim, gözüm masanın üstündeki fotoğrafa takıldı. Annem, Ah-sen Asral. Simsiyah saçları, koyu mavi gözleriyle bakanı büyüleyen bir güzelliği vardı. Sanırım anneme benziyordum.

Biz seni çok severdik anne, neden gittin? Bak şimdi paramparçayız. Ablam toprağın altında mezarda, babam toprağın üstünde bir mezarda. Bense araftayım anne. Biz dağıldık senden sonra. En kötü kısmıysa seni hiç tanımamış olmak.

“Saat geç oldu,” dedim ayağa kalkarak. Bu ev bana acı veriyordu. Yaşanmışlıkları ve yaşanmamışlıkları en acı şekilde yüzüme çarpıyordu. Ablamın kokusunu anımsıyordum ama duymuyordum. Dolan gözlerimi kırpmadım.

“Hemen gidecek misin?” Babamın yüzüne son kez baktım.

“Ben çok geldim ama sen hiç yoktun.” Çıktım daha fazla konuşmasına müsaade etmeden.

Attım kendimi binadan dışarı, derin derin soludum havayı. Sanki dakikalardır nefes almıyordum. Eski binaların olduğu sokakta, kaldırımlarda yürüdüm. Başımı kaldırdım, sokak lambası gecemin kararmasını engelledi ama sokak lambası olmasa bile ay vardı. Yolum kararmazdı.

Arabanın yanında durdum, o cama baktım. O eski binanın, üçüncü katının sokağa bakan en geniş odasına baktım. Ablam araladı perdeyi, gülümsedi bana. Bir yaş düştü gözümden, ablamın hayaline karıştı. Gülümsedim bir yaş daha akarken.

Ve arabama bindim; uzaklaştım çocukluğumdan, gençliğimden, ablamdan, annemden, babamdan. Karıştım bu geniş şehrin yorucu caddelerine.

Ona ihtiyacım vardı. Tam da bu an, yanımda olmalıydı. O zaman bu koca salonda, sigara kokusunu soluyacağıma onun mis kokusunu solurdum. Koltuğun üstüne, gelişigüzel atılmış telefonum bugün bir kez daha çaldı. Telefonu sigara olmayan elimle aldım. Bilmediğim bir numaraydı, açtım telefonu.

“Merhaba,” dedi karşı tarafta bir kadın sesi.

“Merhaba.”

“Ben Leyla Saraç, sekreterlik için iş başvurusunda bulunacaktım. Saat geç epey, rahatsız ettiysem özür dilerim.” Beste ilan oluşturmuştu, oradan arıyor olmalıydı.

“Sorun değil Leyla Hanım, cuma günü sizin içinde uygunsa bir görüşme ayarlayabilirim.”

“Şey aslında annem yarın öğleden sonra ameliyat olacak ve bir süre onun yanında olmam gerek. Eğer sizin için uygunsa yarın öğleden önce yapabilir miyiz bu görüşmeyi?” dedi endişeli bir tavırla, heyecanlıydı da. Yarın öğlen önce Karmen’imle buluşacaktım. Ama Karmen’le buluşacağım kafeye erken saatte davet edip, geri kalan zamanımı Karmen’le geçirebilirdim.

“Geçmiş olsun, ben size konum bilgilerini mesaj atarım. Yanınızda CV’inizi getirirseniz memnun olurum. İyi geceler.”

“Anlayışınız için teşekkür ederim, iyi geceler.” Kapattım telefonu. Önce Karmen’in beni çağırdığı yerin konumunu çıkardım, ardından Leyla Saraç’a mesaj attım.

Boş salonda şehrin manzarasını izlerken camın kenarında duran kargayla göz göze geldim. Karanlık akşamda, siyah tüyleriyle ayrıt edilmesi çok zordu. Bana uzunca baktı ne bakışlarını ayırdı ne gitti. Gözleri Haris'in kara gözleriyle aynı derinlikteydi.

Şu an bir kargayla göz göze olmadığımı biliyordum, şu an Haris'le göz gözeydim. Bir süre beni seyretti ve ardından da kayboldu.

Tüm gece hiç uyuyamamıştım, heyecanlıydım. Onu ilk defa göreceğ gibi tuhaf hissediyordum. Hava aydınlanalı biraz olmuştu, bugün güneşli olacak gibiydi. Banyoya girdim, uzun bir duş aldım. Tıraş oldum özenle, sakallarım onu incitiyordu. Gerçi dokunur muydu onu da bilmiyordum ya.

Odaya geçip üstümü giyindim. Midemde değişik bir his vardı, içim kıpır kıpırdı. Sadece saatler sonra kavuşacaktım ona. Gece mavisi bir gömlek giyindim. Gömleğin kollarını dirseklerime kadar katladım. Saatlerimden birini taktım ve en güzel kokan parfümümü sıktım.

•

Kafeye geldiğimde henüz çok erkendi, kahvaltı yaptım ve kahvemi içtim. Daha öğle vaktine bir saat vardı, nasıl geçecekti bu zaman?

Bakışlarım etrafta gezindi, bana doğru yürüyen bir kadın gözüme çarptı. Kumral, genç bir kadındı. Heyecanla karşıma geçtiğinde, dün konuştuğum sekreter adayı olduğunu anladım. Nezaketen kalktım yerimden.

“Merhaba, ben Leyla Saraç.” Uzattığı elini sıktım.

“Tanıştığımıza memnun oldum, geçin lütfen.” Karşımdaki sandalyeyi çekti ve çekingence oturdu. “Beni sima olarak tanıyor muydunuz? Bulmakta zorluk yaşamadınız?” Gülümsedi sözlerimle.

“Evet, sizi tanıyordum, oldukça ünlü bir doktorsuz.” Karşımdaki kadını inceledim, duru bir hâli vardı. Makyaj yok gibiydi yüzünde, belki de biraz solgun duruyordu. “Hâlimin kusuruna bakmayın, hastaneden geliyorum.”

Gülümsedim gerginliğini almak için. “Hâlinizde bir şey yok Leyla Hanım, tekrardan geçmiş olsun.” Yanındaki çantadan bir dosya çıkartıp bana uzattı. “Buyurun CV'im.”

“İçecek bir şey ister misiniz?” diye sordum dosyayı açmadan evvel.

“Bir su alırım.” O sırada yanımıza gelen garsondan bir su istedim ve dosyayı açtım. Yirmi beş yaşında, ülkenin en başarılı okullarından psikoloji mezunuydu. Bir süre inceledim dosyayı. Heyecanla etrafına bakıyor ve tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Kendinden emin durmaya çalışıyordu ama heyecanını saklayamıyordu.

“Demek psikoloji mezunusun,” dedim dosyayı kapatarak. “Hem de çok iyi bir üniversite. Neden sekreterlik yapmak istiyorsun?” dedim sizli konuşmalardan uzaklaşarak. “Bir yerde alanında çalışman senin için daha iyi olmaz mı?” Bir iş tecrübesi yoktu.

Yerinden doğruldu. “Bu benim alanım. Sizi tanıyorum Ezel Bey, çalışmalarınızı uzun bir zamandır takip ediyorum. Psikoloji bölümünü sadece puanımın yettiği en iyi bölüm olduğu için seçtim ancak psikolojiyi sevmemi siz sağladınız. Hiçbir makalenizi kaçırmadım. Belki sizin gibi tıp mezunu değilim ancak iyi bir psikolog olmak istiyorum. Ve bu işi en iyisinden öğrenmek istiyorum. Açıkçası sizin yanınızda çaycı dahi olurum.” Sanırım ülkemde sandığımdan daha çok tanınıyordum.

“Güzel bir tesadüf olmuş öyleyse ilanıyla karşılaşman.” Onunla samimi konuşmam, birazda olsa gerginliğini almış olmalı ki artık sopa yutmuş gibi durmuyordu.

“Evet, çok şaşırdım aslında. Ülkeye döndüğünüzden beri makale yazmıyorsunuz, sanırım ünlü bir iş adamının kızını tedavi ediyordunuz. Bir klinik açacağınızı tahmin bile edemezdim.” Hakkımda bu kadar şey bilmesi şaşırtıcıydı. Onun suyu gelirken ben de kahvemden bir yudum daha aldım. Dosyayı ona geri uzattım.

“Çalışma saatleri biraz zorlayıcı olabilir senin için, tabii maaşını buna göre ayarlarız.”

“Hiç sorun değil,” dedi hızlıca.

“Tamamen işe başlamak birkaç hafta sürecek.” Kafasını olumlu anlamda salladı. Elimi uzattım ona. “O zaman şimdiden başarılar, bazen zor bir adam olabiliyorum.” Uzattığım eli sıkı güler yüzle.

Telefonunun saatine baktı. “Annemin ameliyatına az kalmış, yetişmem gerek. Kalksam sorun olur mu?”

“Sorun olmaz, tekrardan geçmiş olsun. Umarım anneniz sağlığına en kısa sürede kavuşur.” Masadan kalkacaktı ki gözüm kafenin girişine takıldı.

Rüzgâr esti, yel girdi kalbime. Göz bebeklerim titredi güzelliğiyle. Nefesim yavaştan kesildi, güzelliği bana bir aklım olduğunu unutturdu. Burnum sızladı hasretinden.

Dar siyah pantolonun üstüne, kırmızı bir gömlek giyinmişti. Bu kadına kırmızı yasaklanmalıydı, insan aklına zarardı. Kuzguni dalgalı saçlarını, dümdüz yapmıştı. Neden zahmet etmişti ki? Neden incitmişti o ipeksi saçlarını? Karmen her hâliyle baş döndürücüydü.

Gözleri önce gözlerimde gezindi hasretle, ardından masada. Derin bir kızgınlıkla kısıldı gözleri. Her mimiğini tanıyordum artık; öfkeliydi, kıskanıyordu ve özlemişti.

Bacaklarım, beynimi dinlemedi. Ayağa kalktım ve Karmen tam önümde durdu. Tam altı günün ardından, şimdi kızıklarına bu kadar yakın olmanın bir tarifi yok gibiydi. Ama nefesimin nasıl kesildiğinin tarifi vardı.

Soğuk olmam gerekiyordu, artık benden gitmemesi gerektiğini anlamalıydı ama yapamayacaktım sanırım. Günler sonra kokusunu ciğerlerime çekerken, daha fazlasını istememek olanaksızdı. Sonuçta ben bir faniydim ve bu karşımdaki kızıl meleğin görkemine çok fazla dayanamazdım.

“Karmen,” dedim sırf isminin tadını dudaklarımda hissetmek için. Kırpıştırdı badem şeklindeki gözlerini, kıvrık kirpikleri ahenkle hareket etti.

“Ezel,” dedi ve dudaklarını kapatmadı. Derin bir nefes çekti, ardından dayanamıyormuş gibi sardı kollarını boynuma.

Zaten benim de daha fazla dayanabilmem söz konusu değildi. Tenini doya doya hissettim tenimde. Sardım kollarımı o ince beline. Soludum kokusunu derin derin ama bu özlem asla dinmeyecek gibiydi. Ve anladım ki onu görmeden bir gün daha dayanamazmışım. Hatta bu kadar süre dayanabilmiş olmam bile çılgınlıktı.

İkimizde geri çekilemedik bir süre, sonra da ilk geri çekilen o oldu. Zaten ben hiçbir zaman ondan uzaklaşamazdım, o itmediği sürece. Yüzümü inceledi, titredi gözleri acıyla.

Masadaki Leyla'nın varlığını tamamen unutmuşum, ta ki Karmen gözlerini benden ayırıp ona bakana dek.

Leyla da ayaktaydı. “Ben kalkayım artık.” Elini Karmen'e uzattı.

“Leyla Saraç.” Tek kaşı havaya kalktı sözlerimle ve Leyla'nın uzattığı eli isteksizce sıktı.

“Ben de Karmen Özekli, Ezel'in sevgilisiyim.” İşine gelince çok da güzel sevgilisi oluyordum.

Leyla şaşırды, anlaşılan Karmen'in hastam olduğundan da haberi vardı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ve yanımdan ayrıldı Leyla. Karmen onun ardından bir süre baktı kızgınca, ardından alev alev yanan gözlerini bana çevirdi.

“Kim bu kadın?”

“Yeni sekreterim.” Sözlerimle tek kaşı havalandı.

“Onunla mı oturuyordun?”

“Az önce işe aldım.” Koluna astığı çantayı ve önünü iliklemediği ceketi çıkardı. Karşıma geçti, hiç konuşmadan oturdu. Kaşları daha da çatıldı.

“Çok oturmuşsunuz galiba, ne sohbeti ettiniz o kadar?” Ben de geri oturdum yerime.

“Çok oturduğumuzu nereden biliyorsun?” Ki bence çok oturmamıştık, hatta Karmen’in gelmesine yarım saatten fazla var sanıyordum.

“Bilmem öyle hissettim.” Bu sefer ben ona hayretle baktım.

“İstersem akşama kadar otururum, ben bekâr bir adamım,” dedim damarına basmak istercesine. Dudaklarından ‘Hıh’ diye bir ses çıktı, kaçırdı gözlerini. Kafasını cama çevirdi, çok kalabalık olmayan caddeyi izledi.

Konuşmadı, öylece sessiz kaldı. Ama burada konuşması, kızması gerekiyordu. Beni o güzel ses tonundan mahrum etmemeliydi.

“Neden buluşmak istedin?” İyi ki de buluşmak istedin yoksa aklımı kaybedecektim.

Kızıklarını yüzüme çevirdi yavaşça, dolmuştu o uğruna canlar alınacak kızıklar. “Özledim, dayanamadım.” Kalbimi bir sıcaklık kaplarken arkama yaslandım.

“Pek de beni özlüyor gibi görünmüyordun.” Fotoğraftan bahsediyordum. Kırgınca tekrar kaçırdı bakışlarını. Beni terk eden oydu! Ama ben birazdan özür dileyecem gibi hissediyordum. “Sadece özlediğin için mi buluşmak istedin?” Yine cevap vermedi. O çok kırılğan duruyordu ve benim en korktuğum şey onu kırmaktı.

“O kadın güzeldi, onu beğendin mi?” diye sordu titreyen sesiyle. Sanki ondan başka güzelliği görebilirmişim gibi konuşuyordu.

“Beğendim.” Eğik kafasını kaldırdı, zorlukla nefes alırken bir yaş aktı kızıklarından. “Okuduğu okulları ve hevesini beğendim. Gerisi beni ilgilendirmez.”

“Bana çok kırgınsın.” Evet, beni senden mahrum ettiğin için çok kırgınım. “Ama ben isteyerek gitmedim Ezel, bunu biliyorsun.”

“Ben hep yanında olurdum, seni korurdum ama sen gittin. Üstesinden gelebilirdik.” Birkaç yaş daha aktı güzel yüzüne. Daha fazla ağlamasını istemiyordum, dayanamıyordum.

“Nasıl?” dedi kırgın sesiyle. “Nasıl Ezel? Daha kaç kişi ölsün benim yüzümden? Ben daha fazla masumun kanını üstümde taşımak istemiyorum. Kendi mutluluğum için insanlar ölsün istemiyorum.” Gelmeyecekti bana, yine gidecekti.

“O zaman neden buradayız?” dedim sitemle.

“Dayanamıyorum çünkü! Yapamıyorum, sensizliğe katlanamıyorum.” Öne atıldım, masanın üstünde titreyen o narin elini tuttum.

“Gel, eve dön. Onu öldüreceğim.” Kızarmış burnunu çekti.

“Onu öldüremezsin.” Elini çekti elimden. Soğudu parmaklarım, büyük bir bozgunla geri yaslandım. “Onu öldürmeye çalışırken ölürsün. Herkes ölür, o ölmez.” Dudaklarını ıslattı. “Ne kadar kişi öldü gözlerimizin önünde Ezel? Kaç masum can? Onun acıması yok, kalbi yok, merhameti yok.”

“Pes mi edeceksin, ona teslim mi olacaksın, bizden vaz mı geçeceksin?” Eliyle sildi gözyaşlarını.

“Ben seni, senden vazgeçecek kadar çok sevdim Ezel.”

Güzel yüzüyle özlem giderdim bir süre, bu konuyu kapatmak istiyordum. Günler sonra onunlaydım ve tartışmayacaktım. “Aç mısınız?” dedim sakinleşerek. Kafasını iki yana salladı. “Öğle arasına çıkmadın mı? Öğle yemeğini ye lütfen.” Baktı bana güzelce, kafasını boynuna doğru eğerek. Yüzünü inceledim, narin vücudu biraz daha incelmışti. “Zayıflamışsın.”

“Sen de.” Demek yemek yiyemeyen sadece ben değildim. Ama o yemeliydi, hasta olurdu sonra. “Resmen kasların erimiş, böyle mi alt edeceksin Haris’i?” Sadece iki kilo vermiştim.

“Abartma, hâlâ oldukça heybetliyim,” dedim omuzlarıma bakarak, bu hareketim onu gülümsetti ve dudaklarını büzdü tatlı tatlı. “O zaman ikimizde yemek yiyelim.” Kafasıyla onayladı beni. İkimiz için yemek siparişi verdim, ardından onu seyretmeye devam ettim.

“Sekreter baktığına göre, bir yer satın aldın.”

“Evet, seninle fotoğraflarına baktığımız yer.” Hüzünlü, güzel yüzünde kalp çarpıtan bir gülümseme peyda oldu. “Senin şirket hayatı nasıl gidiyor?”

“Bilmiyorum, yorucu ve karışık,” dedi ve durdu. “Hem şu sekreter fazla genç değil mi? O kadar genç sekreter mi olurmuş?” dedi kızgınlıkla, asla unutmuyordu.

“Senden büyük, bence denemekte sakınca yok.” Yine ve yine çatıldı kaşları. Ne çabuk değişiyordu hisleri.

“Onunla yakınlaşma!” dedi artık açıkça.

“Nasıl? Mesela akşam yemeğe çıkıp, fotoğraf çekmek gibi mi?”

“Yalnız değildik! Üstelik fotoğrafta güzel çıkmıştım, atmak istedim. O benim arkadaşım.”

“Önemi yok, sevgilim misin sanki?” dedim yine kendi canımı daha çok yakarak. Durdu, konuşmadı.

Yutkundu, yine kaçırdı bakışlarını. “Neden canımı yakıyorsun? Yeter Ezel. Biraz anla beni, sana ve kimseye zarar gelsin istemiyorum.”

Daha fazla kendimi tutamadım. “Sen bana zarar gelmediğini mi sanıyorsun? Benim günlerdir ne gecem belli ne gündüzüm. Nefes alıyorum ama çoktan gömülmüş gibiyim. Var gibiyim ama aslında yokum. Sen yapıyorsun bunları, senin yokluğun yapıyor. Dayanamıyorum Karmen, sonuç umurumda değil. Ben başıma gelecek her şeyi kabul ediyorum, ölmeye de razıyım öldürmeye de. Yeter ki sen, elimi uzattığımda yanımda ol.” Yükselen sesimin çok geç farkına vardım. Ne söyleyeceğini bilemedi, titrek bir nefes aldı. Şu an elini yüzüne kapatıp hıçkırıklarla ağlamak istiyordu ama artık onu kalede tanıdığım küçük bir kadın değildi o. Tüm acılarla baş etmiş, hepsinden sağ çıkmış güçlü bir kadındı.

Yemeklerimiz geldi bu süre zarfında. Tüm iştahım kaçmışken o yesin diye kendimi yemeğimi yemeğe zorladım.

Yemekten sonra kahve içerken ikimizde durulmuştuk. “Hiç yanına geldi mi?” dedim zorlukla.

“Geldi.” Sinirle dikleştirm yerimde.

“Ne için geldi? Sana zarar verdi mi?” Kafasını iki yana salladı.

“Konuşmadı bile, geliyor ve sadece izliyor. Konuşmuyor, yakınlaşmıyor sadece bakıyor.”

“Kanında süsen var mı?”

“Var, zaten yanımda da hep süsen taşıyorum,” dedi beni rahatlatmak istercesine ama rahatlamadım. Telefonuna baktı ve yerinden doğruldu. “Benim artık kalkmam gerek, arkadaşım bekliyor.” Ben de ne güzel hayaller kurmuştum, belki bana dönersin diye.

“Hangi arkadaşın?”

“Aysel, Mesih’in kardeşi.” Arkadaş edinmesi güzeldi, artık yavaş yavaş hayatı öğreniyordu. Belki de artık bana ihtiyacı yoktu. “Birlikte alışveriş yapacaktık.”

“Ben bırakırım,” dedim hesabı isterken.

“Gerek yok Osman bırakacak beni.” Sadece baktım kızıklarına öfkeyle, kaçırdı bakışlarını. “Tamam sen bırakırsın.” Hesabı ödedim ve çıktık birlikte. Günler sonra arabama bindi. Kokusunu bırakacaktı, sonra yine gidecekti.

Karmen'in tarif ettiği yere sürerken sessizdim. Söylenecek bir şey yoktu, konuşsam susamamaktan korkuyordum. Bırakamazdım onu biraz daha bak-sam kızıklarına ancak onun özgür olmaya ihtiyacı vardı. İstedığı buysa, ona verecektim. Hayatını yaşamasına yıllardır Haris mâni olmuştu, şimdi de ben olmayacaktım.

Durdurdum arabayı alışveriş merkezinin otoparkında. İnmedi, sessizce beni izledi. Kafamı ona çevirdim, içim titrerken kızıklarında güçlü kalmaya çalıştım.

İNmedi, bakışları arabanın içinde gezindi bir süre. "Getirdiğin için sağ ol."

"Seni rahatsız etmeyeceğim, daha fazla ısrar etmeyeceğim. Tek istediğim şey senin mutlu olman ve eğer bensiz mutluyusan ben dayanırım. Özgürsün Karmen, artık beni düşünme." Arabanın soğuduğunu hissettim, Karmen titredi.

Kızıklarını dikmiş dolu gözlerle beni izlerken dayanamadım. Eğildim öptüm asla öpmeye doymayacağım dudaklarını, amacım sadece bir buse kondu-rup çekilmektir. Tuttu enseme, bu sefer o öptü benim dudaklarımı.

İçimdeki özlemi kor dudaklarıyla dindirmeye çalıştım ama bu içimdeki yangını daha da harlamaktan başka bir şey yapmadı. Sonsuza dek sürmesi gereken öpüşü sonlandırdım, zorlukla geri çekildim. Nefes nefese baktı bana ve hiçbir şey söylemedi. Öylece çıktı gitti arabadan ve arkasında harabe bir adam bıraktı.

Bir hafta daha geçmişti onsuz. Her gün biraz daha içime kapanmış, çekilmez bir adam olmuştu. Tüm öfkemi etrafımdaki insanlardan çıkarıyordum. Beni hiç aramamıştı, nasıl dayanmıştı? Gecenin yarısında ben onu defalarca aramaya yeltenmişim ama kendimi tutmuştu.

Onu özgür bırakmıştım ama o beni asla özgür bırakmayacaktı, ne kadar uğraşırsam da kalbinden çıkmazdım. Zaten çıkmak isteyen de yoktu.

Tadilat işleri beklediğimden daha hızlı gelişmişti, içi tamamen dekore edilmişti. Yakında hasta kabulüne başlayacaktım, mesleğimi özlemiştim.

Kapı çalındı, içeri Leyla girdi. O da birkaç gündür işe başlamamıza rağmen yardım ediyordu. Elindeki kahve bardağını önüme bıraktı.

"Teşekkür ederim, geç oldu sen de çık. Pazartesi günü iş başı yap, o zamana kadar gelmene gerek yok."

"Size yardım etmek benim için sorun değil, burası çok güzel. Hayallerin bile ötesinde, yanınızda çalışmaktan çok mutluyum."

"Annen nasıl oldu?"

“Daha iyi, yakında eve geçecek.” Yanan şömineden başımı kaldırdım, kahvemden bir yudum aldım. “Sevgilinizi çok seviyor gibiydiniz. Sanırım o olmadığı için bu kadar üzgün ve öfkelisiniz.” İyi niyetli olsun olmasın, özel hayatımı merak etmesi hiç de olumlu bir davranış değildi. “Kusura bakmayın, haddimi aşım.” Geldiğinden beri ilk defa yüzüne doğrudan baktım.

“Hayır, sorun değil. Haklısın, onu çok seviyorum.” Ela gözlerini dikkatlice açmış, beni dinliyordu. “O olmadığında, çekilmez olabiliyorum. Ani çıkışlarım olursa kişisel algılama.” Gülümseyerek kafasını iki yana salladı.

“Aşk acısı nedir bilirim. Unutamazsın sanıyorsun ama bir bakıyorsun ki artık gün içinde aklına bile gelmiyor.” İşte bu imkânsız.

“Benimki aşk acısı değil, kalp yarası.” Sözlerimle buruk bir gülümseme oluştu yüzünden.

“İyi akşamlar Ezel Bey.”

“İyi akşamlar.”

Tek başıma kaldığımda daha da rahatlatıcı bir hâle geldi manzara. Şömine, orman ve deniz... Onun gözleri kadar baş döndürücü olmasa da güzel bir manzaraydı. Belki rahatlayabilirdim.

Bir sigara yaktım, yumdum gözlerimi.

Yanımda duran kutuyu açtım, içindeki kolyeyi çıkardım. Bu kolye, sadece süsenli bir kolye değildi. Diğer kolye gibi içinde süsen yoktu. Bu kolyenin taşında ve zincirinde süsen kullanılmıştı. O yaratık çıkartmak istese dokunamayacaktı bile kolyeye. Yani öyle umuyordum.

Dışarıda yağmur başlamıştı, bu gece sert geçecekti. Bu kolyeyi Karmen’in boynunda düşlerken yumdum gözlerimi.

•

Saatler ilerlerken elimde bir kadeh vardı. Sarhoş değildim, onun kokusu dışında artık beni hiçbir şey sarhoş yapamazdı.

Çalan telefonumla yerimden doğruldum, Karmen arıyordu. Kalbim hızla çarparken bir saniye bile bekletmedim onu. Açtım heyecanla.

“Ezel, neredesin?” Sesi iyi gelmiyordu. “Eve geldim, yoktun. Ben, korktum.”

“Ofisimdeyim.” Bana gelmişti. “Geliyorum bekle,” dedim hızla yerimden kalkarken.

“Hayır, gerek yok. Ben geleceğim, konum atar mısın?”

“Bir sorun mu var Karmen? O mu bir şey yaptı yine?” dedim ancak cevap vermedi, telefonu kapattı.

Telefonuna konum bilgilerini attım. Kim bırakıyordu onu? Daha sonra hiçbir aramama da cevap vermedi.

Geçmek bilmeyen yarım saat sonunda kapı çalındı. Hızla açtım ve karşımdaydı Karmen. Yağmurda ıslanmıştı, titriyordu ve ceketine sıkıca sarılmıştı. İçeri çektim onu hızla, gözleri doluydu. Yüzündeki makyaj akmıştı.

“Ne oldu Karmen?”

“Bilmiyorum,” dedi kafasını göğsüme gömerken. Hıçkırıklarıyla birlikte gözyaşları göğsümü ıslattı.

Güzel yüzünü avuçlarım arasına aldım. “Ne oldu güzelim? Neden ağlıyorsun?”

“Yine yaptı, yine zarar verdi.” Üstündeki ıslak ceket çıkartırken vücudunda bir yara var mı diye kontrol ediyordum.

“Sakin ol, derin bir nefes al.” Gözlerime baktı ve derince nefes alıp verdi.

Onu şöminenin karşısına oturttum, önünde diz çöktüm. “Ne oldu Karmen?” Yutkundum, elimle sildim gözyaşlarını.

“Babamla, Mesih’in ailesinin evindeydik.” Durdu, hâlâ tedirgindi. “Mesih bana bahçeyi gezdirmek istedi. Evden uzaklaştığımızda beni öpmeye çalıştı.” Kan beynime sıçrarken diz çöktüğüm yerden kalktım. “Onu itmeye çalıştım ama yapamadım. Tam öpecekti ki Haris geldi. Önce kanını bitirdi, sonra parçalara ayırdı onu,” dedi yaşlar arasında.

Benden uzaklaşmıştı ve etrafta çok fazla kurt vardı. Titriyordu, kim bilir ne kadar korkmuştu? Oturdum yanına, tekrar sarmaladım narin bedenini.

Haris, onu öpmeye çalıştığı için öldürmüştü. Ben ondan Karmen’i çalmıştım, peki nasıl yaşıyordum? Sadece süsen miydi beni koruyan şey? Hayır, bu işin altında daha karmaşık şeyler vardı.

“Kanlı yüzüyle baktı bana, çok korkunçtu Ezel,” dedi kısık sesiyle.

“Bana her şeyi en baştan, ayrıntılı anlat. O şerefsiz nasıl seni öpmeye yeltendi?” Elim tuttu Karmen güç almak istercesine.

“Ben dayanamadım Ezel, sana gelmek istedim. Bu gece ne olursa olsun gelecektim sana, artık nefes alamıyordum.” Yüzünü okşadım, mayıştı parmak uçlarımda. “Mesih’e sana gelmek istediğimi söylediğim haddi olmayarak kızdı. Sensiz yapabileceğimi söyledi, ondan hoşlandığımı iddia etti ve öpmeye çalıştı.” Avucunda olmayan elim, yumruk oldu. “Önce kargalar bağırdı, sonra

yılanlar dolandı,” dedi acı içinde. “Sonra o geldi, bana baktı. Üstümde süsen yoktu, kanımda var mıydı emin değildim.” Korkuyla dinledim geri kalanını.

“Sana zarar vermedi, değil mi?” Buna dayanamazdım, daha fazla olmazdı.

“Dişlerini onun etine geçirirken; bağırmadım, kaçamadım, kımıldayamadım bile. Parçaladıktan sonra, etini kargalarına yedirdi. Yakınlaştı bana, saçlarını kokladı. ‘Sen benim tek zaafimsın, küçük insan,’ dedi ve yok oldu.”

Tekrar sarmaladım, saçlarını okşadım. “Geçti, buradasın. Sana asla zarar gelmesine izin vermem.”

“Buradayım,” dedi o da göğsümün üstüne bir öpücük bırakarak.

Yeni banyomu ilk defa kullandım bugün, Karmen’i ellerimle yıkadım. Hiç istemediği kadar şefkat verdim, hep daha çok sevdim. Buraya daha yeni getirdiğim tişörtlerden birini giydirdim. Sıcak bir melisa çayı yaptım ve sarmaladım yine onu şöminenin karşısında.

Şimdi huzurluydu, şimdi göğsümdeydi, şimdi keşke hiç bitmeseydi.

“Baban aramadı, polisler gelmedi, nasıl geldin sen?”

“Babama görünmeden, Osman’a beni getirmesini istedim. Mesih’in ölüsünü bile bulamazlar Ezel,” dedi. Yine o kötü anları sokmuştum zihnine. Tenini okşayarak gerginliğini almaya çalıştım, saçları arasına küçük bir buse bıraktım.

“Beğendin mi burayı?” dedim konuyu değiştirerek biraz da olsa kendine gelmesi için. Gözleri loş ışığın ve şömine ateşinin etkisiyle alev alevdi yine.

“Beğendim, çok güzel. Hem mavi hem kıvı, daha huzur verici ne olabilir ki?” dedi dışarıdaki deniz manzarasını seyredirken. Dalgaların kayalara vurma sesi, bize ulaşıyordu.

Hem mavi hem kıvı. Onun için yaptırdığım kolyeyi ona verdim, hayranlıkla kamaştı gözleri. “Çok güzel,” dedi tek nefeste. Kendi ellerimle taktım o narin boynuna kolyeyi.

“Demek bensiz yapamadığına karar vermiştin,” dedim nemli saçlarını bir kez daha öperken. Onu bu kadar çabuk affetmemeliydim ama yapamıyordum. O bana kırık geldiğinde, o yaraları sarmadan nefes alamıyordum.

“Özür dilerim Ezel. Senden uzak olursam seni de insanları da korurum sandım. Hâlâ safım sanırım, karşımızdakinin bir yaratık olduğunu unutuyorum. O ne olursa olsun duramayacak. Bu sefer de bencil olmak istiyorum, ben seni her şeye rağmen istiyorum Ezel. Sonum mu olacak? Olsun. Dünyanın sonu mu gelecek? Gelsin. Ama sonumuz olmasın.”

Bu sefer yakan gözleri ya da dudakları değildi, hatta acıtıcı sözleri de değildi. Bu sefer yakan, o hasret kokan sesiydi, titreyen kelimeleriydi. Beni iki dudağının arasına hapsetmesiydi.

“Senden bir daha gidemem Ezel, yapamam. Özür dilerim.” Dayanamadım kelimelerinin büyüsüne, gözlerinin ateşine, teninin sıcaklığına... Uzandım ve öptüm dudaklarını soluksuzca.

Hasretle dokundum tenine, her öpüşümde biraz daha kendimi kaybettim. Cesurca gezindi narin parmakları vücudumda, kapandı gözleri arzuya. Kucağıma tırmandı utanmazca, açıldı gözleri ve daha da alevlendi kızilları.

Tek tek çıktı kıyafetlerimiz, biz geceye düştük onlar yerlere. Yatırdım onu nazikçe, loş ışıktaki seyrettim biraz daha mükemmelliğini. Çıplak vücudunun, her bir karesini öptüm. Ben bu kadına sadece âşık değildim, ben bu kızıl kadına hastalıklı bir şekilde bağlanmıştım.

Vücuduna öpücükler bırakırken titriyordu. “Ezel,” dedi o iç titreten sesiyle.

“Karmen,” dedim dudaklarında yine kendimi kaybetmeden hemen önce. O da öptü şefkatle boynumu, ardından göğsüme doğru indi o yumuşacık dudaklar. Kalp krizi geçirmeden hemen önce tekrar kapandım kızillarına.

“Seni istiyorum Ezel, ben sana karışmak istiyorum.”

“İsteğiniz benim için bir emirdir kızıl leydim.” Dudaklarım dudaklarında, parmakları parmaklarımda ve teni tenimde...

Karıştık birbirimize, ben kızıla bulandım, o maviye bulandı. Gecede kaybolduk, önce yandık sonra boğulduk.

Ruhum ruhuyla, bedeni bedenimle bir oldu. Biz bir olduk. Artık Ezel ve Karmen yoktu, artık kızıl mavi vardı.

•

Uyurken seyrettim onu hayran hayran. Çıplak tenindeki tek şey kızıl taşlı kolyeydi. Çok mükemmeldi ve ben bu mükemmel kadına karışmıştım sadece dakikalar önce.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi ama hayal olamayacak kadar da bilinç dışıydı.

Kokusunun yumuşaklığında, nefes alışverişlerinin tatlı tınısında gözlerimi yumdum. Onu sıkıca sarmaladım, ben bu geceyi son nefesimde bile unutmazdım.

Kalbimde tatlı bir esinti vardı, araladım gözlerimi. En son ne zaman bu kadar mutlu uyanmıştım?

Göğsümde tatlı bir kadın aradı gözlerim sevinçle. Ama yoktu. Huzursuzca doğruldum yerimden, banyoya mı gitmişti?

“Karmen?” Ses yoktu. Hızla yerdeki kıyafetlerimi giyindim. Kıyafetleri hâlâ duruyordu.

Banyoya gittim, banyoda değildi. Mutfağa gittim, orada da değildi. Tek katlı yerde her yere baktım, yoktu. Kalbim korkuyla çarparken onu aramak için ana solona geri döndüm. Telefonunu arayacaktım ki durdum.

Telefonu kıyafetlerinin yanındaydı, çantasıyla birlikte.

Titreyen ellerimi zapt ettim, onu bulacaktım. Sönmüş şöminenin karşısında duran, kızıl bir parıltı çekti dikkatimi. Kolye!

Kolye, buradaydı.

“Karmen!” Haykırdım ancak duyan yoktu, Karmen yoktu. Kolyeyi avucumun içinde sıktım.

Arabamın anahtarını aldım, hızla çıktım dışarıya. Bir adım dahi atamadım. Gördüğüm görüntüyle donarken kanımın çekildiğini hissettim.

Her yerde karga vardı, hepsi ölmüştü. Yüzlerce karga, öylece ölmüştü.

Bu son muydu? Yoksa başlangıç mı? Belki de ikisi de değildi. Belki de başlangıca başlamaya bile daha çok vardı.

9. BÖLÜM: CANHIRAŞ

Tenim alevdi, gözlerim hırs, zihnim cehennemdi. Benliğim bir parça daha kaybolmuştu, tanımadığım bir adama dönüşüyordum. Bu acı verici dönüşü durduramıyordum, içten içe daha fazlasını istiyordum.

Beni bu kadar karanlığa iten neydi pek emin değildim. Hayatım iç içe geçmiş bir kördüğümdü, bu düğümü bozmak imkânsızdı. Her hamlemde daha da düğümleniyor, daha da boğuyordu. Asla sona ermeyecekti.

Zihnimde onun sesi vardı, son dokunuşları hâlâ tenimdeydi. Sanki saatler önce sevişmiştik tutkuyla. Ancak saatler değil, tam iki ay geçmişti. Kendimde olmadığım koca iki ay, onu aramaktan kafayı yediğim iki ay. Onsuzluk işlemişti önce tenime, sonra zihnime ve en sonda benliğime. Kabullenmek istemiyordum onsuzluğu, bunu reddediyordum. Ancak yoktu. Bulamıyordum onu ve her gün ben de kayboluyordum. Her gün bu geniş evrende biraz daha kaybediyordum kendimi.

Kimdim ben? Buna bile cevap veremiyordum. Öylesine yorgun, öylesine çaresiz bir yoldaydım. Ve yolun sonunda onu göremiyordum.

Ondan daha öncede ayrı kalmıştım ancak ben özlemi yıllar sonra ilk defa bu kadar keskin hissediyordum. Ablam, en son güzeller güzeli ablam öldüğünde ve aradan aylar geçtiğinde özlemini bir canlıyı bu kadar. Karmen'den uzak kaldığım birkaç günde, onu özlediğimi sanıyordum. Özlem çok daha başkaymış, yıllar sonra bunu en ağırlı biçimde hatırlamıştım.

“Ezel Bey, sizin için ne yapabilirim?” Duyduğum sesi algılamam biraz geç oldu.

“Hiçbir şey, gelmene gerek yok Leyla. Evine git.” Harla yanan şöminenin kızılığı bana onu hatırlatıyordu. Harla yanan ateşi izlemek, sanki onun gözlerine bakmak gibiydi. Ama onun gözleri daha can alıcı bir kızıldı, güneş gibi değildi hatta ateş gibi de değildi artık. Onun kızıkları kan gibiydi. Sadece sıcak bir vücuttan akan oluk oluk kan bu kadar acı verici olabilirdi.

“Gidemem, yattığım yerden para kazanmam doğru değil.” İşten çıkmıyordu ama burada hiçbir şey yapmamak da ona kötü hissettiriyordu. Bana benden

daha çok inanıyordu. Çok iyi bir doktor olduğumu sayıklıyordu ancak bilmiyordu, ben onsuz her şeyden iyi olmaktan öylesine uzaktım ki...

“Eğer hasta kabul ederseniz, birçok randevu oluşturabilirim.”

“Desene bana kelin ilacı olsa kendi başına sürer.” Ona bakmıyordum ancak oturduğum koltuğa yaklaştığını işitiyordum.

“Haddimi aşmak istemem ama ne zaman hayata döneceksiniz Ezel Bey?”

“Hayatım döndüğü zaman.” Daha fazla bir şey söyleyemedi. “Eve git Leyla. Hatta seni işten çıkarıyor ve bu anlamsız yeri kapatıyorum. Onu bulana kadar yaşayamam ben.”

“Hayır! Bunu yapamazsınız.” Sesini yükseltmesiyle ilk defa ona baktım. “Karmen Hanım, bunu istemezdi. Kendinizi böyle kapatmanızı ve bir cesede dönüşmenizi istemezdi. Bir kusurum olursa çıkarın beni Ezel Bey fakat daha sizi yeni tanıma fırsatı yakalamışken bunu yapamazsınız.” Onun tartışmasını devam ettirmedim. İrice açtığı gözlerine baktım. Bir süre durdu, ardından çıkışından utandı. “Özür dilerim,” dedi ve çıktı odadan. Bense hipnoz olmuş gibi şömineyi izlemeye devam ettim.

O burada, tam bu şöminenin karşısında dokunmuştu bana. Dönmüştü bana, aşkını itiraf etmişti. Tam burada girdi ruhlarımız iç içe, şimdiyse tek başına bir ruhu kaldıramıyordum. Ona ihtiyacım vardı. Ona zarar veriyor muydu?

Nefesim yetmedi fani bedenime. Oturduğum yerden kalktım nefes nefese. O yoktu.

Bakmadığım yer kalmamıştı ancak yoktu. Ormanı talan etmişim, her karesinde onu aramıştım ancak yoktu. Şehirde gezmediğim sokak kalmış mıydı? Onu bulamayacağımı bildiğim hâlde aramıştım.

Telefonum çalıyordu, arayan kişi Eren'di. Cevapladım aramasını. “Ezel, neredesin?”

Cehennemdeyim. “Ofisteyim.”

“Akşama evde tek kalma, bize gel.” Eve gitmediğimi biliyordu. Hatta deli gibi sokaklara dökülüp, kızıl kadınımı aradığımı da. “Yasema da döndü, daha iyi.”

“Güzel.”

“Ezel?”

“Ne var Eren?”

“Artık kendine gelmelisin, daha ne kadar bu hâlde olacaksın?” Ses vermedim. “Onu birlikte bulacağız, kendini bu kadar soyutlama bizden.” Kapattım

telefonu, artık kaba olmak umurumda değildi. Artık bulabileceğime olan inancım da kayboluyordu ya da bulsam bile hâlâ aynı mı olacaktı?

O yaratığın haftalardır ona yaptığı şeyleri tahmin dahi edemiyordum. Kanını emiyor ve zihnine sızıyordu belki de. En son ne zaman uyumuştum? Uyumuyordum ki, arada yorgunluktan sızıyordum sadece. Gözlerim kapandı yorgunlukla. Yokluğu kadar anıları da acıtiyordu.

Ormandaydım, koşuyordum. Dolunayın altında, nefes nefese koşuyordum. Başımda kargalar bağırtıyordu, hepsi bir ağızdan. Yüzlerce karga, bana engel olmak istercesine. Koşarken ayağıma dolanmaya çalışan yılanları eziyordum.

Diğer ağaçlardan ayrı duran, koca bir ağacın önünde durdum. Gördüğüm en uzun ve görkemli ağaçtı. Çiçekleri vardı, koyu süsen çiçekleri. Diz çöktüm, ellerimle kazıdım toprağı. Nefes nefese tüm gücümle kazdım. Elime gelen şeyle durdum, toprağın içinden kutuyu çıkardım. Karga çığlıkları arttı, derin bir nefes aldım.

Açtım kutuyu. Tüm kargalar sustu, yılanlar geri çekildi. Kutunun içinde ihtisamlı, kulpu altın kaplamalı bir hançer vardı. Elime aldım hançeri, gök gürlledi.

Karanlık fısıldadı: "Ebediyetin sonu gelmeli, güç değişmeli."

•

Uyandım. Zaman kavramını şaşırmış bir vaziyette, kalbim delicesine çarparken uyandım. Alnımda biriken teri hissettim.

Göğsüm hızla kalkıp iniyordu. Hayatımda gördüğüm en gerçekçi rüyaydı. Sahiden, sadece rüya mıydı? Bu rüyayı ilk görüşüm değildi, aynı şekilde uyanışım üçüncü olmuştu.

Üzerimde bir battaniye vardı, ben örtmemiştim.

Koltuktan kalktım, yüzümü ovuşturdum. Saati göremiyordum karanlıkta, şömine söneli çok olmuş gibiydi. Telefonun ekranını açtım saate bakmak için, o sırada Eren'in defalarca aradığını gördüm, Yasema da aramıştı. Nasıl uyanmamıştım?

İki saatten fazla uyumuştum.

Su içtim ve çıktım dışarı, Leyla çoktan gitmiş olmalıydı. Arabama bindim ve Eren'e sürdüm.

Kâbusumun korkunç sahneleri gözlerimde belirliyordu, arabayı sürerken. Sanki ellerimde direksiyon değil de bir hançer vardı. Sanki araba ve rüzgâr sesleri değil de karga sesleri vardı. Sanki gaza değil, yılanların üstüne basıyordum.

Bir elimle sıkıntıyla saçlarımı geriye ittim, derin derin nefes aldım. Haris zihnime giremezdi, süsen vardı.

Gördüğüm sadece basit bir rüya mıydı? Sanmıyordum. Çok saçmaydı ama bu bir işaretti, beni çağırıyordu. Artık hiçbir şey imkânsız gelmiyordu derbeder zihnime.

Arabadan indim ve Eren'in evin önünde durdum. Kapıyı çaldım ve çok geçmeden açıldı. Yasema, buradaydı. Gözleri üzerimde özlemle ve acıyla gezindi. "Ezel," dedi özlemle ve kollarını sardı boynuma. O kadar hissizdim ki ona karşılık bile veremedim.

"Gececek," diye fısıldadı. Ne geçecekti sahiden? Hiçbir şey geçmeyecekti. Yavaşça uzaklaştı benden.

"Senin için geçti mi?" dedim saf bir merakla. En azından benim umudum vardı, yaşadığına dair. O Kerem'in ölümüne şahit olmuştu. Hiç kavuşmadan kaybetmişti.

Dolan gözlerini yumdu. "İçeri geçelim, uzun uzun konuşuruz." Birlikte salona geçtik.

Buse, Eren'in omzuna kafasını yaslamıştı. İkili koltukta oturuyorlardı, karşılarında Melih ve Beste vardı. Hepsinin bakışları bana döndü.

Tekli koltuğa oturdum. "Berbat görünüyorsun! Kıldan yüzünü seçemiyorum," dedi Melih ciddi olmayan bir tavırla. Ona bakmakla yetindim.

"Ezel, yaşayan bir ceset gibisin. Artık hayata dönmenin zamanı gelmedi mi?" dedi Eren de üzüntüyle.

O kadar hissizdim ki sinirlenemiyordum bile. "Beni buraya bunun için mi çağırdınız? Ne kadar kötü bir hâlde olduğumu, yüzüme vurmak için mi? Yanılıyorsunuz, berbat hâlde değilim. Yaşıyorum."

"Sürekli o kaleye gitmekten vazgeçmelisin, orada değil," dedi Buse.

"Belki oradadır ancak ben göremiyordumdur." Evi yakmayı düşünmüştüm. Ancak yapamamıştım. Ya daha önce yaptığı gibi onu benden saklıyorsa ve ona zarar verirsem diye düşünmüştüm.

"Ezel, karşımızdaki şey doğüstü bir yaratık. Önce bunun farkına var. Sen bir süper kahraman değilsin, herkesi kurtaramazsın," dedi Yasema.

"Zaten kimseyi kurtarabildiğim yok! Herkes ölüyor, ben hiçbir şey yapamıyorum Yasema. Ben kimseyi kurtaramadım. O canavar hep benden on adım önde oldu. Ne Damla'yı, Murat'ı ne onların bebeklerini kurtarabildim ne de Kerem'i. Hepsi benim yüzümden öldü ve Karmen de benim yüzümden kayıp. Her sabah uyandığımda, acaba bugün kim benim yüzümden ölecek diye düşünüyorum, acaba bugün kimi kurtaramayacağım diye. Her gün insanlar ölüyor! Cinayetler, intiharlar, katliamlar... Hepsini o yaratık yapıyor."

“Hepsini o yaratık mı yapıyor sahiden Ezel? İnsanların hiç mi suçu yok? Uyan Ezel, insanlar zaten vahşi yaratıklar. Haris olmasa olmayacak mı cinayetler, katliamlar? Olacak Ezel.”

“Bu kadar değil Yasema, sen de gördün. Onun ne kadar güçlü ve karanlık olduğuna en az benim kadar şahit oldun.” Salonunda uzun ve soğuk bir sessizlik oluştu.

“Yemeğe geçelim mi artık?” dedi Eren konuyu biraz da olsa kapatmak için.

Olan her şeyi başka bir gözden izliyormuş gibiydim, tuhaftı. Masaya oturmuş bir şeyler yemiş ve oturmaya devam etmişim. Ev üstüme üstüme gelmeye başlamıştı, kendimi bahçeye attım.

Bu bahçeye getirmiştim onu bir kış akşamı. Sevmişti insanlarla iletişim kurmayı, ilerideki armut koltuklarda birlikte oturmuştuk, hatta mor renk olanıydı. Sigara yaktım, derin bir nefes çektim ciğerlerime.

“Nasil hissettiğini biliyorum.” Yasema yanıma gelmişti, dinledim ancak yüzümü ona çevirmedim. “Sanki ruhun bedenine fazla geliyor, kemiklerini kırıp, vücudunu aşır çıkarmak istiyorsun.” Çok daha sancılıydı bu, sanki tüm kemiklerim çoktan kırılmış ve ruhum vücudumu çoktan aşmış gibi.

Durakladı. “Kerem’i kaybettiğim zaman, Karmen’den nefret ettim. Her şey onun suçuymuş gibiydi ama değildi. Hiçbir şey onun suçu değildi, o belki de hepimizden masumdu. Küçük ruhunu bir yaratık kirletmişti. Biz o yaratığı anmaya korkarken o, canavarın ininde büyümüştü. Karmen sadece yaşamak istedi, normal bir genç olmak istedi, gerçek bir adama âşık olmak istedi.” O da bir sigara yaktı.

Öksürdü ama içmeyi bırakmadı. “Son zamanlarda çok düşündüm. Eğer Karmen olmasaydı seninle hiç ayrılmayacaktık ve ben Kerem’e hiç kavuşamayacaktım.” Acıyla güldü. “Zaten kavuşamadım ya. Ama bir şeyden eminim Ezel, belki çok geç ama Kerem’in sevgisinden öylesine eminim ki...” Sesi çattı, kafamı eğdim ve ona baktım. Gözlerinden yaşlar akıyordu. “Eğer Kerem’in seçme şansı olsaydı, benimle o günleri geçirmek adına yine o gece, orada ölmeyi kabul ederdi.” Hırkasının koluyla sildi gözyaşlarını.

“Karmen yaşıyor, o yaratık ona takıntılı. Öldürmez,” dedim aslında kendimi teselli etmeye çalışarak. “Ama zarar verir, zihnine sızır.”

“Hiçbir şey ölüm gibi değil Ezel. Bu işin sonunda o yaşayacak, önemli olan bu değil mi?”

“Belki de ona çoktan kıymıştır,” dedim ilk defa çatallaşan sesimle. Şaşkınlıkla bana baktı Yasema.

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü onu benim kollarımdan çaldı, biz birbirimize karıştık. Anlıyorsun Yasema?” dedim ancak anlamasını hiç beklemedim. “Ben kızıl oldum, o mavi. Beni hiç bırakmayacağına söz verdi.”

Ne demek istediğimi anladı ve gözleri irileşti. “Yani Karmen’le seviştiniz ve bundan haberi vardı. Öyle mi?” Sesinde endişe vardı.

“Hepsi ölmüştü, tüm kargalar.”

“Ezel,” dedi Yasema. “Ne olursa olsun sana yardım edeceğim. Nereyi arıyorsan bana da haber ver. Biliyorum sen istemezsin ama lütfen. Bu iş senden de benden de büyük. Bu kozmik bir gizem. Her hareketinin sonucu bir insanın canına mal olabilir.”

Biten sigaramı söndürdüm, ardından birlikte salona döndük. “Ben eve geçiyorum, iyi akşamlar,” dedim artık daha fazla burada olmaya dayanamayarak.

“Bu kadar çabuk mu gideceksin? Lütfen biraz daha kal.” Israr etti Eren.

Yalnızlığa ihtiyacım vardı. “Evet Ezel, gitme,” diye girdi araya Yasema. “Kaçma ve konuşalım. Hep birlikte belki bir çıkar yol buluruz.”

“Bir elin nesi var altı elin sesi var,” dedi Melih. İstersek altı yüz kişi olalım yine de o yaratığın karşısında şansımız yoktu. Süsen onu öldürecek kadar güçlü değildi.

Oturdum tekrar tekli koltuğa. “Onu köşeye sıkıştırıp, süsen kullanabiliriz,” dedi heyecanla Melih. Onu ifadesizce izledim.

“Nasıl köşeye sıkıştıracağız peki? Bunun için de dahiyane bir fikrin var mı?”

“İşte o kısım üzerinde düşünüyorum bende,” dedi arkasına yaslanarak.

“Onu çekmemiz için, onun istediği bir şeye sahip olmalıyız. Bildiğimiz kadarıyla bu sadece Karmen ve Karmen de onun elinde,” dedi Buse, sessizliğini bozarak.

“Hadi diyelim yakaladık, ne yapacağız? Adam ölmüyor,” dedi Beste.

“Adam değil, canavar o,” dedi Melih onu tersleyerek.

“Evet ölmüyor,” dedim bildiğim bir şeyi sayıklarmış gibi ancak zihnimdeki ses beni rahatsız etmek ister gibi varlığını hatırlattı.

•

Uzun bir süre onlar konuştular, ben de dinledim. Fikirleri ve planları gittikçe saçmalaşırken onları dinlemeyi çoktan bırakmıştım.

“Geç oldu, ben kalkıyorum artık.”

“Senin için oda hazırladım, burada kal Ezel,” dedi Buse hemen. Uyuyabildiğim mi vardı sanki? Onun kokusunu solumam gerekti, buna ihtiyacım vardı ancak o yoktu.

“Gerek yok,” dedim ve ayağa kalktım. “Size iyi geceler.”

“Ezel, bu hâlde araba kullanma,” dedi Melih.

“Ne varmış hâlimde?” Sıkıntıyla verdi nefesini, çıktım salondan. Kapıya varmadan Melih yanıma gelmişti.

“Ezel, gitme.”

“Neden bu kadar taktınız? İki aydır böyleyim ben.”

“Evet, sorun da bu, hiç daha iyi olmuyorsun. Her gördüğüm de daha da çöküyorsun. Böyle mi savaşıyorsun onunla?”

“Bu bir savaş değil Eren, bizim silahımız yok. Bu bir soykırım.”

“Kabulleneceksin yani? Karmen’i ona bırakacaksın. Öyle mi?”

“Saçmalama!”

“O zaman toparlan, bu hâlde ancak ölüme gidersin.” Kapıyı çarpıp çıktım evden, arabama bindim. Bir süre sürdüm ancak algılayamadığım bir şeyler oldu, gözlerim kararırken bilincim yavaşça kayboldu.

•

Karanlığın ortasında, ormandaydım. Ay ışığı aydınlatıyordu görüşümü. Elimde bir hançer vardı, ellerim toprak içindeydi. Kalbim kulaklarımda atarken nefes nefeseydim. Rüyada mıydım yoksa bu an gerçekten yaşanıyor muydum karar vermekte güçlük çektim.

Elimdeki, altınla bezenmiş hançeri seyrettim. Çok ağır ve güzel duruyordu. Kafamı kaldırdım, etrafa baktım. Her tarafta ağaçlar vardı, buraya daha önce hiç gelmemiştim.

Şaşkınlıkla dizlerim üzerinde doğruldum.

Ben buraya nasıl gelmişim? Neden hiçbir şey hatırlamıyordum? Haris mi sızmıştı zihnime? Hayır, sızamazdı. O yapmamıştı bunu. Güçlü bir rüzgâr esti, üstümdeki cekete rağmen üşüdüm. Fakat bu normal bir üşüme değildi, beni üşüten rüzgâr değil de çok başka bir şeydi.

Anın gerçekliğini sorgularcasına kapanıp açıldı gözlerim. Bana ne oluyordu?

Karşımda duran kudretli ağaca baktım. Bu o ağaçtı, rüyamdaki ağaç. Rüya-dakinden çok daha büyük, ihtişamlı ve güzeldi. Koyu süsen çiçekleriyle bezen-

mişti yeşil yaprakları. Gecede, soğukta bile parlıyordu süsen çiçekleri. Sanki ay değil de bu çiçekler aydınlatıyordu ormanı.

Bu ağaç, sadece bir ağaç değildi. Baktığında insanın içinde hayranlık hissi uyandıran, kudretli bir canlıydı. Sanki bir ruhu vardı. En son Karmen'e bakarken bu kadar hayranlık duymuştum. Rüzgâr biraz daha sert esti, elimdeki hançeri sıktım ve ağacın üstündeki güzel süsen çiçekleri biraz daha parladı.

Bu da neydi? Bilmiyordum ve artık bir mantık da aramıyordum. Sadece hissediyordum, parmaklarım arasındaki gücü hissediyordum. Sadece parmaklarımda değil, içimde hissediyordum. Aldığım hazla biraz daha kavradım hançeri, rüzgâr biraz daha arttı ve süsenler biraz daha parladı.

İletişim kurdum karşımdaki canlıyla, nasıl yaptım bir fikrim yoktu ancak onu anladım. Onu hissettim. Güneş doğmaya başlıyordu, süsen çiçeklerinin parlaklığı durdu. Sadece karanlıkta parlayan büyülü çiçekler gibiydiler.

Boğazım kuruydu, başımda tarif edemediğim bir ağrı vardı. Fakat her şeye rağmen güçlüydüm, hiç olmadığı kadar güçlüydüm. Kanımın akışını hissediyordum, kalbimin çarpışını hissediyordum.

Uzaklaştım ağaçtan, nasıl geldiğimi bilmediğim ormanda yürümeye devam ettim. Kuş civıltıları yoktu ama karga çığlıkları da yoktu. Sadece esen rüzgârın sert uğultusu sarmıştı ormanı.

Yola çıktım. Arabam hemen yolun kenarında duruyordu. Nasıl bilincimi kaybetmiş ve buraya gelmişim bir fikrim yoktu. Bindim arabaya, biraz gittikten sonra şehirden epeyce uzaklaşmış olduğumu anladım. Kaleye çok yakındım ve bunun da diğer şeyler gibi tesadüf olmadığını biliyordum.

Neden buradaydım ben? Beni kim ya da ne çekmişti buraya? Tuhaftı, vücudum şokta mıydı yoksa artık hiçbir şeye şaşırıyor muydum bilmiyordum.

Kaleye sürdüm arabayı. Bunu neden yaptım, orada ne görmeyi bekledim bilmiyorum. Sadece içgüdülerimle hareket ettim. Sanki ben vücudumu yönetmiyordum, sadece seyirciydim bedenimin içine hapsolmuş.

O yokken defalarca, gelip kafayı yediğim büyük kalenin önünde durdum. Sabahın ilk ışıkları artık tamamen aydınlatıyordu etrafı. İndim arabadan. Hissediyorum, o buradaydı hep.

Kuru yaprakların ayaklarımın altında ezildiğinde çıkardığı bir hışırtı vardı, bir de sert rüzgâr sesi. Uğulduyordu hava, konuşmaya çalışmış gibi. Üşümüyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum.

Eve girmedim, sadece seyrettim. Sanki artık daha önce görmediğim şeyler görüyor ve hissediyordum hep baktığım yerlere bakarken. Renkler daha parlak, sesler daha canlıydı.

Yürüdüm kapıya ve kalenin büyük kapalı kapısı ben yaklaştıkça açıldı. Yürümeye devam ettim, eve girdim ve salona doğru yavaş adımlarla ilerledim. Kalenin içinde sadece, ayakkabılarımın ahşap zeminde çıkarttığı gıcırta vardı.

Durdum, yanan şöminede gezindi gözlerim. Her şey eskisi gibiydi. Sonra bir ses duydum, tanıdık bir ses. Çıplak ayağın ahşap zeminde çıkardığı ses. Sesin tanıdıklığı zihnimi yavaş yavaş kendine getirdi. Bakışlarımı merdivenlere çevirdim.

İşte şimdi aklım tamamen işlevini kaybetti. Karmen karşımdaydı. Gözlerinin kızılığında bir elbise giyinmiş, uzun dalgalı saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Dilim lal oldu, gözlerim kör, duygularım harap.

Bir rüzgâr esti kalbime, belki rüzgâr demek haksızlık olurdu, bu bir kasırgaydı. Kalbim günler sonra hiç atmadığı gibi attı. Gözlerinde yaşlar ve acıyla bana bakıyordu. İndi merdivenleri yavaş yavaş ve tam karşımda durdu. Hemen arkasından Haris indi merdivenlerden.

“Lütfen Haris, beni görmesine izin ver. Şu hâline bak, her geldiğinde daha da çöküyor.” Onu gördüğümün farkında değildi. Şimdi anlıyordum. Karmen hep buradaydı, sadece ben görmüyordum. Peki şimdi nasıl görüyordum?

Aslında onu göremeden önce de hissediyordum burada olduğunu. Sürekli buraya geliyor ve bir çıkış noktası bulamıyordum. Ceketimin içindeki hançere gitti elim, sıktım onu.

Yalvarma Karmen'im. Sen hep dik başlı ol, umursama beni. Benim için o yaratıktan merhamet dileme.

Yaklaştı biraz daha Karmen bana ancak ben ona bakmıyordum. Onu görmüyormuş gibi davranıyordum. Kalbim onun özlemiyle çarparken o narin vücudunu kollarım arasına almamak için büyük savaş veriyordum.

Ağlıyordu, hıçkırarak ağlıyordu.

Ağlamamaya çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı benim için. “Yeter, yukarı çık!” diye bağırdı o lanet yaratık, Karmen ürktü ama geri çekilmedi. Biraz daha yaklaştı bana.

Kokusu doldu burnuma. Peki ben bu kokuyu nasıl alamamıştım? Neydi beni kör sağır yapan şey? Ya da o şeyden şimdi nasıl kurtulmuştum? Hançer. Neydi bunun gücü?

Çıplak parmak uçları, ayakkabımın ucunda durdu. O aylar sonra bana bu kadar yakinken, yüzüne bakmamak bir azaptı. Ölüm döşeginde zehirlenmiş bir hastaydım ve o da benim panzehirimdi tam da bu an.

Titreyen eli havalandı, yüzüme yakınlaştı ama dokunamadı. Yumyum gözlerimi acıyla, yoksa artık yaşlarımı ve öfkemi tutamayacaktım.

“Uzaklaş ondan!” Gözlerimi açtım, ilk gördüğüm özlemle bakan kızılılarıydı ancak çok uzun süre bakamadım. Yana yana baktığım kızılılarına, bir boşluğa bakıyormuş gibi baktım.

Uzaklaşmadı, biraz daha yakınlaştı. Kızılılarından yaşlar düşüyordu. “Ya şimdi göster beni ona ya da şimdi öldür. Ben artık senin işkencelerine dayanmıyorum, zihnim artık senin oyunlarını kaldırmıyor.” Bu acı çeken ses tonunu hiç unutmuyacağım kızıl kadın, bunu ona ödeteceğim. Yaptığı her şey için, acı çeke çeke ölecek.

Belki de ölüm onun için bir kurtuluş olacak. Karmen’e sadece öfkeyle baktı ve Karmen’in dudaklarından bir haykırış çıktı, acı çekiyordu.

“Sana uzaklaş dedim.” Karmen hareket etmeyince yakınlaştı ve vahşice tuttu benim bakmaya kıyamadığım tenini. Bu son damla oldu.

Çıkardım ceketimdeki hançeri ve Haris’e saplayacaktım ki fark ederek kaçmaya çalıştı. Kalbine saplamak istediğim bıçak karın boşluğuna saplandı. Haris’in dudaklarından acı bir haykırış koparken dizleri üstüne çöktü acıyla. Bu benim hayatım boyunca duyduğum en acı canhıraş olabilirdi ve ruhum hiçbir acıdan bu kadar zevk almamıştı.

Haris şaşkın ve acılıydı. Onun bu afallamasından yararlanmak için çıkardım hançeri, tekrar kaldırdım bu sefer kalbine geçirmek için. Haris’in gözleri, bir yaratığın gözleri, korkuyla doldu. Göz bebekleri acıyla ve korkuyla titredi. Aynı kurbanlarına yaptığı gibi.

İndirdim hançeri ancak kalbine geçiremedim. Yok oldu, hiçliğe karıştı. Kaçmıştı yine ama bu diğer kaçışları gibi değildi. Ölmekten korkmuştu, ölümden kaçmıştı. Onun saniyeler önce olduğu yerde, sadece koyu ahşap zemin vardı. Ona karşı vahşi, parçalama duygusuyla dolu bir hayvan gibi hissediyordum.

Karmen’e çevirdim öfke dolu bakışlarımı. İrkildi, gözlerime uzunca baktı. Bir adım attı ve bana elini uzattı ancak devam edemedi, gözleri kapandı yorgunlukla. Öne atıldım, sıkıca tuttum bedenini düşmeden önce.

Kollarımdaydı, uyuyor gibiydi ama uyumuyordu. Acıdan ve yorgunluktan bayılmıştı. Zayıflamış ve solmuştu. Kızıl dudakları kurumuş ve beyazlamış, teni canlılığını yitirmişti.

Rüya gibiydi ama değildi, burada kollarımdaydı. Sarıldım, bir an daha uzak kalsam nefesim kesilecekmiş gibi. Boyun girintisine dokundu dudaklarım, orada asılı kaldım. Kokusunu içime çektim derin derin.

Yaşlarım aktı soğuk boynuna. Beni kendime getiren onun soğuk teni oldu. Üşüyordu, uzaklaştım boynundan. Bileğindeki ize baktım, genişlemişti. Aynı şekilde ensesindeki de. Neler yapmıştı, ne acılar çektirmişti Karmen'ime?

Arabaya yerleştirdim onu ve sürdüm. Sanki yine doğüstü çarpıcı olaylar yaşamamış gibi. Artık şaşırıyor, tepki veremiyordum. Sadece Karmen'imi düşünüyordum çünkü o buradaydı. Yeni doğan güneşin altında, arabamda ve hemen yanımda nefes alıyordu.

Hissediyordum, ona duyduğum aşk kadar kudretli bir duyguyu hissediyordum. Gücü hissediyordum. İçimdeydi. Korkmam gerekiyordu, eskiden olsa korkardım. Ama korkmuyordum, içimdeki gücü arzuluyordum. Kaynağını bilmiyor ve umursamıyordum. Sadece daha fazlasını istiyordum.

Yoldan bakışlarımı ayırdım, dünyamdaki en güzel varlığa baktım. Ben bu kadın için yaşıyordum ve girdiğim dolambaçlı yolda ondan gelen her şeye kabuldüm. Bu gücü bana veren de Karmen'di ve ben onun için taşıyacaktım.

Birden içime doğan bu güç her neyse, iyi bir şey değildi. Belki de bir gün ateş olup beni içten içe yakacaktı, önemi yoktu. Aslında olanlardan bir şey anladığım da yoktu, teslim olmuştum sadece. İçimdeki amansız güce ve yakıcı bir kadına.

Hastaneye geleli saatler olmuştu ama uyanmamıştı. Çok kan kaybettiği, besinsiz ve susuz kaldığı için bayılmış olabilirdi. Ya da o güzel zihni daha fazla yorgunluğu kaldıramamıştı. Aylardır Haris'in yanındaydı, her bir an onun zihniyle oynamıştı vahşi yaratık.

"Ezel, babasına haber verdik. Gelir birazdan, polis de gelir. Onu nasıl buldun?" diye sordu Eren.

"Neden hâlâ uyanmıyor?"

"Çok hırpalanmış, yıpranmış ve bu sadece bizim gördüğümüz. Zihnine neler olduğuna dair bir fikrim yok." Zihni vücudundan daha çok yara doluydu, emin olduğum tek şey bu olabilirdi. "Onun elinden nasıl aldın Karmen'i?"

"Bilmiyorum, hançerle yaraladım onu." Bakışlarımı Karmen'den ayıramıyordum. Hastane giysilerinin içinde, soluk yüzüyle çok bitik duruyordu ve ben onu koruyamamıştım.

"Hançer mi? Kaçınıcı yüz yıldayız Ezel? Nereden buldun? Süsenli miydi bu hançer?"

"Bilmiyorum, sadece çok acı çektiğini biliyorum. Artık onu nasıl öldüreceğimi biliyorum." Bakışlarımı ilk defa ona çevirdim. Koyu gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ancak sadece şaşkınlık değildi gözlerindeki: Endişe vardı.

Alnına düşen saçlarını arkaya itti, beyaz önlüğünün altındaki gömleğinin üst düğmelerini açtı nefesi daralıyormuş gibi. "Ezel, sen ne yaptın?"

"Bilmiyorum." Bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum.

"Onu daha da mı öfkелendirdin?"

"Hayır, korkuttum. Gözlerinde ölüm korkusunu gördüm."

"Nerede bu hançer?"

Ceketimin iç cebindeydi. "Arabada kaldı."

"Nereden buldun peki?"

"Beni rahat bırak, Karmen'i izlemek istiyorum." Sustu ama gitmedi.

Titreyen ellerimin arasına Karmen'in narin ama soğuk elini aldım. İnce parmaklarını okşadım, parmak boğumlarına öpücükler bıraktım. Ama o hiç uyanmadı, parmaklarını hareket bile ettirmedi.

•

"Kızım!" Barbaros Özekli'nin acı dolu sesi kulaklarımda çınladı. Hızla yanımıza geldi, kapıyı açtığını bile işitmemiştim. "Nasıl buldun onu? Neden bu hâlde?"

Barbaros Özekli'yi bir aydır görmemiştim. Ve o da en az benim kadar çökmüştü. Beyaz saçları gürlüğünü yitirmiş, gözaltları şişmiş, biraz zayıflamış ve aksakalları uzamıştı.

"Kalede buldum. Kansızlık ve besinsizlikten bayılmış." Barbaros Özekli'nin birkaç yaşta Karmen'in güzel yüzüne aktı. Öptü alnını, okşadı kızının saçlarını.

"Hani iyileşmişti? Hani artık onu görmüyordu?"

"Onu öldürmem gerek, o ölmezse Karmen asla iyileşemez." Alttan alttan baktı bana, Karmen'den uzaklaşmadan.

"Nasıl öldüreceksin peki onu? Sen onu yok edene kadar benim kızım ölecek. Anla Ezel, bu yok edilecek bir hastalık değil. Karmen'i yurt dışına en iyi kliniklere götüreceğim."

"Hayır! Karmen benimle kalacak."

"Ezel, hâlini görmüyor musun kızımın? Tamam senin sevgini görüyorum

ama olmaz Ezel. Ona olan hislerin, doktorluğunun önüne geçiyor. Ben kızımın böyle erimesine göz yumamam. Tanrı bilir bu iki aydır neler yaşıyor? Ve onu bulamadım Ezel. Benim gibi güçlü, kolu her yere uzanan adam kızını bulamadı.”

“Onu asla benden alamazsın!” dedim yerimden doğrularak. Ellerimdeki elini hiç bırakmadım.

“İstediğin kadar çabala, uyanana kadar ona iyi bak. Bu onu son görüşün olacak.” Güldüm, omuzlarım sarsılarak güldüm hem de. O kadar güldüm ki gözlerimden bir yaş onun eline düştü. Sıktı elimi o küçük parmakları. Heyecanla ona doğru eğildim, uyanmasını bekledim. Ama uyanmadı.

Uyanmıyordu, Karmen uyanmıyordu. Hastaneye geleli kırk iki saati geçmişti ama o uyanmamıştı. Uyanmaması hiçbir sebep yoktu ama uyanmıyordu işte.

Boynuna kırmızı taşlı süsen kolyesini takmıştım, o yaratığın etkisindeyse çıksın diye. İşe yaramadı, onun etkisinde olduğu için baygın değildi.

Polislere ifademi vermiştim, onun dışında Karmen’in yanından bir dakika dahi ayrılmamıştım.

“Bak sana kıyafet getirdim, üstünü değiştir artık,” dedi Yasema inatla. “Artık kokuyorsun.” Eğer uyanık olsaydı çok kıskanırdı. Almadım uzattığı poşeti.

“Bari bir şeyler ye Ezel,” dedi Melih.

“Çıkın artık, bizi yalnız bırakın.” Uyumuyordum, kırk iki saattir uyumuyordum. O uyanırsa ve ben uyuyor olursam diye korkuyordum.

“Ezel, o iyi. Neden böyle yapıyorsun?” Yasema’nın sözleri sinirlerime dokundu.

“İyi mi? Karmen iyi mi gerçekten? Görmüyor musun hâlini?” Yasema beklediği tepkimle irkildi ve gözlerini kırıştırdı.

“Ben, sadece senin iyiliğini düşünüyorum.” Alınmıştı. Bunu sık sık kapanıp açılan kirpiklerinden ve hızlanan nefesinden anlayacak kadar iyi tanıyordum onu.

Cevap vermedim. Yasema elindeki poşeti odanın bir kenarına bıraktı ve hiçbir şey söylemedi. Ardından odadan çıktılar. Kafamı Karmen’in karnına yasladım ve gözlerimi yumdum. Amacım uyumak değildi ama vücudum daha fazla dayanmadı ve gözlerim kapandı.

Nefes nefese açtım gözlerimi, kâbuslar peşimi bırakmıyordu. Yüzümü ovaladım, yanımda duran şişeden su içtim. Başımda ağrı vardı.

Su şişesini yerine bırakırken Karmen'in gözlerine takıldı gözlerim. Uyanmıştı, bana bakıyordu. Konuşmuyor, hatta hareket bile etmiyordu.

"Karmen," dedim elinin üstüne öpücükler bırakırken.

Neden tepki vermiyordu? "Özür dilerim bebeğim, seni yine koruyamadım. Affet beni. Ama sana söz veriyorum, bir daha seni almasına izin vermeyeceğim. Onu öldürmenin yolunu buldum." Bir tepki vermesini bekledim fakat o, gözlerini dahi kırpmadı.

"Uzun süredir baygın hâldesin. Ağrın var mı?" Bana küs müydü? Neden cevap vermiyordu? "Karmen, yalvarırım bir tepki ver." Açık gözünden bir damla yaş, yavaşça yastığına düştü. Acı çekiyordu.

"Sana ne yaptı?" Vücudu morluk ve yaralarla doluydu. "Sana ne oyunlar oynadı?" Konuşmadı Karmen, sadece birkaç yaş daha akıttı.

Eğildim. Öptüm tek tek yaşlanmış şakaklarını. Okşadım saçlarını. "Geçti, bitti her şey."

Boyun girintisine yasladım yüzümü, akan yaşlarımı saklamak için. Gözlerinden sakladım da teninden saklayamadım. "Kızgın olduğun için mi konuşmuyorsun?" diye sordum umutla. "Sana ne yaptı Karmen?"

Karmen konuşmadı. Ancak bir tepki verdi, saçlarımı okşadı. Kafamı kaldırdım, parmaklarını yeniden saçlarımdan hissetmenin hazzıyla. Bu sefer eli yüzümde gezindi. Yumdu gözlerini ve sadece hissetti. Sanki yanında olduğumdan emin olmak ister gibiydi dokunuşları.

Beline sarıldım, kafamı göğsüne yasladım. "Seni her yerde aradım. Hiçbir an vazgeçmedim. Ancak yaşadığımdan pek emin miyim bilmiyorum. Tam iki ay oldu Karmen, iki aydır yoksun." Yüzüne baktım tepkisini görmek için. Şaşkındı, tarihten bile haberi yoktu. "Sana sen yokken yaşananları anlatmak isterim ama ben de bilmiyorum güzelim. Ben buradaydım ama aslında değilim." Öptüm koklayarak göğsünün hemen üstünü. "Sana her şeyi anlatacağım, evimize gidince." Öptüm, hastane kokusunun bastıramadığı mis kokulu tenini.

Barbaros Özekli, Karmen'i eve götürmeme izin vermiyordu. Karmen'i yanında istiyordu, şu anlık yurt dışı hakkında da konuşmuyordu. Karmen'in yanında olmamın tek yolu, Barbaros Özekli'nin koca yalısında yaşamaktı. Kabul etmiştim, ondan bir saniye ayrı kalmaya bile tahammülüm yoktu.

Barbaros Özekli'nin benim için ayırttığı odadan çıktım. Gizli gizli her gece Karmen'in odasına gidiyordum ve onunla uyuyordum. İki gündür tek uğraşım Karmen'le konuşmaktı, onu konuşturmaya çalışmaktı. Karmen konuşmuyordu, gülmüyordu, hiçbir tepki vermiyordu.

Korkuyordum, belki de o Haris'in elindeyken bile bu kadar korkmuyordum. Neden bu kadar çöktüğünü bilmemek beni öldürüyordu.

"Duş almak ister misin?" diye sordum. Karmen, öylece karşısındaki duvarı seyrediyordu boş gözlerle. Bakışlarını bana çevirdi.

Sessizliğini kendimce kabulleniş olarak yorumladım. Kucakladım, banyoya götürdüm. Minik bedenini soyduğumda da onu yıkadığımda da hiçbir tepki vermedi. Sadece ben gözüne şampuan kaçmasın diye "Gözünü kapat," deyince beni dinliyordu.

Duştan sonra, üstünü giydirdim ve saçlarını kuruttum. Elime aldığım tarakla arkasına geçtim, onu iki bacağıma arasına aldım. Yavaşça taradım yumuşacık saçlarını.

"Seni almaya geldiğim gün konuşuyordun," dedim kuru bir sesle. "Sana ne yaptı bilmiyorum, tahmin de edemiyorum. Elimden bir şey gelmiyor, çaresizim. Sana ne iyi gelir bilmiyorum. O yarattığı bulamıyorum. Seni buldum ama geri döndüremiyorum." Alnımı güçsüzce az önce taradığım saçlarına yasladım.

Haris yoktu, kargalar yoktu, o yarattığın varlığına dair hiçbir şey yoktu. Sadece yanımdan hiç ayırmadığım o hançer vardı. Haris kaçıyor, benden ve ölümden.

"Haris'i öldürmenin yolunu buldum." Buna da bir tepki vermedi. "Ama bulamıyorum onu, kaçıyor." Güzel kokusunu soludum, içimde biriktirmek istercesine.

Haris'i duymak istemiyordu belki de. "Neden bu kadar hissizsin güzelim? Yoksa artık senin o minik kalbini heyecanlandıramıyor muyum?" Başımı kaldırdım, güzel yüzünü hafifçe kendime çevirdim görebilmek için.

Gözlerinde, yüzünde ufacık bir duygu görmeyi bekledim. Göremedim. "Ne yapmamı istersin?" Güzel yüzü, günlerdir bu kadar dingindi. "Bana bir şey söyle Karmen, lütfen. Artık kafayı yiyeceğim. Bana ne istediğini söyle, senin için ne yapabileceğimi söyle. Yalvarırım artık susma."

Boşuna çırpınıyordum, onu daha iyi yapamayacaktım. Bana bu kadar boş bakmasına dayanamıyordum.

"Elimi sık, madem konuşmuyorsun elimi tut. Eğer gitmemi istiyorsan sıkma." Elimini minik elinin üstüne yerleştirdim. Elimini sıkmasını bekledim.

Sıkmadı.

“Giderim şimdi ama asla hayatından çıkmam Karmen,” dedim son bir kez daha saçlarını öperek.

Kalktım, ona arkamı döndüm. Bir adım attım, ahşap zeminde. “Ezel,” dedi.

İsmim dudaklarından döküldüğü an ona dönmek istedim ancak o kadar kendimden geçtim ki dönüşüm gecikti.

“Güzelim.”

“B-ben iyi değilim.” Biliyorum. Yakınlaştım ona, yeniden oturdum yanına. Güzel yüzünü seyrettim.

“Neyin var?”

“B-bilmiyorum. Sanki tekrar gelecek, beni tekrar mahkûm edecek. Görmüyor musun? Hep bir şekilde başa dönüyoruz. Ben çok yorulдум.”

“Bu bir daha asla olmayacak,” dedim ancak bunu son söylediğimde de olmuştu. Onu koruyamamıştım.

“Evet, olmayacak. Çünkü sende bir güç var Ezel.” Dokundu koluma küçük eliyle. “Ona dokunduğumda hissettiğim gibi bir güç ve sanki her gün artıyor.”

“Onu öldürecek güce sahibim artık.”

“Korkuyorum,” dedi ağlamaklı sesiyle.

“Korkmana gerek yok Karmen, artık yok.”

“Belki de aslında artık korkmama gerek var.” Söylediklerine anlam veremeyerek yüzüne baktım.

“Ne demek bu?”

“Bilmiyorum. Çok yorgunum,” dedi kafasını omzuna doğru yatırarak. Yaşlar aktı sessizce gözlerinden. “Daha fazla dayanamam. Yapamam Ezel, yapamam.” Bir elim ellerinin üstündeyken diğeri güzel yüzünü kavradı.

“Sana ne yaptı?” Sesim şefkatten çok uzaktı şimdi, çok daha karanlık.

“Ben öldüm, her gün öldüm. Aklımı yitirdim, düşünce yetimi kaybettim, hiç çekmediğim acılar çekti.” Parmağımın üstü kızıl dudaklarına kapandı.

“Anlatma.” Anlatırken o anları tekrar yaşıyordu. “Zihnini iyileştireceğim.” Öptüm alnını. Sarıldım sıkıca narin bedenine ve Karmen hıçkırıklarla ağladı göğsümde.

Saatlerce, uyuyana dek ağladı. Uykuya dalmadan öncede sayıklıyordu ‘Beni bırakma,’ diye.

“Seni asla bırakmayacağım Karmen'im.”

Evimize dönmüştük, bir haftadır Karmen çok daha iyiydi. Artık konuşuyor ve tepki veriyordu. Eskisi gibi olmasa da artık hissediyordu.

Tabağıyla oynuyordu, yemeğini yemiyordu.

“Beğenmedin mi?”

Omuz silkti. “İştahım yok.”

“Çok vitaminsiz kaldın, biraz düzgün beslenmen gerek artık.” Kendini zorladığının farkındaydım, yemeye devam etti. Derin bir sessizlik oluştu, sadece çatal bıçak sesi vardı.

“Ezel.” Bana merakla bakan kızıl gözlerine baktım. “Hâlâ Haris'i mi arıyorsun?”

“Anma onun adını bir daha.”

“Bulduğun ne bilmiyorum ama Haris'i korkuttu. Bir daha yanımıza yaklaşacağını düşünmüyorum.” Evet, korkuyordu. Bir avcı gibi iz peşindeydim. Hatta birçok kez yakalamaya çok yaklaşmıştım ancak elimden kaçmıştı.

Asla kendi isteğiyle bana gelmezdi, bir durum hariç. Eğer Karmen'in tamamen benle olacağını öğrense çıldırır ve engel olmaya çalışırdı. Bu düşünce son zamanlarda zihnimi çok kurcalıyordu. Karmen'le evleneceğimi öğrense kendi ayaklarıyla gelmez miydi? Gelirdi.

Bir türlü evlenme teklifi edemiyordum. Karmen zaten son zamanlarda ağır şeyler yaşamışken ne tepki verirdi bilmiyordum. Ben ne istediğimi biliyordum: Karmen'i istiyordum. Ömrümün sonuna kadar, son nefesimi verene kadar onunla olmak istiyordum. Ondan başka hiçbir şeyi arzulamayacağımı biliyordum.

Her bir zerresine hayran, her bir zerresine aşkıttım. Ben Karmen'le aile olmak istiyordum.

“Neden böyle bakıyorsun?” dedi kaçamak bakışlar atarak.

“Nasıl bakıyorum?”

“Böyle...” Sustu, bakışlarımı tarif edemedi. Yutkundu derince. “Belki mükemmel bir şair olsam tarif edebilirdim ama edemiyorum. Bakma böyle, ben bu kadar hayranlıkla bakılacak kadar mükemmel bir insan olamam.”

“Sen var ya Karmen, sen bu kâinattaki en mükemmel şeysin.” Gözleri doldu, yemeği bıraktı ve kalktı. Sanki hiç konuşmamışız gibi tabağını kaldırıp çıktı mutfaktan. Peşinden gitmedim, önce masayı kaldırdım ve bulaşıkları yıkadım.

Salona geçtiğimde koltukta öylece oturmuş yeri seyrediyordu. Beni fark ettiğinde kalktı, üst kata çıktı. Acelesiz adımlarla onun ardından yatak odamıza girdim. Banyoya gidecekti ama izin vermedim, belinden tutarak kendime çektim.

“Benden kaçıyor musun sen?” diye fısıldadım, saçlarını bir omzunda toplarken.

“Ben sad-” Hızlı bir hareketle kendime çevirdim, güzel gözlerine bakmak istiyordum.

“Sen sadece?”

“Bilmiyorum Ezel. Seni hissediyorum, konuşmuyorsun ama bakman yetiyor zaten. Benim için yapabileceklerini görüyorum. Hislerini anlatmıyorsun ama görüyorum. Görüyorum ama tasvir edemiyorum. Sevginin boyutu benim boyumu aşiyor.” Hızlı hızlı konuşuyordu.

“Sevgim seni rahatsız mı ediyor?” diye sordum gerçekten merak edercesine.

“Hayır! Sevgin beni büyülüyor. Arsızlaşıyorum, sen verdikçe ben daha fazlasını istiyorum.”

“O zaman daha fazlasını vermeme izin ver.” Dudaklarını araladı konuşmak için ancak benim dudaklarım daha hızlı davrandı. Minik bir öpücük bıraktım dolgun dudaklarına. “Evlen benimle, hayatım boyunca hiç ayrılma yanımdan. Ben sensizliği çok kez tatmak zorunda kaldım ve sensizlik bu hayatta baş edebileceğim bir şey değil. Ben sensiz yaşamak istemiyorum. Evlen benimle Karmen, sen benim tek ailemsin.”

Konuşmadı, gözleri irileşti ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. “E-evlenme teklifi mi ediyorsun?” Çok hazırlıksız yakalanmışım, yüzük bile yoktu.

“Ön teklif, söz asıl planım çok daha güzel olacak.” Gözleri dolmuştu.

“Ezel,” dedi zorlukla konuşuyormuş gibi.

“Hemen cevap verme zaten şimdi teklif etmeyecektim, çenemi tutamadı-”

“Ezel.” İsmimi güzel güzel söyleyerek susturdu beni. “Ben sevgiyi hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Annem vardı, o beni çok güzel sevmişti ve o gittiğinde hayatıma bir canavar girdi. Belki o canavar da beni sevdi, ben de onu sevdim ama bu masum bir sevgi değildi. Sevgisi her geçen gün biraz daha yaraladı beni, biraz daha öldürdü. Şu an karşında tek parça bir kadın yok, belki nefes bile almıyordum. Ama sonra sen geldin.” Sustu, gözlerini kırıştırdı. “Sevgini öyle yadın ki içime, ben artık sensiz nasıl nefes alırım bilmiyorum.” Sözlerinin kalbimi nasıl etkilediğinden bihaberdi.

Uzandı dudaklarıma, kalbimi ele geçiren cümlelerini tutkulu bir öpücükle taçlandırdı. Daha fazla dayanamadım, dudaklarında hoyratça hüküm sürdüm. Onu yatağıma yatırdım ve aynı hükmü vücudunda da sürdüm. Ancak çok daha yumuşak, özlemle. Kıyafetlerimiz yavaş yavaş üstümüzden ayrılırken bedenlerimizdeki şefkat, yerini hunharca tutkuya bırakıyordu. Yanıyordum, Karmen'in kızılığında yanıyordum alev alev.

Ateş vücuduma düşmüştü, ateş zihnime düşmüştü, ateş kalbime düşmüştü. Ben kızıl kadınınımın ateşiyle bir kez daha kül oldum.

Ve bir karga bile çığlık atmadı tüm gece.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text, appearing to be a continuation of the document's content.

Third block of faint, illegible text, possibly a separate section or paragraph.

Fourth block of faint, illegible text, continuing the narrative or list.

Fifth block of faint, illegible text, possibly a concluding paragraph or a specific note.

Sixth block of faint, illegible text, appearing to be a list item or a specific entry.

Seventh block of faint, illegible text, possibly a final paragraph or a signature area.

Eighth block of faint, illegible text at the bottom of the page, possibly a footer or a reference.

10. BÖLÜM: ZEVAHİR

2011

Dışarıda fırtınalar kopuyordu, yağmur yağıyor ve gök gürüldüyordu. Karmen bunlardan korkmazdı ancak tek başına duyduğu sesler ürkütücü olmaya başlamıştı. Bakıcısı onu uyudu sandığından kendisi de çoktan uyumuştur.

Karmen dayanamadı daha fazla, çıktı odadan. Üzerindeki beyaz geceliğin etekleri yere sürünüyordu. Kısa bacaklarıyla indi merdivenlerden.

Şömine yanıyordu, Karmen bakıcısının yakmadığını biliyordu. Haris buradaydı, tam şöminenin karşısına oturmuş sessizce alevleri seyrediyordu.

“Uyumadın mı daha?” diye sordu Haris, hiç arkasını bile dönmeden. Karmen, Haris’in inanılmaz sezgilerine alışmıştı artık.

Çekingeng adımlarla oturdu Haris’in yanına. “Yok, gök susmuyor.” Haris şefkatle küçük insana baktı.

“Korktun mu?”

“Birazcık,” dedi dürüstçe Karmen. Birden gök gürüldemeleri kesildi, Karmen derin bir nefes verdi. Ancak sonra fark ettiği şeyle gözleri açıldı. “Sen yaptın! Sen durdurdun.” Haris cevap vermedi, şömineyi izlemeye devam etti.

“Nesin sen? Bir süper kahraman mı?” Haris güldü, küçük insana baktı.

“Kahramanlar insanların hayatlarını kurtarırlar, ben mahvediyorum.” Karmen’in çenesi titredi. Elini destek olmak istercesine Haris’in bacağının üstüne koydu.

“Hayır! Benim hayatımı mahvetmedin.”

“Bu mahvetmeyeceğim anlamına gelmez.” Karmen kafasını şiddetle iki yana salladı.

“İnsan sevdiklerine zarar vermez ki, yoksa beni sevmiyor musun?” diye sordu Karmen dolan gözleriyle. Haris ilk defa ne cevap vereceğini bilemedi. Bu küçük insanı üzmemek istemiyordu.

“Bazen insan en çok sevdiklerine zarar verir.” İnkâr edemiyordu Haris. Bu karşısındaki küçük kızın yıllar sonra ona hissettirdiği şeyleri inkâr edemezdi. Şefkat ve sevgiyi bir daha hiç tadacağını düşünmemişti oysaki.

“Sen bana zarar vermezsın.”

“Vereceğim ve o zaman benden nefret edeceksin.” Karmen sıkıntıyla kırpıştırdı gür ve kıvrık kirpiklerini.

“Sen benim tek arkadaşımın, ben seni çok seviyorum.” Karmen’in sözleriyle Haris kalbinin oralarda bir hareketlilik hissetti.

“Ben senin o saf kalbinin sevebileceği bir ruh değilim.”

“Sürekli kötü biri olduğunu söylüyorsun Haris! Ama ben inanmıyorum. Eskiden olduğun kişi olmak zorunda değilsin.” Haris eskiden de kötü değildi ki, sadece içindeki karanlık gücün lanetine kurban gitmişti. Sadece sevdiği kadın ve çocuklarını kurtarmak istemişti ancak hepsinin sonu olmuş ve kendini de sonsuz bir lanete kurban etmişti. İçindeki karanlığın dışarı çıkmak için fırsat kolladığının farkındaydı Haris. Ve o gün geldiğinde, herkesin sonu olacaktı.

Kurtulabilirdi, bu lanet kaleden kurtulmanın yolunu biliyordu. Ancak içindeki karanlıktan yok olana kadar kurtulamazdı ve yok olmasının sadece bir yolu vardı. Haris de o yola nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Karmen başını Haris’in bacaklarına koydu. Haris küçük kızın uzun ve kuzguni saçlarını okşadı.

“Babam yakında beni yanına alabilirmiş,” dedi Karmen. Haris hissettiği ağırlıkla yutkundu. Karmen gidemezdi.

Haris’in içinde bir ses duydu. O karanlık sesi çınladı kulaklarında. ‘Ona ihtiyacın olduğu için mi gitmesin istiyorsun? Yoksa bu küçük bir insana gerçekten bağlanmaya mı başladın?’ Cevabını bulamıyordu Haris. “Gitmek istiyor musun?”

“Bilmiyorum, babam benimle pek ilgilenmiyor. Hem gidersem sen olmayacaksın.”

“Bensiz daha mutlu olursun belki.”

“Yok, olmam.”

“Dışarıda kocaman bir dünya var seni bekleyen küçük insan.” Omuz silkti Karmen.

“Ben artık büyüyüp seninle evlenmek istiyorum. Tahmini olarak ne zaman evlenebiliriz?” Haris güldü.

“Daha çok büyümen gerek, kocaman olman lazım.” Oflayarak kalktı yerinden Karmen.

“O zaman gidip biraz daha ballı süt içeyim ben, hemen büyümem lazım benim.”

“İçtin ya bugün,” dedi Haris gülerek.

“Olsun, hemen büyümek istiyorum ben.”

Haris, Karmen için bir bardak ballı süt daha hazırladı. Ve Karmen sütünü içtikten hemen sonra yine Haris'in dizlerine uyuya kaldı. Haris, Karmen'in minik bedenini kucağına aldı. Küçük kızın yüzündeki masumiyete ve güzelliğe bakakaldı. Yavaş adımlarla odasına çıkardı minik Karmen'i ve yatağına yatırdı.

Haris biliyordu, bir gün bu kızı mahvedeceğini biliyordu. Haris eğer içinde biraz bile iyilik barındıran bir adam olsaydı Karmen'i hemen yarın bir şekilde babasının yanına gönderirdi. Ancak istemiyordu, hem de hiç.

Haris kötülük yaptığını biliyordu ama bu güzel kızın tüm hayatını karartacağından habersizdi.

Günümüz

Gürültü vardı, çok fazla ses vardı. Beynimin içi çok kalabalıktı.

Sigaramdan derin bir nefes çekerek yatağımda yatan mükemmel kadını seyrettim. Yatağımdaydı ama yine de korkuyordum. Onu yine kaybetmekten korkuyordum ancak bir daha kaybetmeyeceğimi biliyordum. Artık onu kimse benden alamazdı.

Bekliyordum, Haris'i bulacağım günü bekliyordum. Ona hazırladığım tuzağa gün sayıyordum.

Karmen'i onun elinden kurtaralı aylar geçmişti ve Karmen yeni yeni kendine geliyordu. İlk önce halüsinasyonları bitti, sonra kâbusları ve artık o kadar da kötü değildi. Toparlamıştık, birlikte atlatmıştık. Yine de asla eskisi gibi hayat dolu olamıyordu sanki biz eskisi gibi olmayı çok önce o kalede bırakmıştık zaten. Murat ve Damla'nın cesetlerinin karşısında bırakmıştık aslında. Büyümüştük ikimizde, olgunlaşmıştık.

Camı araladım, perdeleri açtım. Kahvaltı hazır, Karmen'i uyandırmaya çıkmıştım aslında odaya fakat kıyamamış ve güzelliğini seyre dalmıştım.

“Günaydın.” Huzur verici sesi odaya yayıldı. Uyanmıştı, kolunu gözlerine siper etmişti güneş ışığından korunmak için.

“Günaydın.” Yanına eğildim, alnına bir öpücük bıraktım. “Öğlen oldu güzelim, işe gitmem gerek.”

“Kahvaltayı hazırladın mı?”

“Leziz kokuları almıyor musun?” Gülümsedi tatlı tatlı.

“Yanık kokusu oradan geliyormuş demek,” dedi kıkırdayarak muzip bir şekilde. Eğilip dudaklarını öptüm.

“Yok kalbimden geliyor.”

“Sen de romantik mi oluyorsun yoksa odunlaşıyor musun karar veremiyorum.”

“Hadi kalk bakalım uykucu, açlıktan seni yiyebilirim şu an.” Alt dudağını ısıtıp başını omzuna doğru eğdi. Bu tamda ‘yesene’ bakışıydı. “Bence kaşınma,” dedim boğuklaşan sesimle. “Yatağa tekrar girerim ve bir bakmışsın akşam olmuş.” Hızla doğruldu yataktan.

Söylenerek banyoya giderken ben de aşağı indim. Çayı ısıttım Karmen gelene kadar. Artık eskisi gibi sağlıksız değildi, cildi ve vücudu çok daha dinçleşmişti. Beslenmesine dikkat etmiştim.

Geçen ay küçük bir Avrupa turu yapmıştık. Karmen ilk defa yurt dışına çıkmıştı ve gördüğü şehirlere bayılmıştı. Karmen’in bilmediği bir tatil daha ayarlamıştım bu hafta sonu için. Henüz haberi yoktu ve sürpriz yapmak istemişim.

“Bugün bir planın var mı?” diye sordum, eskiden gelen alışkanlıkla onun tabağını doldururken.

“Buse’yle buluşacağız, gelinlik bakacağız.” Kalbim bir hoş oldu.

“Beni istemediğine emin misin?”

“Evet! Sen göremezsin.” Bana gelinliğini gösterdiğinde sürprizi bozmuş olmazdı ki ben zaten onu her gördüğümde bambaşka alemlere gidiyordum. Karmen’i beyazların içinde hayal etmemeye çalıştım, kalbim buna hazır değildi.

“Lütfen desem?”

“Olmaz, günlerdir aynı şeyi yapıyorsun!” Sıkıntıyla verdim nefesimi.

“Peki, senin istediğin olsun.”

“Hem bu kadar heyecanlanmana gerek yok,” dedi yüzüme bakmayarak, tabağıyla oynuyordu. “Bu formalite bir düğün olacak. Asıl olay senin tuzağın değil mi?”

“Hayır!” dedim aniden. “Hayır Karmen, biz gerçekten evleneceğiz.”

“Bundan o kadar emin olmazdım.” Hâlâ yüzüme bakmıyordu.

“Ne demek bu Karmen?” Bu sefer baktı yüzüme. Kafasını tabağından kaldırdı ve kızıl gözlerinde saklı hayal kırıklığıyla baktı bana.

“Seni, evlenme düşüncemiz değil de tuzağın heyecanlandırıyor.” Ona bunu düşündürttüğüm için kötü hissettim.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum! O aklına geldiğinde bakışların değişiyor, sanki başka birine bakıyormuş gibi hissediyorum. Ve sen bana bu şatafatlı düğünü bu yüzden teklif etmedin mi?”

“Bu kadar dolduğunu bilmiyordum. Karmen, aylardır onun peşindeyim. Köşe bucak kaçıyor, her yaklaştığımda sonunda yine kaybediyorum. Asla kendi ayağıyla bize gelmeyecek.” Düğünümüz dışında.

“Ben senin intikam hırsınla evlenmek istemiyorum.”

“Seninle sadece bu yüzden mi evlenmek istiyorum sence?” Sana nasıl yanık olduğumu görmeyecek kadar kör olamazsın güzelim.

Cevap vermedi Karmen. “Ben doydum,” dedi ve öylece kalktı masadan. Bense arkasından bakakaldım.

Ofise giderken gergindim, çünkü bir veda öpücüğü bile vermemişti! Onu bu kadar incittiğime inanamıyordum.

“Günaydın Ezel Bey,” dedi her zamanki gibi benden önce gelen Leyla.

“Günaydın.” Ben odama geçerken o da peşimden geldi. Ceketimi çıkarıp askıya astım.

“Bugün ilk randevunuz Duygu Soysal’la, oyuncu olan. Tam bir saat sonra,” dedi heyecanla. “Ellisine gelmesine rağmen harika bir oyuncu!” dedi kendini kaptırmış şekilde. “Ondan sonra saat on dörtte komedyen Kaya Güleç’le randevunuz var.” Devam edecekti ki müsaade etmedim.

“Tamam, sakın Leyla. Bana önce sert bir kahve yapar mısınız?”

“Tabii,” dedi ve çıkmadan ekledi. “Bu arada dediğiniz gibi tüm davetiyeleri yolladım. Tüm sosyete şimdiden konuşmaya başladı bu düğünü, bence yılın düğünü olacak.” Evet, yılın düğünü olacağı kesindi. “Ve haddimi aşmış olmazsam bir şey sormak istiyorum Ezel Bey. Siz tanıdığım kadarıyla sadeliği seven birisiniz, bu kadar görkemli bir düğün yapmanızı Karmen Hanım mı istedi?”

Sadeliği sevseydim Karmen’i sevmezdim. Çünkü o en duru hâliyle bile kalp durduracak kadar görkemliydi.

Leyla sorusu yanıtızsız kalınca utanarak odanın kapısına yöneldi. “Annen nasıl oldu?” Annesi hâlâ hastaydı ve iki küçük kardeşini okutuyordu Leyla. Sorumluk sahibi, çalışkan, azimli ve çok da hırslıydı.

“Dün gece hastanedeydik ama sabah eve gidebildik.” Bugün ilk defa Leyla'nın yüzüne dikkat ettim. Makyaj yapmasına rağmen göz atları belli oluyordu ve gözlerinden ne kadar yorgun olduğu anlaşılıyordu.

“Hiç uyudun mu?”

“Hastanede içim geçmiş bir on dakika,” dedi gülümseyerek.

“Tamam, bugün kaç hasta var?” Elindeki ajandaya bakmadan cevap verdi.

“Dört hasta var, tabii daha çok olurdu ama siz bugün biraz geç geldiniz. Birkaç randevuyu iptal etmek zorunda kaldım.”

“Tamam hastalar bitince eve geç bugün.” Ben gitsem bile Leyla, ofiste kalıp randevu alıyor ya da hasta dosyalarını büyük bir titizlikle düzeltiyordu çoğu zaman ve bunu ben ondan istemiyordum.

“Ama bug-”

“Leyla, bugün direkt eve gidersen birkaç hastanın dosyasına bakınmana izin veririm.” Gözleri ışıldadı.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Yüzünde saf bir gülümseme oluştu. “Senden istediğim uçak biletlerini aldın mı?”

“Evet, istediğiniz saate aldım. Verona mükemmel bir şehir, yani öyle duydum.” Ardından çok konuştuğu için utanarak aceleci adımlarla çıktı odadan.

Kahvemi yudumlarırken kapı tıklandı ve hemen ardından Yasema girdi odaya. Ayağa kalktım.

“Hoş geldin.” Şaşırmıştım, geleceğini söylememişti. Ona sarılacaktım ancak o direkt oturdu karşımdaki koltuğa, iyi görünmüyordu. Sarı kıvrıkcık saçları birbirine girmişti, renkli gözleri ferini kaybetmişti. Gözaltları mosmor ve yüzü beyazdı.

“Yasema, bir sorun mu var?” Elleri titriyordu. Bir sorun vardı, büyük bir sorun. Öylece gözlerime bakıyordu.

“Hayır, seni görmek istedim. Bir sorun mu olması gerekiyor? Yoksa randevu almam mı gerekiyordu?”

“Hayır tabii ki de ama iyi görünmüyorsun. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?” Siyah kazağının kollarını çekiştirdi ellerine doğru, avucunda ezdi kazağının kollarını. Gergindi, çok gergindi.

“Onu görüyorum, o her yerde. Sanki hiç ölmemiş gibi.” Kerem'i görüyordu. Peki gerçekten halüsinasyon mu görüyordu yoksa bunu Haris mi yapıyordu?

Haris o kadar süredir kaçıyordu ki, çevremdeki herkesten uzak duruyordu. Ölesiye korkuyordu.

“Onu nasıl görüyorsun? Konuşuyor musunuz?”

“Sanki hiç gitmemiş gibi, sohbet ediyoruz ve birlikte vakit geçiriyoruz. Dayanamıyorum Ezel, hayal olma düşüncesine katlanamıyorum.” Renkli gözlerini irice açmıştı. Görüyordum, içindeki ateşi görüyordum. “Hasta mı oluyorum? Yoksa o gerçekten geldi mi?”

“O gelemez, öldü Yasema. Senin kollarında verdi son nefesini, unuttun mu?” Bacaklarını kendine çekti, beden dilini okudum ve o güvensiz hissediyordu. “Süsen var mı kanında?”

“Evet, her yerde süsen var. Evimde, çantamda, kanımda...” Ellerini saçlarının arasına daldırdı, saç diplerini yolarcasına sıkıyordu ancak farkında değildi.

“Yasema, bana bak.” Kafasını kaldırdı ama bana bakmadı, dışarı kitlendi bakışları.

Başımı tam baktığı yere çevireceğim sırada bakışlarını hızla bana çevirdi ve konuştu: “Hasta mıyım ben?”

“Çok zor şeyler atlattın Yasema, hepimiz çok büyük kayıplar verdik.” Tüm yüz ifadesi birden değişti, çaresiz bakışları kayboldu.

“Davetiyeniz geldi! Bu kadar çabuk olacağını söylememiştin?” Karşımdaki Yasema değil gibiydi, neyi vardı bu kadının? O asla kıskanç bir eski sevgili gibi davranmazdı. Düğünümüzü herkes gerçek bir düğün sanıyordu. Asıl gerçek ben, Karmen ve Eren arasındaydı. Başka kimse ama kimse bilmiyordu.

“Çabuk olmadı, geç bile kaldık.”

“Peki Haris, onu ne yapacaksın?”

“Peşine çok düştüm ancak bulamıyorum.”

“Bulunca ne yapacaksın ki?” Yasema manasız bakıyordu, boştu gözlerinin arkası. “Hançeri ne yaptın?” Ben hançeri Yasema’ya söylememiştim, Eren dışında kimseye söylememiştim!

O an bir şey daha fark ettim. Yasema boğazlı kazaklardan nefret ederdi ve siyah kazağı boynunu tamamen kaplamıştı. Hissettiğim acıyla derince yutkundum.

“Ben sana hançerden hiç bahsetmedim ki.” Bakışlarını korkuyla kaçırdı.

“Eren söyledi.” Ayağa kalktım, yanına oturdum. Ben ona yakınlaştıkça o tedirginlikle çekildi. Elim boynuna gitti.

Elime vurarak engel oldu ancak durmadım. Yasema kalkmaya çalıştı ancak ilk defa kaba kuvvet uyguladım. Kazağının boğazını indirdim. Karşımdaki görüntüyle nefesim kesildi. Boynunda diş izleri vardı, birden çok ve derin.

“Yasema!” dedim inlercesine. Gözlerinden yaşlar düşüyordu ama yüz ifadesi hâlâ aynıydı.

“Bana o hançerin yerini söyle Ezel!”

“Neden? O istiyor diye mi? Senin beynine girmiş, kendine gel Yasema. O Kerem’in katili.”

“Eğer hançeri verirsem Kerem geri dönecek.”

“Kerem öldü, nasıl geri dönecek?”

“Ama geldi, Kerem geldi zaten,” dedi ayağa fırlayarak, deli gibi. “Bu sabah birlikteydik! Eğer ona hançeri verirsem Kerem sonsuza kadar benimle kalacak.” Ayağa kalktım, karşısına geçtim.

“Yasema,” dedim yalvarırcasına.

“O çok güçlü, Kerem’i getirdi bana.”

“Kerem öldü, gömdük Kerem’i. O bir canlıyı diriltemez, o sadece insanların zihinleriyle oynar. Seninle oynuyor, hemen süsen vereceğim sana.”

“Umurumda değil! Hayal olup olmaması önemli değil Ezel. Ben Kerem’i görüyorum, ona dokunuyorum, onunla konuşuyorum. Sen bunun ne demek olduğunu bilemezsin!” Bağırıyordu, çıldırmış gibiydi.

Yasema, Kerem’e karşı suçlu hissediyordu ve tam olarak bir şeyler yaşayamadıkları için pişmandı. Yasema ilk defa bu kadar kendini kaybetmişti, o hep çok olgundu oysaki. Ancak onun da zihni bir yaratıkla mücadele etmeyi kaldıramamıştı. Haris hâlâ çevreme zarar vermeye devam ediyordu.

“O hançeri ver bana Ezel, sana yalvarıyorum.” Ağlıyordu hıçkırıklarla.

“Hayır, onu öldürmenin tek yolu bu. O, Kerem’in katili Yasema, kendine gel. Kerem’in intikamını almak istemiyor musun?” Bacakları onu daha fazla taşıyamamış olacak ki dizlerinin üstüne düştü.

“Ben sadece Kerem’i istiyorum. Haris onu bana veriyor.” Yanına çöktüm. Yasema’nın hıçkırıkları arttı, dayanamıyormuş gibi başını göğsüme yasladı. “Ben onu çok özledim.” Ben de özlemiştim, arkadaşımı çok özlemiştim. Kerem’i bu kadar sevdiğimden haberim bile yoktu. Ama ölmüştü ve Haris onu ölüyken bile rahat bırakmıyordu.

Yasema sakinleştikten sonra Melih ve Beste onu aldı. Zor bela ona süsen verebilmişim ve Buse'nin yanında kalacaktı bir süre.

O yaratık yine bir şekilde zarar vermişti yakınlarıma ve ben yine engel olamamıştım. İçimdeki öfke gün geçtikçe büyürken artık dayanamıyordum. Sokak sokak gezerek bile aramayı düşünmüştüm. Yasema'nın yanına artık gelmezdi, öğrendiğimi biliyordu. Aşağılık yaratık Yasema'nın da kanını emmişti.

Eve girdiğimde aldığım yemek kokusuyla duraksadım. Birden tüm öfkem uçtu, sanki vücuduma en güzel sakinleştirici verildi. Mutfağa yürüdüm, Karmen üstünde mutfak önlüğüyle hararetle yemeklerle uğraşıyordu. Geldiğimi bile fark etmemişti.

Ses çıkarmadım, omzumu kapıya yasladım ve onu seyrettim. Eve geldiğimde bundan daha güzel bir manzarayla karşılaşamazdım. Arkasını döndüğünde beni fark etti, ürkmeydi. Alışık ve sanırım artık onu hiçbir şey ürkütmüyordu.

"Gelmişsin."

"Geldim." Elimdeki pastayı poşetten çıkarıp dolaba koydum.

"Çikolatalı mı o?" diye sordu tekrar işine dönerken.

"Çikolatalı." Arkadan yakınlaştım, bir elimi beline yerleştirdim. Eğildim ve çenemi omzuna yasladım.

"Sen bana yemek mi yapıyorsun?"

"Tek sana yapmıyorum, birlikte yiyeceğiz. Hem neden şaşırdın? İlk defa yapmıyorum ya."

"Bilmem birden evde seni böyle görmek beni heyecanlandırdı." Durdu, bana doğru döndü. Siniri geçmiş gibiydi. "Çok ateşli duruyorsun mutfakta," dedim boğuk sesimle.

"Mutfak önlüğüyle mi?" Sen çuval giysen bile çok ateşlisin.

"Önlüksüz tercih ederim tabii, hatta..." Elim üzerindeki kazağın eteklerine gitti. "Hiçbir şey olmamasını daha çok tercih ederim." Alayla güldü ama etkilendiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum onu, eğilip boynunu öptüm.

"Yapma, yemeğe bakmam gerek."

"Şu an tek bir şey yemek istiyorum."

"Ezel," dedi kıkırdarak ve beni kendinden uzaklaştırdı. "Hadi git üstünü deyiş, sonra gel masayı hazırla." Derin bir of çektim. Karmen ise işine geri döndü. İstemeye istemeye yukarı çıktım üstümü deyiştirmek için.

Siparişini çok önceden verdiğim ancak bugün tamamlanan yüzüğü çıkardım cebimden. Karmen'in göremeyeceği bir yere koydum. Bu yüzük onun parmaklarında çok eşsiz duracaktı.

•

Yarın sabah İtalya Verona'ya uçağımız vardı ve Karmen'in bundan haberi yoktu. Salonda oturmuş kitap okuyordu. Yanına oturdum sessizce, dikkati dağılmadı. Ta ki ben adını seslenene kadar. "Karmen."

"Efendim?" dedi bakışları hâlâ kitaptayken.

"Valiz hazırlaman gerek." Bir süre düşündü ardından da kaşları çatılırken başını kaldırdı kitaptan şaşkınlıkla.

"Neden?"

"Yarın uçağımız var. Geçen sefer İtalya'ya gittiğimizde Verona'ya gidememiştik."

"İyi de ne acelesi var? Düğüne ne kadar az kaldığının farkında mısınız?"

"Farkındayım, her şey hazır zaten. Bence bir sıkıntı olmaz."

"Bunu bana neden son gece söylüyorsun peki?"

"Sürpriz yapmak istedim. Aslında havaalanına kadar söylemeyecektim de vicdana geldim son anda."

"Şaka yapıyorsun?" dedi bir umut.

"Yok ciddiyim. Hadi hazırla da uyuyalım. Uykum geldi benim." O sırada telefonum çaldı. Leyla arıyordu. Karmen hâlâ bana hayretle bakıyordu.

"Efendim Leyla?"

"Pardon bu saatte rahatsız ettim Ezel Bey."

"Sorun değil."

"Siz tatile çıkacağınız için ben birçok randevuyu iptal etmek zorunda kaldım. Ne zaman dönersiniz, ona göre erteleme yapacağım."

"Bir hafta kalacağım. Hani uçak biletlerini sen aldın ya Leyla. O yüzden söylemeye gerek duymadım." Bunu sormayacak kadar zeki bir kadın olduğunu düşünüyordum. Birkaç soru daha sormasının ardından iyi geceler dileyip kapattı.

"Neden arıyor seni?" diye sordu kıskanç bir şekilde.

"Çalışanım ya, ondandır."

"Aramasın bu saatte, ayıp," dedi ters ters.

"Neden ona karşı bu kadar ön yargılısın?" Karmen, Leyla'dan hiç ama hiç hazzetmiyordu.

"Sevemedim işte, bence onu işten çıkar," dedi ciddi ciddi, kıskançlıkta seviye atlamıştı.

"Karmen, bazen çok bencil oluyorsun." Karmen böyleydi, biraz şımarık biraz patavatsız. Onun her huyunu sevmek de benim deliliğimdi. "Annesi hasta, iki tane kardeşini okutuyor. Evi o geçindiriyor. Ve işinde gerçekten çok başarılı. Eğer onu işten çıkartırsam nasıl geçinecek? İstersen çıkartırım yine ama vicdanın bunu kabul eder mi? Üstelik kızın bir tane bile kötü hareketini görmedin."

Uzun süre konuşmadı, ardından dayanamıyormuş gibi nefesini verdi. "Hayır çıkarma işten, haklısın bazen çok bencil oluyorum. Bilmiyorum ki Ezel, ben hiç yokluk görmedim, ben hiç aileme bakmak zorunda kalmadım ama empati yapabiliyorum. Sadece sana olan bakışlarını sevmiyorum." Belki bir aileye bakmak zorunda kalmamıştı ama bir ailesi olmadan, bir yaratıkla büyümüşü.

"Nasıl bakıyormuş bana?"

"Hayranlıkla ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Belki sana öyle geliyordur." Leyla'nın bakışlarındaki hayranlığın ben de farkındaydım ancak bunun mesleğime ve zekâma karşı olduğunu düşünüyordum. Hatta o hayranlığın ardında hırs ve kıskançlık da vardı bolca, benim gibi olmak istiyordu.

"Her neyse, şimdi gerçekten tatile mi çıkıyoruz?"

"Evet, uzun bir yolumuz var hemen uyuyalım."

"Bari gündüzden söyleseydin ya, şimdi nasıl hemen hazırlayacağım?"

"Çok şey almaya gerek yok."

"Kaç gün kalacağız?"

"Bu da sürpriz." Sinirle verdi nefesini, omzuma vurdu.

"Bazen çok gıcık olabiliyorsun."

"Öyle mi? Ama sen her zaman çok güzelsin." Yüzündeki sinirli ifade saniyeler içinde yok olurken tatlı bir tebessüm oluştu güzel dudaklarında. Ardından da nefesini vererek kollarını belime sardı, başını göğsüme gömdü. Saçlarının arasına bir öpücük bıraktım ve ben de onu sardım.

“Bir de şöyle çek,” dedi saçlarını sol tarafına atarak. Çiçekli elbisesiyle Erbe Meydanı’nda poz vererek. Bilmem kaçınıcı pozuydu ama asla sıkılmıyorum. Sadece bu fotoğrafları kendime saklamak istiyordum. Instagram’da paylaşmamalıydı, Haris görürse tüm plan bozulurdu.

“Geç oldu otele gidelim mi artık?” İkinci günümüzdü bugün, mükemmel bir tatil olduğunu inkâr edemezdim. Kendi telefonunu çıkarıp, ön kamerayla ikimizi çekti. Birkaç poz çektikten sonra, yanağımı öperken çekti. Gülerek aldım telefonu elinden, kamerasını kapattım.

“Bu kadar yetmez mi?”

“Ama çok güzel çıkıyorduk!”

“Fotoğraf çekmenin de bir sınırı var bence, kolun yorulmadı mı?” Alt dudağını sarkıtarak elimden telefonunu küskün küskün aldı.

Tekrar açıp, birlikte çektiğimiz fotoğraflara baktı. Yanağımı öptüğünde arka plan çıkmamıştı. “Bunu atmam gerek,” dedi heyecanla.

“Konum bildirme.”

“Ondan korkmadığını biliyorum, neden böyle davranıyorsun?” Sürpriz bozulsun istemiyordum.

“Bir planımız var Karmen, bozulmasını istemiyorum.” Sıkıntıyla verdi nefesini.

Elini tuttum, parmakları parmaklarım arasında kayboldu. “Çok sıkıldım intikam isteğinden.”

“Sen intikam istemiyor musun? Ya da sen onun ölmesini gerçekten istiyor musun?” Yandan yandan baktı gözlerime.

“Bilmiyorum, evet çok korkunç şeyler yaptırı hepimize ama onun elinde olmadığını da biliyorum. Onun iyi olduğu zamanlarla geçirdiğim vakit çok daha fazla. O beni hep uyardı, aptal olan bendim. Önce öldürdüğü canlar aklıma geliyor, yaşattığı korkunç şeyler ancak sonra geçmiş geliyor. Onunla büyüüşüm, her şeyim oluşu, beni her şeyden çok sevişi. Ondan nefret edemiyorum,” dedi yeni bir şey itiraf ediyormuş gibi. Ancak anlattıkları benim için yeni değildi, her şeyin farkındaydım. “Bana bu yüzden kızıyor musun?” diye sordu çekingen bir şekilde.

Güneş batıyordu, hafif rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor. Sağlıklı yüzü parlıyordu. “Hayır, anlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Onun ölmesini istiyor musun peki?”

“Eğer o ölmezse çok fazla insan ölecek, yine bize zarar verecek ve asla vazgeçmeyecek. Ama ölürse sanki her şey daha kötü olacak gibi. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Belki de ona karşı içimdeki küçük kız hâlâ sevgi besliyordur. Ondan nefret edememekten nefret ediyorum.” Karmen ona karşı olan hislerinden bahsederken bana karşı ilk defa bu kadar cesurdu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Durdum, onu kendime çevirdim. Yaşların aktığı yerleri öptüm, ardından bedenini kendime çekip sıkıca sardım.

“Sorun yok güzelim.”

“Ne kadar aptalım!”

“Değilsin, sen çok zekisin.”

“Hayır, beni sevdiğin için öyle söylüyorsun!”

“Eğer zeki olmasaydın bence şu an çoktan kafayı yemiş olurdun. Sense hâlâ sağlıklısın.”

“Zekâyla ilgili değil bu. Yanımda sen olduğun için iyiyim. Eğer sen olmasaydın ben o evden son çıkışımı atlatamazdım Ezel.” Son kez Haris onu kaçırdığında Haris’in ona neler yaptığını anlatmamıştı ve ben de bir daha sormamıştım. Sadece kendine gelmesini beklemiştim, vakti geldiğinde o bana anlatırdı.

•

Günlerdir Romeo ve Juliet’in şehrinde gezerken yapmadığımız aktivite kalmamıştı. Neredeyse tüm müzeleri gezip, meydanlarda dolaşmış ve Verona’nın renkli sokaklarında el ele yürümüştük. Hatta dilek duvarında dilek bile demiştik.

“Juliet’in evi çok güzeldi. Gerçek olsun ya da olmasın mükemmel bir atmosferi var,” dedi hayran hayran. Evet o Juliet’in balkonuna çıkmıştı, ben de aşağıdan hayran hayran onu izlemiştim. “Kavuşamamaları çok üzücü.”

“Kavuştular, bir öpücükle sonsuzluğa.” Karmen mutsuz sonları sevmezdi, Karmen ölümleri sevmezdi. Onu mutsuz bir sondan kurtaracaktım, ancak ölüm kaçınılmazdı.

Odada oturmuş, Karmen’in hazırlanmasını bekliyordum heyecanla. Bu gece çok başka olacaktı. Parmaklarım arasındaki yüzük kutusunu sıktım, yüzümde bir sırıtış oluşurken.

Kutuyu ceketimin cebine koydum. Bu sırada Karmen çıktı yatak odasından. Hazırdı ve mükemmel görünüyordu. Kırmızı, dizlerinin epey üstünde ve vücut hatlarının mükemmelliğini tamamen belli eden bir elbise giyinmişti. Kuzguni saçları dalga dalga, çıplak omuzlarına dökülüyordu. Elbisesiyle aynı renkte sürdüğü kırmızı ruj, nefesimi çoktan kesmişti. Gözleri ise vücudunu saran kırmızılarla daha da çok ortaya çıkmıştı. Çok güzeldi.

“Bakma şöyle,” dedi utangaç bir şekilde.

“Bağışlayın beni leydim, bir an dilim lal oldu.” Gülerek yakınlaştı bana yüksek topuklarının üstünde.

“Siz de çok şıksınız Ezel Bey, takım elbise size yasaklanmalı. Özellikle de gece mavisini gömlekler.” Yakınlaştım, kırmızı dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım.

“Gideceğimiz yer uzak mı?” O kadar uzak değildi ki, şaşıracaktı.

“Hayır, üstüne bir şal al.” Siyah bir şal aldı ve omuzlarına örttü. Narin elini tuttum ve çıktık odadan. Asansöre bindiğimizde en üst kata bastım.

“Neden yukarı çıkıyoruz?”

“Yemeğimizi terasa hazırlattım.” Asansör durdu, teras katı açıldı. Büyük ve ruhu olan bir odaydı, klasik dizaynı şehrin ruhunu yansıtıyordu. Tarih kitaplarından fırlamış, etkileyici bir köşeydi.

“Burası çok güzel.” Elini bırakmadım, camla kaplı odadan terası göründü. Yerlerde kırmızı güller, masada kırmızı şamdanlar yanıyordu. Masa örtüsüne kadar her şey kırmızıydı.

Gecenin ışığında, gece mavisinin altında kızıl teras parıl parıldı. Karmen dili tutulmuş gibi, heyecanla gezindi terasta.

“Ezel,” dedi dolu dolu olan gözleriyle.

“Beğendin mi?”

“B-ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Burası mükemmelin de ötesi.” Verona'nın tarihsel manzarası ayaklarımız altındaydı.

Yemekler biz gelmeden hemen önce hazırlanmıştı. Karmen'in sandalyesini çektim, oturdu hâlâ etrafı incelerken. Karşısına geçtim, kadehine yılanmış kırmızı şarabı doldurdum, ardından da kendime.

“Neden bu kadar uğraştın ki?” Arkada yumuşak, romantik bir müzik çalıyordu.

“Sana unutulmaz bir gece yaşatmak istedim.” Gülerek dışarıdaki manzaraya baktı. “Hadi yemeğini ye, soğumasın.” Yemeğimizi yedikten sonra, tatlılarımızı yedik.

Masada hoş bir sohbet, mayhoş bir sarhoşluk ve ellerimizde kırmızı şaraplar vardı. Bu mükemmel bir geceydi. Rüzgâr siyah saçlarını savururken mest olmuş gibi terasta yankılanan klasik müziği dinliyordu.

“Hep burada kalsak ya. Bu geceye hapsolsak hiç ama hiç kötü şeylerle uğraşmasak.”

“Kötü hiçbir şey yok bu gece ve yakında her gece böyle olacak. Böyle huzurla gülümseyeceksin her gece. Böyle dertsiz, böyle güzel olacak her gece.”

“Hayatım o kadar kötülüklerle, korkularla, acılarla geçti ki aksinin olması asla mümkün değilmiş gibi.”

“Karmen Özekli, sana kötülüksüz, korkusuz ve asla acı çekmene izin vermeyeceğim bir hayat sunuyorum.” Ayağa kalktım, ona yakınlaştım. İrice açtığı gözleriyle beni izliyordu. “Ömrümün sonuna kadar sana en güzel şeyleri yaşatmak istiyorum, seninle çocuklarım olsun istiyorum, seninle yaşlanmak istiyorum kızıl leydim.” Ceketimin iç cebinden yüzük kutusunu çıkardım. Diz çöktüm, kalbim daha önce binlerce kez diz çökmüştü zaten onun mükemmelliği karşısında. Şimdi bedenim de diz çöktü. “Hayatımı sana adamak istiyorum, aslında çok önceden adadım ama artık resmileşsin istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Bir eli şaşkınlıkla aralanmış kırmızı dudaklarını örtüyordu, gözünden yaş akıyordu. “E-eyet.” Elini uzattı bana, ince parmağını tuttum ve yüzüğü taktım. Tek taşı ancak normal bir taş değildi, kızıl bir taşı. Hayal ettiğimden daha da çok yakışmıştı.

Öptüm elini. Ayağa kalktım yavaşça, elini bırakmadan. Onu da kaldırdım. “Asla seninle bir intikam için evlenmek istemedim. Seni ilk gördüğüm an dedim ben. ‘İşte,’ dedim. Dünyadaki en güzel varlık karşımdaymış gibi hissettim. Tanıdıkça büyün altına girdim ve o büyüden asla kurtulmak istemedim. Seni seviyorum, seni bu evrendeki her şeyden çok seviyorum.”

“Ezel,” dedi nefesi kesilmiş gibi. “Ben seni hak edecek ne yaptım?” Yanaklarına düşen damlaları birer birer öptüm.

Ardından dudaklarına indi öpücüklerim. Şefkat dolu öpüşün altında baştan çıkartıcı bir tutku sarıyordu ikimizi de. Hissediyordum, onun tüm hislerini sanki her zerremle hissediyordum. Dudaklarından uzaklaşmadan kucağıma aldım. Dudaklarımda gülümseyişini hissettim. Odanın içine girdik ve onu çok da uzak olmayan yatağa yatırdım. Nefes nefese ayıldım dudaklarından, onu seyrettim.

Siyah saçları, kırmızı ve saten yatak örtüsüne dökülmüştü. Gözleri kısılmış, dudakları arzuyla aralıktı. Aklımı yitirmeye çok yakındım. Eğildim ve kendimi o mükemmel dudaklarda kaybettim.

Her an daha da âşık oluyordum, daha da arzuluyordum onu, daha da hayran oluyordum. Hislerimi kontrol edemiyordum ve ben ilk defa kendi hislerimden korkuyordum.

Yorgunca soluklanıyordu göğsümde, sıcak nefesi hafif terli göğsüme tatlıca çarpıyordu. Yüzü kızarık, nefesleri kesikti, kollarım arasında mutluydu ama hâlâ zihnini kurcalayan şeyler vardı.

“Ezel, sana o evde yaşadıklarımı anlatacağım.” Arkamdaki yatak başlığına ağırlığımı verdim, derin bir nefes aldım. Kafasını kaldırıp gözlerini yüzümde gezdirdi. “Hafızamı sildi, seni ve sen o kaleye geldiğin andan itibaren yaşadığım her anıyı. Bir gün uyandım, ‘Babam bana yine doktor getirecekmiş,’ dedim ama o doktor hiç gelmedi. Biz Haris’le aynı eskisi gibi yaşamaya devam ettik, yine onunlaydım ve bundan mutlu olduğumu sanıyordum, yine ona kanımı veriyordum. Bir süre sonra onun yanında huzursuz hissetmeye başladım, mutlu değildim, dışarı çıkmak istiyordum ve o sinirleniyordu. Hep bir şeyler eksik gibi hissediyordum. Seni tanı mıyordum ama zihnimde sürekli siluetin beliriyordu. Ve bir gece uykumdan senin adını sayıklayarak uyandım. Haris çıldırdı.” Yutkundu, anlatmaya devam etti.

“Aklımdan seni silmişti, seni hissetmem imkânsızdı ama hissediyordum. Boşuna yaşıyormuş gibi hissediyordum. Mutlu olamıyordum. Sonra bir gün sen geldin, seni gördüm ama sen beni göremedin. Eve girmedin, dışarıdan seyrediyordun öfkeyle. Ben o an içimdeki tüm boşlukların dolduğunu hissettim. Senin gelmediğin her gün camda seni bekledim. Haris buna dayanamadı. Önce beni anılarımıza götürdü, mutlu olduğumu sandığım zamanlara. Yine olmayınca zihnime işkenceler yaptı, cehenneme düştüğümü sanıyordum. Ben onun işkenceleriyle hissizleşirken o da kendi içinde bir savaş veriyordu. İçindeki insan kısmı bana yardım etmeye çalışıyordu ama canavar kısmını asla yemedi. Bir gün o kadar kanımı içti ki, hissettim Ezel. Ölümüne çok az kaldığını hissettim, hatta öldüğümü bile zannettim. Ama ölmedim, sonra sen geldin.” Anlatacakları bittiğinde yorgunlukla yumdu gözlerini.

“Ben geldim, artık istesen de gitmeyeceğim.” Güldü. Öptüm saçlarını, güzel kokusunu içime çektim. Anlattıklarının içimdeki intikam duygusunu beslediğini ona hissettirmedim. İçimde nasıl bir öfkeyle, intikam ateşiyle kavrulduğumu hiç bilmeyecekti.

Beyaz gömleğimin yakalarını düzelttim. Derin bir nefes aldım. Gözlerim sürekli heyecanla saate kayıyordu. Dün gecenin mükemmelliği hâlâ üstümdedeydi ve bugünün daha da güzel olacağını biliyordum. Karmen’in en sevdiği parfümü sıktım.

Birlikte güzel bir kahvaltı yapmıştık bu sabah, ardından Karmen'e yine şehri gezeceğimizi söylemiştim. Ancak bu sefer elbisesini ben seçmiştim. Beyaz, dantelli elbisesini seçmiştim. "Hayret kırmızı seçmedin," diyerek şaşırmıştı da.

Kapıyı çaldım, ardından yatak odamıza girdim. Karmen hazırdu, aynanın karşısına geçmiş açık tonlardaki rujunu sürüyordu. Döndü bana yavaşça. Dantelli elbisesi yere kadar uzanıyordu. Kırmızı ne kadar yakıştıysa bu beyazlar da en az o kadar yakışmıştı.

"Ne giysem böyle hayran hayran bakıyorsun, utanıyorum!" Güldüm. "Gezeceğiz dedin ama bu uzun elbiseyi seçtin, umarım rahatsız olmam," dedi huysuz huysuz. Onun bakışları üstümde gezindi. "Sen de beyaz giyinmişsin." Bakışlarım parmağına kaydı, yüzüğe takıldı gözlerim.

Yaklaştım, elini öptüm. "Sen ne giyersen giy böyle hayran hayran bakacağım korkarım."

"Ezel her şey çok güzel, hayatımın sonuna kadar burada seninle yaşayabilirim ama düğünümüze çok az kaldı. Babam sürekli arıyor, ne zaman geri döneceğiz?"

"Bu akşam döneceğiz güzelim merak etme. Hazırsan çıkalım mı?"

Yol boyunca nereye gideceğimizi sormuştu. Normalde gezerken her gideceğimiz yer hakkında bolca bilgi verirdim ona. Bu sefer ise sessizdim. Bir yerden sonra tatlı tatlı pes etmişti.

Küçük adaya vardığımızda heyecanlanmıştı, çok sevmişti manzarayı. Taş yolda yürüdük, el ele. Büyük beyaz villanın önüne geldik.

"Burası neresi? Çok güzel." Sorusunu bir kez daha yanıtsız bıraktım, onu cıldırttığını bile bile. Villanın içine girip adanın diğer tarafına çıktık.

İkimiz için hazırlanmış uzun, beyaz çiçekli yoldan geçtik. Karmen soru sormayı bıraktı. Karşıda bizi bekleyen iki kişi vardı ve yüzleri gittikçe netleşiyordu. Karmen onları fark ettiğinde daha da şaşırdı.

"Onlar Buse ve Eren mi? Ben mi yanlış görüyorum? Ne arıyorlar burada?" Onların yanına varmadan durdum, Karmen de durdu benimle.

"Onları ben çağırdım. Gerçek nikâhımız için." Kafası karışmış gibi bakıyordu.

"Nasıl yani?"

"Yanisi kızıl leydim, bugün burada tam da bu an benimle evlenmeni istiyorum. İntikam ya da kötü hiçbir duygu olmadan. Tamamen saf ve temiz, tamamen biz olarak. Sadece birbirini seven iki basit insan olarak." Yüzünden bin bir çeşit duygu geçti. Gözlerinden aşk geçti, dudaklarından mutluluk.

“Bak eğer bu yaptığım sana çok fazla gelirse evlenmek zorunda değiliz. Resmen emrivaki yapıyorum şu an sana, eğer istersen bir süre düşünebilirsin. Sonuçta sen daha çok gençsin ve ben-” Konuşmaya devam edemedim, cümlemi bölen onun heyecanla dudaklarımı bulan dudaklarıydı.

Yaşadığım mutlulukla bir elim beline gitti ve sıkıca kavradı. Onu kaldırıp kendi etrafımızda döndürdüm.

“Hayatımın en güzel anının dün gecede olduğunu zannediyordum. Ama bu...” Yüzü kapattı heyecanla. “Hayal bile edemeyeceğim kadar mükemmel,” dedi kısık nefesiyle. “Sen nasıl bir adamsın böyle?” Sana âşık bir adamım, senin için her şeyi yapabilecek bir adamım.

Bir peri masalından çıkmıştık. Bir peri masalından, korku romanına dönmüştük tekrardan. Tatilimiz bitmiş ve dönmüştük birkaç gün önce. Ancak gidişimizden çok farklı dönmüştük, evliydik artık. Karmen Özekli, benim eşimdi.

Hissettiğim huzurla gözlerimi kapattım.

“Hâlâ inanamıyorum,” diye şakıdı Karmen, yarın düğünümüz vardı.

“Neye inanamıyorsun?”

“Evliyiz! Kocamsın benim, çok güzel bir duygu.” Eli saçlarımdaydı, yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

“Evliliğin bu kadar mükemmel bir şey olduğunu kim bilirdi?” dedim yüzümdeki sırıtışla.

“Ezel,” dedi değişen ses tonuyla. “Ben korkuyorum, yarından.”

“Yarın masum kimse ölmeyecek.”

“Ya yine yapacağını yaparsa? Ya yine birine zarar verirse?” Her ihtimali düşünmüştüm, en azından düşünmüş olmalıydım.

“Bunun olmaması için her şeyi yapacağım.”

“İçimde kötü bir his var.”

“Kötülüğe son vereceğim.” Karmen kafasını iki yana salladı.

“Bilmiyorum sanki yanlış bir şeyler var,” dedi endişeyle.

“Hayır, yanlış bir şey yok sadece mağlup olmaya çok alıştık. Yine onun kazanacağını sanıyorsun ama olmayacak.”

“Ya kazandığımızı sanırken aslında kaybedersek?”

“Bu ne demek?”

“Bilmiyorum, Haris ters köşelere bayılır,” dedi huzursuzca. “Buse ve Eren döndü mü?” Onlar İtalya’ya bizden çok sonra gelmişlerdi ve hatta onlar gelmeden önce bir önlem almıştık. Başka bir ülkeden aktarmalı gelmişlerdi ve bizden sonra dönüyorlardı.

“Evet, bu sabah döndüler. Uyuyalım artık, yarın yorucu bir gün olacak.”

“Hep intikamdan konuştuk, kendini kodladın onu öldüreceğim diye. Ama hiç düşündün mü? Yarın gece yatağa girerken ellerinde kan olduğunda nasıl hissedeceksin? Bunu kaldırabilecek misin?”

“Kaldıracağım, masum bir insanı öldürmeyeceğim. İnsanların felaketine neden olan, güçlü ve yenilmez bir yaratığı yok edeceğim. Sonuçlarına katlanmaya hazırım.” Hazırdım.

Aslında sadece hazır olduğumu sanıyordum.

Papyonumu düzelttim, aynadan kendime baktım. Takım elbisemin içinde, damat tıraşı olmuş bir de üstüne papyon takmıştım. Gerçek nikahımızın aksine siyah bir takım giyinmişim.

“Salon dolmaya başladı, çok kalabalık olacak,” dedi Melih, aynaya sığmaya çalışıp saçlarını düzeltirken.

“Her şeyi hallettim,” dedi Eren, Melih’in yapacaklarımızdan haberi yoktu.

Melih omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdi. “İnanamıyorum koca adam oldun da evleniyorsun.” Omzumu sıktı bir eliyle, diğer eliyle hayali göz yaşlarını sildi. “Masadan eksiliyor dostlar. Vay be Eren de evlenecek. Bir bekâr ben kaldım.”

“Sen bu kafayla evlenemezsin zaten,” diye söylendi Eren.

“Bu günleri göreceğime hiç inanmazdım. Ben senin hep Yasema’yla evleneceğini düşünürdüm. Ben, Kerem ve Eren de senin sağdıcın olacaktık.” Yüzündeki gülümseme buruklaştı. “Hayat çok acımasız olabiliyor ama buradayız.” Hepimiz yakındık ancak en çok Melih yakındı Kerem’e.

Eren kadehlere şampanya doldurmuştu, dört bardak vardı. Bana uzattığı kadehi aldım, Melih’e de uzattı. “Dördüncü?” dedim yutkunarak.

Aynı buruk gülümseme Eren’in de dudağında belirdi. “Alışkanlık.” Kadehlerimizi kaldırdık.

“Dostluğumuza, Kerem’e,” dedim masanın üstünde duran bardakla kadeh tokuştururken. Onlar da beni taklit ederken büyük bir yudum aldım kadehten.

Odanın kapısı tıkladı, ardından Beste girdi içeri. Mavi, uzun bir elbise giyinmişti. “Çok yakışıklı olmuşsunuz beyler. Ezel abi, gördüğüm en havalı damat olabilirsin,” dedi Beste. “Ama Karmen’in ne kadar güzel olduğunu görürsen kalp krizi geçirebilirsin. Önceden söyleyeyim dedim de kendini alıştır.”

“Sen de çok güzel olmuşsun şirine,” dedi Eren, Beste’nin yanağından makas alarak.

Beste’nin bakışları Melih’e kaydı, Melih de ona bakıyordu. Birbirlerine laf sokmuyorlardı, hatta bakışlarını kaçırıyorlardı. Aralarında bir şey olmuş gibiydi.

“Ben şey için gelmiştim, Melih a-abiyi çağırmak için.” Melih gözlerini kıstı, çenesi kasılmıştı.

“Gelelim bakalım abisi,” dedi gergince. Onlar çıkarken Eren elindeki kadehi bıraktı.

“Hazır mısınız?” diye sordu gergince.

“Evet, sen?”

“Bence gelmesine çok kalmadı, birazdan kızlar Karmen’in odasından çıkacak. Tek olduğunda gelir. İstersen o gelmeden önce bir Karmen’i gör.”

“Öyle yapacağım.” Karmen’in odası hemen karşıdaydı. “Kamerayı hallettin mi?”

“Evet, şimdi kızlar hazırlanıyordur diye açmadım.”

“Tamam, ben birazdan gelirim, sen de aşağı in istersen.” Gelin odasının kapısını çaldım. Çok geçmeden Buse kapıyı açtı.

“Damat Bey, bu ne şıklık?”

“Gelinimi görmeye geldim. Müsaade var mı?” Arkaya baktı, kızların sesleri geliyordu.

“Müsaade sizin.” Kapıyı tamamen açtı. Odadan içeri bir adım attım.

Ve Karmen’i gördüm. Elinde beyaz gülleri, üstünde bembeyaz gelinliği...

Onu gelinlikle ilk görüşüm değildi ama kalbim hâlâ ilkindeki gibi atıyordu. Beyaz gelinliğinin upuzun kuyruğu yerlerde sürünüyordu. Topuz yaptığı saçlarına yerleştirdiği beyaz duvak asaletine biraz daha mükemmellik katmıştı. Güzeldi, çok güzeldi.

“Ay adam hipnoz oldu,” dediğini duymuştum birinin ancak kim olduğunu seçemeyecek kadar karşımdaki güzelliğin etkisindeydim. Yanına yakınlaştım,

manzaralı camın önünde duruyordu. O sırada Buse'nin fotoğraflarımızı çektiğini fark etmiştim.

"Karmen," dedim sanki konuşmayı unutmuş gibi. "Gördüğüm en güzel gelinsin."

"Sen de nefes kesici bir damat olmuştun."

"Hadi poz verin, biraz da öyle çekim," dedi Buse hevesle. Alnını öptüm Karmen'in. Ardından yanına geçip elimi ince beline yerleştirdim.

Birazdan bir cinayet işleyeceğimin önemi yok gibiydi, anın güzelliğinde kaybolmuştum. Fotoğraf çekmeyi bitirdiğimizde Yasema da yanımıza geldi. Pembe, uzun bir elbise giyinmişti. Kıvrıkcık saçlarını düzleştirmişti. Boynunu, elbisesiyle aynı renkte bir fularla kapatmıştı. Elinde içki kadehi vardı ve sarsak adımlarından anladığım kadarıyla çok içmişti.

"Ne kadar da güzel görünüyorsunuz!" dedi gülerek. Karmen'in gerildiğini hissettim.

Yasema'nın elindeki kadehi almak için uzandım ancak geri çekildi sinirle. "Yaklaşma bana."

"Kanında süsen var mı?" diye sordum kısık ses tonumla, omuz silkti.

Öfkeyle üstümüzde gezindi bakışları. "Biz de böyle olabilirdik, biz de Kerem'le mutlu olabilirdik. Ama olamadık, sizin yüzünüzden."

"Haris zihnine girmeye devam mı ediyor?" Soruyla Karmen şaşkınlıkla ikimize bakmıştı.

"Ne önemi var? Umurunda mı? Karmen'den başka bir şeyi düşünebiliyor musun? Kerem senin yüzünden öldü!" Gözyaşlarını sildi titreyen elleriyle. Yasema'nın kolunu tuttum.

"Gel buraya, sana süsen vereceğim." Sinirle çekti kolunu elimden.

"Hayır, istemiyorum! Ben sadece Kerem'i istiyorum ve onu bana sadece Haris veriyor."

"O Kerem'in katili!" dedim bu sefer ben bağırarak. Odada sadece dördümüz vardık. "Ondan intikam almak istiyordun, onu yok etmek istiyordun. Ne oldu da değiştin böyle?"

Bakışlarını kaçırdı. Buse yanımıza yaklaştı, kadehine süsen tozu doldurdu.

"İç şunu!" diye kızdı ancak kafasını iki yana salladı.

"Yasema iç şunu," dedim uyaran bir şekilde.

“Lütfen Yasema, benim için,” dedi Buse ağlamaklı sesiyle. Yasema kararsızca kaçırdı bakışlarını.

“Eğer içersem bir daha Kerem’i göremem.”

“Onu bir daha göremeyeceksin ama bugün bitecek. Bugün her şey sona erecek,” dedim omuzlarını tutarak. Bana güvenmedi ama içti kadehini. Ardından odadan çıkıp gitti.

“Yasema’nın bu hâle geldiğine inanmıyorum,” dedi Buse hüzünle.

“Kolay şeyler yaşamadı, hiçbirimiz kolay şeyler yaşamadık.” Buse, Yasema’nın ardından çıktı odadan. Karmen’e döndüm o sırada telefonuma mesaj geldi, Eren göndermişti.

Baban gelmiş.

Gelmiş miydi gerçekten? Davetiye göndermiştim ancak geleceğini düşünmemiştim.

“Bir sorun mu var?”

“Babam gelmiş.” Telefonu geri cebime koydum. “Karşı odada olacağım, kamerayla izleyeceğim. O gelince ne yapacağını biliyorsun. O gelir gelmez geleceğim.”

Eğilip öptüm Karmen’in dudaklarını. “Ezel, dikkatli ol.”

“Sen de güzelim.” Çıktım ve damat odasına geçtim. Bilgisayarın karşısında bekledim.

Karmen aynanın karşısında kendisine bakıyordu, Haris’in gelmesini bekliyorduk.

Haris gelmedi. Dakikalarca bekledik fakat o gelmedi. Gelmeyecekti, ters bir şeyler vardı. Eren girdi odaya.

“Herkes sizi bekliyor, Barbaros Özekli yukarı çıkacaktı da ben durdurdum. Tüm konuklar geldi.”

“Haris gelmedi!”

“Belki de korkuyor, belki gelmeyecektir.”

“Hayır, onu biraz tanıdıysam bu düğüne engel olmaya çalışacağını biliyorum.” Tabii İtalya’daki gizli evliliğimizi öğrenmemişse. “Biraz daha bekleyelim.”

“Yeter Ezel, gelmiyor işte. Bu kadar takıntılı olma.”

“Takıntılı değilim, bugün ölecek!”

“Tamam, önce sakinleş ve Karmen’i al. O da çok gergin, sonra aşağı inelim.” Sıkıntıyla nefesimi verirken yüzümü sıvazladım.

“B planına geçiyoruz o zaman,” dedim ve Eren’i dinledim.

Ardından odadan çıktım ve gelinimi yanıma aldım. “Gelmemesi çok tuhaf,” diye mırıldandı Karmen. “Belki de artık beni umursamıyordur.”

“Hiç sanmıyorum.” Görkemli balo salonunun merdivenlerine geldik. Biz inmeye başlayınca kalabalıktan büyük bir alkış koptu. Düşündüğümünden çok daha kalabalıktı.

“Bu kadar kişi davet etmiş miydik?” diye sordum, Karmen gerilmişti. Heyecanlıydı, koluma girmişti ve ceketime güzel parmaklarını dolamıştı. Sakinleştirmek istercesine kolumun üstündeki elini tuttum.

“Ya şimdi gelir ve bu kadar insana zarar verirse?”

“Hayır, dışarısı kameraman dolu. Buna cesaret edemez.” Merdivenler bittiğinde bizim için hazırlanan masaya yürüdük. Nikâh memuru da gelmişti. Salonunda klasik bir müzik yankılanıyordu, kalabalıktan büyük bir uğultu çıkıyordu.

Nikâh masasına oturduk. Herkes buradaydı. Babamı gördüm, kapıya yakın duruyordu ancak dikkatle seyrediyordu. Onu en son aylar önce görmüştüm.

Barbaros en önde oturmuş hayranlıkla kızına bakıyordu. Buse, Eren, Melih ve Beste de en öndelerdi, tabii yanlarında takım elbisesiyle Egede duruyordu.

Salonda bir rüzgâr esti.

Birden herkes bayıldı, belki de uyudular. Kanında süsen olmayan herkes. Karmen gözlerini korkuyla kırıştırdı.

“Sakin ol,” dedim kendimden emin bir sesle.

Sadece Buse, Eren, Melih, Beste, Ege ve Karmen’in süsen verdiği Barbaros Özekli ayakta kaldı. Leyla da ayıktı, onun geldiğini bile henüz fark etmiştim. “Neler oluyor?” diye sordu Barbaros Özekli.

Salonun kapısı şiddetle açıldı. Haris girdi ve kapı aynı şiddetle kapandı. Klasik müzik çalan orkestra durmuştu ama hâlâ bir müzik yankılanıyordu sessiz salonda. Kafasında fotr bir şapka ve siyah bir pelerini vardı.

“Bu da kim?” diye sordu Özekli.

Haris bize doğru ilerlerken durdu, Özekli’nin önünde. “Daha önce size kendimi takdim etme fırsatım olmamıştı. Ben Haris,” dedi şapkasını çıkartırken.

Özekli yaşadığı şokla sandalyesine çöktü. Haris şapkasını elinden bırakmadan bize döndü. Ardından şapkanın ağırlık yaptığını düşünmüş olacak

ki şapkayı baygın adamlardan birinin kafasına bıraktı. Yavaş adımlarla ilerlerken gözleri Karmen'in üstündeydi. Bakışlarından bir anlam çıkarmak imkânsızdı. İfadesiz gibiydi ancak onu tanıdığım kadarıyla şu an hayranlık duyduğunu ve öfkeli olduğunu hissediyordum.

"Benim güzel gelinim," dedi yüzünde bir gülümsemeyle. Karmen bana sokuldu. Haris'in gülüşü soldu.

"Yanlış, benim gelinim," dedim ona doğru bir adım atarak.

Gözüm Eren'e kaydı. Haris'in arkası dönükken kapıya yürüdü. O süsenleri kapının iki yanına yerleştirirken ben Haris'e birkaç adım daha attım.

"Burada ne arıyorsun? Sana davetiye gönderdiğimi hatırlamıyorum. En son benden köşe bucak kaçıyordun." Güldü.

"Bu düğüne gelmek en çok benim hakkım." Omzunun üstünden Barbaros Özekli'ye bir bakış attı. "Sonuçta Özekli'den daha çok babalık yaptım ona." Bakışları tekrar Karmen'e döndü, gözlerini ondan alamıyordu ve bu durum canımı sıkıyordu.

"Hatırlıyor musun Karmen? Küçükken, hemen büyüüp benimle evlenmek isterdin. Şimdi büyüdün ve gerçekten evleniyorsun. Ve hayal edebileceğimden çok daha güzel bir gelin olmuşsun."

"Ona bakmayı kes!" diye bağırdım.

O sırada salonu saran yılanları fark ettim. Leyla ve Beste aynı anda çığlık atmıştı. Melih, Ege'yi kucağına almıştı. Fakat yılanlar hepsinin teker teker bacağına dolandı. Sadece bana ve Karmen'e yakınlaşmadılar.

"Karmen, bu evlilik olmayacak," dedi Haris kendinden emin bir şekilde.

Karmen yakınlaştı bana, tam yanımda durdu ve elimi tuttu. "Biz çoktan evlendik Haris." Haris'in yüzündeki kendinden emin ifade parçalandı. "Bizim düğünümüz çoktan gerçekleşti. Bu sadece sana hazırladığımız bir tuzaktı," dedi Karmen.

Eren önceden hazırladığı süsen tozlarını yılanların üstüne döktü. Tüm yılanlar hızla geri çekilmeye başladılar.

"Buradan çıkamayacaksın," dedim onun çaresiz ifadesini zevkle izlerken. "Tüm camlarda ve kapılarda süsen var." Haris gizleyemediği şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"N-nasıl olur?" Karmen'e ihanete uğramış gibi bakıyordu. "Nasıl evlenirsin onunla?"

"Ezel'i seviyorum, her şeyden çok."

Haris histerik bir kahkaha attı. "Beni de sevdin, tüm hayatın boyunca!"

"Sen bir canavarsın! Sadece kullandın beni." Haris şiddetle kafasını iki yana salladı.

"Evet amacım buydu, senden yararlanmaktı," dedi dürüstçe. "Ama yapamadım. Sen benim insan yanıma ayakta tutan tek şeydin. Sen benim bu dünyada, ölen ailemden sonra sevdiğim tek şeydin."

"Kes sesini! Daha fazla Karmen'le konuşamazsın," dedim elim ceketimin iç cebine giderken. Hançeri çıkardım yavaşça. Korku görmedim gözlerinde ancak acı gördüm.

"Sen bu dünyadaki en adi yaratıksın. Hatırla Haris, aldığın canları hatırla. Murat ve Damla'yı hatırla. Onların küçücük bebeklerini nasıl parçalara ayırdığını hatırla. Kerem'i hatırla. Ve daha sayamayacağım birçok can. Masum insanlar, saf canlar..." Ona adım atmaya devam ettim, geri adım atmadı ya da kaçmadı. "Sen ölmeyi bile hak etmiyorsun."

"O elindeki hançer, sadece beni öldürmeyecek. Kalbime sapladığın an, vücuduma dayanılmaz bir acı verecek. Eriyerek yok olacağım. Yani endişelenme, bu hak ettiğim bir ölüm yolu." Kollarını iki yana açtı.

Onu öldürmemi istiyordu.

"Kabul etmem gerek Ezel, çok kurnazca bir plandı. Senden beklenmezdi." Bakışları Karmen'deyken konuşmaya devam etti: "Eğer biraz aklın varsa benim buradan sağ çıkmamam için her şeyi yaparsın. Aksi takdirde dünya üzerinde nefes alan bir canlı bırakmayacağım."

Bakışlarını Karmen'den ayırmaması sınırlarımı bozuyordu. Çünkü onda görmeye alışık olduğum bir bakış değildi bu, Haris gibi bir yaratığın gözlerinde saf sevgi olamazdı.

"Zaten bugün buradan sağ çıkma ihtimalin yok Haris. Sen çoktan öldün." Söylediklerim umurunda değilmiş gibiydi. "Ona bakmayı kes!" dedim dayanamayarak tekrar.

"Karmen, seni senden daha iyi tanıyorum. Benden nefret etmek istiyorsun ancak yapamıyorsun. Ve ben öldüğümde ne kadar inkâr edersen et, yasımı tutacaksın. Bunu yapma, ben senin üzüntüne değmeyecek kadar iğrencim. Benden nefret et, çünkü ölümüm bir son değil. Belki ben ölünce gerçekten nefret edersin benden."

"Bu ne demek?" diye sordu, titreyen sesiyle Karmen.

"Bir yanıma hep seni kullanmak istedi, karanlık tarafım. İnsan olan yanıma ise seni her şeyden çok sevdi." Karmen'e yakınlaşmaya çalıştı. "Dışarıda seni

bekleyen kocaman bir dünya var küçük insan.” Karmen’le arasındaki tek engel bendim.

Bir adım daha attı. Karmen’e yaklaşmayacaktı. Elimdeki hançeri biraz daha sıkı kavradım. “Mutlu ol küçük insan.” Yılanların tekrar hareketlendiğini gördüğümde, Haris’in de harekete geçeceğini anladım.

Hançerden kaçmak için bana saldıracaktı ki, buna müsaade etmedim. Ondan daha hızlı davrandım ve hançeri şiddetle kalbine sapladım.

Her yere kan sıçradı. Yılanlar öldü, gökyüzünde şimşekler çaktı.

Haris yere düşmeden önce, dudakları kulağıma yakınlaştı. “Beni öldürdüğün için kendini öldüreceksin,” dedi zevk dolu bir sesle, acıyla karışık bir kahkaha attı.

Ardından daha fazla dayanamadı. Yere düştü, kahkahaları haykırıslara dönüştü. Bakışları hâlâ Karmen’in üstündeydi.

Karmen’in titreyen ellerinden kaydı beyaz gelin çiçeği, kanın üstüne düştü.

Sesi kesildi Haris’in, gözünden bir damla yaş yavaşça süzüldü. Ve bedeni asit dökülmüş gibi erimeye başladı, geriye kemik bile kalmadı. Tamamen yok oldu.

Karmen bayılacakmış gibi güçsüzce yaslandı omzuma. Kimseden ses çıkmıyordu. Bakışlarım, elimde kanla parlayan hançerdeydi.

Bitmişti.

Kazanmıştım.

11. BÖLÜM: BABASININ OĞLU

Kan vardı ellerimde, tenim gözükmüyordu. Her yer kandı. Kulağım da kime ait olduğunu bilmediğim çığlıklar, acı haykırışlar vardı. Kapkaranlık bir yoldaydım ve koşuyordum. Parlak, beyaz bir çift göze koşuyordum.

Tam karşısında duracağım sırada düşüymüş hissine kapıldım.

Nefes nefese uyandım yine bir kâbusumdan.

“Ezel, geçti,” diyordu Karmen. Her gece aynı kâbusları görüyordum. Kan kokusunu duyuyor ve tadını alıyordum. O parlak gözlere koşuyordum ancak hiçbir zaman ulaşamıyordum. Haftalardır bitmek bilmeyen bir kısır döngünün ortasındaydım.

“Ezel, her gece kâbus görmene dayanamıyorum artık.” Bana uzattığı suyu içtim. Sabahlığını giyinmiş, endişe dolu gözlerle beni seyrediyordu. “Onu öldürmek, ne kadar kabul etmesen de seni çok etkiledi.” İnkâr etmiyordum, hepimizi etkilemişti onun ölümü. Karmen çocukluğunu, karanlık yanını kaybetmişti, ben ise aydınlık tarafımı. Haris giderken hepimizden bir şeyler götürmüştü:

Böyle olmaması gerekiyordu, huzura kavuşmalıydık. İçimdeki karanlık intikam arzusu kurumalıydı. Ama ben hiç de arınmış, bir canavardan kurtulmuş gibi hissetmiyordum. O canavarı tam içimde hissediyordum.

“Gececek güzelim.” Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Ne zaman?” Karmen çok etkilenmişti Haris’in ölümünün ardından ancak çok daha erken atlatmıştı. Beni bir katil olarak da kabul etmişti.

“Bitmesi gerekiyordu, kâbusların ve kötülüklerin. Neden bitmiyor Ezel?”

“Çünkü Haris’in kötülüğün kaynağı olduğuna o kadar çok ikna olduk ki, dünyanın yaradılışının kötülük dolu olduğunu unuttuk. İnsan hamurunda canilik olduğunu unuttuk kızıl kadın. O ölünce geçer sandık tüm kötülükler ancak geçmeyeceğini biliyordum. Sadece kışkandım, seni ondan kışkandım,

geçmişine sahip olmasını kuskandım. Sadece intikam almak istedim, intikamlarını alırsam içim soğur sandım.” Nefesimi verdim derince. “Yanlış anlaşılmasın, onu öldürdüğüm için pişman değilim. Yine olsa yine defalarca öldürürüm. Sadece ölümünün huzur getireceğini sandığım için pişmanım. Bir insan olarak bu kadar canı bir düşünceye sahip olduğum için pişmanım.”

Yüzüme gitti minik, kibar elleri. “Böyle düşünmekte çok haklıydık. Sen canı değilsin, sen sadece insansın.” Uzandı öptü çenemi. “Belki bana böyle sıkıca sarılırsan kâbus görmezsin kocacığım.” Gülümsedim.

“Buna eminim karıcığım.” Kıkırdadı keyifle, başını göğsüme gömdü.

Katil olmamın bir önemi yoktu, Karmen kollarımdaydı ve hiçbir şey ona zarar vermezdi. Önemi olan tek şey buydu.

Başımda dayanılmaz bir ağrı vardı. Ofisteydim, yeni bir sekreter arıyordum. O günden sonra Leyla kafayı sıyırma noktasına gelmişti.

O gün Haris ölmüş ve herkes hiçbir şey olmamış gibi kendilerine gelmişlerdi. Hissetmemişlerdi bile. O gece Barbaros Özekli bir kalp krizi daha geçirmişti. Karmen’in ısrarlarına dayanamayıp emekliliğe ayrılmıştı. Tabii Karmen’den şirketin başına geçmesi için söz aldıktan sonra olmuştu bu.

Karmen hem üniversite okumak için hazırlanıyor hem de her gün şirkete gidiyordu. Yoğun olmasını seviyordum, çok düşünmüyordu. Karmen, Haris’in ölümünü benden çok daha kolay atlatmıştı.

Kendime kahve yapmak için kalktığım sırada kapı çaldı. Uzun süredir hasta kabul etmiyordum. Kapıyı açtım, Leyla gelmişti. Her zamankinden daha solgun görünüyordu. Onu gördüğüme şaşırمامıştım, yanıt aradığını biliyordum.

“Ben kafayı yiyeceğim Ezel Bey,” dedi ve içeri girdi. Onunla düğünden sonra konuşmuş ve her şeyi anlatmıştım, o inanmak istememiş ve kaçmıştı.

“O düğünde gerçekten birini öldürmediniz!”

“Bir şey içmek ister misin?”

“Ezel Bey!”

“Evet Leyla, öldürdüm.”

“Aklım almıyor.” Algılayamaması çok normaldi. Ben de aylar boyunca gözümün önünde olan şeyleri görmemezlikten gelmiştim, sırf aklıma ters düştüğü için.

“Kendine zaman tanı.”

“Bunu nasıl bu kadar rahat karşılayabiliyorsunuz?”

“Rahat mıyım sence? Neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin yok.”
Yüzünü ovuşturdu. “Eğer istersen işine devam edebilirsin. Söz veriyorum, bir daha kötü bir şey yaşanmayacak. Tabii beni şu an bir katil olarak gördüğün için ne kadar inanırsın bilmiyorum. Seçim senin.”

“Ben yardım istemeye geldim,” dedi çaresiz sesiyle. “Haftalardır kendimde değilim, benim psikolojik bir desteğe ihtiyacım var. Hiç kimseye gidemiyorum, kime anlatsam beni hasta sanır. Sadece siz varsınız, bana yardım edin,” dedi gözünden akan birkaç damla yaşla.

“Sana yardım etmek için elimden geleni yaparım Leyla.”

“Ege ellerini yıka hadi, masaya otur artık,” diye söyleniyordu Buse.

Buse ve Eren evlenmişlerdi. Küçük bir nikâhla evlenmişlerdi, bir hafta kadar önce. Buse ve Ege arasında değişik bir bağ vardı, Buse anne olmak istemişti erkenden. Ege’yi bizden önce evlat edinmişlerdi, tabii önce bize sorarak.

“Sen de Ege’yle ellerini yıka ufaklık,” dedi Melih, Beste’yle uğraşırken.

“Çok komikmiş Melih abiciğim.”

“O abiciğini alı-” diye söylendi Melih.

“Pardon bir şey mi dediğin Melih abi duyamadım?”

“Yok abisi bir şey, otur da yemeğini ye. Adamı zıvanadan çıkarma.”

“Uğraşma baldızımla,” dedi Eren, salatayı masaya bırakarak. Melih biraz daha söylendi ancak dinlemedim çünkü o sırada görüş açıma Karmen düştü.

Buse’yi masayı hazırlamasında yardım ediyordu. Tüm gün yorulmuştu zaten, kendini daha çok yormasını istemiyordum. Beyaz dar İspanyol paça bir pantolon ve takımı olan şık beyaz bir ceket giyinmişti. İş kadını olmak ona inanılmaz yakışmıştı.

“Tüm gün yoruldu zaten, otur artık,” dedim Karmen’in elindeki tabakları alarak.

“Hanımcılıkta zirvesin,” dedi Melih de masaya geçerek.

“Hanımcılık değil, sevmek,” dedi Beste sözü ağzımda alarak. “Tabii sen hiç bu kadar ince düşünen bir adam olamayacağın için asla anlayamayacaksın,” dedi ve Melih’in karşısına oturdu. Melih cevap vermedi, bakiştılar bir süre.

Buse ikisinin bakışmasına kızgınlıkla baktı. Bir elini beline koyup, eğildi masaya doğru. "Hey!" Beste sıçrarken Melih daha sakince Buse'ye döndü. "Kardeşime şu çapkın bakışlarını atmayı kes, oyarım o gözlerini."

"Çocuklarla ilgilenmiyorum yengeciğim." Beste renk değiştirmişti neredeyse.

Karmen için sandalyeyi çektim, ardından yanına oturdum. Kulağına eğildim. "Şu seksi iş kadını takımın beni çıldırttı."

"Ezel!" dedi dudaklarını birbirine utançla bastırarak. Utandığında badem şeklindeki gözlerini daha sık kırıştıyordu, çıkık elmacık kemiklerine tatlı bir renk geliyordu.

"O göğüs dekoltesini de yatakta tartışmak istiyorum," dedim kısık sesle. Evden çıkarken bu kadar kışkırtıcı olduğunu fark etmemiştim.

"Ben senin giyindiğin takımların seni ne kadar çekici gösterdiğine karışıyor muyum?" diye homurdandı.

"Öyle mi? Çekici mi oluyormuşum takım giyinince?"

"Evet!"

"Ne kadar çekici oluyorum? Mesela ben seni böyle gördüğümde, yatağıma za gidip ellerimle çıkarmak istiyorum bu gereksiz parçaları." Bir elim bacağına yavaşça geziniyordu, kulağına fısıldıyordum. Nefesini tutmuştu. "Sen de aynı şeyleri istiyor musun?" Elim tam iç bacağına gittiğinde nefesini verdi.

"İstiyorum!" Sesi kesinlikle fısıltı gibi çıkmamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Buse yemekleri servis ederken.

"Şey, Ezel şey dedi." Panik olmuştu, yanakları biraz daha kızarmıştı. Gülerek öptüm al yanağını.

"Pasta ister misin dedim de eve geçerken pasta alacağız," dedim eğlenerek.

"Yasema gelmiyor mu?" Bunu soran kişi Ege'ydi. Yasema'ya asla abla demiyordu.

"Gelmeyebilir bebeğim," dedi Eren, Ege'nin saçlarını okşayarak.

"Ben onu çok özledim, arayıp tekrar çağırırsanız olmaz mı?" diye sordu çekingence.

"Ararım tabii ama önce tabağını bitirirsen." Yasema son zamanlarda kendini işine kaptırmıştı, gece gündüz çalışıyordu. Sanırım hepimiz geçmişten kaçmak için uğraşlar bulmayı başaramıştık.

Hava güzeldi bu akşam, içkilere ve sohbeta bahçede devam etmeye karar verdik. Gözlerim Buse ve Beste'yle keyifle bir şeyler konuşan Karmen'deydi. Mutluydu, her şey çok normaldi artık onun için. Normal bir insan gibi yaşıyordu.

"Şuraya bak, ne kadar da tuhaf," diye mırıldandı Eren. İkimiz bahçenin bir ucunda sigara içiyorduk. Elimdeki kadehten bir yudum aldım. "Sanki hiç yaşanmamış gibi, her şey bir kâbustu sanki ve biz uyandık." Ben o kâbustan uyanamıyordum.

"Her şey yoluna girdi ama sanki yanlış bir şeyler var," dedim sigaramdan derin bir nefes çekerek.

"Yaşadıklarımız normal değildi, belki de henüz atlatamadın ve bil ki bu çok doğal."

"Hayır, daha değişik bir şey bu. İçimde galibiyet duygusu yok, sanki o yine bir şekilde beni yenmiş gibi."

"Yendi belki de değiştirdi seni. Katil olmana neden oldu."

"Haris bir şekilde hep son gülen oluyor."

"Hayır, o yok oldu. Artık sadece sen güleceksin, mutlu olacağız," dedi Eren umut dolu bir sesle. "Sen de kendine gel artık, yeni bir sayfa aç artık. İstedığın her şeye sahipsin." Eren haklıydı, istediğim her şeye sahiptim. Artık mutlu olmam gereken yerdeydim, artık karanlık yoktu.

"Evet, mutlu olacağız," dedim ancak kulağımda o yaratığın son sözleri yankılandı: 'Beni öldürdüğün için kendini öldüreceksin.' Tenim ürperirken, yutkundum. Bana dikkatle bakan Karmen'i fark ettiğimde zorla bir gülümseme yerleştim dudaklarıma.

"Leyla'yla konuştun mu? İyi mi psikolojisi?" Kadehteki son yudumu içtim.

"İyi değil, benden korktuğunu hissediyorum ama yine de yanımda durmak istiyor. Onun yerinde başka biri olsa, arkasına bakmadan kaçardı ancak o sanki durumu çözmeye çalışıyor gibi."

"Güçlü bir kıza benziyor, hepimiz gibi o da atlatacak." Hiçbirimiz atlata-mamıştık.

Konuşmamızı kesen şey Yasema'nın bahçeye girişi olmuştu. Yüzünde yor-gun bir ifade vardı fakat iyi görünüyordu. Herkesle selamlaştıktan sonra Ege'yi kucağına alıp armut koltuklardan birine oturmuştu.

Karmen'in yanına oturdum. Üstündeki battaniyenin içine beni de aldı. İçim sıcacık olurken, kolumu beline attım o da kafasını göğsüme yasladı. Derin bir nefes aldım.

“Çalışmaların nasıl gidiyor?” diye sordum Yasema’nın yorgun yüzüne bakarak.

“Güzel, çok uğraşıyorum. Bu sezona damgasını vuracak kreasyona hazır olun,” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Ona ne şüphe, heyecanla bekliyorum,” dedi Beste yerinden doğrularak. Yasema’nın bakışları Karmen’in üstünde gezindi.

“Bir elbise var, bu zamana kadar en çok uğraştığım parça. Aylardır yavaş yavaş zaman ayırmaya çalışıyorum ve onu da bu defileye çıkaracağım. O elbiseyi çizerken aklıma hep sen geliyorsun Karmen. Bilmiyorum sanki sana özel hazırlıyor gibiyim, içinde kimseyi düşünemiyorum. Defilede mankenlik yapabilir misin? Sadece o elbise için.” Karmen şaşkınlıkla doğruldu yerinden.

“Elbise kırmızı mı?” diye sordum Yasema’ya. Kafasını olumlu anlamda salladı.

“Ben anlamam ki o işlerden. Çok nazıksın ama yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Hemen karar verme, düşünmek için uzun bir zamanın var. Daha uzun bir süre var defile için.”

“Çok dekoltesi varsa hemen geri çek teklifini,” dedim yarı ciddi bir tavırla. Karmen omzuma vurdu.

“Ne ara bu kadar kalın kafalı oldu bu adam, bilen var mı?” diye sordu ciddi ciddi Yasema diğerlerine.

“Şimdi elbise kırmızı diyorsun, e zaten Karmen’e çuval giydirdsen yakışacak. O kadar insanın içinde bir de dekolteyle mi olacak? Yok, geri kafalı bir adamım ben. Olmaz.”

“Ezel!” dedi Karmen hayretle.

“Yok güzelim, kalbim dayanmaz benim.”

“Bunu duymamış sayıyorum,” dedi Yasema sinirle nefesini verirken. “Sen bu kadar kıt bir adam olmuş olamazsın.” Konu Karmen olduğunda çok daha kıt olabiliyordum.

“Neden böyle yapıyorsun ki? Sanki normalde kıyafetlerime karışıyorsun?” Karışmıyorum, asla da karışmazdım. Karşımda kendi kararlarını verebilecek, zeki ve özgür bir kadın vardı. Her kadın öyleydi zaten: İsteddiği yerde dilediğini giyebilirdi. Ancak güzelliğini kıskanıyordum, ne kadar güzel olduğunu bilmiyordu ki Karmen.

“Tabii bastı ya nikâhı, gelir şimdi kısıtlamalar,” diye güldü Melih. Yerde duran boş su şişesini Melih’e fırlattım, haince gülerek havada yakaladı.

“Geçen de Buse’yi dolduruyor bana karşı, oğlum senin bizle sıkıntın ne?” dedi Eren, yanındaki Buse’ye sarılarak.

"Kıskanıyordur Eren abi," dedi Beste, Melih'in yüzüne bakmadan.

"Ne kıskanacağım be, onlar beni kıskansınlar. Bekârlık sultanlıktır, ne o öyle ömrünün sonuna kadar aynı kişiyle." Melih'in sözlerinden sonra Beste'ye dikkat ettim. Yutkundu, bakışlarını yere eğdi, elini kolunu nereye koyacağını bilemedi.

"Çok haklısın, kim ister ki!" diye cevap verdi bakışlarını yerden kaldırarak.

"Ne bu böyle ergen ergen laf sokmalar, çaktırmadan birbirinize yürümler, kaç yaşınıza geldiniz," dedi Yasema daha fazla dayanamamış gibi. Melih ve Beste aynı hızla kafalarını Yasema'ya çevirdiler.

Beste konuşacaktı ki Buse atıldı. "Yok öyle bir şey, abi kardeş gibi onlar, değil mi Beste?" Buse, Melih'i seviyordu ancak zamanında az çapkınlığına şahit olmamıştık. Melih, kadınlar konusunda asla güven vermezdi, her kadına yürürdü ve hatta daha önce defalarca aldattığı kadınlar olmuştu.

"T-tabii ki de öyle," dedi Beste yerinden kalkarak. "Ben Ege'ye süt hazırlıyım, uyku saatine az kaldı," dedi ve koşar adımlarla içeri girdi.

Çok geçmeden Melih de ayağa kalktı ama o nereye gideceğini söylemedi, Beste'nin peşinden gittiğini hepimiz biliyorduk.

"Neden böyle yapıyorsun Buse?" diye sordu üzgünce Karmen'im.

"Nasıl yapıyorum?"

"Birbirine bir şeyler hissettikleri ortada, ancak siz ikiniz sürekli bastırıyorsunuz onları," dedim parmağımla Eren'i ve Buse'yi işaret ederek.

"Yok öyle bir şey," dedi Eren.

"Hadi ama birbirlerine bakışlarını görmüyor olamazsınız. Beste 'abi' derken sanki 'aşkımla' diyor." Sözlerimin ardından Karmen'ime biraz daha sarıldım, üşümüştü.

"Böyle bir şey mümkün olamaz. Allah aşkına Melih'i tanımıyor musunuz siz?" Buse'nin sesi öfkeliydi, aynı şekilde hareketleri de öyle. "Aynı anda kaç kadını idare ettiğini takip edemediğim zamanlar oluyor. O asla düzgün bir ilişki yapamaz ve ben kardeşimin üzülmesine göz yumamam."

"Hata yapıyorsun." Yasema konuşuyordu ancak bakışları yerdeydi. Bir kolunun altına Ege'yi almış, sıkıca sarmıştı. "Beste de hata yapıyor, benim yaptığım hatayı." Dolan gözlerini kaldırdı yavaşça, Buse'ye baktı. "Birbirlerini seviyorlar, sadece itiraf edecek cesarete sahip değiller şu anlık. Dünya çok boş, hayat çok kısa. Birbirlerini kaybetmeden kavuşmaları lazım, yaşam bizim kibrimizi bekleyecek kadar uzun değil." Mavi gözlerinde pişmanlık vardı, özlem vardı, acı olan çok şey vardı.

“Bu doğru kişiyle de ilgili,” dedi Eren, aynı tutumuna devam ederek.

“Doğru kişi diye bir şey yok Eren, tamamen saçmalık bu. Aşk var, tutulma var, kör olmak var ama doğru kişi yok. Kerem asla doğru kişi olamazdı benim için, çok çapkındı, kalbimi kıracağına emindim. Doğru kişi Ezel’di. Ama kalp doğruya ya da yanlışına bakmaz.” Zorlukla derin bir nefes aldı. “Diyeceğim o ki, onları rahat bırakın.”

“Ben de âşık oldum sanırım Yasema,” dedi Ege bilmişçe. “Biliyorum doğru kişi değil ama onu çok seviyorum.” Ege’nin sözleri hepimizde şaşkınlık yaratırken dayanamayıp gülmüştük. Çok içli içli söylemişti. Melih’le Beste geri döndüler. Beste elindeki sütü Ege’ye verip yerine geçti.

“Kim bu şanslı kişi?” dedi Eren heyecanla. Ege utangaç bir şekilde Yasema’ya baktı yandan bir şekilde. Yasema’yı şanslı kişi. “Okuldan mı?”

“Yoksa yan komşunun kızı mı?” diye sordu Buse heyecanla. Ege yüzünü buruşturdu.

“Yok, o değil. Şu an söylemek için hazır hissetmiyorum. Uykum geldi hem, beni uyutur musun Yasema?”

“Tabii yakışıklım, hadi eve girelim.” Ayaklandılar, Ege hepimizi teker teker öptü. Yasema’nın yanına giderken göz kırptım, o da utançla önüne döndü.

Karmen’le biraz fazla eğleniyorduk. “Ya gerçekten Yasema’ya âşıkça ve unutamazsa?” diye sordu endişeyle.

“Bu anneye âşık olmak gibi bir şey, onun hayran olacağı bir annesi olmadı. O da şimdi bir şekilde bu boşluğu dolduruyor,” dedim saçlarını okşarken. Bakışları takıldı yine bir yerlere, donuklaştı kızıkları.

“Onu anlıyorum.” Karmen’in de bir çocukluk aşkı vardı. Ellerimde kanı vardı çocukluk aşkının.

“Diyorum ben size bu çocuk bana benziyor bak nasıl da odaya götürdü kızı,” diye keyifle birasını yudumladı Melih. “Daha bu yaşta böyleyse onunla çok eğleneceğiz.”

“Uzak dur oğlumdan,” dedi Buse yine kendisine engel olmayarak.

“Sen de taktın bana he! Bir kardeşimden uzak dur bir oğlumdan uzak dur. Yemeyeceğim hiçbirini merak etme.”

Karmen’in gözleri kapanıyordu, çok yorulmuştu bugün. “Biz gidelim artık, geç oldu,” dedim ayağa kalkıp, Karmen’in kalkmasına da yardımcı olurken.

Eve geçmemiz çok uzun sürmedi ama Karmen bir ara arabada uyuyakalmıştı. Eve geldiğimizde ise uykusu açılmış gibiydi. İkimize melisa çayı yaptım, birlikte mutfak masasında oturduk. Sigara dumanımın onu rahatsız etmemesi için balkonun kapısını açtım.

Çayını yudumlarken düşünceli görünüyordu.

“Çalışmak sana nasıl hissettiriyor?”

“Çok iyi, yorucu ama sevdim. O kadar yıl evde nasıl oturmuşum diyorum.” Aramızda yine bir sessizlik oluştu

“Sen nasılsın peki Ezel?” diye sordu kafasını omzuna doğru eğerek.

“Mutluyum, hayatımda hiç olmadığım kadar. Sevdiğim kadınla huzurlu bir hayat yaşıyorum, bu her şeye değer.”

“Peki kâbusların? Sürekli dalıp gitmelerin?”

“Yaşadıklarımız kolay değildi sevgilim, ancak atlatıyoruz.” Uzandım yanığı okşadım. “Evlenmişiz. Senle mutfağımızda oturmuş, karşılıklı çay içiyoruz. Bu her şeye değer Karmen, seninle yaşadığım küçücük gibi görünen bir an bile beni dünyanın en şanslı adamı yapıyor.” Güzel yüzünde baş döndürücü bir gülümseme oluştu.

“Benim hem doğru kişim hem de âşık olduğum kişi sensin. Çok şanslıyım bence,” dedi, bilmiş bilmiş gülerek.

Doğru kişi miydim? Neden öyle hissetmiyordum? Bir katil olduğum için mi onu üzeceğimi düşünüyordum? Hayır, ben asla onu üzemedim ki. Belki de geçmişte o kadar acı yaşanmıştı ki artık tamamen mutlu olacağımıza inanmakta zorlanıyordum.

Sigaramı söndürdüm, narin elini tuttum. “Bugün takım elbiseler hakkında ne söylüyorduk?” dedim çapkınca. Elimi tuttu ve ayağa kalktı, kendime çektim. Kucağıma oturdu. Elim ceketinin düğmelerine gitti.

Boynuna öpücükler bıraktım, kokusunu derince soludum. Dayanamayıp kucağımda Karmen’le ayağa kalktım.

“Hadi odamıza çıkalım da bana bugün anlattıklarının devamını anlat.” Bacaklarını belime, kollarını boynuma sardı. Dudağını ısırarak kalbimi biraz daha hızlandırdı.

“Odaya kadar beklememize gerek yok,” dedi o kışkırtıcı sesiyle. Bu bardağı taşıran son damla olmuştu, onu masanın üstüne bıraktım. Dudaklarına yapıştım sertçe, ellerim de boş durmuyor ve hızla üzerindeki kıyafetleri çıkartıyordum. Onun da elleri gömleğimin düğmelerini açıyordu.

Durakladım ona olan aşkın verdiği dayanılmaz çekimiyle. “Karmen Asral, seni bu evrendeki her şeyden çok seviyorum.”

Yorgun ve uykusuzdum ama içimde heyecan vardı. Tüm gün işteydim ve akşam olmak bilmemişti. İki saat uyuduğumdan bile emin değildim ve başım ağrıyordu. Vücudumda tatlı bir yorgunluk vardı, sürekli bu şekilde yorgun gezibilirdim hiç sıkıntı yoktu.

Kapım tıklatıldı ardından Leyla girdi odaya, işe devam ediyordu.

“Kaç hasta kaldı? Bugün bir bitmedi.” Kahve bardağını önüme bıraktı.

“Bir tane, o da yarım saat sonra gelecek.”

“Sen de kahveni al, karşıma geç biraz konuşalım.” Kafasını usulca salladı ve çok geçmeden kahvesini alıp karşıma geçti. O olaydan beri karşımda hep gergindi, eskisi gibi konuşkan da değildi. Sadece iş için konuşuyor ve olabildiğince az duruyordu yanımda.

“Benden korkuyor musun?” diye sordum açıkça. Dikleşti yerinde, ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

“Bilmiyorum, sizden mi yoksa olanlardan mı korkuyorum bilmiyorum ama içimde size karşı saçma bir güven var. Sizi o hâlde gördüğüm hâlde bana asla zarar vermeyeceğinize inanıyorum. Bu beni aptal mı yapar?”

“Sana asla zarar vermem Leyla, kimseye zarar vermem. O canavar, hayal bile edemeyeceğin kadar kötüydü, yok olması gerekiyordu.”

“Her şey bir kâbus gibi geliyor. O günü hatırlıyorum ve kafayı sıyracakmış gibi hissediyorum.” O konuştuğu sırada odamın kapısı açıldı.

Karmen'im gelmişti. Bakışları Leyla'nın üzerinde gezindi memnuniyetsizce, ardından bana döndü. Ayağa kalktım ona doğru yaklaşırken.

“Geleceğini söylememiştin sevgilim.”

“Eve birlikte geçelim dedim.” O da bana yaklaştı, dudaklarıma bir öpücük bıraktı.

Leyla oturduğu yerden kalktı. “Bir şey içmek ister misiniz Karmen Hanım?”

“Yok, teşekkür ederim,” dedi kibarca ancak memnuniyetsizce. Leyla'nın oturmaya devam edeceğini fark edince değiştirdi fikrini. “Ya da zahmet olmazsa orta şekerli bir kahve alabilir miyim?”

“Tabii,” dedi ve kalktı Leyla. Odada yalnız kaldığımızda gözlerini kısarak bana baktı.

“Ne bu böyle? Karşılıklı kahve içmeler?” Tamam, bu beklemediğim kadar kıskanç bir tavırdı.

“Haklısın nasıl çalışanımla karşılıklı oturup kahve içerim? Ne ahlaksız adamım ben böyle!” Yanmayan şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu.

Üzerindeki ince ceketi çıkardı. Beyaz ama kırmızı çiçekleri olan kısa bir elbise giyinmişti. Saçlarını yarım atkuyruğu yapmıştı, dudaklarına parlaticı sürmüştü. Güzelliğine iç çekerek yanına oturdum.

“Hava bu kadar ince giyinilecek kadar sıcak değil.”

“Yok sıcak,” dedi ters ters.

“Güzelim, asma suratını.”

“Kim asıyor suratını? Ben asmıyorum,” diyordu ancak yüzüme bile bakmıyordu.

“Ne yapacağız senin bu kıskançlığını?”

“Kıskanç falan değilim ben! Sana bu kızdan hazzetmediğimi söylüyorum sen de oturmuş karşılıklı kahve içiyorsun.”

“Tamam da güzelim kızın hiçbir yanlışı olmadı. Hem benim yüzümden bir travma atlattı. Rica ederim böyle yapma.”

“Bir şey yapmıyorum ben. Akşam yemeğe de çıkar istersen sakinleştirmek için.” Yorgunca arkama yaslandım. Kollarını göğsünün altında birleştirdi küskünce.

“Kıskançlığın çok şirin, farkında mısın?” Gülecek gibi oldu, tuttu kendini ama ben dudaklarındaki o güzel kıvrımı gördüm. “Kıskandığında çok seksi olduğunu söylemiş miydim?” Kolumu beline sardığımda artık kendini tutmadı, kollarını çözdü ve gülümsedi.

“Daha çok işin var mı?”

“Bir hastam kaldı, ondan sonra özgürüm. Beklemek ister misin?”

“Yok eve geçeyim ben, yemek falan hazırlarım. Sen de kendini affettirmek için gelirken çikolatalı pasta alabilirsin.” Ayağa kalktı, dudağıma küçük bir öpücük bırakma niyetindeydi. Ancak onu yine kucağıma çektim. Dudaklarını uzun uzun öptüm.

En sonunda eteğini düzelterek kalktı. “Yeter, gidiyorum artık.” Hem gülüyor hem de uzaklaşıyordu benden.

“Kalırsan cazibeme dayanamayacağını bildiğinden, değil mi?”

“Egonu yesinler.”

“Yesene.” Durdu, kafasını yana yatırdı ve tatlı tatlı güldü.

“Görüşürüz aşkım.”

“Görüşürüz güzelim.”

Son hastam da çıkmıştı, telefonumu ve arabamın anahtarını alıp odadan çıktım. Leyla masada, kâğıtlara gömülmüştü.

“Daha burada mısınız?”

“Evet, müsaade ederseniz biraz daha duracağım.”

“Peki çok yorma kendini, iyi akşamlar.”

“İyi akşamlar Ezel Bey.” Dışarı çıktım, arabama bindim. Telefonuma bir çağrı düştü, babamdı. Şaşkınlıkla duraksadım bir süre ancak çok geçmeden açtım.

“Ezel,” dedi yorgun sesiyle.

“Efendim?”

“Eve gelebilir misin?” Sesi, kötüydü.

“Acelesi var mı? Geç oldu.” Neyin nazını yaptığımı bilmiyordum, sanırım yine canımı yakmasından çekiniyordum.

“Var Ezel.”

“İyi misin?” Ancak cevap alamadım, telefon kapandı. Arabayı çalıştırdım, Karmen’i aradım.

“Güzelim.” Sesi arabada yankılandı.

“Efendim?”

“Ben biraz gecikeceğim, istersen yemek için beni bekleme.”

“Neden ki?” dedi üzgün sesiyle.

“Babam eve çağırdı, konuşmak istiyormuş.”

“Tamam o zaman, çok geç kalma.”

“Kalmam kalmam.”

“Pastayı saat kaç olursa olsun istiyorum, haberin olsun.”

“Emrin olur güzellik.”

Babama gitmeden önce bir pastaneden çikolatalı pasta aldım. Çok geçmeden eve varmışım.

Yine buradaydım. Arabadan indim, nefes alarak kafamı gökyüzüne kaldırdım. Bu eve gelmek benim için hep zor olacaktı. Hava kararalı çok olmuştu, gündüzleri sıcak olsa da şu an fazlasıyla soğuktu.

Merdivenleri çıktım, zile bastım. Çok geçmeden açtı babam kapıyı, yüzüme bile bakmadan geri içeri döndü. Sıkıntıyla verdim nefesimi, onu takip ettim. Çalışma odasına geçti, yılanmış eski deri koltuğuna oturdu.

Bu odaya girmeyeli yıllar olmuştu. Ablamla hep çekinirdik babamın çalışma odasından, genelde kilitli tutardı. Odayı yıllar sonra inceledim, o zaman kocaman gelen kitaplıklar, dolaplar ve tablolar artık eskisi gibi değillerdi. Eskisi gibi görkemli ve erişilmez değildi.

Babamın karşısındaki kahverengi deri koltuğa oturdum. Masada yarılanmış bir rakı şişesi vardı, tam önünde sek bir bardak vardı, benim içinde boş bir bardak vardı.

“Seninle hiç karşılıklı içmediğimizi fark ettim,” dedi yaşlanmış sesiyle. Babamın yüzüne dikkatle baktım. Üzerindeki çökmürlük iyice artmıştı. Gözleri daha da çökmüş, kırışıklıkları artmış, her zaman dik duran vücudu kamburlaşmıştı.

“Biz senle böyle şeyler yapmayız, biz senle gerçek bir baba oğul değiliz.” Yutkundum. “Beni buraya bunun için mi çağırdın?” Güldü.

“Hep fevri bir çocuktun. Zekisin ama sabırsızsın.” Sabırsız değildim, bunu asla kabul etmezdim. Sabırsız bir insan olsaydım şu an çok daha farklı bir hayat yaşıyor olurdum.

“Çocuk değilim.” Babam, farklıydı bugün. Her zamankinden çok daha farklıydı, çözemiyordum. Onu hiçbir zaman çözemezdim zaten ama bugün başkaydı.

“Biliyorum,” dedi ve önümde duran bardağa rakı doldurdu. Kadehini kaldırdı tokuşturmak için, kaldırdım bende. İçmeden önce iki kez masaya vurdu kadehi. Biri ablam biri annem içindi.

Büyük iki yudum aldım ve geri masaya bıraktım. Babamın çökmüş yüzünü biraz daha inceledim, içimde bir şeyler koparken. O da beni uzun uzun inceledi.

“Baba, neyin var?”

“Hiçbir şeyim yok, sorun da burada evlat. Bu hayatta hiçbir şeyim yok.” Ben vardım baba.

“Sen nasılsın Ezel?”

“İyiyim, çok iyiyim. Hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar mutluyum.” Gözlerinde derin bir hüznün vardı. “Karmen’le mutluyum, yaşadığımı hissediyorum.”

“Ben de annenle evlendiğimde böyle bakıyordum, ıslık ıslık gözlerim hep,” dedi hasretle, özlemine artık dayanamıyormuş gibi. Masanın üstünde duran eski fotoğrafa uzun uzun baktı. Babamla annem oturuyorlardı, ablam yanlarında ayaktaydı, ben de annemin kucağındaydım. Herkes gülümsüyordu. Babamın güldüğünü sadece fotoğraflarda görmüştüm zaten. “Önce hayatımın aşkını kaybettim, sonra evladımı, şimdi de çok daha ağırla sınanıyorum.”

“Çok daha ağırlı ne baba?” Geçıştirmek ister gibi ayağa kalktı, odada duran pikaba gitti ve eski plağı taktı.

“Annen çok severdi bu şarkıyı.” Sema Mortiz hasret çalıyordu. Rahatlatıcı eski melodiler odaya dökülürken yine karşıma geçti. “Karmen’den ayrılmaktan korkuyor musun?”

“Hayatta hiçbir şeyden bu kadar korkmadım. Ölmekten korkmuyorum ama olur da ona doyamadan ölürüm diye çok korkuyorum.” Babam sek kadehi dikti kafasına, yeniledi. “Ailem olsun istiyorum, çocuklarım olsun ve Karmen’le yaşlanayım istiyorum.”

Benim de boşalan kadehimi doldurdu. Babamla ilk defa bu şekilde sohbet ediyordum. Çok tuhaftı ama çok da güzel. Kızgındım ona, bizi birbirimize bu kadar yabancı ettiği içindi kızgınlığım.

“Ablanı ilk kucağıma aldığım zaman, çok güçlü hissettim. İlk göz ağırımdı, ona hayatı öğretecektim. Sonra ikinci göz ağırım doğdu. Oğlumla paylaşacağım çok şey vardı.” Gözleri doldu babamın.

Hatırlıyordum, ablamın cenazesinde ağladığını hatırlıyordum. Hıçkırarak ağlamıştı, bir baba nasıl acılı ağlarsa öyle ağlamıştı. Bin kez ölmüştü ablamla.

“Özür dilerim, seni ailenden mahrum ettiğim için özür dilerim.” Annem ve ablamın ölümü için kendini mi suçluyordu?

“Senin tek suçun babam olmayı bırakmandı.”

“Beni affedebilecek misin oğlum?” Ben babamı en son ablamın cenazesinde bu kadar çaresiz görmüştüm. Bu başka bir şeydi, bir cenaze hüznünden bile daha ağırdı.

Babamın yüzündeki acı nefesimi kesti. Dayanamadım, ona ne kadar kızgın ve kırgın olsam da dayanamadım.

“Seni affediyorum baba.” Gülümsedi, babam ilk defa bana gülümsedi gerçekten. Çok hüzünlü bir gülüştü.

“Teşekkür ederim oğlum.” Babam şişenin sonunu bana ve kendisine paylaştırdı.

“Peki neden yıllar sonra, bugün istiyorsun seni affetmemi?”

“Çünkü ikimiz de yolun sonuna geldik.” Son kadehimi de bitirdim, babam da bitirdi. Eli çekmecesine gitti, bir şey aldı ancak görmedim. Sakin ve yavaşça ayağa kalktı.

Elindeki şeyi bana doğrulttu.

O kadar şoka girdim ki onun bir silah olduğunu fark etmem vakit aldı.

Ne olduğunu anlayamadan ayağa kalktım. “Baba!” Silahı tutan elleri titriyordu. “Baba ne yapıyorsun sen? İyi misin? İndir şu silahı.”

Elleri titremeye devam etti ama o indirmedi. “Baba benim Ezel, oğlum.” Yaşlı gözlerinden damlalar aktı. Ben Kenan Asral’ı hayatımda ilk defa böyle gördüm.

“Ben daha senin sigara içip kendine kıymana kıyamıyorum, canına nasıl kıyacağım? Tanrım, beni neyle sınıyorsun?” Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sesinde çaresizlik hüküm sürmüştü. Acı ve çaresizlik, başka hiçbir şey yoktu.

“Baba,” dedim çaresizce. Ne yapacağımı bilmiyordum.

“Affet tanrım, bu kötülüğü bitiremediğim için beni affet.” Silahı çenesine dayaması, ateş etmesi sadece saniyeler içinde gerçekleşti.

Yüzüme kan sıçramıştı.

“Baba.”

Bedeni yere düşmeden önce tuttum onu, kafası dağılmıştı ama koyu gözleri açıktı.

“Baba.”

Dizlerim daha fazla tutmadı, yere düştüm dizlerimin üstüne ama onu bırakmadım. Hayatımda ilk defa sarıldım babama.

“Baba.”

Sıkıca sarıldım.

Bir kez daha sayıkladım. “Baba.”

“Baba!”

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

12. BÖLÜM: HİS

Hissedemiyordum hiçbir şey. Sanki gerçekten görmüyor, gerçekten konuşmuyordum. Her şey çok sanaldı. Dudaklarım oynuyor, sesim çıkıyor ancak beynim olanlardan bihaberdi. Gözlerim bakıyor ama görmüyordu.

Son birkaç saat içinde ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Polis gelmişti, babam morga gitmişti. İfade vermiştim. Ancak ne söylediğimi bilmiyordum. Eve gelmiştim ve eve nasıl geldiğimi de hatırlamıyordum.

Kendime geldiğimde, elimde pasta kutusunun olduğu poşetle evimin salonunda dikiliyordum. Karmen'in gözlerine bakıyordum.

"Ezel, ne oldu?" Saatler sonra ilk defa umursadığım bir şey duydum, onun titrek sesi. Yutkundum, elimdeki pasta poşeti yere düştü.

"B-babam." Ellerimdeki kana korkuyla baktı. Konuşamadım daha fazla. O da sormadı, geldi ve sıkıca sarıldı titreyen bedenime.

Okşadı saçlarımı, vücudum biraz da olsa yumuşadı. Yanağımı öptü, uzaklaştığında kızıl dudaklarında kırmızı bir sıvı vardı. Yüzümden kan bulaşmıştı, dudaklarına. Ellerime baktım, her yerim kandı.

"Ezel, bu senin kanın değil. Değil mi?"

"B-beni öldürmeye çalıştı." Gözleri korkuyla irileşti, endişeyle kırıştırdı gözlerini. "Sonra intihar etti." Daha fazla konuşamadım. Olanları yüksek sesle söylediğimde bilincim yavaşça idrak etmeye başladı.

Dizlerim üstüne çöktüm güçsüzce. Donuk ifadem bozuldu, gözlerimden yaşlar döküldü. Ağladım, nefessizce, hıçkırarak.

Karmen de yanıma çöktü. Beni kendine çekti, başımı göğsüne yasladı. Onun kokusu bu sefer beni sakinleştiremiyordu. Sevdığım kadının kollarında dakikalarca titredim, ağladım, kendimi bulmaya çalıştım.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum, zaman kavramını çoktan yitirmiştim. Beni kaldırdı, elimden tuttu ve banyoya götürdü. O narin elleriyle soydu üstümü.

“Kendim duş alabilirim.” Tuttu çenemi, bana ilk defa bu kadar narin dokundu. Sanki kırılmamdan korkar gibi.

“Ezel, ben en kötü anlarımı yaşarken sen hep kurtardın beni. Bu güzel ellerinle yıkadın.” Kanlı ellerimi okşadı. “Şimdi bana izin ver. Ben senin eşimim.” Onun da gözleri doluydu, ağlamamak için sıkıyordu kendisini.

İzin verdim. Banyoyu sadece su ve benim iç çekişlerim dolduruyordu.

•

Yatağa girdiğimizde sabah olmak üzereydi. Tavanı seyrediyordum, olanlar zihnimde canlanıyordu ve o anları tekrar yaşıyordum her saniye.

Hâlâ gerçekliğinden şüphe duyuyordum. Belki de hepsi kötü bir kâbustu.

Karmen yanıma uzanmış, vücudunu bana dönmüştü. Yüzümü seyrediyordu ancak konuşmaya çekiniyordu.

“Ben çok kötü bir insan mıyım?” Boğazını temizledi. O güzel gözlerini kırıştırdı.

“Hayır.”

“Neden tüm ailem gitti benden? Normal gitmediler, kendilerini sildiler yüzünden. Hiçbiri eceliyle ölmedi Karmen. Hepsi intihar etti.” Titreyen elini göğsümün üstüne getirdi. Okşadı yavaşça, güzel parmaklarıyla.

“Bu senin suçun değil, onlar senin yüzünden intihar etmediler.”

“Belki benim yüzümden intihar etmediler ama benim için de yaşamadılar. Ben aileme yaşama sebebi olamadım.” İç çektiğini işittim, ağlıyordu. “Kimse kalmadı ailemden, hepsi gitti.”

“Ben varım Ezel! Ben senin ailen değil miyim?” Sesi çatallıydı. Kafamı ona çevirdim, yaşları yastığa düşüyordu.

“Sen benim bu hayattaki tek ailemsin. Tek sen varsın, başka kimsem yok. Ben kimsesiz kaldım galiba.” Suyun altında dökmüştüm ben tüm gözyaşlarımı, artık ağlamıyordum. Benim yerime Karmen akıtıyordu kıyamadığım yaşları. “Babam hiç yanımda olmadı, hiç varlığını hissetmedim ama hep bir yerlerde var olduğunu biliyordum. Yaşaması yeterliydi, bir yerlerde babam vardı. Çok güçsüz hissediyorum.” Yaklaştırdı başını, omzuma yasladı.

Babamın kanlı hâli gözlerime dolarken nefes almakta zorladım. Aklımda tek bir soru vardı: Neden?

Aklı dengesini mi yitirmişti? Son sözleri beynimde tekrar tekrar dönüyordu. Bir anlam bulmaya çalışıyordum.

Neden baba? Neden?

Günler yorucu bir hızda geçiyordu. Babamın cenazesi olmuştu, annemin ve ablamın yanına gömmüştük onu. Hep olmak istediği yerdeydi, onların yanında yatıyordu artık.

Polis babamın evinde bir veda mektubu bulmuştu, bana yazmıştı. Günlerdir o mektubu izliyordum, açacak cesareti toplamaya çalışıyordum.

Elim her gittiğinde kâğıda, titreyerek o anları hatırlıyordum. Birkaç cümleden korkuyordum, neden bunu yaptığını öğrenmekten korkuyordum. Hem deli gibi merak ediyor hem de kaçıyordum.

“Yapmak zorunda değilsin, kendine biraz daha zaman tanı.” Karmen’in sesiyle irkildim, geldiğini bile duymamıştım. “Herkes aşağıda sevgilim, seni bekliyorlar.” Kimseyi kaldıracak hâlim yoktu. “Ege seni görmek istiyor,” dedi saçlarım arasına öpücük bırakarak.

Ayağa kalktım, Karmen elimi tuttu. Önüme geçti, uzayan sakallarımı okşadı. “İstemiyorsan inmek zorunda değilsin. Yabancı değiller ya.” Karmen, günlerdir iyi hissetmem için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Çabalıyordu, üzerime titriyordu.

Öylece güzel yüzünü seyrettim o konuşmaya devam ederken. Ne dediğini duymuyordum, en sonunda durdu.

Ben bu kadınla evlenerek hayatımdaki en doğru şeyi yapmıştım.

“Karmen.” Elim saçına gitti. “Seni çok seviyorum.” Gülümsedi.

“Biliyorum, ben de seni çok seviyorum.” Çektim bedenini, sıkıca sarıldım. Karmen. Yaşama sebebim, hayatımdaki tek anlam, tüm dünyam.

Aşağı indik, herkes buradaydı. Cenazeye de gelmişlerdi, yalnız bırakmıyorlardı. İkili koltuğa oturdum, Karmen mutfağa geçti.

Odada sessizlik vardı, kimse konuşmuyordu.

“Ezel abi.” Ege geldi ve yanıma oturdu. Küçücük elini bacağımanın üstüne koydu, koca mavi gözleriyle baktı. “Ben de babamı kaybettim. Çok küçüktüm, pek hatırlamıyorum ama bir daha asla mutlu olamam sandım. Çok korktum, artık beni koruyacak kimse yoktu.” Karşımda bir çocuk yoktu sanki koca bir adam vardı ve beni birazdan ağlatacağı.

“Sonra sen geldin, beni buldun. Babam gibi korudun beni, kurtardın. Yalnız bırakmadın beni. Sen de yalnız değilsin. Bak arkadaşlarının hepsi seni çok seviyor, ben de çok seviyorum, Karmen de çok seviyor.” Küçük bedenini kollarım arasına aldım, sıkıca sarıldım.

“Senin kadar güçlü müyüm bilmiyorum küçük adam,” dedim sarı saçlarını okşarken.

“Güçlüsün, sen kahramansın.” Uzaklaştı benden. “Sen Karmen’i kurtardın, beni kurtardın, sen dünyayı karanlıktan kurtardın.” Ama ailemi kurtaramadım.

Ege, Eren’in yanına geri döndüğünde gözlerim üzerlerinde gezindi. Buse ve Beste gözyaşlarını siliyorlardı. Yasema nefessiz kalmış gibiydi. Melih ve Eren ifadesizdi.

Karmen elinde kahve tepsiyle geri dönmüştü. Herkese ikram etti ve yanıma oturdu.

“Babanın bir hastalığı var mıydı?” diye sordu Eren. “Psikolojik olarak.”

“Bilmiyorum, sanmıyorum. Belki de annemin ablamın yokluğunu ona düşündüğümünden daha çok zarar verdi.”

“Sana da zarar verdi onların yokluğu, belki de daha fazla! Ben tek nedeninin bu olduğuna inanmıyorum,” dedi Yasema.

“Gelirken pasta getirmiştik, onu getirelim biz,” dedi Buse ayağa kalkarak. Ege’yi de elinden tutup götürdü ve Bestede peşlerinden gitti.

“Belki artık yaşamak yorucu geldi,” dedi Melih zorlukla konuşarak.

“Olabilir, hepsi olabilir ama anlamadığınız bir şey var. Bir insan çocuğunu öldürmeye çalışmaz, ne kadar büyük bir buhranda olursa olsun,” dedi Yasema sesini yükselterek. Korkuyordu, o da en az benim kadar gerçek nedeninden korkuyordu.

Karmen’in bakışları yüzümde gezindi. “Bence şu an bunu konuşmak için uygun bir zaman değil. Ezel öğrenmek istediğinde, öğrenecek zaten,” dedi yüksek ve uyarıcı bir tonda. Bir tek o görmüştü, konuşulanların canımı yaktığını.

“Haklısın, özür dileriz,” dedi Eren yutkunarak.

Salona yine bir sessizlik oluştu, Buse elinde tabaklarla dönene kadar: Çikolatalı pasta.

Karmen ilk defa çikolatalı pastaya iştahla bakmadı, yemedi bile.

“Şirketle uğraşmak nasıl gidiyor?” diye sordu Beste, Karmen’e. Karmen de günlerdir işe gitmiyordu.

“Güzel, her şey yolunda.” Durdu, gözleri Yasema’ya kaydı. “Geçenlerde şirkete Kerem’in kardeşi geldi. O geçmiş şirketlerinin başına, Kerem’in yerine. Birkaç iş teklif etti, sıcak bakıyorum.” Yasema’nın bakışları donuklaştı. Kerem ismini duymak bile onu mahvediyordu. “Bana Kerem hakkında da sorular sor-

du, ölüm şeklinin çok şaibeli olduğunu ve peşine düştüğünü söyledi. Mezarını bile açtırmayı düşünüyor,” dedi zorlanarak Karmen. Bunlardan haberim vardı.

“Aylar önce aklı neredeymiş? Deli mi mezarını açtıracak?” diye çemkirdi Melih. Yasema duymaya dayanamıyormuş gibi ayağa kalktı.

“Bari bedenini rahat bıraksınlar,” dedi fısıldayarak. “B-ben gidiyorum. Kendinize iyi bakın,” dedi Yasema. Beste’yle salona yeni giren Ege’nin yanağını öptü ve kaçır adımlarla çıktı evden.

Hiçbirimiz konuşamadık ardından. Bir kez daha sessizliğe gömüldük.

“İşe başlayacak mısın?” diye sordu Buse. Omzuna gelen saçlarını siyaha boyamıştı ve bunu yeni fark ediyordum.

“Kendi psikolojimi düzeltmeden, insanlara yardım edemem. Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Pastanı yemeyecek misin?” diye sordum kısık sesle Karmen’e.

“Pek canım çekmiyor,” dedi Karmen, yutkunarak. O gün kanlı ellerimden düşen pasta poşetini unutamıyordu. Sanki kendi acıları, yükleri ona yetmezmiş gibi ona biraz daha yenisini eklemiştim. Hâlbuki ben onu sadece mutlu etmek istemişim.

Karmen’i de üzmemekten korkuyordum, ona da acı getirmekten korkuyordum. Ne kadar üstüne titresem de bir gün benden gidecekti sanki. Sen de gitmezsin değil mi Karmen’im?

Hava soğuktu, bu mevsimde olmaması gerektiği kadar. Hâlbuki Haris öldükten sonra hiç bu kadar kasvet çökmemişti gökyüzüne.

Sanki o geri dönmüştü.

Bu imkânsızdı, yok olmuştu. Ancak o varken hissettiğim huzursuzluğu hissediyordum. Sanki o karanlık yine yeryüzünde beden bulmuştu.

Sigarayı çektim dudaklarımdan, Karmen girdi mutfığa. “Şirkete gidecek misin bugün?” diye sordum onu incelerken. Bugün diğer günlerin aksine ben daha erken kalkmış ve ona kahvaltı hazırlamıştım, ardından kahve içmiştik.

“Hayır.”

“Benim yüzümden gitmiyorsun, iyiyim ben Karmen.” O üstüme titrediği sürece tam olarak iyi olamayacaktım. Onun yanında tüm tabularım yıkılıyordu, beş yaşında bir çocuğa dönüyor ve onun kollarından çıkmak istemiyordum.

“Şirket kaçmıyor.”

“Ben de kaçmıyorum. Lütfen Karmen, gitmelisin. Artık hayatlarımıza geri dönmeliyiz, ben de en kısa sürede kliniğe döneceğim.” Henüz dört gün olmuştu ama sanki dört saat gibiydi. O kadar taze, o kadar acı doluydu.

“Ezel,” dedi itiraz etmek için.

“Karmen, git.” Yanıma yakınlaştı, kucığıma oturdu teklifsizce. Uzamış sakallarımı okşadı, ardından başparmağı elmacık kemiklerime çıktı. Uzun uzun seyretti yüzümü.

“Bana bir daha git deme.” Dudakları dudaklarıma uzandı, uzun ve kalp çarpıtan bir öpücük bıraktı.

Baş döndürücü öpücüğünün hemen ardından ayağa fırladı. “Tamam, işe gidiyorum ama sen git dedin diye değil işlerim var. Hem Kerem’in kardeşi de gelecekti bugün tekrar konuşmak için, gelmek ister misin?”

“Hayır, evde kalıp güzel bir akşam yemeği hazırlamak istiyorum.” Arkasını döndü mutfaktan çıkmak için. “He bu arada Kerem’in kardeşi de en az Kerem kadar çapkındır. Sana en ufak bir saygısızlığı olursa, onu çok fena benzetirim.” Arkasını döndü, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

“Sen gerçekten kıskanç bir adam olmaya başladın!”

“Kıskançlık değil, çok sevmek.” Göz kırıp arkama yaslandım. O da hayretler içinde çıktı mutfaktan.

Yüzümdeki gülüş yavaşça düştü. Karmen’e iyi görünmeye çalışıyordum, peki gerçekten daha iyi miydim? Değildim, içimde değişik bir his vardı. Sürekli huzursuz eden yorucu ve berbat bir his...

Her nefes canımı yakıyordu, her nefes sona yaklaşmak gibiydi. Bir gün geldiğinde o sonun içinde kendimi kaybetmekten korkuyordum. Her sonum lanetli bir başlangıç oluyordu, artık ne lanet istiyordum ne de başlangıç.

Gözlerimi yumdum. Gececekti, her şey gibi bu his de gececekti.

•

Hiçbir şey yapamıyordum, hiçbir şeye odaklanamıyordum. Ne bir makale yazabiliyor ne de kitap okuyabiliyordum. Her şey çok anlamsızdı.

Dakikalardır boş seyrettiğim kitabı kenara bıraktım. O sırada kapı çaldı, kalkıp kapıyı açtım. Karşımdaki Barbaros Özekli’ydi.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş buldum.” Birlikte salona geçtik.

“Karmen yok, şirkete gitti bugün,” dedim o otururken, ben de karşısına oturdum.

“Biliyorum, haberim var.” O zaman benim için gelmişti. “Çok zor günler geçirdiğini tahmin edebiliyorum. Bu olanlar hepimize fazla artık.” Nefesimi verip geriye yaslandım. Cenazeye de gelmişti, hastalığına rağmen.

“Sağlığınız nasıl?”

“Daha iyiyim. Bence artık sizli konuşmayı kaldırabiliriz Ezel. Damadımsın sen benim.” Dügünde gördüklerinden sonra o da değişmişti sancılı bir şekilde.

“Sana hiç teşekkür etmeye vaktim olmadı. Hayatımda yaptığım en doğru şey, seni kızımın doktoru olmanı istememdi. Eğer sen o eve gitmeseydin Karmen, o yaratığın kurbanı olacaktı. O kadar aptal bir adamım ki, hiç kızımın gerçekten acı çekiyor olabileceğini düşünemedim. Ona gerçekten bir şeyin zarar vereceğini düşünemedim. Her şey benim hatam Ezel, küçücük kızımı dağ başında bırakmam benim hatam. Bilmediğim insanlara emanet etmek benim hatam. Hiç iyi bir baba olamadım.”

Evet, onun hatasıydı. Ancak geçmişi değiştiremezdi. “Ben sana ne kadar teşekkür etsem de dünyaları versem de az. Sana olan minnetim hiç bitmeyecek Ezel.” Nefesini verdi yorgunca. “Babana olanlar, çok üzücü. Toprağı bol olsun. Şunu bilmeni isterim ki ben, seni olmayan oğlum gibi görüyorum, bil ki burada bir baban var.” Ayağa kalktı. “Bu yaşlı adamın artık gitmesi gerek, Karmen’in yanına uğrayıp eve döneceğim. Artık çok çabuk yoruluyorum.”

Ben de ayağa kalktım onu geçirmek için. “Teşekkür ederim,” dedim kapıyı açarken.

“Ben teşekkür ederim Ezel,” dedi ve çıktı. Garip bir konuşmaydı. Salona geri döndüm, az önce bıraktığım kitabı elime aldım ama tekrar kapı çaldı. Anlaşılan kabul günüydü bugün.

Tekrar kapıyı açmaya kalktım, bu sefer gelen Leyla’ydı.

“Merhaba Ezel Bey.”

“Hoş geldin Leyla,” dedim ve kapıyı araladım geçmesi için.

“Kusura bakmayın, öyle çat kapı geldim. Aradım ancak cevap vermediniz. Ben sizi merak ettim yani şey, haber alamayınca endişelendim,” dedi kumral saçlarını heyecanla kulağının arkasına sıkıştırırken.

“İçeri gelsene.” Tek istediğim biraz kendimle tek kalabilmekti oysaki. İçeri girdi çekingence, etrafı dikkatlice inceliyordu salona doğru geçerken.

“Karmen Hanım yok mu?”

“İşe gitti. İçecek bir şey ister misin?”

“Yok teşekkürler, çok kalkmayacağım zaten.” Az önce Barbaros Özekli'nin oturduğu yere oturdu, ben de yine aynı yerime geçtim.

Salonda sessizlik oluştu, Leyla fazla geriliyordu benim karşımda. “Şu sıralar bence yalnız kalmamalısınız. Karmen Hanım sizi yalnız bırakmasa daha iyiydi,” dedi bir doktor edasıyla. İşe hızlı atılmak istiyordu ama öğreneceği çok şey vardı. Karmen'den bu şekilde bahsetmesi ise saçma bir şekilde sinirlerime dokundu.

“Öyle mi doktor hanım ne yapmalıyım? Bilmediğin şeyler hakkında yorum yapma Leyla.” Yutkundum, utanmıştı. Biraz sert çıkmıştım, kız yardımcı olmaya çalışıyordu neden azarlıyordum ki? Gözlerimi yumdum, iki gündür içimde durduk yere oluşan öfkeler anlam veremiyordum. Ben böyle bir insan değildim.

“B-ben özür dilerim, haddimi aştım,” dedi titrek sesiyle. Elimi saçlarım arasından geçirdim.

“Hayır, ben özür dilerim. Şu birkaç gündür sinirlerim fazlasıyla yıprandı.”

“Yine haddimi aşmak istemem ancak bir şey sormak istiyorum. Babanız sizin düğününüzde gördüklerinden dolayı mı intihar etti?” Hiçbir şey anlamadan Leyla'nın yüzüne bakmaya devam ettim.

“Babam bir şey görmedi ki, o da kaybetti bilincini. Süsen yoktu kanında.” Bu sefer Leyla şaşırıldı.

“Hayır, kendindeydi. Onu gördüm, herkes bilincini kaybederken o ayakta idi. O adam kapıdan girdikten sonra ise babanız da yere düştü. Korkudan bayıldığını düşündüm ama düştükten sonra da hareket ettiğini gördüm, sizi izliyordu.” Hiçbir şey anlamıyordum. “Babanız olduğunu cenazede, fotoğrafını görünce anladım.” Gözlerimi kırpıştırdım.

“Emin misin Leyla? O sırada bir şok yaşıyordun, gördüğünü sandığın şeyler belki gerçek değildir,” dedim büyük bir güçle beynim olanları inkâr etmeye çalışırken.

“Hayır, gördüklerimden eminim,” dedi gözlerime bakarak.

Nefes almakta zorlanırken ayağa kalktım, duvarlar üstüme geliyordu. Camın önünde durdum. Babam benim yüzümden mi intihar etmişti? Beni o yüzden mi öldürmeye çalışmıştı?

Hayır, çok daha derin şeyler vardı. Hissediyordum ancak yüzleşemiyordum. Yüzleşmekten korkuyordum.

Cama vuran yansımadan Leyla'nın ayağa kalkıp, bana yakınlaştığını gördüm.

"Gitsen iyi olacak Leyla."

"Sizi üzdüğüm için özür dilerim, tekrar başınız sağ olsun." Son sözleri öncekiler kadar çekingen değildi, daha çok korkmuş ve öfkeli gibiydi.

Kapının sesini duyduğumda, yukarı çıktım. Çalışma odama girdim, masanın üstünde duran zarfa gitti titreyen ellerim.

Zarfi aldım, koltuğa oturdum. Korkuyordum, neden olduğum şeyleri okumaya cesaretim yoktu. Babamın sonu olma düşüncesini kaldıracak gücüm yoktu.

Zarf titreyen ellerimden masaya düştü tekrar. Yapamıyordum, acı veriyordu.

Ev duvarlarının daha fazla üstüme gelmesine katlanamamıştım. Üstümü giyinmiş ve dışarı çıkmıştım. Bana tek iyi gelen kişinin yanına gitmek istiyordum. Arabayı Özekli'nin şirketine sürdüm.

Gözlerime anılar doldu, bu yolu ilk gidişim. Her şeyden habersiz, işi reddettiğim o gün. Her şeye rağmen pişman değildim ve asla olmayacaktım. Benim bu yolu ilk gidişimin sonucu insanlar ölmüştü, yakın arkadaşım da dâhil-di, hatta küçücük bebekler parçalanmıştı. Acı çekiyordum ama Karmen'e âşık olduğum için pişman olamıyordum.

Olacakları bilsem yine giderdim o kaleye.

Ne ara bu kadar karartmıştım gözümü bilmiyordum ancak belki de o eve gitmem daha iyi olmuştu. Belki Haris dünyada yaşayan insan bırakmayacaktı.

Hayır! Kimi kandırıyordum ki? Onu ben kışkırtmıştım.

Peki ya ben hiç o kaleye gitmeseydim? O zaman neler olurdu? Belki Karmen'i öldürürdü. Belki de içindeki karanlık gücü Karmen'in varlığıyla bastırmaya çalışırdı. Bunu asla bilemeyecektim.

Şirkete geldiğimde arabayı otoparka bıraktım, üst kata çıktım. Asansöre bindim, o ilk gün bastığım kata bastım yine. Sürekli bir dejavu yaşıyordum. Rahatsız ediciydi.

Karmen'in odasına yaklaştığımda, sekreteri beni tanıdı. "Merhaba Ezel Bey."

"Merhaba, Karmen odasında mı?"

"Evet ama şu an bir toplantıda." Birkaç adım daha attım Karmen'in odasına doğru, camdan içeri baktım. Kerem'in kardeşi Samet'le oturuyordu.

Bir şeyler konuşuyorlardı ve ikisi de gülümsüyordu. Bu görüntüde absürt hiçbir şey yoktu ancak içimde bir kazan fokurduyordu sanki. Öfkeli hissediyordum.

yordum, içeri girip Samet'i bayılına kadar dövmek istiyordum. Tanrı aşkına bana ne oluyordu?

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. O sırada Karmen beni fark etti ve yüzündeki tebessüm genişledi. Bir şeyler söyleyip ayağa kalktı.

Kapıyı açmak için elimi uzattığımda fark etmişim ellerimi yumruk yaptığımı. Tırnaklarımın izi tenimde çıkmıştı. İçeri girerken birkaç derin nefes daha aldım.

Karmen yanıma geldi, sıkıca sarıldı ve yanağımı öptü. "Ne iyi ettin de geldin. Ben de birazdan çıkacaktım ama dışarıda güzel bir yemek yiyebiliriz diye düşünüyordum tabii sen hazırlamadıysan," dedi bakışları hevesle yüzümde dolaşırken.

"Hazırlamadım güzelim, yemek yiyip geçeriz." O sırada Samet ayağa kalktı elini uzattı.

Samet, Kerem'le aynı yaşıydı. İkizlerdi, tıpatıp olmasa da birbirlerine çok benziyorlardı. O kadar çok benziyordu ki Kerem geldi gözlerimin önüne. Zorlukla derin bir nefes çektim ciğerlerime.

Samet her zaman evin yaramaz çocuğu olmuştu. Hep yurt dışında, ailesinden uzakta eğitim görmüştü. Anneleri üveydi, Kerem hep severdi ama Samet sevmezdi. Bu yüzden babasıyla da anlaşamazdı. Samet'in en sevdiği insan, kardeşiydi.

Kerem, Samet'i ülkeye geri getirmek için çok çabalamıştı. Samet'i çok özlüyordu ancak ölmeden iki yıl önce görebilmişti en son kardeşini.

"Merhaba Ezel."

"Merhaba Samet, hoş geldin."

"Hoş buldum." Samet yerine otururken ben de karşısına oturdum. O sırada Karmen benim için sade bir kahve söylemişti bile.

"Ülkeye tamamen dönmüştün." Biraz geç kalmıştı.

"Evet, artık hiçbir yere gitmiyorum. Kerem hep onun yanında olmamı istemişti, hep bu şehre dönmemi istemişti. Bir daha gitmeyeceğim, buraya alışıyorum, işleri devraldım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Eşimle tanışmışsın." Bakışları Karmen'in üstünde gezindi, ona bakması rahatsız ediciydi. Biraz daha sakin olmalıydım.

"Evet, Kerem'in daha önce Özeklilerle iş yapmak için talepte bulunduğunu gördüm ve devam ettirmek istedim."

"Kerem'in hep bir hayranlığı vardı Özekli şirketine." Kafasını olumlu anlamda ağır ağır salladı.

“Birkaç yıl önce iş yapmak için talepte bulunmuş ancak reddedilmiş, ölmeden önce bir kez daha bulunmuş ve öldükten sonra kabul edilmiş.” Sözleri sertti, sanki herkesi suçluyormuş gibi.

“Teklifinin daha önce kabul edilmeme nedeni babamın zaten bir lojistik şirketiyle anlaşmalı olmasıydı. Yani burada öyle yazıyor,” dedi önündeki dosyaya bakarak.

Saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı, birkaç saç tutamı yüzünü çerçeveliyordu. Yine ona çok yakışan bir takım giyinmişti. Üzgündü, o da benim gibi Kerem’in ölümünde kendini suçlu görüyordu. Karmen’in bir suçu yoktu, her şey o yaratığın suçuuydu.

“Biliyorum Karmen, bu bir sorun değil benim için.” Karmen demişti, ne ara bu kadar samimiyet kurduğunu sanıyordu?

“Kerem’in mezarını açmak istiyormuşsun,” dedim, içimdeki öfke artarken.

“Evet ve hatta bugün açılıyor.”

“Neden Samet?” Samet bana nefretle bakıyordu.

“Ölümü çok tuhaf, hepiniz yıllardır gittiğiniz kış evine gidiyorsunuz ve Kerem bir vahşi hayvanın saldırısına uğruyor. O ormanda vahşi hayvan olduğunu bile sanmıyorum Ezel. Öldüğü zaman yoktum, cenazesine de yetişemedim. Ve ona otopsi bile yapmadan gömdüler.”

“Çünkü vücudunda pençe izi vardı, her şey açıktı. Otopsiye gerek yoktu.”

“Hayır, gerek var. Özellikle bu şekilde ölen insanlar varsa ve bu insanların ölümünden sen sorguya alındıysan gerek var.” Ses tonu yükselmişti. Beni suçlu görüyordu. Damla ve Murat olaylarını öğrenmiş ve belki de benim yaptığımı düşünüyordu.

“Samet, ona gerçekten zarar verdiğimi düşünüyor musun?” Omuz silkti, bazı hareketleri tamamen karşımda Kerem varmış gibi hissettiriyordu.

“Ben bu hayatta kimseye güvenmem Ezel. Hayatta en değer verdiğim insanın ölümü bu kadar korkunçken duramam. O ölümü en ufak ayrıntısıyla öğrenene kadar da durmayacağım.” Gözlerinde kararlılık ve öfke vardı.

Buraya iş konuşmak için gelmiştiniz, lütfen bunu aşmayalım. Her şeyin yeri vardır,” dedi Karmen zorlukla konuşarak. Kerem’in ölümden bahsetmek, benim suçlu görünmem onu rahatsız ediyordu.

Her şeyi aşmış gibi görünüyorduk ancak o her şeyin ortasında boğuluyorduk.

Yüzündeki öfke silindi, yapmacık bir gülümseme oluştu. "Çok haklısın Karmen, şu an hiç sırası değil." Her seferinde bilerek Karmen diyordu, beni çıldırtmak için.

Bir telefon melodisi sardı odayı, Samet'in telefonuydu. Ekranı baktı ve zaman kaybetmeden cevaplandırdı aramayı.

"Efendim?" Bakışlarım Karmen'le kesişti, gözlerimi kapatıp açtım. Daha fazla acı çekmemeliydi. Kerem için hepimiz üzülmüştük, hatta kahrolmüştük, belki bizim yüzümüzden olmuştu ama biz öldürmemiştik.

Samet konuşmaya devam ederken bakışları donuklaştı, gözleri gözlerimde takıldı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu telefonda, karşısındaki kişiye. Çok geçmeden telefon elinden kaydı ve yere sertçe düştü.

"Bugün Kerem'in mezarı izinle açıldı," dedi ve yutkundu. Titreyen sesiyle devam etti: "M-mezarı boşmuş."

13. BÖLÜM: YANMAK VE BOĞULMAK

Aklım yaşadığım şeyleri kavrayamıyordu, kavramaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Artık duyduğum ve gördüğüm hiçbir şeye şaşırıyordum. Ama ruhumdaki ağırlığa bir yük daha eklenmişti. Artık o kadar ağırdı ki ruhum, bin yaşında gibiydim.

Kerem'in cenazesinde vardım, gömülüşünü seyretmiştim. Onu oradan Haris'in çıkardığına emindim ama neden? Haris'in Kerem'in cesediyle işi neydi? Belki bedeniyle bir büyü yapmıştı, belki de bu fani akıllarımızın yetemeyeceği kadar doğüstü bir şeydi.

Her şey bitti dediğimde, her şeyin düzeleceğini kendime ikna ettiğimde Haris bir şekilde karşıma çıkıyordu. Hep bir şekilde hayatımı mahvetmeyi başarıyordu. O hep kazanan oluyordu.

"Bari ölüşünü rahat bıraksaydı," diyen Yasema'nın, ağlamaklı sesi tam da kalbime oturdu. Yutkundum, Yasema'nın gözlerindeki kederi görmeye dayanamadım.

Öğrendiklerimden sonra, herkesi eve çağırılmışım. Durumu anlattığımdan beri salonda sessizlik hâkimdi. Yasema nefes alamıyormuş gibi ayağa kalktı, gözyaşları yüzünü ıslatırken büyük camın önünde durdu.

"Anlamıyorum, benim beynim yetmiyor artık," dedi Melih tükenmişçesine.

"Ne yapmış olabilir ki?" diyerek yüzünü ovuşturdu Eren.

Üzerimizde ölüm sessizliği hâkimdi. Kerem'in ölümünün hemen ardından olduğu gibi, hepimiz şoktaydık. Kerem'i bir kez daha kaybetmiş gibiydik.

Yasema bize döndü tekrar, yanımda oturan Karmen'e baktı. "Onu en iyi sen tanıyorsun, aklına gelen bir şey var mı?" Bir umut sordu ancak Karmen başını iki yana salladı.

Kuzguni saçlarını geriye attı ve kıvrık kirpiklerini kırıştırdı. Burnunun ucu kızarmıştı, ağlamamak için sıkıyordu kendisini. Gözlerindeki acıyı bir türlü silemiyordum, onu koruyamıyordum.

“Benim tanıdığım Haris, bu değildi. Ben Kerem’i öldüren canavarı tanımıyorum. Her şey yapmış olabilir.”

Yasema yerinde duramıyormuş gibiydi, sanki dursa bir kriz geçirecek gibiydi. Bize doğru yürüdü aynı zamanda konuşurken. “Belki de Haris onu hiç öldürmedi, zihinlerimize girip öyle görmemizi sağladı.” Ses tonundaki umut, boğazımı düğümledi.

“Hepimizin kanında süsen vardı Yasema.” Sesim zar zor çıkarken, onun mahvolmuş yüzüne bakmaya dayanamadım ve eğdim kafamı.

Yasema odada dönüp durmaya devam ediyordu. Karmen, elini sırtıma koydu ve ardından çenesini omuz girintime yasladı. Sıcak nefesi boynuma çarparken, elleri sırtımı okşuyordu. Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

“Belki de o öldükten sonra onu geri diriltmiştir!” Artık hepimiz hayretle Yasema’ya bakıyorduk. “Neden bana öyle bakıyorsunuz? Bu imkânsız mı? Haris gibi bir yaratığın varlığı gerçekse ben bu evrendeki her mucizeye inanırım. Belki Kerem bir yerlerde hayattadır şu an.” Sesinde her saniye artan ümit çok tehlikeliydi, onu mahvedecek kadar hem de.

“Belki de onu bir büyü için kullanmıştır! Parçaladığı bebekleri sen de gördün.” Sözlerimin acımasızlığı beni bile ürkütürken Yasema kulaklarını kapattı. Ona acı çektirmek istemiyordum ancak farkında olmalıydı, korkunç bir umuda bağlanmamalıydı. Zaten çok zor ikna olmuştu Kerem’in öldüğüne, şimdi bu düşüncesini kanıtlar bir ipucu bulmuştu. Fakat Kerem’in gerçekten öldüğü ortaya çıktığında bu sefer kimse Yasema’yı toparlayamazdı, Yasema da öldü Kerem’in ardından.

Ağlamalarına hıçkırıkları eklenirken, ayakta duramadı. Eren benden önce davranıp düşmek üzereyken tuttu onu. Nefes alamıyordu, astım krizi geçiriyordu.

“Koridorun sağındaki odaya götür,” dedim ve hızlıca ayaklandım. Yasema’nın çantasının içinde ventolini buldum. Eren’in arkasından odaya girdim. Yasema’yı yatağa yatırdığında dudaklarına spreyi dayadım ve sıktım. Eren rahatlaması için üzerindeki kalın hırkayı çıkarırken ben de odanın camlarını açtım. Nefes alışverişleri normale dönmeye başladığı sırada derin bir nefes verdim.

“Su getireyim,” dedi Eren ve kalktı Yasema’nın yanından. Yasema boş gözlerle tavanı seyrediyordu ama yaşlar akmaya devam ediyordu.

“Ezel,” dedi pürüzlü, zor çıkan sesiyle. Yanına oturdum. “Eğer onu o şekilde bulursan...” Devam edemedi, yine nefes nefese kaldı.

“Yasema, lütfen zorlama kendini.”

“B-bana sakın söyleme. Dayanamam ben.” Gözlerime baktı, kıpkırmızı olmuş gözleriyle.

“Şimdi bunları düşünme, sadece nefes almaya çalış,” dediğimi yaptı, gözlerini yumdu ve nefes almaya çalıştı. Eren elinde su bardağıyla döndüğünde ayağa kalktım. Yasema’yı bu hâlde görmeye dayanmıyordum. Eren onun nabzını ölçerken ben de salona geri döndüm.

Buse yoktu, Melih ve Beste ise geldiklerinden beri konuşmuyorlardı.

“Sikeceğim ya,” diye hırlayarak yerinden kalktı Melih, yanındaki koltuğa tekme attı. “Anlamıyorum bu yaratığın öldüğü hâlde nasıl hayatımızı mahvettiğini anlayamıyorum.” Haris gerçekten ölmüş müydü? Artık buna bile emin değildim.

“Kerem abi gerçekten hayatta olabilir mi?” diye soludu umutla Beste de.

“Olamaz Beste, gözümüzün önünde öldü!” diye bağırmaya devam etti Melih. Bakışlarım, hüznünlü gözleriyle bana bakan Karmen’de takılı kaldı. Bir şeyler düşünüyordu, benimle konuşmak istiyordu. Ancak bunu dile getirmedi, yutkundu ve önüne döndü.

Aradan geçen iki saatin ardından hepimiz biraz da olsa sakinleşmiştik. Yasema hâlâ içeride yatıyordu.

“Kerem abi yaşasa ne güzel olurdu. Burada yanımızda olurdu, Yasema da hayata geri dönerdi,” diye mırıldandı Beste, gözlerini yummuş sanki bir dilek diler gibi.

Melih kafasını yanında oturan Beste’ye eğdi ve uzunca baktı. “Ağlıyor musun sen?” diye sordu kızar bir tavırla, Beste cevap olarak burnunu çekti sadece.

“Gel buraya,” dedi kısık sesle ve kolunu Beste’ye sardı. Beste bu anı bekliyormuş gibi kafasını Melih’in boynuna gömdü, kollarını Melih’e sardı ve kısık seste ağladı. Birbirlerini seviyorlardı.

Yasema salona geri geldi, daha iyi görünüyordu. “Ben artık gideyim, daha iyi hissediyorum.”

“Burada kal, geç oldu zaten,” dedi Karmen. Artık geçmişe dönük kıskançlıklarını da siliyordu.

“Teşekkür ederim ama evime gitmek istiyorum.” Beste zoraki ayrıldı Melih’ten.

“Bu gece sende kalabilir miyim ben de?” diye sordu Beste hevesle, Yasema’ya. Bu gece yalnız kalmaması iyi olurdu.

“Tabii, istediğin zaman.”

“Ben de mi sende kalsam?” dedi Melih, hepimizi şaşırtan bir şekilde. Eren’in sorgulayıcı bakışları karşısında gülümsedi sevimli olmaya çalışır gibi.

“Yani sonuçta ortalık kötü, belki benim gibi heybetli bir adamın kas gücüne ihtiyaç duyarlar.”

Yasema güldü yorgunca. “Tabii kalabilirsin sen de ama o cılız kollarına ihtiyaç duyacağımız için değil. Eren’le Buse’ye kalsa ikiniz asla birleşemeyeceğiniz için.” Beste’nin yüzü kızarıırken Melih bile utanmıştı. İki de birbirleri hariç her yere bakıyorlardı.

“Ben de eve gideyim, Buse’yle Ege uyumadan eve varmak istiyorum.” Hepsini ayaklanırken Karmen’le ayağa kalktık onları geçirmek için.

Melih en sona kaldığında kulağıma eğildi çıkmadan önce. “Birleşme derken fiziksel bir birleşmeden bahsediyor değil mi? Yoksa ruhsal mı? Hayır yani mümkün değil de ikincisi.” Melih’in sırtına biraz sert bir şekilde vurdum.

“Birazcık şu aklını kullan Melih, kullanman için yaratılmış.” Onlar gittiğinde yine kızıl kadınım la yalnız kalmıştım. Kapıyı kapatıp gözlerine baktım.

“Bugün çok sessizsin ancak gözlerin sürekli bir şeyler anlatmaya çalıştı.” Nefesini verdi sözlerimle.

“Bazı şeyleri düşünüyordum, biraz çılgın ve saçma şeyler.” Yanımdan geçip, mutfaka gitti ben de ona eşlik ettim. O melisa çayı yapmaya başlarken oturdum.

Çok geçmeden çayımı uzatıp, kendi bardağını da alıp karşıma oturdu.

“Ne düşünüyordun?”

“Haris’in beni görünmez yaptığı zamanı,” dedi zorlukla konuşarak. “Farklı bir boyuttaydık, beni o boyutta uzun zaman tutamıyordu. Şimdi parçaları birleştiriyorum ve anlıyorum ki Haris, evde olmadığı her an aslında evdeydi. Belki sen de fark etmişsindir, bazen onu uzun zaman görmüyorduk. Bana kendi ağzıyla hiç söylemedi ama şu an çok açık görüyorum. Nasıl bir şey tam olarak bilmiyorum ancak kısa zamanlığına gördüğüm gibiyse her şey aynı.”

Karmen sustu ve ben bir süre söylediklerini zihnimde yerine oturtmaya çalıştım. “Yani?”

“Yani, Kerem’in cesedi belki bu boyutla ilgili olabilir. Bilmiyorum, her şey çok karışık. Aklım almıyor,” dedi yorulmuş gibi, omuzlarını çökerterek. Uzandım, yanağını okşadım. “Melih haklı, ondan asla kurtulamayacağız sanırım,” dedi zor çıkan sesiyle.

“Hayır! Kurtuldun Karmen, bak buradayız ve normal bir hayat yaşıyoruz.”

“Yine de hep bir şeyler eksik Ezel, yapboz bir türlü tamamlanmıyor. Tam huzura ereceğimiz an bir felaket daha oluyor. Bu o evle ilgili, yarın o eve gitmek istiyorum.”

"Hayır!" dedim kesin bir şekilde. "Olmaz, cehennem olan o eve seni bir daha asla götürmeyeceğim." Israr etmedi, yorgunca yüzüme baktı sadece.

"Bitsin artık," dedi ıstırap içinde.

"Bitecek." Öptüm alnını. "Sana söz veriyorum bitecek." Sakallarımı okşadı.

"Artık tıraş olmalısın," dedi gülerek.

"Yine canını mı yakıyor sakallarım?" Kafasını olumlu anlamda salladığında ayağa kalktım. Elindeki bardağı masanın üstüne bıraktım ve onu kucağıma aldım. Gülerek sardı kollarını boynuma. Üst kata çıktık, banyoya soktum onu direkt. Banyo tezgâhına oturttum.

Jileti elime aldığımda eli elime gitti. "Ben yapmak istiyorum."

"Umarım yakışıklı yüzümü mahvetmezsin."

"Yakışıklı yüzünü mahvedeceğim ve benden başka kimse seni yakışıklı bulamayacak." Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

"Bak sen şu kıskanç sevgilime." O beni tıraş ederken ben de onu seyretmeye başladım.

"Sevgilim değil; eşim, hayat arkadaşım, hayatımın anlamı, doğacak çocuklarımla annesi." Sözleriyle günler sonra ilk defa güldüm, hem de uzun süre ve keyifle. Gülüşümle o da güldü.

"Bu bir anne baba olma teklifi mi? Kabul edilmiştir, hemen başlayabiliriz," dedim elim bacaklarına giderken.

"Dikkatimi dağıtmasana!" dedi gülerek. Bacaklarını belime sardı ve beni kendisine çekti.

Birbirimize iyi geliyorduk. Karmen beni iyi yapan tek şeydi, ona olan aşkımla ve tutkum sanki mümkünmüş gibi gün geçtikçe daha da büyüyordu. Dudaklarını büzmüş, badem gözlerini kısmış dikkatlice beni tıraş ediyordu. Ben onu hayran hayran seyredirken durdu.

"Bakmasana şöyle."

"Nasıl?"

"Böyle! Sonra heyecanlanıyorum ellerim titriyor." Ardından işine devam etti. Uyarısına uydum, aynadaki yansımamıza baktım.

"Bugün baban geldi."

"Haberim var, benim yanıma da uğradı."

“Leyla da geldi.” Durdu, gözleri kıskançlıkla kısıldı.

“Buraya mı?”

“Yok banyoya değil, salona,” dedim sert bakışlarını biraz da olsa yumuşatmak için ancak işe yaramadı hatta ters tepti.

“Çok komik!”

“Baş sağlığına gelmiş, nasıl olduğumu merak etmiş. Bir de babamla ilgili bir şey söyledi.” Merakla baktı yüzüme. Boğazımı temizledim. “Babam, Haris’i öldürüşümü görmüş. Kendini belli etmemiş ama Leyla onun ayık olduğuna çok emin. Bu demek ki kanında süsen varmış ama ben ona süsen vermedim.”

“Sence babanın ölümünün Haris’le mi ilgisi var?” Her şeyin o lanet yaratıkla ilgisi vardı. “Diyelim ki Haris ölmeden önce onu etkisi altına aldı, süsen kullandığı için onun etkisinde olması imkânsız. Çok karmaşık her şey,” dedi çatık kaşları biraz daha çatılırken.

“Sana hediye ettiğim balerin biblosu, içinde süsen olan. Ona da süseni ben koymamıştım Karmen, yapılırken koyulmuş ve o bibloyu babaannem yaptı. Her şeyin cevabı o mektupta gibi ama yapamıyorum, okuyamıyorum. Daha fazlasını kaldıracakmış gibi hissetmiyorum.” Uzandı, burnumun ucunu öptü.

“O zaman okuma. Zaten üzerinde yeterince yük var, bırak. Hazır hissedene kadar okuma Ezel, çünkü ben senin daha fazla mahvolmanı istemiyorum. Sen gözlerim önünde acı çekerken hiçbir şey yapamamak beni öldürüyor. Lütfen Ezel, benim için. Sakın daha fazla kendini çıkmaza sokacak şeyler yapma.”

“Tamam güzelim, hazır hissedene kadar.”

Jileti tezgâhın üstüne bıraktı. “Bitti.” Aynaya baktım, günler sonra ilk defa yüzüm gözüm seçiliyordu. “Çok yakışıklı oldun ama sen böyle,” dedi huysuzca.

“Sen bugün bana çok yürüyorsun, bak olacaktan sorumlu olmam sonra.” Sırıttı güzelce, tezgâhtan indi. Yüzümü yıkayıp, losyon sürerken su sesi duymamla jakuziye baktım. Karmen jakuziyi dolduruyordu.

Bana yandan bir bakış attı, jakuziye yerleşti. Saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı. “Bana katılmak ister misin?” diye sordu, başını yana eğerek.

Ben de soyunmaya başladım, gözleri arsızca üstümde geziniyordu. “Sen beni öldürmeye çalışıyorsun,” dedim gözlerimi gözlerinden ayırmazken.

Kafasını jakuzinin mermerine yasladı ve baştan çıkarıcı şekilde güldü. Jakuziye girdim ve karşısına geçtim. Aynı zamanda müzik ve bir şişe şampanya da açmıştı. Hatta bardaklara bile doldurmuştu, bunları hangi ara yapmıştı?

“Bu hazırlığı neye borçluyuz?” dedim vücudum biraz daha gevşerken. Önceden doldurduğu kadehi bana uzattı ve diğerini de dolgun dudaklarına götürdü. Nefesim kesildi. Gevşek topuzundan düşen teller pürüzsüz beyaz cildine düşüyordu, gözleri ve dudakları parıl parıldı.

“Seni özledim.” Günlerdir sadece sarılıp yatıyorduk ve ben de özlemiştim. “Üzgün olmanı sevmiyorum neşeli ve tutkulu hâllerini özledim.” Şu an dünya üzerindeki en mutlu adam olabilirdim.

Karanlık yoktu, geçmiş yoktu, acı ve bilinmez hiçbir şey yoktu. Sadece Karmen ve ben vardık. Bu banyo vardı, tutkumuz vardı, aşkımız vardı.

Müzik ve karşımdaki manzaranın güzelliği vücudumu rahatlatırken, kadehimi bitirdim. Karmen de bitirmişti. Kadehime uzandı, boş bardağı ona verdim. Yeniden doldurmak için yere bıraktı iki kadehi de ancak yeniden doldurmasına müsaade etmedim. Belinden tutup aniden kendime çektim. Kıkırdayarak kucağıma yerleşti.

“Kırılacaklardı, o seti yeni aldım daha.”

“Bak şu an tam yeni gelin oldun.” Omzuma vurdu biraz daha gülerken.

Gülüşünü seyrettim hayran hayran. Her gördüğümde ilkindeki gibi çarpıyordu kalbim. Hiç ama hiç dinmiyordu içimdeki Karmen ateşi, alev alev yakıyordu. Elim tokasına gitti, yavaşça çıkardım. Kuzguni saçları ahenkle süzüldü omuzlarına.

Onunda gözlerinde aynı yoğunluk vardı, başparmağı yeni tıraş ettiği yanığımda geziniyordu. “Ezel,” dedi ve konuşmaya devam edemedi. Boştaki eliyle elimi tuttu, çıplak sol göğsüne götürdü. Tam kalbinin üstündeydi elim, hızla atan minik kalbinin.

“Hissediyor musun? Ölecek gibi hissediyorum,” dedi nefes nefese. “Sadece gözlerine baktığımda bile, okyanusta boğuluyor ve birazdan kalp krizinden ölecek gibi hissediyorum.” Yutkundü. “Ama bunu istiyorum, okyanus gözlerinde boğulmak istiyorum. Bana her baktığında daha da açılmak istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da bunu seviyorum.” Nefesim kesildi.

“Yanıyorum Karmen'im, gözlerinde yanıyorum. Neden böyle konuşmaya devam ediyorsun? Görmüyor musun? Sadece bakışların bile beni ölüp ölüp diriltirken utanmıyor musun kalbimi durduracak cümleler kurmaya? Yanmak bu kadar mükemmel olmamalı, al beni kızıklarına,” dedim gözlerine daha da derin bakarak. “Yak beni kızıklarında biraz daha, benden hiçbir şey bırakma geriye.”

Öptüm dudaklarını, ikimizi de çıldırtan bir yavaşlıkla. Cümlelerimizi bu yumuşak ve baş döndürücü öpücükle mühürledik. Her öpüşte bir kilit daha geçti aramızdaki bağa.

Ve ilk öpüşümüz gibi...

Birimiz yandı, diğërimiz boğuldu.

Bu çok efsanevi oldu.

Gördüğüm kâbusun etkisiyle nefes nefese doğrudum yataktan. Diğërlerinden farklıydı bu seferki, çok daha karmaşıktı. Ormanda koşuyordum ve kaleye çıkıyordu yolumun sonu. Alt kata iniyordum ama bodrumun da havuzun da alt katıydı. Öyle bir kat var mıydı kalede?

Bir kapı vardı, büyük ve eski bir kapı.

Ve en sonunda gördüğüm kara gözler. Hâlbuki dün gece uzun zaman sonra ilk defa huzurla uyumuştum. Yanımda huzurla yatan Karmen'e baktım, sabah olmak üzereydi. Uzanıp alnına bir öpücük bıraktım ve kalktım yataktan.

Mutfağa inip bir sigara yaktım. Karmen'le konuştuklarımız yankılandı zihnimde. Karmen'i o eve bir daha asla götürmezdim ancak ben bugün o eve gidecektim.

Beni bu bilinmezlik çukurundan çıkaracak bir şeye ihtiyacım vardı ve içimden bir ses bunun kalede olduğunu söylüyordu.

•

Tekrar uyuyamamıştım ve Karmen uyanana kadar kahvaltı hazırlamıştım.

"Bunlar ne mükemmel kokular böyle," diyerek girdi mutfağa, üstünde krem rengi sabahlığı vardı. Yanıma geldi, yanağıma bir öpücük bıraktı. "Neye borçluyuz bu güzel masayı?"

"Ne demek neye borçluyuz? Gören de ilk defa yapıyorum sanır," dedim alıngan bir şekilde.

"Yok ondan demedim," dedi telaşla. "Bayağıdır hiçbir şey yapasın yok gibiydi, bu beni mutlu etti." Toparlanıyordum Karmen sayesinde. Önüne çay bıraktım ve saçlarına bir öpücük bırakarak karşısına geçtim.

"İşe gideceksin değil mi?" Kafasını olumlu anlamda salladı.

"Ama istersen gitmeyebilirim."

“Hayır, git. Tabii evde kalıp, benimle bir jakuzi keyfi daha yapmak istiyor-
san seve seve kabul ederim.” Utaçla bakışlarını kaçırdığında gülmeden ede-
medim. Hâlâ utanıyordu benden. Güzel yanaklarına biraz daha renk gelmişti.
“Dün gece hiç de utangaç değildin.”

“Ezel!” dedi sesini yükselterek.

“Tamam tamam şaka yapıyorum.”

“Pişman etme beni.”

“Benimle seviştiğin için asla pişman olmazsın bence,” dedim ukalaca.

“Özgüvenini yesinler.”

“Güzel dudaklarını yesinler. Ah pardon dün yemiştım zaten.”

“Ya Ezel, yemiyorum bak,” dedi küskünce.

“Şaka yapıyorum güzelim neden alınıyorsun ki?” Sinirli sinirli tabağını dol-
durmaya başladı.

“Sen bugün ne yapacaksın?” dedi çayını yudumlarken.

“Bilmiyorum belki ofise giderim, belki Eren’le buluşurum.” Kaleye gidece-
ğimi ona söylemeyecektim. Bundan sonra Karmen kötü şeyler duymayacaktı, o
kaleyi hatırlamayacaktı. Mümkün olduğunca onu her şeyin dışında tutacaktım.

Tek istediğim artık onun üzülmemesiydi. Tek istediğim o güzel yüzünün
hep gülmesiydi.

Kaleye giden bu lanetli yolları uzun bir süre tekrar gidiyordum. Başımda
müthiş bir ağrı vardı ve gittikçe şiddetleniyordu. Gözlerim ağrıyordu.

Kalenin yolu ilk defa bu kadar uzun gelmişti, biraz rahatlamak için yavaş bir
şarkı açtım. Kaleye yaklaştıkça vücudum geriliyordu. Orada ne bulmayı umdu-
ğumu ben de bilmiyordum, sadece bir şeyleri yerine oturtmak istiyordum.

Kalenin önüne geldiğimde bir sigara yaktım içeri girmeden önce, baş ağrı-
mın geçmesini umarak ama hiç de geçecek gibi değildi. Her saniye artıyor ve
artık dayanılmaz bir hâle gelmişti. Kulaklarımda bir uğultu vardı. Bu kalede
kolay şeyler yaşamamıştım ve kötü anılar hızla zihnime hücum ediyordu. Kanlı
ve acılı anılar.

Sigaramı bitirdiğimde yere attım, ayakkabımla ezdim ve kapıya ilerledim.
Hava serin ama güneşliydi. Eski posta kutusunun içinde duran anahtarı alıp,
kapıyı açtım. Salona yürüdüm, her şey ilk geldiğim günle aynıydı. Sanki hiçbir
şey değişmemişti.

Yavaş adımlarla evin içini gezdim. Ne bulmayı umdum bilmiyordum ama en üst kattan başladım etrafı taramaya. Pek kullanılmayan, Haris'in zihnime ilk girdiği andaki kat. Büyük salon ve birkaç eski oda dışında boştu. Alt katlar da aynıydı, eski mobilyalar ve dekorlar dışında hiçbir şey yoktu. Salona geri dönüp alt kata indim.

Havuzu ve şarap mahzenini geçtim, karanlıktı. Telefonumun ışığını açtım ve koridorun sonundaki merdiveni fark ettim. Daha önce hiç görmemiştim. Baş ağrım biraz daha arttı.

Merdivenden indim, bu katta hiçbir şey yoktu: Büyük ve eski kapı dışında hiçbir şey.

Yutkundum.

Aynı rüyamdaki gibiydi. Kapının eski koluna gitti elim ve yavaşça açtım. İçeriye ışık tuttum, upuzun bir mağara gibiydi. Belki de burası bir sığınaktı. İçine bir adım attım, etrafı inceledim. Çoğu yeri örümcek ağı tutmuştu. Kötü bir koku vardı.

Arkamdaki kapı sertçe kapandı. Derin bir nefes aldım. Kapıyı açmaya çalıştım fakat ne kadar zorlasam da açılmadı. Sakinleşmeye çalıştım, zaten merak ettiğim şey buydu. Önce içeride ne var görmek istiyordum. Sonra kapıyı yeniden zorladım. Telefonuma baktığımda çekmemesi hiç de şaşırtıcı değildi ancak şarjım da azalıyordu.

Mağaraya benzer bu yerde dakikalar boyunca yürüdüm. Ve bir ışık gördüm ileride, parlak bir ışık değildi, sadece içerisi kadar karanlık değildi.

Adımlarımı hızlandırdım ve o hafif ışığın açık kapıdan geldiğini fark ettim. Kapıdan dışarı çıktım. Bu içeri girdiğim kapıydı, kafam biraz daha karıştı. Geri yukarı çıktım. Az önce ne olmuştu öyle? Baş ağrım dinmişti, hatta o mağaraya girdiğim an dinmişti.

Salona geri çıktım, burada bulunacak hiçbir şey yoktu. Her rüyama kanmalıydım artık, sonuçta düzgün bir bilinçaltına sahip değildim.

Evden çıktım, arabama doğru yürüyecektim ki durdum. Arabam yoktu. Bakışlarım etrafta gezindi, güneşli hava yok olmuştu. Gündüzdü fakat çok karanlıktı, her taraf bulutlarla çevrili, kasvetli bir havaydı.

Telefonumun az kalan şarjıma baktım, hâlâ çekmiyordu.

Yola doğru yürüdüm, yol olması gereken yerde yol yoktu, her yer sadece ormandı. Asfalt, tabela hiçbir şey yoktu.

Bu da neydi böyle?

Aldığım nefes yetersiz geldi, midem bulanıyordu.

Yürüdüm, dakikalarca belki saatlerce yürüdüm. Hiçliğin ortasında gibiydim. Olan şeylerin hiçbirine mantıklı bir açıklama getiremiyordum.

Artık hiçbir yerde yol olmadığına inanınca yorgunca durdum. Karmen'in dediği yerdeydim, farklı bir boyuttaydım. Neydi burası? Cehennem mi? Araf mı?

Neredeydim ben?

Yağmur yağmaya başladığında geldiğim yerleri geri yürüdüm, çıkmak istiyordum artık buradan. Gök gürlüyordu, yağmurun şiddeti her geçen saniye artıyordu. Botlarım çamura batmıştı, etrafta hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Ne bir hayvan sesi ne bir kuş ne bir böcek...

Hiçliğin ortasında gibiydim, hiçbir şey yoktu. Yağmur o kadar hızlandı ki önümü göremez hâle geldim. Ancak durmadım, yürümeye devam ettim. Durursam delirecek gibi hissediyordum. Hava çoktan kararmıştı, ay dışında hiçbir ışık kaynağım kalmamıştı. Ta ki ileride gördüğüm ışıkları yanan kaleye kadar.

Haris'i öldürdükten sonra süsen kullanmayı bırakmıştım. Belki de bunların hepsi yine onun oyunuydu, belki oyunun karanlık, karmaşık kısmı daha kendisini göstermeye başlamamıştı. Bu yaşananlara hiçbir açıklama getiremiyor, hatta düşünemiyordum da.

Bulmuştum yine kaleyi ve kalenin tüm ışıkları yanıyordu. Kapının önüne geldiğimde kapısı yavaşça sonuna kadar açıldı.

Islak botlarımla içeri girdim hızla. Bu lanet yerden hemen çıkmak istiyordum. Alt kata inecektim ki salonda yanan şömineyi fark ettim. Titrek bir nefes aldım, salona doğru yavaş yavaş yürüdüm.

Ellerim titrerken gördüğüm görüntüyü zihnim reddetti. Bu mümkün olmazdı, o ölmüştü.

Şöminenin karşısındaki koltukta oturuyordu. Bana dönüp baktığında, artık akıl sağlığımdan şüphe ettiğim yerdeydim. Başımdaki o müthiş ağrı geri dönerken kulağımda uğultular vardı.

Ve Haris tam karşımda duruyordu.

Dear Mother
I received your letter of the 10th and was
glad to hear from you. I am well and
hope these few lines will find you the same.

I have not much news to write at present.
The weather here is very warm and the
crops are doing well. I have not much
time to write at present as I am very
busy with my work.

I have not much news to write at present.
The weather here is very warm and the
crops are doing well. I have not much
time to write at present as I am very
busy with my work.

I have not much news to write at present.
The weather here is very warm and the
crops are doing well. I have not much
time to write at present as I am very
busy with my work.

I have not much news to write at present.
The weather here is very warm and the
crops are doing well. I have not much
time to write at present as I am very
busy with my work.

dayadım ardından az önce öptüğüm noktaya. "Hımm anladım, sağ olun. Ben de sizi seviyorum." Karmen şaşkınlıkla beni izliyordu. "Bunu anlayışla karşıladılar, siz istediğini yapın biz bakmıyoruz dediler." Şen kahkahaları banyoda yankılandı. "Artık yalnızız," dedim dudaklarına doğru fısıldayarak.

"Ama sevişemeyeceğiz."

"Aklın sadece bel altı çalışıyor bak." Dayanamıyormuş gibi yüzümü iki yanından tutup kendine çekti. Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım.

Banyoda geçen birkaç saatin ardından yıkanmıştık, Karmen'i ellerimle yıkamış ve kurutmuşum. Ardından üstümüzü giyinip salona geçmiştik. Mutfakta Karmen için meyve tabağı hazırladım.

Geniş koltukta oturmuş, bacaklarını uzatmış ve kitap okuyordu. Yanına ulaştım, bacaklarını kaldırıp bacaklarımın üstüne aldım. Elimdeki kırmızı elmanın kabuğunu soyarken o da kitabını bıraktı. "Oku sen güzelim." Uzattığım elmayı gülümseyerek aldı. İştahla yedi.

"Keşke baklavayı almaya ben gitseydim, kaç saat oldu gelmediler." Huysuzca söylendim.

"Zaten gece yarıları canım ne çekse koşup alıyorsun. Çok yoruyorum seni."

"Ben hâlimden çok memnunum." Giyindiği beyaz, yarım kollu elbise fazlasıyla inceydi.

"Yaz daha gelmedi, sen neden böyle yapıyorsun?" dedim azarlar şekilde, üst kata çıkıp hırkalarından birini aldım. Yanına indim geri ve giydirdim.

"Sürekli sıcak basıyor bana şu sıralar." Hamilelik hormonlarıydı. Ancak beni kırmadı ve hırkayı giyindi. Geri yerime oturdum.

"Hâlâ isim seçemedik," dedi üzgünce. Önerdiğim hiçbir ismi beğenmiyor, burun kıvırıyordu.

"Aslında benim aklımda var ama sen ne dersin bilemiyorum," dedim çekimser bir ifadeyle. "Murat ve Damla."

Nefesi kesildi bir an, yutkundu. Onlar bizim hayatımıza çok kısa bir an girmişler ve aynı hızla çıkmışlardı. İkimizde o kanlı geceyi unutamıyorduk ve unutmayacaktık.

"Onlar bizim isimlerimizi çocuklarına layık görmüşlerdi." Gözleri doldu, ne aptal adamdım ben ya sırası mıydı şimdi bunu demenin.

“Bunu yapmam Ezel, atlatamıyorum olanları. Onların o parçalanmış hâllerini, bebeklerinin elimizden gidişini. Haris’in onları parç-” Sözüünü kestim. Ağlamak üzereydi.

“Tamam güzelim, sen nasıl istersen.”

“Çok güzel isimler aslında isterim ama her onlara seslendiğimde o vahşi görüntüler aklıma gelecek. Eğer normal bir şekilde ölmüş olsalardı...”

“Açıklama yapmana gerek yok sevgilim, sen nasıl istersen.” Evin güvenlik sistemine ait numara çaldı. Kapının yanındaki kamerada durdum, bahçenin dışını gösteriyordu. Telefonu açtım.

“Efendim misafirleriniz gelmiş,” dedi kapıda duran koruma.

“Evet, alın içeri.” Bizimkilerin arabaları sırayla dizilmişti bahçe kapısına.

“Geldiler mi?” dedi Karmen yerinden yavaşça kalkarak.

“Geldiler, çıplak ayakla gezme ama!” dedim köşede duran terliklerini ona götürerek. Buz gibi olmuştu ayakları. Ters bakınca da beni yumuşatmak için yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. Birlikte kapıya çıktık.

Arabaları park edip indiler. Etrafı inceliyorlardı hayran hayran.

“Burası ne? Burası evse bizim yaşadıklarımız ne?” diyerek söyleniyordu en önce yürüyen Melih, hemen yanında Beste vardı. Ellerinde poşetler vardı.

Beste, Karmen’e sıkıca sarıldı. “Yaa kocaman olmuş karnın,” diye hayranlıkla Karmen’e baktı.

“Yenge hamilelik bir insana bu kadar mı yakışır ya?” dedi Melih de Karmen’i samimi bir şekilde yanaklarını öperek. Ters bakışlarımı fark ettiğinde ise hızla içeri kaçtı, it.

Eren, Buse ve Egede hemen arkalarından geldiler. Buse iç çekerek Karmen’e baktı. “Çok çok güzelleşmişsin.” O da Karmen’i öptü.

“Teşekkür ederim.” Tabii Karmen o sırada Eren’in elindeki baklava poşetine kilitlenmişti.

“Güzel annemize bir tepsi fıstıklı baklava,” diyerek elindekini Karmen’e verdi.

“Yaa çok sağ olun,” dedi ve poşeti açıp kokladı. “Sizinle de paylaşmak zorunda mıyım?”

“Hiç de değilsin,” dedi Eren keyifle.

Yanıma gelen Ege’yi kucağıma aldım. Her geçen gün daha da büyüyordu. Artık tam anlamıyla sağlıklı bir çocuktü.

14. BÖLÜM: BATAKLIK

Hayatımda yaşadığım son bir yılım, bana tüm hayatımın yalan olduğunu hissettirmişti. Bana eskiden ne kadar tozpembe yaşadığımı göstermişti. Tüm hayatım boşaymış gibi hissettirmişti. Gözlerimin açıldığını sanıyordum ancak her yeni gördüğüm hadisede aslında kör olduğumu anlıyorum. Onu yenebileceğimi sanacak kadar aptaldım. Akıllanmıyordum ve hâlâ şaşırıyordum.

Şayet o kanlı canlı karşımdaydı. Bense bitik bir hâlde, bildiğimi sandığım ancak çok yabancı olduğu bir yerdeydim. Kâbuslarımı canlı canlı yaşıyordum.

“Nasıl olur?” dedim kendi kendime, tükenmiş bir şekilde. Tüm vücudum ıslaktı ancak o kadar uyuşmuştu ki beynim üşümüyordum.

“Ezel, bu ne güzel sürpriz.” Konuşamadım bir süre, ona doğru yürüdüm. Gözlerim hâlâ gerçekliğini sorguluyordu.

Yanına ulaştığımda gülümsedi. “Bu kadar sevineceğini bilsem ölmezdim.” Karşısındaki koltuğa çökercesine oturdum. “Biliyorum, sen de pişman oldun beni öldürdüğün için. Oysaki birbirimizle didişirken çok eğleniyorduk.”

“Seni öldürmüştüm,” dedim sesimi güçlü tutamayarak. Sırıtıyordu, kafasını olumlu anlamda salladı.

“Ölüyüm zaten ben. Evet Ezel gerçekten başardın, beni öldürdün.”

“Ama karşımdasın.” Yine salladı kafasını.

“Rakibimin birazcık daha zeki olmasını dilerdim,” dedi ukala ses tonuyla.

“Anlamıyorum,” dedim başımdaki ağrı bir türlü dinmezken.

“Ölüyüm ben, tebrik ederim Ezel. Beni öldürmeyi başardın, hatta bendeki karanlığı da aldın. Artık ölü olduğum için karanlık da yok. Bedenimi öldürdün, karanlığımı öldürdün. Fakat bana yapılan büyüden dolayı ruhum bu boyutta sıkıştı.” Büyük bir şevkle anlatıyordu. Gözlerimi kırıştırdım, derin derin nefes aldım.

“Burası neresi?”

“İstersen Araf de, istersen cehennem, istersen paralel evren... Hiçbir önemi yok.”

“Nasıl geldim ben buraya?”

“Bilmem, benim sormam gerek.”

“Aşağıda bir kapı var, mağara gibi.” Haris’in yüzündeki alaycı ifade yavaş yavaş yok oluyordu.

“Orayı nasıl buldun?”

“Rüyamda gördüm. Sen mi neden oldun buna?” Onunla sohbet ettiğime inanamıyordum, ancak şu an cevaplarımı bir tek onda bulabilirdim.

“Hayır, benim artık gücüm yok. Artık dünyayla hiçbir bağlantım yok. Ve bu boyuta hiç o geçitten gelmedim. Evet, orada bir enerji yoğunluğu var ama bir geçit olduğundan emin değildim. Benim ruhum bu eve bağlı olduğu için, istediğim an bu tarafa geçebiliyordum.” Artık geçemiyordu, burada sıkışıp kalmıştı.

“Burası hiçlik gibi, insan ya da herhangi bir canlı var mı burada?” Yüzünde sinsi bir sırıtış oluştu.

“Gezip bir bak istersen.” Başımı ellerim arasına aldım. Hissettiğim ağrı duyduğum şeylerle şiddetleniyordu.

“Sen öldüğünden beri burada mısın?” Kafasının olumlu anlamda salladı, yavaşça. “Neden bu kadar sakınsın? Öldürdüm ben seni. Neden bir şeyler yapmıyorsun?”

“Çünkü öldüm Ezel, karanlığım da gitti benden. Artık şeytan değilim, sadece bir şeytan kadar çirkin bir ruha sahibim. Ve haftalar sonra, biriyle konuşuyorum. Düşmanım olsan bile, iyi geldi,” dedi sonlara doğru dalga geçerek.

“Geri dönmenin bir yolu var mı?” Belki de yine Haris’in bir oyunu içindeydim.

“Yok, olsa bile dönmek istemiyorum.” Güldüm.

“Sana zerre inanmıyorum.”

“İnanma zaten, salak mısın? Ben olsam ben de bana inanmam.”

“Neden dönmek istemiyorsun?” dedim inanmadığım hâlde merak ederek.

“Orada dönmek isteyeceğim hiçbir şey yok. Bir tek Karmen var, o da benden nefret ediyor. Dünyaya çok fazla zarar verdim Ezel, o dünyaya dönmeye yüzüm yok, hevesim de yok. Karımın, çocuklarımın yanına gitmek istiyorum.” Ona inanmak istemiyordum ancak Haris gözüme ilk defa bu kadar gerçek geliyordu.

“Karmen senden nefret etmiyor,” dedim, demek istemezdim ama gerçek buydu. “Ona çok zarar verdin, ondan faydalandın ama onun aklına hep küçüklüğü geldi. Güzel günleri geldi.”

“Güzel günleri falan yok onun küçüklüğünde. Benim çaldığım çocukluğu var. Ama sen söylemesen de biliyorum Ezel, ben Karmen’i senden daha iyi tanıyorum.” Rahatsız olarak doğruldum yerimde.

“Buraya nasıl geldim peki?” dedim konuyu değiştirerek.

“Bilmiyorum.” Biliyordu.

“Eminim bilmiyorsundur.”

“Yarım bıraktığın işi tamamlaman gerek. Ruhumu da yok etmelisin.” Gözlerime bakmıyordu, şömine ateşini izliyordu.

“Nasıl yapacağım ki? Hem o zaman karının ve çocuklarının yanına gidebilecek misin?”

“İlkinde nasıl yaptıysan bu sefer de aynı şekilde, hançerle.” Ruhu yok olursa, o ebediyen yok olurdu.

“Kerem’in bedeni nerede?”

“Daha önemli bir soru var.” Bakışlarını yavaşça şömineden ayırdı. Bembeyaz tenine kızıl alevler bir ayna gibi yansıyordu. “Kerem’in ruhu nerede?”

“Nerede?” dedim yüksek sesle.

“Buralarda bir yerde. Aynı şekilde bedeni de öyle.”

“Neden? Nasıl yapıyorsun bunu? Ne istedin ondan?”

“Bir kurbanı ihtiyacım vardı.” Dayanamadım, kalktım ve yakasına yapışmaya çalıştım. Çalıştım çünkü elim içinden geçti. Geriye birkaç adım attım. “Dedim ya bedenim yok diye.” Kafayı çoktan sıyırmıştım.

“Ne için kurbanı ihtiyacın vardı?”

“Bedenini kullanmak için.”

“Neden kullandın bedenini?”

“Daha kullanmadım,” dedi beni düzelterek. “Karımın ve çocuklarımla yanına gitmek için kullanacağım.” O da ayağa kalktı. “Eğer ruhumu öldürürsen yok olurum ancak bir bedende olduğumda ruhuma zarar verirsen özgür kalırım. Bu boyuttan çıkabilirim.”

“Ne saçmalıyorsun?”

“O hançeri al ve buraya gel, beni öldür tekrar. Sonra Kerem’le gerçek dünyaya dön.”

“İnanmıyorum sana! Yine ne oyunu oynuyorsun?”

“Oyun oynamıyorum Ezel, şu hâlime baksana.”

“Belki de hançeri istediğin için yapıyorsun.”

“Ne halt edeceğim hançerle? Ölüyüm zaten! Karmen’in evlendiği adamın daha zeki olmasını dilerdim. Sana arkadaşını kurtarma şansı sunuyorum Ezel, aptal olma.”

“Neden bunu yapasın? Hem söylediklerin çok mantıksız. Ben Kerem’in bedeninde seni öldürdüğüm zaman, bedenine zarar vermiş olacağım.”

“Onun bedeni zaten ölü, onun bedeninde beni öldürdüğün zaman ruhu bedenine geri dönecek. O vakitsiz ayrıldı bedeninden. Evet, ağır yaraladım fakat onu ölmeden çıkardım bedeninden. Çünkü canlı bir bedeni uzun süre tutamıyorum bu boyutta, ancak ölü bir bedeni aylarca saklayabilirdim.”

Çıldıracaktım, kafayı yemenin eşiğindeydim. Bir umut vardı, ışık vardı tünelin sonunda. Kerem hayata dönebilirdi, tanrı biliyor bu hayatta en çok istediğim şeydi bu. Ancak karşımda bunları söyleyen kişi Haris’ti, öldürdüğüm adam. Nasıl inanacaktım? Belki de hepsi intikam oyununun bir parçasıydı, belki de dünyaya geri dönmek için yapıyordu. Tanrım, ne yapacaktım?

“Bunları anlamamı beklemiyorum senden. Eğer dediklerimi yaparsan arkadaşını kurtarırısın. Zavallı Yasema...” Durdu, hâlimden zevk alıyordu. “Ona gittiğimde intihar etmek üzereydi, ben kurtardım onu. Ona Kerem’i gösterdim, gerçekten Kerem’in ruhunu gösterdim. O da sizde oyun sandınız ama o Kerem’le gerçekten konuştu. Kanında süsen vardı ilk gösterdiğimde ancak beynine girmediğim için etkilemedi zaten. Sonra kendi isteğiyle bıraktı süseni, kuklam olmayı bile kabul etti. Ne büyük aşk!”

“Adi herif!” dedim dişlerimin arasından.

“Alınıyorum ama.” Bir süre söylediklerini sindirmeye çalıştım. Düşündüm, düşündüm, düşündüm ve düşündükçe dibe battım. Bir bataklıktaydım, çıkmaya çabaladıkça daha derine batıyordum.

“Babamı sen mi etkin altına aldın? İntiharına sen mi sebep oldun?” Haris’in bakışlarında şaşkınlığı bu kadar net görmek, sıra dışıydı.

“Baban intihar mı etti?”

“Evet, önce beni öldürmeye çalıştı. Bunu sen mi yaptın?” Geri oturdu koltuğa.

"Ben yapmadım, süsen vardı zaten kanında. Sen beni öldürürken o da izliyordu. Öldükten sonra dünyayla bağlantım tamamen kesildi. Neden intihar ettiğini bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim." Bana bakmaya devam etti, anlamını çözemediğim bakışlarla. Sessizlik oluştu. Bir çıkar yol bulmaya çalışıyordum.

"Hemen karar verme Ezel, git ve düşün. Ancak sana sadece iki gün veriyorum, burada kafayı yiyeceğim." İkilemdeydim. Kerem'i kurtarabilirdim ama büyük bir tuzağa daha düşüyor da olabilirdim.

Burada artık nefes alamıyordum, çıkmak istiyordum. Arkamı döndüm, o geçide gitmek için.

"Senden bir şey daha isteyeceğim, yapmayacağını adım gibi biliyorum gerçi." Omzumun üstünden baktım ona. "Karmen'i de getir gelirken. Bu boyuta değil. Eve getir. O beni göremez. Zaten ben de çok kısa bir an görebilirim. Son kez Ezel."

"Hayır, bu asla olmayacak." Israr etmedi, önüme döndüm.

"Al şunu," dedi bana doğru yürürken. Meşale yakmıştı. Telefonumun şarjı çoktan bitmişti, aldım meşaleyi.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum yine.

"Soru sormaktan yorulmadın mı? Ben cevaplamaktan çok yoruldu, işime yarayacaksın daha." Karanlık gözlerine, beyaz tenine baktım.

"Sadece ruhsun ama meşaleyi tutabiliyorsun."

"Çünkü o da bu evin bir parçası." Daha fazla konuşmadım. Elimdeki meşaleyle çıktım salondan.

Bodruma ve ardından daha aşağısına indim. Kapıyı açtım, içeri birkaç adım attım. Mağarayı aydınlatan ateşin turuncu ışığıyla etrafı bir kez daha inceledim.

Dakikalarca yürümemin ardından aynı geldiğimdeki gibi, açık kapı vardı karşımda. Adımlarımı hızlandırdım ve çıktım geçitten.

Derin derin nefes aldım. Kapı arkamdan gürültüyle kapandı. Yukarı çıktım, karanlıktı. Evden çıktığımda arabam biraz ileride duruyordu. Meşaleyi söndürdüm ve verandaya bıraktım. Bir kâbustan uyanmış gibi hissediyordum. Arabama bindim ve hızla uzaklaştım kaleden. Boğazımda kuruluk vardı, iyi hissetmiyordum.

Arabanın içinde şarj kablosunu aradım ancak bulamadım. Arabadaki saate baktım, gece yarısını geçmişti. Karmen çok merak etmiş olmalıydı. Boş yolda hızımı arttırarak ilerledim.

Düşünceler zihnimi tırmalarken, bir bilinmezliğin içine sürükleniyordum yine.

•

Eve geldiğimde saat ikiye geliyordu. Kapıyı çaldığımda Eren açmıştı.

“Ezel! Nerelerdeydin?”

“Anlatacağım,” dedim ve içeri geçtim. O sırada Karmen belirdi merdivenlerde, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Ağlamıştı, dudakları şişmiş ve her tarafı kızarmıştı.

“Karmen,” dedim ona doğru adımlayarak.

“Neredeysin?” dedi çatallı sesiyle.

“Anlatacağım,” dedim yine.

“Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin? Kafayı yemek üzereydim. Saatlerdir nasıl bir korku içinde olduğumu biliyor musun?” Bağıırıyordu artık.

“Haklısın, özür dilerim ama beni dinlemen gerek.” Ağlamaları arttı ancak merdivenlerden hızla indi, hiç duramadan atladı boynuma. Kokusunu soluduğum an tüm gün yaşadığım o doğüstü olayların karmaşıklığı yok oldu.

Sevdiğim kadın kollarımdaydı, başka önemli bir şey yoktu. İnce bedeni kollarım arasında kaybolurken öptüm ipeksi saçlarını.

“Çok korktum sana bir şey oldu diye,” dedi ağlamaya devam ederken.

“Çok özür dilerim.” Onu bu hâle getirdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Salona geçtiğimizde sadece Eren’in değil, herkesin burada olduğunu fark ettim. Sadece Buse ve Ege yoktu yine. Yasema buradaydı ve onu görünce hissettiğim pişmanlık arttı. Hiçbirimiz ona inanmamıştık.

“Sonunda geldin!” dedi Melih.

“Biz de kaleye gidecektik biraz daha gelmeseydin,” dedi Beste.

“Ne? Neden?”

“Belki Haris hortlamıştır diye,” dedi Eren de. O sıra hiçbirinin gözlerine bakamadım, nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

“Bir dakika! Neden öyle bakıyorsun?” dedi Yasema.

“Müsaade edin, anlatacağım.”

“Anlatırsın, önce bir otur şuraya. İyi görünmüyorsun.” Bunu diyen tabi ki de Karmen’di. Yanımdan ayrıldı ve çok geçmeden salona su ve çayla döndü.

Melisa çayı hazırlamıştı sakinleşmem için. Ardından yanıma oturdu ve kızıl gözleri endişeyle yüzümde gezindi. Ben çayımı yudumlarken saçlarımı okşadı sevgiyle. Nasıl yapıyordu? Nasıl anlıyordu ona en çok ihtiyacım olan anları?

İyi olduğumu hissettiğimde anlatmaya başladım. “Karmen bana dün kaleyle ilgili şeyler söyledi. Haris onu görünmez yaptığı zaman farklı bir boyuta gittikleriyle ilgili. Gece bir rüya gördüm, kaledeydim ve bodrumun aşağısında bir merdiven vardı. O merdiveni biliyor musun Karmen?”

“B-bilmiyorum,” dedi şaşkınlık içinde. Büyük ihtimalle Haris öğrenmesine izin vermemişti.

“Ve bir kapı vardı. Sabah uyandığımda kaleye gitmeye karar verdim. Affet sevgilim sana söylemediğim için ama bir daha asla o karanlığa sürüklenmen izin vermem,” dedim gözlerine bakarak. Ardından devam ettim. “Karmen işe gittikten sonra ben de kaleye gittim.”

Boğazımı temizledim, suyumu içtim. Anlatması da yaşaması kadar zordu. “Aynı rüyamdaki gibi bir merdiven vardı ve bir kapı. İçeri girdim, boş bir mağara gibiydi. Kapı arkamdan kapandı ve ben ilerledim. Biraz yürüdükten sonra yine aynı kapıyı gördüm ama açıktı. Dışarı çıktım, bir şey bulamamıştım ve eve gelecektim. Ancak arabam yoktu.”

“Arabayı mı çaldılar?” diye soran Beste’ye Melih ters bir bakış attı.

“Hayır, dışarıda hiçbir şey yoktu Beste. Sadece sonsuz bir orman vardı. Yolu bulmaya çalıştım ancak yol da yoktu. Ağaçlar dışında canlı hiçbir şey yoktu. Başka bir boyuttaydım.”

“Hassiktir,” dedi Melih yüksek sesle, gözlerini irice açmış şekilde.

“Sonra kaleyi tekrar bulabildim ama boş değildi kale.” Karmen’in kolumu tutan eli sıklaştı, nefes alışverişleri hızlanmıştı. “Haris oradaydı.” Salondaki sessizlik arttı, hepsi şoktaydı.

“Kedi mi lan bu, dokuz canlı?” dedi Melih sessizliği bozan kişi olarak. Devam ettim, Haris’le konuştuğumuz her şeyi anlattım. Ve aynı sessizlik yine yaşandı.

“Kerem yaşayabilir,” dedi Yasema umutla, eli kalbine gitti. Gözleri dolmuştu yine.

“Haris yalan da söylüyor olabilir, tuzak olabilir, belki yine bir oyunun içine sürüklüyor bizi,” dedim ancak mutluluğuna gölge düşmedi.

“Ben gerçekten Kerem’le konuşmuşum!”

“Sakin ol yine kriz geçireceksin.” Yasema’yı ilk defa mutluluktan ağlarken görüyordum.

Karmen sessizdi, sadece yüzüme bakıyor ve düşünüyordu.

“Sen söyle Karmen, onu en iyi tanıyan sensin. Dediğini yapmalı mı Ezel?” dedi Eren.

Karmen gözlerime bakmaya devam etti. “Oraya gitmemeliydin, orası boş bir evren değil. Çok tehlikeli! Ya geri dönemeseydin?” Ses tonunda korku vardı. O an bana anlatmadığı şeyler olduğunu anladım. Karmen o evrende korkunç şeyler yaşamıştı. Bana anlattıklarından fazlası vardı.

“Bir daha oraya gidemezsin Ezel,” dedi acı çeken sesiyle.

“A-ama Kerem’i kurtarma şansı var,” dedi Yasema.

“Haris’in doğru söylediğini bilemeyiz. Belki amacı hançeri almak ve Ezel’i öldürmek...” Devam etmek için derin bir nefes aldı. “Hem doğru olsa bile Kerem aylardır o boyutta, döndüğünde asla eskisi gibi olamaz.”

“Neden?”

“Anlatamam, anlatılacak bir şey değil. Tarif edilemez, sadece yaşanır. Ve yaşadığında asla bir daha anlatamazsın. Oradaki tek varlık Haris değil,” dedi, ses tonundaki korku sinirlerimi gererken şaşkınlık içindeydim. Karmen’in bana anlatmadıkları çok derindi.

Karmen bakışlarını bana çevirdi. “Olmaz Ezel, oraya bir daha gidemezsin,” dedi acı içinde. “Seni kaybedemem.”

“Beni kaybetmeyeceksin.” Kanımda süsenle gitmemiştim o boyuta, Haris öldüğünden beri süsen kullanmaya gerek duymuyorduk. Haris o kadar çok şey yaşatmıştı ki bize belki de her şey yine Haris’in oyunuydu, biz de her zaman olduğu gibi onun oyuncularıydık. Ancak içimden bir ses bunun Haris’den çok daha fala şeyin olduğunu söylüyordu.

İçimdeki bu ses son zamanlarda hiç yanılmıyordu.

“O zaman ben giderim. Ezel ver bana hançeri,” dedi Yasema. “Zaten senden böyle bir şey isteyemem ama ben gidebilirim. Haris’in istediğini yapıp Kerem’i kurtarabilirim.”

“Anlamıyorsun!” dedi yerinden kalkarak Karmen. “Sen de gidemezsin.”

“Gideceğim, sonunda ölüm mü olacak? Umurumda değil. Oraya gidip, Kerem’i kurtaracağım,” dedi Yasema artık sesini yükselterek.

“Olmaz öyle,” dedi Eren. “Eğer yapacaksak hep birlikte yapacağız.”

Ben de ayağa kalktım. “Planla, her ihtimali göz önüne alarak hareket edeceğiz. Sakin ol Yasema, Kerem’in yaşama ihtimalinin olması bile bu işin peşini bırakmamamıza yeter,” dedim sesimi düz tutmaya çalışarak ancak Karmen’in bakışlarından ateş çıkıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Yasema güçsüzce, kollarını boynuma sararak. Karmen salondan öfkeyle çıkarken Yasema da koltuğa oturdu.

“Haris iki gün verdi. Plan yapmak için hızlı olmamız gerek.” Karmen’in çıktığı kapıya takıldı gözüm. “Ancak bugün çok yorgunum, yarın konuşalım.”

“Biz de gidelim,” dedi Yasema. Onlar çıkarken ben de mutfığa geçtim. Karmen’in yanına gitmeye cesaret bulamıyordum. Gözlerindeki kırgınlık, acı ve tüm kötü duygular beni öldürüyordu.

Birkaç sigara yaktım, ardından yukarı çıktım. Karmen yatakta oturmuş, karşısındaki manzarayı seyrediyordu. Üzerinde kırmızı geceliği vardı, loş ışığın altında parılıyordu.

“Karmen,” dedim, güzel gözlerini yavaşça bana çevirdi. “Konuşalım mı?”

“Önce sıcak duş al, vücudun çok gergin.”

“Sen de bana eşlik edersen neden olmasın.”

“Burada bekliyorum.” Nefesimi yavaşça verdim, ısrar etmedim.

•

Sıcak su gerçekten de iyi gelmişti, tüm vücudum gevşemişti. Daha iyi hissediyordum. Belimde havluyla odaya geçtiğimde, Karmen’in üstünde gezindi yine gözlerim. Aynı bıraktığım gibiydi. Üstümü giyinip, yanına uzandım.

Nefes alışverişlerini duymak, bir nefes uzağımda olduğunu bilmek bana huzur veriyordu. Tüm gün yaşadığım o karışık hisler yok oldu.

“Bana neden anlatmadın?”

“Anlatılacak bir şey değil, çok korkunç,” dedi yutkunarak. “Çok karanlık bir evren, acı verici.”

“Haris’e güvenmiyorum ama başka şansım yok.”

“Var.”

“Arkadaşımı orada bırakmam, ihtimal bile olsa ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Beni bırakacaksın.”

“Seni bırakmıyorum, seni asla bırakmam,” dedim söylediklerine inanamayarak.

“Ya geri dönemezsen? Ya Haris seni öldürürse?” dedi acı içinde.

“Sana geri döneceğim Karmen.”

“Anlamıyorum, nasıl oraya gidebilirsin? Nasıl Haris’in dediklerini yapacak kadar gözünü kör edebilirsin?”

“Başka şansım yok,” dedim yine. Sinirle verdi nefesini.

“Sana bir şey olmasına dayanamam.” Uzandı elim, pürüzsüz elmacık kemiğinde gezindi işaret parmağım.

“Seni anlıyorum, korkuyorsun. Ama düşün Karmen, arkadaşımı kurtarmak için bir şansım var. Benden durmamı isteyemezsin bu çok bencilce olur.” Gözleri dolmuştu, bana yakınlaştı ve başını göğsüme yasladı. İpeksi, mükemmel güzellikteki kuzguni saçları göğsüme döküldü. Dudaklarını göğsümde hissettim belli belirsiz. Saçlarını okşadım yavaşça, nefesini tenimde hissederken.

“Orada ne gördün?” diye sordu titreyen sesiyle.

“Hiçbir şey, sadece orman vardı ve Haris,” dedim az önce aşağıda anlattıklarımından bahsederek. “O boyutta ne var Karmen?”

Cevap vermedi, onu zorlamak istemiyordum. “Bana anlatmalısın ki ben de oraya bir daha gittiğimde nelerle karşılaşacağımı bileyim.”

“Gitme,” dedi âdeta inleyerek acı içinde. Sessiz kaldım, daha fazla konuşmadım. Biraz daha sokuldu göğsüme.

İkimizde gece boyunca hiç konuşmadık. Ne uyuduk ne hareket ettik, sabaha kadar birbirimizde dinlendik.

Uyanmıştık ancak yataktan bir türlü çıkamıyorduk. Aynı dün geceki gibi, Karmen göğsümde yatıyordu ve ikimizden de ses çıkmıyordu.

“İşe gidecek misin bugün?” dedim kısık ses tonuyla.

“Gitmem gerek, çok fazla iş var ancak buradan çıkmak istemiyorum.” Burası derken, eliyle göğsümü okşamıştı. O gittiğinde benimde gideceğimi biliyordu ve kalkamıyordu.

“Bugün bir şey yapmayacağım, yarına kadar düşünmem gerek.” Plan yapıp, her şeye hazırlıklı olmam gerekiyordu.

“Hâlâ kararlısın.”

"Öyleyim, fikrim değişmeyecek." Başını hafifçe kaldırdı, gözlerime baktı ve çenesini göğsüme yasladı.

"O zaman ben de geleceğim."

"Hayır! Saçmalama Karmen. Seni bir daha o eve asla sokmayacağım."

"Seni yalnız bırakamam."

"Yalnız değilim, Eren de olacak."

"Olsun, siz o boyutu bilmiyorsunuz ama ben biliyorum." Anlatmaktan bile korktuğu yere girmesine izin vereceğimi mi sanıyordu?

"Güzelim bak yaşadıklarımız kolay değildi ve ben bunları sadece bir yıl yaşadım. Sen bu acılarla büyüdün. Şu ana kadar aklını yitirmemiş olman nasıl bir mucize, haberin var mı? Ben seni yine bu karanlığın ortasına sokmak istemiyorum. Oraya gideceğim ve Kerem'i kurtarıp döneceğim. Kale tamamen bitecek bizim için, karanlık yok olacak." Karanlık gerçekten yok olacak mıydı? Yoksa yine başka bir kılıkta mı girecekti hayatımıza?

"Kalbimde bir ağrı var," dedi tane tane konuşarak. "Kötü şeyler olacakmış gibi." Güzel yüzünü avuçlarım arasına aldım.

"Bu çok normal, benim için endişeleniyorsun. Ancak olmayacak güzelim, sana döneceğim. Ben sana her zaman dönerim, söz veriyorum." Kıvrık kirpiklerini kırıştırdı.

"Bu kadar fedakâr olmak zorunda değilsin," dedi yine beni vazgeçirmeye çalışarak.

"Öyleyim, Kerem'in ölümünden hep kendimi suçlu tuttum. Kendimde suç görmesem bile, eğer bir arkadaşımı ölümden kurtarma şansım varsa düşünmem Karmen."

"Seni hiçbir zaman bir şeyler anlatman için zorlamadım Karmen, yine zorlamayacağım. Ancak orada ne olduğunu söylemen gerek, orada neler yaşadığını bilmem gerek."

"Acı vardı, korku vardı, ölüm vardı..." Devam edemedi. Ona acı çektirmekten nefret ediyordum. Daha fazla kendisini zorlamasına izin vermedim. Acıyla aralanan dudaklarını dudaklarımla örttüm.

Sakinleşti. Bir süre sonra hazırlanmak için kalktı yanımdan. Başımı cama çevirdim, kasvetli hava sarmıştı şehri. Haris'in gücü, hava olaylarını etkiliyordu önceden. Onun hislerine göre şekilleniyordu. Ancak artık o yoktu, bu evrende değildi. Fakat yine açmıyordu güneş. Bu doğal değildi, emindim ama nedenini de bilmiyordum. Belki Haris hâlâ etki ediyordu, belki çok daha derin şeyler vardı.

Şu an hava durumu en son endişelenmem gereken şey bile değildi.

Gözlerimi yumdum, babamın yüzü belirdi zihnimde. Kale, Haris derken kafamı biraz da olsa dağıtmıştım, artık babamı düşünmekten kafayı yiyecek noktaya gelmiyordum.

Mektubunu okuyacaktım, çok yakında. İçimden bir ses sürekli beni uyarıyor ve durduruyordu, o mektubu okuduktan sonra aynı kalamamaktan korkuyordum.

Karmen işe gittikten sonra Eren, Buse, Melih ve Beste gelmişti. Yasema'ya ulaşamıyorduk. Gece boyunca düşündüğüm şeyleri onlara anlatırken aslında çok da bir planımız olmadığını fark ettim.

Her şey o boyuta geçtikten sonra önemini yitiriyordu. Süsen işe yaramaya bilirdi, bir tuzağın içine düşebilirdik. Bu kadar bilinmezlik varken kurguladığımız her plan boşunaydı.

“Kesin bir şey var bu işte. Yasema'nın burada olması gerekiyordu,” dedim bilmem kaçınıcı kez arayarak.

“Evine mi gitsek?” dedi Melih.

“Baksak iyi olacak,” dedi Bestede.

“Ege'nin okul çıkışı saati yaklaşıyor, onu almam gerek benim,” dedi Buse.

O sırada kapı çaldı. Kapıyı açtığımda karşımda Yasema vardı. Kötü görünüyordu, bir şey söylemeden içeri geçti.

“Yasema, sorun ne?”

“Kaleye gittim Ezel.” Şaşırمامıştım. Yasema'nın yerinde durmasını beklemek aptallık olurdu zaten.

“Bunu nasıl yaparsın? Daha nasıl bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu dahi bilmiyoruz.”

“Umurumda değil Ezel, onu görebilirdim,” dedi derin nefes alıp vererek. “Dediğin kata indim, gerçekten merdiven vardı. İndim de fakat bir kapı yoktu Ezel, sadece boş duvar vardı.”

“Sen emin misin?”

“Eminim,” dedi hayal kırıklığı dolu sesiyle.

“Yanında süsen var mıydı?”

“Evet, kanımda vardı.” Belki de süsen yüzünden görememişti. Belki süsen Haris’e zarar verdiği gibi o boyuta da zarar veriyordu. Ya da öyle bir boyut yoktu, her şey Haris’in oyunuydu. Hiçbir şeyden emin değildim.

“O zaman belki de ben Haris’le hiç konuşmadım, oynadı benimle.” desem de olanların zihnimde bitmediğinin farkındaydım.

“Ama süsen yüzünden de görememiş olabilirim.” dedi Yasema. Geriye tek seçenek kalıyordu, süsenle kapıya gidecektim. Neler olacağını kestiremiyordum ancak vazgeçmeyecektim.

Kalenin önünde durduğumda Yasema arabadan hızla indi. Ben de peşinden inerken bir sigara yaktım, ona uzattığım sigara paketinden titreyen elleriyle bir dal aldı. Aklım meşguldü, Karmen’le dün geceki tartışmamızı düşünüyordum.

Erenler henüz gelmemişlerdi.

“Anlamıyorum aynı anda çıktık yola nasıl bu kadar ağırlar?” diye söylendi Yasema. Yerinde duramıyordu, sürekli hareket halindeydi.

“Sakin ol, varırlar şimdi.” Stresliydi, hepimizden çok. Sürekli dudaklarını ısıtıyor, parmaklarıyla oynuyordu. “Yasema, ben senin bizimle gelmeni istemiyorum,” dedim bilmem kaçınıcı kez. “O boyutta kriz geçirebilirsin, nelerle karşılaşacağımızı bilmiyoruz.”

“Umurumda değil Ezel. Bana bir şey olmayacak.”

Dün gece Karmen’le tartışmıştık. İşten geldiğinde başlamıştı, yarın gitme demeye. Ve en sonunda şiddetli bir tartışma geçirmiştik. Ancak sonuç değişmemişti yine de buradaydım. Sabah onu görememek beni huzursuzlandırmıştı. Başına yine bir şey gelmiş olmasından korkuyordum.

Eren’in arabası görüldüğünde bir nefes daha çektim sigaradan.

Onlar arabadan iner inmez Yasema, sigarasını söndürdü ve bizden önce eve yürüdü. Onun arkasından ilerledik. Hepimizde süsen vardı.

Elimde bir fener, kemerimde süsenli mermilerle dolu bir tabanca, ceketimin iç cebinde ise hançer vardı.

“Haris bizi bu eve kapattığı zaman, sen her yeri aramıştın ama bu merdivenleri görmemiş miydin?” diye sordu Eren.

“Hayır, görmemişim.”

Merdivenlerden indik, kapının önünde durdum.

"Hani kapı?" diye sordu Melih.

Kapıya baktım, elimle işaret ettim. "Burada ya."

"Orada bir kapı yok Ezel," dedi Eren şaşkınlık içinde

Tekrar baktım kapıya.

"Dünkü gibi, sadece boş duvar görüyorum," dedi Yasema da.

Elim kapının kulpuna gitti ve yavaşça açtım.

"Şimdi açılan kapıyı görmüyor musunuz?"

"Hayır," dediler üçü de bir ağızdan.

Kapıyı bir tek ben görebiliyordum, oraya tek ben gidebilirdim.

Mağaraya benzer yere geçmek için bir adım attım. Üçünün de gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"E-ezel ayağın duvarın içinden geçti," dedi dehşetle Melih.

"Ezel, geri çekil. Başka bir yolunu bulabiliriz, bu çok korkunç," dedi Eren. Yasema'nın acı dolu mavilerine baktım.

"Ezel, yapma," dedi Melih titreyen sesiyle.

Gitme diyemiyordu ama kal da diyemiyordu. Sadece acı çekiyordu.

Önüme döndüm, derin bir nefes aldım. Diğer ayağımı da öne getirerek bir adım attım, tamamen mağaranın içindeydim. Ve kapı ardımdan sertçe kapandı.

Artık tek başımdım.

15. BÖLÜM: SIAL

"Bizim gibi basit ve ölümlü insanlar en nihayetinde kaybediyordu."

Fyodor Mihailoviç Dostoyevski - *Kumarbaz*

Bir Gün Önce

Tüm gün sonlarını kestiremediğimiz senaryolar kurmuştuk. Ne kadar işe yarayacağını bilmediğimiz planlar ve teoriler üretmiştik. Her ihtimali düşünmeye çalışmıştık ancak her ihtimali bilemeyecek kadar doğaüstü bir döngünün içerisindeydik.

Yasema'nın söyledikleri kafamızı biraz daha karıştırmıştı.

Belki de kapıyı sadece ben görebiliyordum. Bu çok korkutucuydu ama aklıma gelen en güçlü düşüncelerden biriydi.

Nasıl oldu bilmiyorum ancak ben bu doğaüstü olaylar silsilesinin bir parçasıydım. O hançeri gördüğüm rüyalar, ardından hançeri buluşum... Her şey o kadar birbirinden kopuktu ki birleştiremiyordum. Birleştirmekten korkuyordum.

Bu acı verici oyunun, korkunç bir senaryosu olmak istemiyordum.

Tüm düşüncelerim arasında, en son aklıma gelen tek şey mektup oluyordu. Elim her mektuba gittiğinde tüm dünyam kayıyormuş gibi hissediyor ve geri bırakıyordum. Büyük bir çıkmazda hissediyordum.

Karmen bana kızgındı, yemek de hazırlamamıştım. Yarın kaleye gitmeden önce onun gönlünü almak istiyordum. Erenlerin ardından ben de çıktım evden. Karmen'in şirketine sürdüm.

Çıkış saatinde otoparktaydım. Arayıp alacağımı söylemiştim. Henüz ehliyet almamıştı, babasının korumaları sürekli yanındaydı. O kızıl kafalı, iri herif sürekli Karmen'in etrafında geziyordu, hoşuma gitmese de Karmen'in güvenliği her şeyden önce geliyordu.

Arkama yaslanıp, arabaya yürüyen güzel kadını seyrettim. İleride onu bekleyen kızıl kafaya bir şeyler söyleyip bana doğru yürümeye başladı. Sadece ben yokken Karmen'e korumalık yapıyordu.

Sürücü kapısını açıp, arabaya bindi. Ne kadar kızgın olsa da uzandı ve dudaklarına bir öpücük bıraktı.

"Günün nasıl geçti?"

"Her zamanki gibi, yorucu." Beni öperken yanağıma çıkardığı eli, oradan ayrılmadı. Hafiften çıkan sakallarımı okşadı.

"Birileri beni çok özlemiş," dedim güzel bakışları aşırı hoşuma giderken.

"Özlemiyim mi?" dedi çapkınca. Bakışlarım yumuşarken gözlerini seyrettim kısa bir an.

"Tamam, konuşmana gerek kalmadı. Aldım ben cevabımı," dedi usluca, arkasına yaslandı.

Şirketine yakın, daha önce gittiğimiz, boğaz kenarındaki restorana gittik.

"Üşengeçlik yapıp yemek yapmadın mı bana?" diye sordu küskünce.

Vaktim olmamıştı. "Yapasım gelmedi." Ona yalan söylemeyi sevmiyordum. Kale konusu açıldığında tüm mutluluğunu yitiriyordu. Mutluluğunu ondan almak istemiyordum.

Oturduğumuzda sipariş verdik. Arkama yaslanıp onu izledim. Kırmızı, askılı dar bir üst giyinmişti ve altında da siyah dar bir pantolon vardı. Beyaz boynunda ona hediye ettiğim kızıl taşlı kolye sallanıyordu.

Yüzündeki hafif makyaj, doğallığını kapatmıyordu. Çenesini eline yaslamış dışarıyı seyrediyordu ıslık ıslık kızılılarıyla. Siyah, parlak ve ipeksi saçları çıplak omuzlarından aşağı salınıyordu. Rüzgâr o kuzguni saçları hafifçe dalgalandıyordu. Dudaklarına parlatici sürmüştü yine.

O manzarayı seyretti, ben onu. Hayatımda görebileceğim en güzel manzaraydı.

Bakışlarımın yoğunluğunu fark ederek bana baktı, gülümsedi. Artık neden o kadar derin baktığımı sorgulamıyordu, anlıyordu. Arkasına yaslandı, gözlerime bakıyordu ama eli masanın üstündeki elime gitti. Narin parmakları tüy gibi gezindi tenimde.

O da alamadı uzun bir süre gözlerini gözlerimden.

Yemekler gelene kadar devam ettik buna. Hava kararırken tatlı bir esinti vardı. Üşüyecekti, ceketimi çıkardım ve ayağa kalkıp arkasına geçtim, narin omuzlarına örttüm.

“Sana kırmızı yasaklanmalı güzelim,” dedim yerime geçerken.

Kıkırdadı. “Kırmızısız bir hayat düşünemiyorum.” Ben de Karmen’siz bir kırmızı düşünemiyordum. Kırmızı Karmen demekti.

“Zaten çok güzelsin, bu kadar süslenmene gerek yok bence.” Maço tavrım karşısında gülmeye devam etti. “Çok ciddiğim.”

“O zaman sana da lacivert yasaklanmalı bayım,” dedi yine çapkınca. Üzerimde lacivert spor bir gömlek vardı. Bilerek giyinmişim, bu rengi giydiğim zaman bana karşı koyamadığını çok iyi biliyordum. “Ve hatta bu kadar yakışıklı olmanız da bir suç. Kadınların size hayran gözlerle bakmaları hiç hoşuma gitmiyor.” Kıskanç sözleri hoşuma gidiyordu. Benim gözüm bu evrende sadece bir kadını görüyordu, alev alev yakan bir kadın.

•

Yemeğimizin geri kalanında keyifli sohbetimize devam ettik. Kale ve Harris’le ilgili hiçbir konu açılmazken oldukça keyifliydik. Eve gidene kadar açılmamasını umuyordum.

Tatlılarımızı yerken rahatlatıcı bir müzik bize eşlik ediyordu.

Onunla böyle normal şeyler yapmaya bayılıyordum. Belki de onu imkânsızlığın içinden çıkardığım içindi bu onunla yaşama aşkı.

Karanlık çökmüş, şehir ışıkları geceyi aydınlatıyordu. Karmen’in bakışları yıldızsız gökyüzündeydi.

“Bir kâbustan uyanmış gibiyim. Çok kanlı, acılı ve uzun bir kâbus. Şimdiyse bir peri masalındayım. O kadar mutluyum ki sen bir nefes ilerimdeyken. Korkuyorum, uyanmaktan ve o kâbusun içine tekrar düşmekten.” Parmaklarım arasındaki narin eline uzun bir öpücük bıraktım, kalbimi yakan sözlerinin hemen ardından.

“Bazen yaşadıklarımın gerçekliğini sorguluyorum. Beynim o kadar oyunun içine battı ki ben artık gerçekle hayali ayırt edemiyorum Ezel.” İsmim bir dua gibi döküldü dudaklarından. “Hayatımda gördüğüm en cesur insansın. Senin yerinde başka biri olsa, o evde bir şeyin varlığını hissettiğinde arkasına bakmadan kaçardı. Sense, görmediğin bir yaratıkla savaştın. Ancak cesaretle aptallık arasında ince bir çizgi var Ezel ve sen aptal değilsin.” Kaleye gitmek istememe gönderme yapıyordu.

Bu konuyu burada konuşmayacaktım. Konuşmamızın şiddetini hissediyor ve olabildiğince geciktirmeye çalışıyordum.

“Karmen Asral,” dedim soyadımı taşımasının verdiği hazla.

"Şimdi gözlerine bakıyorum ve bir dilek diliyorum Ezel Asral, gerçekleştirecek cesarete sahip misin?"

"Ne istersen," dedim güzel gözlerinin mükemmelliğine kendimi biraz daha kaptırarak.

"Bir dilek diliyorum, Ezel Asral benden hiç gitmesin. Son nefesime kadar, hep yanımda kalsın."

"Dileğiniz kabul olmuştur Karmen Asral." Bakışlarında bir durgunluk vardı, acı vardı.

"Sorun ne?" Gülümsedi.

"Sana bir şey olmasına dayanamam Ezel." Sanki bir şeyler saklıyor gibiydi.

"Bir sorun mu var?"

"Çok sorun var," dedi önündeki kadehten bir yudum alarak. Birden durgunlaşması, normal değildi.

"Bana neden anlatmıyorsun sorunlarını? Biz karı kocayız Karmen, hayat arkadaşınız. Söyle ki bir çare bulabileyim güzelim. Tek sorun geçmişin mi? Söz veriyorum unutturacağım."

"Sorun gelecek," dedi acıyla.

Tam konuşacaktım ki masaya bir gölge düştü. Kafamı kaldırdım o güzelim kızillardan ve gelen kişiye baktım: Samet'ti, Kerem'in sinir bozucu kardeşi.

Gerçi Kerem'in mezarının boş olduğunu o ortaya çıkarmıştı. "Bu ne güzel sürpriz," dedi gözleri Karmen'in üstünde oyalanırken. Sürpriz olmadığına emindim. "Hazır seni bulmuşken biraz konuşmamızın bir sakıncası yok değil mi Ezel?"

"Buyur," dedim istemeyerek. Masaya oturdu.

"Nasılsın Karmen?" Karmen boğazını temizledi, az önceki kötü ruh hâlin-den sıyrılmaya çalışıyordu.

"İyiym teşekkürler," dedi kibarca. Nasıl Karmen'le bu kadar samimi olabiliyordu? Kalkıp boğazına yapışmamak için zor duruyordum.

"Ne konuşacaktın Samet?"

"Kerem hakkında," dedi gözlerini kısarak. "Bir türlü bedenini bulamıyoruz. Etraftaki tüm kamera görüntüleri elimde ama hiçbir şey yok. Sanki birden yok olmuş gibi." İçimde bir sızı hissetmiştim. Öyle olmuştu zaten.

"Çok esrarengiz Ezel çok... Ve dönüp dolaşıp senin isminle karşılaşıyorum."

“Ne demek istiyorsun?” dedim, Karmen’in ürkmemesi için sert sesimi yumuşatmaya çalışarak.

“Senden şüpheleniyorum.” Yakasına yapışıp, kafasını masaya vurmaya çalışıyordum. Elim yumruk olurken, Karmen sanki beni sakinleştirmek için yumruğumu tuttu yumuşakça.

“Neden?”

“Yerine oturmeyen şeyler var.” Karmen ve benim elime baktı. “Kerem yıllardır, Yasema’ya âşık ve sen yıllardır Yasema’yla birliktesin.”

“Bilmiyordum!”

“Sonra bu güzel, hasta kadınla tanıştın. Şehir dışında büyük bir evde yaşıyormuşsunuz.”

“Ne demek istiyorsan de ve kalk masamdan Samet.” Sakin kalamıyordum.

“O eve yakın, ormanın içinde iki parçalanmış ceset çıktı.” Yutkundum. Damla ve Murat... “Sonra o evde iki ceset çıktı.” Ev için görevli yaşlı kadın ve adam... “Çok benzer ölümler, hep aynı yerde ve açıklaması yok.” Gözlerime büyük bir düşmanlıkla bakıyordu. “Sen mi yaptın bilmiyorum ama ölümüyle bir alakan var onu biliyorum,” dedi kendinden emin bir şekilde. Vardı, ben neden olmuştum belki de Kerem’e. Ancak onu geri getirmek için her şeyi yapacaktım.

Ayağa kalktı. “Bulacağım, nasıl öldüğünü ve bedeninin nerede olduğunu. Ne gerekiyorsa yapacağım ve yemin ederim bir alakan varsa senin nefesini alacağım.” Karmen’e son bir bakış attı ve ayrıldı yanımızdan. Samet’e karşılık vermiyordum. Onda Kerem’i görüyordum, o kadar çok benziyordu ki kardeşine...

Kerem’in ölümünde suçum olduğunu bilerek yaşamak artık ağır geliyordu.

“Gidelim mi artık?” dedim yerimden doğrulurken.

“Gidelim,” dedi sessizce. Keyifle başlayan akşamımız böyle mahvolmaya başlamıştı.

Eve geldiğimizde Karmen duşa girmişti. Ben de sigara içerken ona yarın kaleye gideceğimi nasıl daha yumuşak bir dilde anlatabileceğimi düşünüyordum.

Sigaramı söndürdüm, üst kata çıktım. Karmen duştan çıkmış, siyah geceliğini giyinmişti. Makyaj aynasının karşısında yüzüne krem sürüyordu. Yatağa oturup, onu izledim. Aynada bakışları beni buldu. Durdu, bana döndü.

“Gideceksin, değil mi?” Cevap veremedim. “Beni düşünmeden, bizi düşünmeden, kendini yine tehlikenin koynuna atacaksın.”

“Bana kızma,” dedim çaresizce.

“Kafayı yiyeceğim!” Yerinden kalktı, oda ona dar geliyormuş gibi. “Gide-mezsın Ezel! Lütfen.” Sesi yüksekti.

“Gideceğim Karmen.” Gözlerime kırgınca baktı.

“Hep kahramanı oynamak zorunda değilsin!” diye bağırdı. “Normal bir hayat yaşamamız için şansımız var ve sen o korkunç boyuta gitmek istiyorsun.” Yine başa dönmüştük.

“Haklısın, yaptığım çok aptalca. Biliyorum Karmen ama anla beni. Arkadaşımı kurtarabilirim, benim yüzümden ölen arkadaşımı.” Kafasını yavaşça sağa sola salladı.

“Haris’i benim kadar sen de tanıyorsun. Bu bir tuzak Ezel, bu çok belli ve sen, kör bir şekilde o tuzığa koşuyorsun!”

“Biliyorum! Bir tuzak olma ihmali, gerçek olma ihtimalinden çok daha yüksek. Ama umurumda değil Karmen, ben çok yorulduğum artık. Sürekli dibe batmaktan ve arkadaşlarımı o dibe çekmekten bıktım. Korkmuyorum ondan, tuzığından da bana vereceği zarardan da korkmuyorum. Artık sadece bitsin istiyorum.”

Sert sözlerimin ardından gözleri doldu. “Sen intihar ediyorsun.” Sözlerinde canımı yakan bir acı vardı.

“Hayır, seni asla kendi isteğimle bırakmam. Senin olmadığın yerde ben nefes alamam Karmen.”

“Pisliğin tekisin,” dedi kızıklarından akan yaşlarla. Yaklaştı, ben de çoktan ayağa kalkmıştım. Göğsüme vurdu yumruk yaptığı minik eliyle. “Bizi bırakma,” dedi acıyla.

“Karmen.” Fısıldadım acıyla. “Bırakmam ki ben seni.”

“Bırakıyorsun ama.” Kızıklarından akan her bir damla, canımı yaktı. “Bu kadar çok mu kurtarmak istiyorsun onu?” dedi kısık sesle ama gözleri çılgın atıyordu.

“Onu kurtaracağım ama seni asla bırakmam ben.”

“Peki.” Ses tonunda acı bir kabulleniş vardı. Uzandı parmak uçlarında, dudaklarını öptü. “Ben içeride yatsam daha iyi olacak.” Kapıya yöneldi.

“Hayır!” Durdu. “Sensiz uyuyamam.”

“Sadece bu gece.” Yutkundü. “Sadece bu gece aynı çatıda, farklı odalarda kalacağız. Öfkeliyim, kırmayalım birbirimizi.” Çıktı odadan, beni öylece arkasında bırakarak.

Misafir odalarından birine girmiş ve kapıyı da kilitlemişti. Ne kadar uğraşsam da açmamıştı ve en sonunda ona istediği sakinliği vermiştim. Odamıza girdim ve yatağa uzandım.

Haklıydı, bile bile canımı tehlikeye atıyordum. Bu kadar tepki vermesini de anlıyordum ama gözlerinde çözemediğim bir hüznün vardı. Orada neler gördüğünü anlatmıyordu ama ölesiye korkuyordu. Beni kaybetmekten korkuyordu.

Gözlerimi yumdum. Ve ilk defa bu evde, onunla farklı odalarda uyudum.

Sabah uyandığımda telefonumda bir sürü arama vardı, hepsi Yasema'ya aitti. Yüzümü yıkayıp, Karmen'in dün gece yattığı odaya gittim. Gitmeden önce güzel yüzünü görmeliydim.

Kapısını açtım, kilitli değildi. Ve yatak da düzgündü. Gitmiş miydi? Eğer odaya gelip hazırlansa uyanırdım. Yoksa derin bir uykuya mı yatmıştım?

Odaya geri döndüğümde komodinin üstünde duran notu fark ettim ve okudum.

Senden önce çıktım, gidişini seyretmek istemedim.

- Seni senden çok seven kızıl kadının.

Kalbimde hissettiğim acıyla yutkundum, kötü bir his vardı içimde. Karmen'i aradım ancak telefonu kapalıydı. Koruması, Osman'ı da aradım fakat açmıyordu. Bir şey yapmıştı, yine kendini tehlikeye atmıştı.

Yasema'nın ve Eren'in aramalarına daha fazla dayanamadım. Yapmamış olmasını diledim ama onu tanıyordum. Bir kez daha onsuzlukla sınanacak takatim kalmamıştı. Hızla hazırlandım ve çıktım.

Şimdi

Soğuktu, sanki bu ürkütücü mağaranın içinde delici bir rüzgâr vardı. İlerledim mağaranın içinde, aynı geçenki gibi aydınlığı görene kadar. Yolun sonunda kapı yine açıldı benim için. Çıktım yine bilmediğim bu korkutucu boyuta.

Salona ilerledim yavaş adımlarla. Elimdeki feneri kapatıp, iç cebime koydum. Gözlerim salonda gezindi, Haris'i aradım fakat yoktu.

"Haris!" Bu lanet yaratık olmaması gerektiği her an ensemde oluyordu ve şimdi yok muydu?

Bir çıtırtı duydum, dışarıdan gelmiş gibiydi.

Ensemde bir ürperti hissettim ve arkamı döndüm. Ancak kimse yoktu. Üst kattan sesler geliyordu, adım sesleri. Yukarı çıkacağım sırada evin dış kapısı sertçe açıldı.

“Haris!” Salonun büyük camının ardında gördüğüm şeyle başıma ağrı girdi.

Siyah, uzun, insan silüetinde bir dumandı. Gözlerimi açıp kapadım. Hissettiğim korkuyla açık kapıdan dışarı çıktım.

Birkaç adım atmıştım ki karşımdaki görüntüyle durdum. Camda gördüğüm siyah dumandaki silüetler her yerdeydi, etrafımı sarmışlardı. Gece değildi ama karanlık bulutlar gündüzü kapatmıştı.

Başımdaki dayanılmaz ağrı daha da şiddetlendi. Dudağımdan bir haykırış çıkarken dizlerimin üstüne düştüm. Gözlerim kararıyordu, midem bulanıyordu.

Başım yere düşerken o karanlık dumanlardan biri çok daha yaklaştı bana. Gözleri ve ağzının olması gerektiği yerde boşluk vardı, ayakları yoktu hiçbirinin.

Vücudumdaki acı dayanılmaz bir boyuta çıkarken son gördüğüm, diğerleri aksine beyaz bir dumandı. Hayır, duman gibi değildi, daha belirgindi, daha kudretliydi. Ancak onun ne olduğunu anlayamadan gözlerim kapandı ve bilincim kayboldu.

•

Uğultu vardı, bedenim üşüyordu. Başımda bir ses ismimi sayıklıyordu. Acıyan gözlerimi yavaşça araladım. Karanlıktı ama karşımda bir ışık vardı. Gözlerimi kırıştırdım, algılamaya çalıştım. Görüntüm yavaşça aydınlanırken onu gördüm.

Başımda bekleyen, ismimi sayıklayan Kerem’i.

“Kerem,” dedim zorlukla.

“Sonunda uyandın.” Yerimde doğruldum.

“Kerem,” dedim tekrar, inanamayarak. Ona sarılmak için kollarımı uzattım ancak sarılamadım. Elim içinden geçti, Kerem saydamdı.

Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm beyaz ruhtu. “N-nasıl olur?”

“Burada ne yapıyorsun? Neden geldin?” diye endişeyle sordu.

“Senin için geldim.” Gözleri endişeyle etrafta gezindi. Hâlâ bayıldığım yerde, evin önündeydik.

“İçeri girmemiz gerek.” Bana dokunamadığı için kaldıramamıştı. Bakışlarım etrafta gezindi, o korkunç şeyler hâlâ etraftaydı. Ama yakınlaşmıyorlardı, öylece seyrediyorlardı.

Ayağa kalktım, eve girdik.

Şoktaydım ama kendime gelmem gerekiyordu. Salona vardığımızda şöminenin yine yandığını fark ettim, bu tarafta şömine hiç sönmüyordu. Kerem tüm perdeleri çekti, evin içindeki eşyalara dokunabiliyordu.

“Kerem.” Durdu, bana döndü. Onu çok özlemiştim, boğazımda bir yanma hissettim. “Buradasın.”

“Ben uzun zamandır buradayım ama sen burada olmamalısın. Nasıl geldin?”

“Evde bir geçit var, bodrumun aşağısında, oradan geldim. Haris’le bir anlaşma yaptık, tekrar yaşayabilirsin.”

“O yaratıkla anlaşma mı yaptın?” diye sordu şaşkınca.

“Seni kurtarmamın tek yoluydu.”

“Hayır Ezel, hayır! Ben öldüm, beni unutmanız gerekiyordu. Buraya gelmemen gerekiyordu. Haris sana tuzak kurdu. Taze bir bedenle buraya girmek ne demek bilmiyorsun. O ruhların hepsi bedeninin peşindeydi ve belli ki önceden çağırılmışlar. Seni gördüler Ezel, bedenini alana kadar durmayacaklar. Hemen gitmen gerek.”

“Gidemem, Haris bedenini verecek ve senle döneceğiz.”

“Hayır Ezel, hayır. Hemen şimdi gidiyorsun.”

“Kerem,” dedim sakın kalmaya çalışarak. Şu an Kerem karşımdaydı, algılamıyordum. “Sensiz gidemem.”

“Seçim şansın yok.”

“Haris senin bedenine girecek ve onu öldüreceğim. Sonra sen de bedenine kavuşacaksın.” Kafasını iki yana salladı.

“Bu çok saçma, zaten sana tuzak kurmuş Ezel. O ruhlardan biri senin bedene girse ne olurdu biliyor musun?” Az önce kapattığı perdelerden birini araladı, dışarı baktı. “Ruhun parçalanırdı, tamamen yok olurdun. Ölmezdin Ezel, yok olurdun! En iyi ihtimal zihnine girer ve mahvedecek bir çukura sokarlardı seni, tahmin bile edemeyeceğin gerçek kâbuslar görürdün.”

“Burada neler yaşadın?” Sesimi düz tutmaya çalışsam da titremişti.

“Bedenim yok fiziksel bir acı hissetmiyorum ama Haris ruhumu kilitlemişti. Uzun zamandır buradayım ama zaman kavramını kaybettim, bir boşlukta süzülüyorum. Haris ruhumu bugün serbest bıraktı. Ne kadar oldu ben öleli?” O ölmemişti.

“Yedi ay.” Kafasını yavaşça salladı.

Durdu, bakışları üstümde gezindi. “Sende bir enerji var.” Ceketimin içindeki hançeri çıkardım. Gözleri hançerde uzunca gezindi. “Sanırım ruhları bununla öldürebilirsin.” Hançerden parlak bir ışık çıkıyordu.

“Nerede bu lanet yaratık?”

“Karanlık ruhlar hâlâ dışarıda, evin etrafını sarmışlar ve gittikçe yaklaşıyorlar,” dedi Kerem. “Artık gitmelisin Ezel.”

“Gidemem Kerem, Yasema'nın yüzüne bakmam sensiz gidersem.”

“O nasıl?”

“Kötü, sensiz çok kötü. Samet de döndü, mezarının boş olduğunu öğrendi ve her yerde seni arıyor.”

“Yasema'ya, onu çok sevdiğimi söyle.”

“Biliyor zaten ama ben söylemeyeceğim. Sen söyleyeceksin.”

Oturdu tedirgince koltuğa, Yasema'yı düşünmek bile çökeltmişti onu. “Çok pişman, seni sevdiği hâlde yıllar boyunca sana gelmediği için çok pişman. Onu en çok kahreden bu, kavuşamadan kaybettim diyor.” Cevap veremedi Kerem, bakışları yere kilitlemişti.

“Ezel, yalvarırım git artık.”

“Gideceğim, bedenini bulunca.”

“Tuzağın içindesin.” Yer sallanmaya başladı. Kerem hızla kalktı yerinden. “Gitmen gerek!”

Dudaklarımı aralamıştım konuşmak için ancak konuşamadım. Dış kapı açılmıştı yine, görünmeyen bir güç tarafından. Kapı aralığında bir şey vardı.

Kerem'le birbirimize baktık, ardından kapıya yürüdük.

Kerem'in bedeni...

Kerem'in bedeni tam karşımızdaydı. Dışarıda hâlâ o korkunç ruhlar vardı. Kerem'in bedenini içeri sürükledim, kapıyı kapattım. Kerem şaşkınlıkla bedene bakıyordu. Bembeyazdı bedeni, buz gibiydi. Taze ölmüş bir beden gibiydi.

Üst kısmı çıplaktı, altında hâlâ aynı ve kanlı pantolon vardı. Çıplak göğsünde gezindi gözlerim, iyileşmişti yarası. O ciğerlerini gösteren yarık yok olmuştu.

“Getirdi.” Haris bedeni bize vermişti ama neden?

"Haris!" diye bağırdım yine, karşılık alamayacağımı bile bile.

Kerem bedenine yavaş adımlarla yaklaşıp, yüzüme baktı. Eli bedenine gitti, yavaşça dokundu. Aynı anda gözümü kör edecek bir ışık yükseldi.

Kolumu gözüme siper ederken hiçbir şey göremiyordum.

Işık yavaşça yok oldu, Kerem'in ruhu yoktu. Ve Kerem'in bedeni derin bir nefes alarak gözlerini açtı.

Şaşkınlıkla açılmıştı gözleri, sol eli bedeninde gezindi. "Döndüm," dedi titreyen sesiyle. Ardından sağ eline gitti gözleri, yumruk şeklindeydi. O yumruğu yavaşça açtı.

Kerem'in elinden düşen şey, başımın dönmesine neden oldu. Gerçekliğini sorgularcasına elime aldım kolyeyi.

Karmen'in kolyesiydi, kızıl taşlı kolyesi.

Parçalar zihnimde acı vererek birleşti. Bana gelmemem için yalvarması, ağlaması, zarar görmemi istememesi...

Dün gece benden ayrı yatması...

Bir tuzığa düştüğümü anlamıştı, beni vazgeçirememiş ve kendini feda etmişti.

Dudaklarım arasından bir haykırış çıktı. "Karmen!"

Yer biraz daha sallandı. "Gitmemiz gerek Ezel," dedi Kerem. Kapı zorlanıyordu, camlar kırılacak gibiydi. "İçeri girecekler."

"Karmen, Karmen'i bulmam gerek," dedim delirmiş gibi.

"Bulacağız, söz veriyorum geri döneceğiz. Haris onu seviyor, zarar görmesine izin vermez. Ama kalırsak, yok olacaksın Ezel."

"Korkuyor, buradan çok korkuyor. Onu bırakamam." Konuşuyordum ama sesim kulaklarıma ulaşmıyordu.

Yine kulaklarım uğulduyordu, Kerem bir şeyler söylüyordu ancak gözüm elimdeki kolye dışında hiçbir şeyi görmüyordu.

Kerem beni zorla kaldırdı, peşinden bodruma sürüklüyordu. Ev daha şiddetli sallandı, tahtalar yere düşüyordu.

"Gidemem, Karmen'i bırakamam. Söz verdim ben ona." Başımda yine aynı ağrı vardı, gözlerim kararıyordu.

"Hemen çıkmamız gerek Ezel. Bilincimizi kaybetmeden çıkmalıyız," dedi Kerem.

Her şey çok hızlı gelişti. Geçide ulaştık, o lanet kapıya ve mağaraya girdik. Mağarada da aynı zelzele vardı. Koşuyorduk ancak hiçbir şeyi algılayamıyordum.

Kapıdan çıktığımızda tüm sarsıntı durdu, baş ağrısı ve göz kararması, tüm dünya durdu. Sanki kalbim atmayı bıraktı.

Az önce çıktığımız kapıya baktım ama yoktu. Kapı yerinde sadece eski bir duvar vardı. Aynı diğerlerinin gördüğü gibi bir duvar görüyordum sadece.

Dudaklarımdan acı bir haykırış çıkarken dizlerimin üstüne düştüm.

“Karmen!”

Gözümden bir yaş akarken öylece duvarı seyrediyordum, omzumda Kerem’in eli vardı.

Tenimde hâlâ teninin izleri, kulağımda hâlâ o güzel sesi, dudaklarımda hâlâ dudaklarının bıraktığı o güzel buse, burnumda hâlâ kokusu vardı. Ama Karmen yoktu.

Bizim gibi basit ve ölümlü insanlar en nihayetinde kaybediyordu.

16. BÖLÜM: KATİL

Bir kâbusta olmalıydım, her şey gerçek olamayacak kadar korkunçtu. Onu ilk defa bu şekilde kaybetmiyordum ancak bu diğerleri gibi değildi.

Aldığım nefes yetmiyor, kulaklarım duymuyor, gözlerim görmüyor, dudaklarım oynamıyordu. Bir karabasan çökmüş gibiydi üstüme. Babamı kaybettiğimde yaşadığım şokun bir benzerini yaşarken artık kaldıramıyordum.

Kimi sevsem kaybediyordum.

Öyle bir histi ki sanki tüm vücudumdaki kemikler aynı anda kırılıyordu ama çok daha azap vericiydi. Sanki kalbim parçalanıyor, ruhum yok oluyordu.

Alnımı duvara yaslamıştım, ayrılamıyordum bu lanetli yerden. Bu lanetli yer Karmen'imi, karımı, hayatımdaki en değerli varlığı almıştı benden.

“Bana bak Ezel,” dedi Kerem yüzümü tutarak.

Gözlerinde görüyordum, sevinemiyordu, o da acı çekiyordu.

“Onu orada bırakmayacağız, zaten o tarafta taze bir bedenle çok kalamaz. Ruhlar onu rahat bırakmaz, Haris onu geri döndürmek zorunda kalacak.”

“Karmen benimle evlendi, Haris onu hâlâ çok seviyor. Kaybetmemek için her şeyi yapar, belki de...” dedim ve devamını getirmeye gücüm yetmedi.

Belki de Karmen'i ruh olarak almıştı yanına.

“Kötü düşünme! Beni oradan nasıl kurtardıysan onu da kurtaracağız. Önce sakinleşmen gerek.” Sakinleşemiyordum. Karmen o korkunç yerdeyken asla sakin olamazdım. Bunu neden yapmıştı ki?

O taraftan çok korkuyordu. Yutkunamıyordum, her nefesim acı veriyordu. Tanrım, bu nasıl bir azaptı böyle?

Kerem omzumdan tutarak kaldırdı beni, ardından sıkıca sarıldı. Kerem'in dönüşüne bile sevinemiyordum.

“Özür dilerim,” dedim zorlukla konuşarak.

“Neden?”

“Eğer ben olmasaydım Haris sana asla bulaşmazdı.”

“Bu kader Ezel, senin onunla tanışman gerekiyordu, benim ölmem gerekiyordu. Kendini suçlama, asıl ben özür dilerim. Karmen benim yüzümden kendini feda etti.” Derin bir nefes aldı, nefes almak onu mutlu etti.

Yukarı çıkarken adımlarımın farkında değildim. Ancak bir geçit bulacaktım ya da o geçidi tekrar görmenin bir yolunu bulacaktım, başka şansım yoktu. Karmen orada çok kalmayacaktı.

Bodrum kata çıktığımızda üst kattan sesler geliyordu. Kerem yutkunarak bana baktı. Yasemalar hâlâ gitmemiş olmalılardı.

Kerem’in yüzünde öyle bir ifade belirdi ki, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Yüzüme baktı, konuşmadı ama anladım. Gözlerimi kapatıp açtığımda gözlerinde ışıkla merdivenlere baktı. O hızla çıkarken ben de çökmüş omuzlarımla zorlukla yürüyordum.

Merdivenleri çıktığımızda, salona girdik. Yasema, Eren, Melih ve yeni gelen Beste oturmuşlar hararetle konuşuyorlardı.

“Bu çok tehlikeliydi, saatler oldu ama hâlâ gelemedi. Ezel’i de kaybedemem,” diye sayıklıyordu Eren.

“Gidecekti zaten ama son anda gözlerime baktı,” diye konuştu cam kenarında, dışarıyı izleyen Yasema. “Dayanamadı bana. Tek olmayı bile umursamadı, Kerem’i bana getirmeye gitti. Ya Kerem yine gelemezse? Ya Ezel’e de bir şey olursa?” Yasema bir daha boş dönmemi kaldıramazdı, Kerem’siz dönseydim biliyordum ki bir arkadaşımı daha kaybedecektim. Yasema kendine zarar bile verebilirdi.

Kerem’i getirmek için karımı kaybetmiştim. Bu düşüncenin ağırlığında eziliyordum.

Gitme demişti, beni bırakma demişti. Anlamamıştım, ben gittiğimde asıl terk edenin o olacağını anlamamıştım.

O sırada yorgunca Melih’in omzundan başını kaldıran Beste bizi fark etti. O kadar şaşırıldı ki konuşamadı.

Kerem kapının ağzında öylece kalakalmış Yasema’yı seyrediyordu. Melih, Beste’nin bakışlarını fark ederek bize baktı ve o da gözlerini irileştirip sessiz kaldı. Eren de arkasına baktığında yüzünde oluşan gülümsemeye bize baktı.

"Dayanamam Eren, vallahi dayanamam. Eğer Kerem dönmezse ben yaşayabileceğimi sanmıyorum." Yasema'nın sözleriyle bir damla kaydı Kerem'in gözünden.

"Peki dönerse, dönerse ne yapacaksın?" diye sordu gülümseyerek Eren. Yasema hâlâ arkasını dönmemişti.

"Ona sıkıca sarılacağım, aptal olduğumu ve ona deli gibi âşık olduğumu haykıracağım. Ona olan aşkımdan hiç utanmayacağım. Onu bir dakika bile bırakmayacağım. Eğer dönerse ona olan sevgimi her an hissettireceğim. Eğer dönerse..." dedi ve arkasına döndü Yasema.

Kapının ağzında aşkla ona bakan adamı gördü. Önce idrak edemedi, gözleri irileşti. Ardından dudaklarından bir çığlık koştı. Gözyaşları yüzünü süslerken, sanki ayakları tutmuyormuş gibi elini uzattı Kerem'e.

Kerem ona büyük adımlar atarken, şoktan çıkarak koştu Kerem'e. Buluştuğlarında Kerem onu kolları arasına aldı, sıkıca göğsüne bastırdı.

Yasema onun göğsüne hıçkırıklarla ağlarken, Kerem saçlarını okşuyordu. "Döndüm," diye fısıldıyordu.

Birkaç dakika o şekilde kaldılar gözyaşlarıyla, birbirlerine kavuşmanın sevinciyle. Ayakta duramadım, içeri birkaç adım attım. En yakın koltuğa oturdum güçsüzce.

Yasema yavaşça ayrıldı Kerem'den, yüzünü avuçları arasına aldı.

"Buradasın," dedi hâlâ inanamıyormuş gibi.

"Buradayım." Ağlaması dinmiyordu, omuzları sarsılırken beyaz teni kıpkırmızı olmuştu. "Ama bu kadar ağla diye dönmedim ki," dedi Kerem ancak onun da yaşları durmuyordu. "Güzelim astım krizi geçireceksin, sakın ol." Yasema kendini durduramadı, nefessiz kalana kadar hıçkırmaya devam etti. En sonunda Beste onun ilacını verdiği bir süre de olsa sakinleşti.

Kerem oturdu ve Yasema'yı kucağına aldı. Sıkıca sarıldı ona, bir daha hiç bırakmak istemez gibi.

"O Karmen'in kolyesi mi?" Bunu fark eden Beste'ydi. Hepsinin bakışları bende toplandı.

"Ezel, orada ne oldu?" dedi Eren, korkarak.

"Bilmiyorum, yine hiçbir şeye aklım yetmiyor," dedim güçsüzce. "Onu ko-ruyamadım."

"Karmen burada değildi ki," dedi Melih şaşkınca.

“Dün bana yalvardı, gitme orada çok kötü şeyler var dedi, tuzağa gidiyorsun, beni bırakma dedi ama ben onu bıraktım. Kararlı olduğumu anladı gece, başka odada kaldı. Sabah benden önce çıkıp buraya gelmiş. Ne oldu bilmiyorum, nasıl gerçekleşti bilmiyorum ama Haris’le bir anlaşma yapmış gibi. Karmen, Haris’i tanıyor ve tuzağa bile bile düşmeme izin vermedi. Benim için, Kerem için oraya gitti. Haris, Kerem’in bedenini verdi ama avucunda Karmen’in kolyesi vardı. Karmen kendini bizim için feda etti. Ben ne kadar kendimi suçlu gördüysem Kerem’in ölümünden, o da kendini o kadar suçlu gördü. Bana veda etmiş dün gece, oradan çok korktuğu hâlde yaptı bunu.” Son nefesimi de tükettim. Hepsi şoka girmişti

“Orada gerçekten çok kötü şeyler vardı, çok korkunçlardı,” dedi Kerem.

“N-nasıl yani, Karmen sayesinde mi sağlam döndünüz?” diye sordu acıyla gözleri kısılan Yasema.

“Geçidi artık ben de göremiyorum, sizin gibi sadece duvar görüyorum. Karmen orada kaldı.” Canım yanıyordu.

“Anlamıyorum, Haris öldüğünde güçlerinin gittiğini söylememiş miydi?” dedi Melih.

Evet

Her şey bir tuzaktı, Karmen’in ona gitmesi içindi her şey. Çünkü artık bu tarafa gelemiyordu, sadece Karmen ona kendi rızasıyla giderse istediğine kavuşabilirdi.”

“Geri gelecek hatta şu an diğer tarafta evde olmalılar. Dışarısı Karmen için çok tehlikeli.”

Ya Karmen’in bedenine zarar verirse? Ya Karmen’i de ruh olarak istiyorsa en başından beri? İhtimaller can yakıcıydı. Kapı çaldı. Buraya kimse gelmezdi ki. Kalktım ve kapıyı açtım. Karşımda Karmen’in koruması Osman vardı.

“Şükür buradasınız Ezel Bey. Karmen Hanımı sabah buraya bırakmıştım da kimseye söylemem için uyardı, git dedi. Yakınlardaydım tüm gün ama aramayınca, telefonuna ulaşılmayınca başına bir şey geldi sandım.” Yakalarından tutarak onu içeri çektim. Suçu yoktu ama ben çok sinirliydim.

“Onu kaçta getirdin buraya?”

“Altı gibi,” dedi şaşkınca. “Bir şey mi oldu Karmen Hanıma?”

“Evet kayıp ve Barbaros Özekli’ye söyleme.” Kalp hastası adamın daha fazla acı kaldırabileceğini sanmıyordum.

"Kayıp mı? Ne olmuş olabilir ki Ezel Bey?" Suçluluk duyduğunu gözlerinde görmek çok zor değildi. Hatta kocaman, iri adam dokunsam ağlayacak gibi duruyordu. Geri çekildim, salona geldi benimle birlikte. Salondaki herkesi inceledi.

"Ormanı aradınız mı?"

Bir ormandan çok daha korkunç bir yerdeydi.

Kimse cevap vermeyince suçlulukla çöktü boştaki tekli koltuğa. "Polise haber verdiniz mi?" Yine herkes sessiz kaldı. "Allah aşkına ne yapıyorsunuz? Burada oturmuş, zihin gücüyle mi onu bulmaya çalışıyorsunuz?" Herkese hayretler içinde bakarken Kerem üzerinde takılı kaldı bakışları.

"Sizi bir yerden tanıyor gibiyim." Kerem'in ölümü çok esrarengiz olduğu için Barbaros Bey de o zamanlar araştırma yapmıştı. Bir zamanlar herkesin bir numaralı şüphelisiydim.

"Karmen sizden ayrılırken bir şey söyledi mi?" diye sordu Beste.

"Söyledi." Osman yeni hatırlıyormuş gibiydi, kaşlarını çattı. Bakışları bana döndü. "Dedi ki; Ezel'i ormanın içinde bir şelaleye götürmüştüm, ilk kez o şelalenin altında onu öpmek istedim. Ona sığınmak, istedim. Beni bu korkunç diyardan kurtarsın istedim. Bir dolunayın altında bana son nefesimi bahşetsin istedim," dedi sanki tüm cümleleri ezberlemiş gibi.

Karmen beni o şelalenin altına götürmüştü ama bu bir dolunayda olmamıştı. Gündüz gitmiştik oraya. Karmen bana mesaj göndermişti.

Şelalenin altında, dolunaylı bir gecede onu kurtarmamı istemişti.

Biliyordu, benim zeki kadını biliyordu. Bu geçidin kapanacağını biliyordu. Başka bir geçit söylemişti, peki neden bu kadar şifreli söylemişti?

"Bunu sana nerede söyledi?" diye sordum kalbim hızla çarparken.

"Arabada, buranın önündeydik."

"Başka bir şey söyledi mi?"

Yutkundu Osman. "Hakkını helal et dedi."

"Dolunay ne zaman?" diye sordum cama koşup gökyüzüne bakarken.

Erende geldi yanıma. "Sanırım yarın." Nefesini verdi. "Sence olabilir mi?"

"Her ihtimali deneyeceğim."

"Başka bir şey söylemedi mi?" dedim sesim yüksek çıkarken. Çok gergindim.

“Ona bağıрма!” diye uyardı Beste, Osman’ı savunarak. Osman, Beste’ye baktı ve beyaz yüzü kızardı. Melih bir Beste’ye, bir Osman’a baktı hiç hoş olmayan bir şekilde.

Şu sıralar her şeye sinirlenebiliyordum; bağııp çağırıyor, insanların kalplerini kırıyordum ve çok geçmeden pişman oluyordum. Bunu son zamanlarda yaşadığım acılara yoruyordum. Sinirlerim harap olmuştu şu bir yılda.

Bir sigara yaktım titreyen ellerimle. Geceyi aydınlatan ayı seyrettim. Bu evdeki geçit için dolunay gerekmiyordu, gerçi artık onu da göremiyordum.

Neden dolunaya ihtiyaç vardı ki? Hemen o geçide koşmak istiyordum.

Sigaramdan derin bir nefes çekerek karanlık ormanı seyrettim. Diğer taraftan sonra bu karanlık orman hiç de tehlikeli gözüküyordu.

“Siz gidin ben burada kalacağım.” Burada kalacak ve yarın dolunayı gördüğüm an o geçidi bulmaya çalışacaktım.

“Ben gitmiyorum,” dedi Eren koltuğa tekrar otururken.

“Karmen oraya benim yüzümden girdi, ben de seninleyim,” dedi Kerem.

“Kerem varsa ben ayrı kalamam, artık ona ne olacaksa bana da olacak. Beni bir daha ardında bırakamaz.” Kerem kucagındaki kadına duygu yüklü gözlerle baktı.

“Ben de kalıyorum,” dedi Melih, onun hemen ardından tabii Beste de atladı.

“Anlamıyorsunuz, Karmen zaten bizi kurtarmak için kendini feda etti. Şimdi oraya götürüp sizi tekrar tehlikeye sokamam. Tek gideceğim.”

“Orasının ne kadar korkunç olduğunu en iyi ben bilirim. Sizin gelmeniz iyi bir fikir değil,” dedi Kerem ancak en çok onun gelmesini istemiyordum.

Orada ne yaşadığını tam olarak bilmiyordum ve değişmiş olabilirdi, psikolojik sorunlar yaşayacağına emindim.

“Oradan geçebileceğinizi size düşündüren ne? Yine geçidi görememeniz çok olası.”

“O zaman gelemeyiz zaten ama görebilsek geleceğiz,” dedi Eren kesin bir şekilde.

Sıkıntıyla oturdum tekli koltuğa, başımdaki ağrı uzun zamandır dinmiyordu. Ve Karmen’in o yaratığın elinde olduğunu düşündükçe daha da dayanılmaz bir hâl alıyordu lanet ağrı.

“Nereye gideceksiniz anlamadım ama ben de geleceğim Ezel Bey.” Osman üzgün duruyordu, aramalarımın cevap vermediği için pişmandı ama onun bir suçu yoktu.

“Hayır, gitsen iyi olacak.”

“Karmen Hanım benim yüzümden kayboldu belki de ve siz ne dersiniz deyin ben gitmiyorum. Barbaros Özekli’ye kızınızı kaybettim diyemem.” Birinin daha Haris yüzünden aklını yitirmesini istemiyordum.

Bir süre öylece kaldım, olanları zihnimde tekrar tekrar oynattım. Her seferinde daha büyük bir acı yaşarken, daha fazla dayanamadım. Ayağa kalktım, üst kata çıktım.

Koridorun sonundaki Karmen’in odasına girdim. Uzun zamandır burada olmadığı hâlde hâlâ o kokuyordu.

Hem de çok yoğun.

Bir dakika.

Uzun zaman olmamıştı ki, bu sabah buradaydı. Ve şu an diğer tarafta bu odada bile olabilirdi.

“Yapmamalıydın, beni böyle aciz bırakmaya hakkın yoktu.” Odası hâlâ aynı duruyordu, hiçbir değişiklik yoktu.

Ağrıyan bedenimle Karmen’in yatağına oturdum. Yorgunca uzandım, bacaklarımı kendime çektim ve kafamı onun yastığına yasladım.

Vücudum onun kokusunun duymanın mutluluğuyla mayışırken yorgunluktan bilincim yavaşça kayboldu.

O gece aynı yatakta, farklı boyutlarda yattıklarını hiç bilmeyeceklerdi.

•

Herkesi son bir kez daha vazgeçirmeye çalışırken yola çıkmıştık bile.

Hele Osman nasıl bir işin içinde olduğunun bile farkında değildi ama hepsi vazgeçmemeye yemin etmiş gibiydiler. Duyduğum su sesleriyle şelaleye yaklaştığımızı anlamıştım, dolunay geceyi aydınlatıyordu. Yine de ellerimizde fener vardı, orman karanlıktı.

Kalbim ona kavuşmak için atıyordu.

“Karmen Hanımın burada ne yapıyor olabilir ki?” diye sordu Osman. O tarafa geçmesine izin veremezdim. Bir kişinin daha Haris’in varlığıyla mahvolmasına tahammülüm yoktu.

Şelalenin önüne gelmiştik. Akan suyun hemen arkasında boşluk vardı. En önde hızlı adımlarla yürüdüm. Şelalenin suları vücuduma çarparken, taşların üstünde ilerledim.

Ve hemen önümde mağaraya benzer bir boşluk gördüm. Karanlık ve derindi ama bir o kadar da görkemli. Beni içine doğru çağırıyordu ve beni çağıran şey neydi bilmiyordum ama Haris olmadığını biliyordum. Geçit buydu, hissediyordum. Yaydığı ağır ve yoğun enerji hissedilmeyecek gibi değildi zaten.

Omzumun üstünden diğerlerine baktım. Bakışları etrafta geziniyordu. Görmüyorlardı, neden durduğumu ve ne gördüğümü anlamaya çalışıyorlardı.

“Mağarayı görmüyor musunuz?”

“Ne mağarası?” diye sordu Eren.

“Hemen karşımda.”

“Görmüyoruz,” dedi Beste titreyen sesiyle.

Osman hâlâ bir şey anlamıyordu. Bakışlarım Kerem’e kaydı, kafasını yorgunca iki yana salladı. Neden ben? Neden sadece ben görüyordum?

Onların görmemesi işime gelirdi. “Karmen’le döneceğim,” dedim ve onlara düşünmeleri için zaman tanımadan mağaraya bir adım attım.

İçeri tamamen girmeden hemen önce Osman’ın kendini tutamayarak bir küfür savurduğunu işitmiştim. Tamamen mağaraya girdiğimde arkamı döndüm ve geriye baktım. Onları göremiyordum, her yer taşı. Önüme döndüm, yürümeye devam ettim. Aynı diğer geçit gibiydi, pek fark yoktu.

Derin bir nefes aldım. Dakikalar boyunca yürüdüm ve yolun sonunda akan şelaleyi gördüm. Diğer boyuta gelmiştim. Şelalenin arkasından çıkarken, daha çok ıslandım. Burada daha şiddetliydi suyun akışı. Ve burası daha soğuktu.

Burası da karanlıktı ama her yer karla kaplıydı. Dondurucu bir soğuk vardı ama üşümüyordum. Koştum, nefesim tıkanana kadar koştum. Etrafta hiç ses yoktu, tek ses botlarımın karı ezme sesiydi.

Ormanın bitmesine çok kalmamıştı, burada yön bulmak çok zordu. Her yer birbirinin tıpkısıydı. Orman biterken, bir açıklığa çıktım ancak burası kale değildi. Birbirine benzeyen ahşap, eski ve kırık dökük evlerle doluydu.

Bu evlerde kimler yaşıyordu? Burası Ege’yi bulduğum kasabaydı! Ama ben onu bu tarafta değil de gerçekte bulmuştum. Zihnim allak bullaktı. Arkamı döndüm, ormana geri girdim ve ters yöne yürümeye başladım. Bir süre yürümeye devam ettikten sonra, etrafımda bir şey hissetmeye başladım. Sanki izleniyor gibiydim.

Durdum, ensemden ürperti hissettim. Kerem’in söyledikleri aklıma gelirken yavaşça hançeri çıkardım. Ve hançerle hızla arkama dönüp hançeri havaya savurdum.

Arkamdaki siyah duman, hançerin ona değmesiyle hiçliğe karıştı. Kalbim hızla atarken yoluma devam ettim. Az önce ne olmuştu bir fikrim yoktu ve artık anlayamayacağım şeylere kafa yormuyordum. Uzun bir süre sonra kaleyi gördüm. Yine tüm ışıkları açtı, Karmen oradaydı. Buna neredeyse emindim.

Adımlarımı hızlandırdım, kalenin kapısı aralıktı yine. Sanki benim için hazırdı her şey.

Tuhaftı.

Kaleden içeri bir adım attım. İçeride yumuşak bir müzik, şöminenin çıtırtıları ve konuşma sesleri vardı. O ince melodik sesi nerede duysam tanırdım.

Karmen. Heyecanla yutkundum, salona doğru yavaş adımlar attım.

“Anlamıyorum Haris, neden böyle konuşuyorsun?”

“Yolun sonuna geldik küçük insan. Artık sana zarar vermeyeceğim.”

“Sen bana hiç zarar vermedin ki!” Sesi fazla hüzünlüydü.

“Kanını içmek için kullandım seni, bazen kendimi kaybedip şiddet uyguladım, yaşamana engel oldum.”

“Hayır! Ben tanıyorum seni, isteyerek yapmadın. Biliyorum daha iyi olabilirsin, o içindeki karanlığın suçu her şey.” Bir tuhafılık vardı, canımı yakan bir tuhafılık. Karmen böyle konuşmazdı.

“Özür dilerim Karmen. Sen benim uzun zaman sonra değer verdiğim tek şeydin, o kadar masum ve naiftin ki karanlığım sana ihtiyaç duydu. Sen beni törpüleyen tek şeydin, nereden bilecektin ki daha sivri olacağımı.” Salona adım attığımda Karmen’in, Haris’le karşılıklı oturduğunu gördüm.

Karmen’in gözleri dolu doluydu. Üzerinde kırmızı, uzun bir elbise vardı. Haris konuşmaya devam etti: “Bu hayatı yaşamayı en çok sen hak ediyorsun. Yaşa olur mu? Kurtar kendini bu karanlıktan, mutlu ol.”

“Ben senin yanında mutluyum!”

“Beni hiç affetme ama nefret de etme.” Karmen artık ağlıyordu. Haris kaldırdı kafasını ve sanki burada olduğumu en başından beri biliyormuş gibi direkt gözlerimin içine baktı. “Onur konuşumuz da gelmiş.”

“Beni kandırdın!”

“Evet, yaparım öyle şeyler.” Bana doğru birkaç adım attı.

“Haris k-kim bu?” Karmen bana korkuyla bakıyordu. Beni hatırlamıyordu.

“Yine hafızasıyla mı oynadın?” Dişlerimin arasında konuşurken, sinirimi parmak uçlarıma kadar hissediyordum. “Amacın ne Haris? Yine nasıl bir oyun peşindesin?” Geleceğimi biliyordu.

“Artık oyun yok, bitti.” Nefretle karşımdaki yaratığa baktım. “Sadece küçük insanımla vedalaşmak istedim ve o bana kendi ayaklarıyla geldi.”

“Hafızasını neden sildin?”

“Öyle olması gerekiyor. Eğer Karmen’i azıcık seviyorsan kendini hatırlatmaya çalışma. Çık hayatından, bırak mutlu olsun.” Çok ciddiydi, hiç olmadığı kadar.

“O benle mutlu!” Derin bir nefes aldım. Bana korkuyla bakan gözlerini gördüğümde canım acıdı. “Her şey yalandı, Karmen’i buraya çekmek için yaptın her şeyi. Şimdiyse teslim mi oluyorsun?”

“Evet.”

“Kerem’i geri verdin?”

“Evet, en başından beri yalan söylüyorum. Kerem’in bedeniyle olan işimi çoktan bitirdim. Bir büyü için kullandım ama bedeni sağ çıktı, büyüyü başaramadım. Onunla işim yoktu artık ve Karmen bana yalvarınca onu sana verdim. O bu tarafa geçmeyi, senin ve Kerem’in sağ dönmesi karşılığında kabul etti.” Karmen bize bakıyordu ancak ne dediğimizi anlamıyor gibiydi. Geçen geldiğimden bahsettiği beden saçmalığı da tamamen yalandı.

“Peki, şimdi Karmen’i geri bırakıyorsun?”

“Evet, bu tarafta çok uzun kalamaz.” Kollarını iki yana açtı. “Şimdi yarım kalan işini bitir.”

“Kimim ben?” Sesim zar zor çıkmıştı.

“Bunu kendin öğreneceksin.”

“Neden bu geçide sadece ben gelebiliyordum? Neden hançer bana geldi?” Etrafıma baktım. “Seninle ne ilgim var benim? Benim bu karanlıkla ne alakam olabilir?” Artık bağıryordum.

Haris ifadesizce yüzüme bakmaya devam etti.

“Seni öldürdüğüm an bana neden öyle dedin?” Bana, ‘Beni öldürdüğün için kendini öldüreceksin,’ demişti.

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, bitir şu işi.”

“Hayır, bu başka bir tuzak olmalı. Sen teslim mi oluyorsun şimdi?”

“Evet aynen öyle yapıyorum, artık tamamen yok oluyorum.” Bize yaptıklarından sonra onun hiçbir boyutta var olmasını istemeyecek kadar nefret doluydum. İçimde tarifsiz bir güç vardı, içimdeki güç onu tamamen yok etmek istiyordu. Onun her sözü, her hareketi planlıydı ama artık planlarının sonuna gelmişti. İçimdeki ses fısıldıyordu. Zihnim bulanık, gözlerim karanlıktı.

Karmen korkudan titrerken bizi izliyordu. “H-haris ne diyorsun?” Ağlıyordu, sessizce ama kalbimi yakacak şekilde.

“Diyorum ki güzelim, artık uçmanın zamanı geldi. Özgürlüğümüze!” Son kez Karmen’e baktı, ne kadar görmek istemesem de bakışlarındaki sevgiyi ve şefkati gördüm.

Bana çevirdi yine kara bakışlarını. Elimdeki hançerle yaklaştım ona, korkusuzca bana bakıyordu. Kalbine geçirdim hançeri. “Özgürlüğümüze.” Karmen’in dudaklarından acı bir çığlık koptu.

Hançer canavarın göğsünü buldu, hiçbir tenin dokunamadığı ruha hançer dokundu ve sadece dokunmakla da kalmadı. Canavarın ruhunu yararak büyük bir delik açtı. Hiçbir hayvanın olmadığı bu evrende karga bağırışları duyuldu, acı çekiyor gibi haykırıyorlardı.

Haris’in ruhu yavaşça silikleşti, alev aldı ve yok oldu. Bitmişti, bu sefer emindim. Nasıl emin olduğumu bilmiyordum, sadece hissediyordum. Sanki evrenden bir yük gitmişti.

Karmen acıyla dizlerinin üstüne düşmüştü, güzel kızıl gözleri bana korkuyla bakıyordu. Ona doğru birkaç adım attım ancak geri kaçtı. “Sana zarar vermem. Benim, Ezel.”

“O-onu öldürdün! O benim her şeyimdi.” Hıçkırıklarla ağlıyordu. Elimi uzattım ona ancak bana bir düşmana bakar gibi baktı.

“Sen Karmen Asral, benim karımsın. Ve şu an seninle farklı bir boyuttayız, hemen gitmemiz gerek.” Zorlukla konuşuyordum.

Ev sallanmaya başlamıştı. Büyük camdan dışarı baktığımda o ruhları gördüm, her yerdediler.

Kolunu tuttum, canını yakmamaya çalışarak ancak o debeleniyordu. Kolu incinecekti, kollarımı beline sardım. Ağlıyor ve kurtulmaya çalışıyordu. “Sakin olmalısın, seni asla incitmem ben.” Ne kadar sakın konuşsam da kollarımda bir kuş gibi titriyordu.

Haris için gözyaşlarını döküyordu. “K-katil.” Nefretle dolu sözleri acıtıyordu.

Yanan gözlerimi kırıştırdım, başıma yine o ağrı girdi. Aynı ağrıyı hissetmiş olacak ki, bir çığlık atarak başını tuttu. Gözüm kararıyordu, hemen çıkmalıydık.

Dizleri tutmazken, düşmek üzereydi ki onu kucağıma aldım. Çok geçmeden bilincini kaybetti, başı arkaya düştü. Onun bünyesi daha zayıftı, o ruhlara karşı koyamamıştı.

Midem bulanıyordu, terliyordum. Kucağımda Karmen'le kapının önünde durdum. Onlar bu kadar fazlayken şelaleye kadar gidemezdik. Sayılmayacak kadar kalabalık ve korkunçlardı.

Gözüm biraz daha kararırken kucağımdaki kadını daha sıkı tuttum. Bodruma indim, ardından merdivenlerden aşağı ancak geçit hâlâ yoktu.

O şeylerle savaşmam gerekiyordu. Yoksa ben de bilincimi kaybedecektim ve bedenlerimizi almaya çalışacaklardı. Karmen'i bir omzuma attım, bir kolumla onu sıkıca tutarken diğer elimle hançeri kavradım. Evden dışarı bir adım attım.

Büyük adımlar attım ormana doğru, o şeyler bana yaklaşıyordu gittikçe. Karmen'i sıkıca tuttum, elimdeki hançeri dibime kadar gelen ruha doğrulttum. Aynı ilkinde olduğu gibi, bu ruh da yok oldu.

Baş ağrım artıyordu. Adımlarımı hızlandırdıkça onlar da hızlanıyorlardı. Karın üstünde, bata çıka gidiyordum. Bir süre sonra yorgunluktan nefes nefese kalmıştım.

Başımda dayanılmaz bir ağrı vardı. Bilincimin kapanmaması için kendimi zorluyordum. Göz kapaklarım acıyordu, nefes almak çok zordu.

Az kalmıştı.

Bana yaklaşan her ruha hançeri sallıyordum. Ama pes etmiyorlardı, her seferinde daha çok geliyorlardı. Kurtaracaktım, Karmen'i buradan çıkaracaktım. Kulaklarım uğulduyordu. Dudaklarımdan acı bir haykırış çıktı ama durmadım.

Çok değişik bir acıydı bu, sanki ruhum acıyordu. Şelaleyi görüyordum. Fakat adımlarım yavaşlamıştı. Beyaz karın üstüne düşen bir damla kırmızı kan burnumdan akıyordu. Elimin tersiyle burnumdaki kanı sildim.

Az kalmıştı, dayanacaktım.

Şelalenin arkasına geçmek için, kaygan taşların üstüne zorlukla çıktım. Tam mağaranın önüne geldiğimde o ruhlardan bir tane daha vardı ama bu diğerlerine göre daha iriydi. Kocaman ağzı ve gözleri boşluktan ibaretti.

Ağzı olduğunu düşündüğüm yer açılıp kapanıyordu, bir balık ağzı gibi ama ses çıkmıyordu. Gözlerim kayarken kolumu kaldırmaya çalıştım. Omzumdan neredeyse düşecek Karmen'i, güçsüzleşen kollarımla daha sıkı tuttum.

Burnumdan akan kan çoğalmıştı ve ağlamıyorsam aynı kan gözlerimden de akıyordu. Kalan son gücümle hançeri kaldırdım ve karşımdaki şeye savurdum.

Zorlukla mağaraya adım attım. Geçide gelemeyeceklerini biliyordum ama yer sallanıyordu sanki. Taşlar düşüyordu, geçit yıkılıyordu.

Koştum, tükenmiş gücüm ve nefesimle dakikalarca koştum. Her geçen saniye daha büyük taşlar düşüyordu.

Düşen taşlardan biri sağ omzuma gelmişti. Karmen'in kafasına da düşüyorlardı. Hızım yavaşlarken omzumdan indirdim, tekrar iki koluma aldım. Kafasını boynuma gömdüm, başını koruyordum.

Koşmaya devam ettim ve yolun sonunda akan şelaleyi gördüm. Gelmiştik. Karmen gözlerini açamadı ama huzursuzca mırıldandı.

"Geçti, geçti sevgilim," dedim bir an olsun durmazken.

Büyük bir taş tam önümüze düştü, feneri çıkaramıyordum. Arkamda daha hızlı düşüyordu taşlar. Taşın üstünden geçtim zorlukla. Tam on adım sonra bitmişti.

Çıkmıştık.

Yorgunca dizlerim üstüne çöktüm, Karmen'ime sıkıca sarılarak. Şelalenin suyu ikimizi de ıslatırken, gözlerim Karmen'i tarıyordu. Bir yarası var mı diye bakıyordum. Kırmızı elbisesinden görünen çıplak bacağı kızarmıştı, taş düşmüş olmalıydı. Saçları ve kıyafetleri ıslanmıştı, çok soluk duruyordu.

"Bitti, bitti sevgilim." Yüzünü okşadım. Neden uyanmıyordu? O şeylerin etkisinden artık çıkmalıydı. Nefes alıyordu ama zayıftı kalp atışları.

Onunla bir kez daha uçurumun kıyısına kadar yuvarlanmıştım. "Buradayız Karmen, gürleyen göğün, hırçın şelalenin altındayız. Kara gecede birbirimize sahibiz, onlar da parçası bu lanetin. Peki lanet aslında biz miyiz yoksa onlar mı?"

Tüm hayatım kollarımdaydı. Şelaleden üstümüze sıçrayan suların arasına gözyaşım karıştı, beyaz yüzüne düştü ve yavaşça süzüldü pürüzsüz teninde. Yavaşça açtı gözlerini, yorgunlukla baktı bana tam açılmamış kızillarıyla. Sadece bir kelime söyledi, yüzüme yorgunca bakarken. "Katil."

The first part of the document discusses the general principles of the law, and the second part discusses the specific provisions of the act. The act is designed to provide for the better regulation of the trade in goods, and to prevent the sale of goods of inferior quality. The act is divided into two parts, the first part dealing with the general principles of the law, and the second part dealing with the specific provisions of the act. The act is designed to provide for the better regulation of the trade in goods, and to prevent the sale of goods of inferior quality.

The act is divided into two parts, the first part dealing with the general principles of the law, and the second part dealing with the specific provisions of the act. The act is designed to provide for the better regulation of the trade in goods, and to prevent the sale of goods of inferior quality. The act is divided into two parts, the first part dealing with the general principles of the law, and the second part dealing with the specific provisions of the act. The act is designed to provide for the better regulation of the trade in goods, and to prevent the sale of goods of inferior quality.

17. BÖLÜM: PERİHEL

Onu ilk gördüğümde hissetmişim, daha önce hissetmediğim birçok şeyi. Ne kadar hemen kabullenmesem de o, sonu olmayan gözlerine baktığım ilk an âşık olmuşum ona. Ve tanıdıkça aşkım koşulsuz bir sevgiye dönüşmüştü. Hissetmişim, hayatımı tepetaklak edeceğini. Ama sorun değildi, bana getirdiği tüm yıkımlara rağmen o benim tek yolumdu.

Ben şimdi anlıyordum, anlıyordum ki ondan önceki hayatım sıradan ve boştu. Karmen'siz bir hiçmişim, ayakta durmamı sağlayan tek şey oydu. Ona duyduğum tarifsiz ve sonsuz hislerdi. Beni tekrar hatırlayabilecek miydi? Ya da beni tekrar sevebilecek miydi?

Haris yine yapmıştı yapacağını ama sözleri aklımdan çıkmıyordu. Yerine oturmayan şeyler vardı. Belki de haklıydı, belki de Karmen'in beni hatırlaması en iyisiydi. Ama yapamazdım, ben artık onsuz nefes alamazdım.

Kaledeydik, Karmen saatlerdir uyanmıyordu ve ateşi vardı. Ben hastaneye götürmek istesem de Kerem ruhunun yorgun olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini söylemişti. Eren'le uzun bir süredir ateşini düşürmeye çalışıyorduk.

Onun yanından bir saniye dahi ayrılmamıştım. Sanki ayrılısam tekrar kaybolacaktı. Ben bir daha Karmen'le sınanmak istemiyordum, şüphesiz ki acıların en ağırıydı.

Yolda kendinde değildi ama birkaç kez gözlerini açmaya çalışmıştı, kusmuştu da. Gelir gelmez onu ılık suyla yıkayıp, üstünü değiştirmiştim. Dolabında bu kalenin havasına uygun kasvetli elbiseler vardı sadece. Ve şu an üzerindeki beyaz, uzun, saten elbiseyle çok solgun duruyordu.

Yüzü huzursuzdu, acı çekiyor gibiydi. Arada inliyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Ne dediğini anlamıyordum.

"Bu normal mi?" diye sordum karşımda en az benim kadar çaresiz duran Eren'e.

"Ateş yüzünden," dedi Eren.

"Hastaneye götürmek en mantıklısı," dedim onun acı çeken hâline dayanamayarak.

"Ezel o bir soğuk algınlığı geçiriyor. Ruhu zarar gördü, vücudu zayıf düştü. Önce ruhu toparlansın, biraz sabredin," dedi Kerem. Üzerinde Eren'in gömleği vardı, Eren bir tişörtle kalmıştı. Kerem'i inceledim, peki o aynı mıydı?

Gözleri farklıydı, olgunlaşmıştı sanki, büyümüş ve ışısızdı gözleri. Eskisi gibi değildi, belki bunları söylemek için erkendi ama içimden bir ses onun eskisi gibi olmasının zaman alacağını söylüyordu.

Kaşlarını çatmış, sayıklayan Karmen'e eğdim kafamı. "Ezel," diye sayıklıyordu. Narin elini ellerim arasına aldım. O güzel parmaklarının üstüne bir öpücük bıraktım.

"Buradayım sevgilim, buradayım." Beni hatırlıyor muydu? Öyle olmasını istesem de sadece bilinçaltında olduğum için de ismimi sayıklıyor olabilirdi. Yine de ferini yitirmiş dolgun dudaklarının arasında isminin çıkması içimi umutla doldurmuştu.

"Ezel sen de üstünü değiştir istersen. Hasta olacaksın." Yanımda kıyafet yoktu, burada da kıyafetim kalmamıştı.

"Git şöminenin karşısında ısın, üstündekileri de çıkar." Kafamı iki yana salladım Eren'in sözleriyle.

"Ben yanıdayım, uyandığı an çağıracağım seni. Lütfen Ezel, çok kötü görünüyorsun." Bakışları yüzümde gezindi, kurumuş kan vardı yüzümde. Üstümdeki her şey ıslaktı. "Burada ona bir faydan yok. Sen iyi ol ki o da iyi olsun." İstemeyerek de olsa kalktım yanından, Kerem'le çıktık odadan.

"Nasıl hissediyorsun?" dedim zorlukla çıkan sesimle.

"Tükenmiş, ölü, boş ama iyi olacağım. Yasema yeter bana."

"Orada neler yaşadın?"

Durdu yorgunca, o anlar aklına gelmiş gibi. Bakışlarını yere sabitlemişti. "İşkence gördüm, ruhum çok acı çekti Ezel. Her gün yandım, parçalandım ama ölmüyordum. Ölmek için çok yalvardım."

Sesindeki acı nefesimi kesti. Kafasını yorgunca kaldırdı bana bakı. "Ama sorun değil, şimdi buradayım ya, şimdi Yasema'ya kavuştum ya... Her şeye değer Ezel." Hissiz gözlerinde bir tek Yasema geçtiğinde yaşam belirtisi oluşuyordu.

Aşağı indik, hepsi dağılmış bir şekilde salonun farklı yerlerinde oturuyorlardı. Şöminenin karşısına geçtiğim an gözlerimin önünde diğer taraf geldi, asla sönmeyen ateş. Öfkeyle çıkardım üstümdeki kazağı, çıplak üstümle şöminenin karşısına oturdum. Melih omuzlarıma battaniye bıraktı.

Ateşi seyrediyordum, içim karşımdaki manzara kadar yakıcıydı. Soğumuyordum, onu öldürmüştüm ama rahat edemiyordum. İntikam istiyordum, onu diriltip diriltip öldürmek istiyordum.

Ürperdim.

Ben hiç böyle bir adam olmamıştım hayatım boyunca. Hep yaşama önem verirdim, her canlıya saygı duyardım. Şimdi ise içimdeki ateşle her şeyi yakıp yıkmak, zarar vermek istiyordum. Acı vermek, içimdeki yıkım ateşini dindirmek istiyordum.

Beste odaya elinde fincanlarla geldi. İlk önce bana uzattı, ardından en az herkes kadar şaşkın ve sessiz olan Osman'a.

Herkes fincanları dağıttıktan sonra tekli koltuğa oturdu, Melih'in yanına oturmadı. Melih ona öfkeyle bakarken yine tartışıklarını anlamak çok zor değildi.

Kerem, Yasema'yla ikili koltukta oturuyordu. Yasema yine Kerem'e sıkıca sarılmış ve başını göğsüne yaslamıştı. Bırakmaktan korkuyor gibi sıkı sıkı tutmuştu onu. Bitki çayından bir yudum alıp önüme döndüm. Başımdaki ağrı yavaş yavaş dinliyordu.

"Ezel Bey, kliniğinizde bana indirimli seans ayarlar mısınız?" Bunu soran Osman'dı. "Ben hayal görmediysem bir taşın içinden geçtiniz sonra da Karmen Hanım'la döndünüz. Ama öyle bir şey olamaz, değil mi? Kafayı yedim ben kesin." Ben geçide girdikten sonra Osman şaşkınlıktan bayılmış ve kendine gelmesi zaman almış.

"İşime döner dönmez ilk hastam sensin Osman. Ücretsiz seans," dedim karşımda iri ama çocuksu yüzü olan Osman'a, gerçekten korkmuş görünüyordu.

"Şimdi ben Barbaros Bey'e bu durumu nasıl anlatacağım?"

"Ben konuşacağım, sen bir şey söyleme."

"Demek Karmen Hanım hiç hasta değilmiş," dedi buruk bir ifadeyle. "Yalnızmış, kurbanmış." Bakışları çökmüş yüzümde gezindi. "Sizle tanıştığı için çok şanslı. Siz olmasaydınız belki de şimdiye çoktan..." Devam edemedi. "Karmen Hanım sizi hatırlamasa bile yeniden sever."

Sever miydi?

Bir katil olduğumu bile bile beni sevebilir miydi?

Sanmıyordum, şu an en nefret ettiği insan bendim.

Haris ölmüştü ve Karmen uyandığında çok yalnız hissedecekti. Onun yasını tutacak ve bana tahammülü olmayacaktı. Düşüncesi bile nefesimi keserken nasıl dayanacaktım bilmiyordum.

Evimize gelmiştik. Karmen'in ateşi aniden düşmüş ve rengi düzelmişti. Eren hastaneye gitmemize gerek olmadığını söylemişti ve şimdi yatağımızda yatıyordu Karmen. Öğlen olmak üzereydi ve bir kez olsun gözümü yummamıştım. Sabaha kadar başında beklemiştim.

Saçlarını okşayıp, alnına bir öpücük bıraktım. Uyandığında bunların hiçbirini yapamayacaktım. Bu düşünce iyice canımı sıkarken mutfağa inip sigara yaktım. Ne durumda olursak olalım evde onun varlığını hissettiğimde yaşadığım huzur hiçbir şeyde yoktu.

Sigaramı hızla içip yukarı çıktım, uyanmadan önce onu biraz daha sevmek istiyordum. Odaya girdiğimde kıpırdanıyordu. Uyanmaya başlıyordu.

Derin bir nefes alarak yanına yaklaştım yavaşça. Yatağa oturdum onun güzel yüzüne bakarken. Yavaşça açıldı gözleri, nefesimi tutup bu kadar kısa sürede özleminden yandığım yüzüne baktım. Önce badem şeklindeki gözlerini kırıştırdı, kıvrık kirpikleri titredi.

Nefes alışverişleri hızlandı ve korkuyla doğruldu yerinden. Dudaklarından acı bir haykırış çıktı. Canım acırken derin derin nefes aldım.

"Haris!" Benim gözlerime korkuyla bakıyor ve onun adını haykırıyordu. Yaşlar yavaş yavaş yüzünü kaplarken hızla kalktı yataktan. "N-neredeyim ben? Bana ne yapacaksın? Kimsin sen?"

Ama bu çok acıttıyordu.

"Katil!" Ayağa kalktım ama o geri kaçtı. Tır tır titriyordu bedeni. Benden korkuyordu. "Haris'i öldürdün!"

Yanan gözlerimi kırıştırdım. "Sakin ol, ben sana zarar vermem," dedim acı çeken ses tonuyla.

Anlamaya çalışıyordu ama o kadar da anlamak istemiyordu. Haris için kırıp dökmek ve bana zarar vermek istiyordu. "O öldü mü gerçekten?" Sesindeki acı beni kahrediyordu, hiçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Beni dinler misin? Söz veriyorum her şeyi açıklayacağım." Gözyaşları arasında kafasını iki yana salladı. Gözü kapıya gitti, kaçacaktı. O odadan çıkmadan yakaladım kolunu. Yavaş tutmaya çalıştım ama o tüm gücüyle çekmeye çalıştığında istemsiz sıkılaştı elim. Ne yapıyordum? Canı yanacaktı.

Kolunu bıraktığımda koşarak çıktı odadan.

"Dikkat et!" Bu kadar bilinçsiz, önünü görmeden koşarsa merdivenlerden düşebilirdi. Dış kapıya gittiğinde kapıyı zorladı ama açamadı.

Bu ihtimali düşündüğüm için kapıyı kilitlemiştim.

“Önce beni dinle,” dedim onun kapıyı yumruklayan hâline bakarak. Cama koştu, terasın kapısını açmaya çalıştı, deli gibi bir çıkış yolu arıyordu. Terasın kapılarını da kilitlemişim her şeye karşı.

Mutfağa girdiğinde peşinden gittim, bir bıçak almıştı. Bana doğrultmuştu o bıçağı. “Bırak beni!”

Elindeki bıçağa rağmen ona yaklaşmama şaşırmış gibi gözleri irileşti. O kimseyi incitemezdi.

Ah be kızıl kadın ben seni senden daha iyi tanıyorum. “Yaklaşma bana!” Yaklaştım, tam bıçağın ucunda durdum, bana korkuyla bakan gözlerine çok yakındım.

“Karmen, ben seni asla incitmem.”

“Uzaklaş!” Uzaklaşmadım, bıçağın ucu tam kalbime bakıyordu. Biraz daha yaklaştım, bıçak tenime değdi. Yetmezmiş gibi ona bir adım daha attım ve bıçağın ucu tenimi deldi. Karmen beyaz tişörtümde oluşan kana korkuyla baktı. Çok hafif ucunu bastırmıştı, acı bile hissetmiyordum. Hıçkırıklarla ağlarken bıçağı çekmiyordu.

“Sen neden ağlıyorsun?” diye sordu hıçkırıklar arasında. Ağlıyor muydum? Farkında bile değildim.

“Devam et, biraz daha bastır. Al Haris’in intikamını.” Eğer kalbi azıcık da olsa beni tanıyorsa o bıçak ellerinden kayardı.

Ve kaydı. Bıçak yere düşerken Karmen yüzünü kapatarak hıçkırmaya devam etti. Kriz geçiriyordu. Su doldurup önündeki masaya bıraktım, direkt versem elimden almayacağını biliyordum. Suyu aldı ve titreyen elleriyle zar zor dudaklarına götürdü.

“Derin derin nefes al, sakın ol. Bıçağı eline al güvenli hissedeceksen,” dediğimi yaptı derin derin nefes aldı. “Seni kaçırmadım, sana rızan dışında asla dokunmam. Sadece konuşacağım ve gitmek istersen gitmene izin vereceğim.” Bu çok zordu, söylemesi bile çok zordu.

Salona geçtiğimizde eline bıçağı almamıştı, karşımdaki koltuğa oturmuş ve bana düşmanca bakıyordu.

Şu an onun için o kaleye gelen yabancı doktordan daha yabancıydım. Çok daha korkunç ve iğrençtim. Nefret doluydu kızılları.

“Haris senin hafızanı sildi. Şu an bir buçuk yılını hatırlamıyorsun. Ben senin doktorundum, seninle kalede yaşadım bir süre. Haris beni kovmaya çalıştı,

onun varlığına inanmam kısa sürmedi. Sonra âşık oldum sana, onun varlığını öğrendim ama sen de bana âşık oldun. Haris senin beni sevmene dayanamadı, vahşileşti. Haris o kaleden kurtulmanın çok kanlı bir yolunu buldu ve kurtuldu. İnsanları katletti, büyük acılar yaşattı. O masum değildi. Ben kim miyim? Ben Ezel Asral, senin kocanım.” Şaşkındı ama inanmıyordu bana.

“Yalan söylüyorsun!” dedi hiddetle ve kalktı yerinden. “Aç şu kapıyı.” Öfkeli bakışları odada dolandı ve birden durdu kızıkları. Televizyon ünitesindeki çerçeveye takılmıştı gözleri, yaklaştı o çerçeveye. Korka korka eline aldı. Birlikte çıktığımız Avrupa seyahatinde çekilmiş bir fotoğraftı. Elimi beline atmış, gülümseyordum Karmen de kafasını göğsüme yaslamış aşkla kameraya bakıyordu.

Uzun uzun inceldi fotoğrafı. Ardından şaşkınlık dolu bakışları beni buldu. “Bu nasıl olur?”

Elindeki çerçeveyi bıraktı ve bakışları etrafta gezindi. Duvardaki çerçeveleri fark etti, aynı şaşkınlıkla onların yanına yürürdü. Düğünümüzden, gezilerimizden, her yerde, çeşitli fotoğraflarımız vardı. Ama o düğün fotoğrafımızın önünde durdu.

Dolan gözlerini kırıştırdı. “A-ama ben hiçbir şey hatırlamıyorum.” Kaybolmuş, karmaşık ve hüzünlü hissediyordu.

Yaklaştım ona, tam arkasında durdum. “Yıpratma kendini, hatırlamak için yorma zihnini. Sadece sakinleş.” Omzunun üstünden bana baktı, nefret hâlâ yerindeydi.

“Benim bu hayatta tek sevdiğim insan Haris! Nasıl seninle evlenirim?” Yutkundum. Benimle evli olmak onu tiksindirmişti.

“Beni de sevdin.” Sesim zar zor çıkmıştı. “Haris sana çok zarar verdi Karmen. Tamam hiçbir şey hatırlamıyorsun ama düşün. Benden öncede seni kullanıyordu kanın için, hatta şiddet bile uyguladığı oluyordu, seni hapsetmişti Karmen ve sen o hapisten çıkmak isteyince peşine düştü. O iyi biri değil ve ben onu ilk defa öldürmedim. Ben onu ilk düğünümüzde öldürdüm, senin gözlerinin önünde. Sen de benimle plan yaptın.”

“İ-inanmıyorum sana.” Uzaklaştı benden. “Sen benim için sadece sevdiğim adamın katilisin.” Ne ayakta duracak ne de nefret dolu gözlerine bakacak hâlim kalmıştı. Çok acıyordu.

“Gideceğim, aç su kapıyı.” Omuzlarım çöktü.

“Nereye gideceksin?”

“Babama.”

“Tamam üstünü değiştir götüreyim seni.”

“Hayır! Derhâl aç şu kapıyı.” Bu ev ona acı veriyordu, ben ona acı veriyordum.

“Yolu bilmiyorsun, lütfen Karmen. Zaten seni bırakmak çok zor.” Bakışları asla yumuşamıyordu.

“Tamam ama hemen çıkacağız.” Çaresizce kabullendim. İkimiz içinde ceket çıkardım. Uzattığım kırmızı ceket kokladı, o kokuyordu. Bu onu biraz daha dumura uğrattırken giyindi ceket. Evden çıkmadan önce yukarı çıkıp, çalışma odamdan mektubu aldım. Ceketimin gizli cebine koydum.

Birlikte çıktık evden ve yol boyunca hiç konuşmadık. Karmen dikkatle dışarıyı izliyordu.

“Çoktan yendin kalabalık ve dışarı korkunu.” Bakışlarını bana çevirdi.

“Dediklerine inanmıyorum ama anlamıyorum. Onu öldürmenin bir yolu yoktu!”

“Buldum, bize o kadar acı çektirdi ki bulduk bir çaresini.”

“Ondan böyle bahsetme! Seni pislik. Yemin ederim, onun intikamını alacağım senden.” Şu an gözlerime böyle nefretle, bir yabancıya bakar gibi bakıyorsun ya Karmen, daha ne kadar büyük bir intikam alabilirsin? Benim daha fazlasını kaldıracak gücüm yoktu. Sustum, konuştukça canım yanıyordu.

Barbaros’un evine vardığımızda Karmen hızla yanımdan uzaklaşmıştı. Ben de Barbaros Özekli’ye her şeyi yumuşatarak anlatmak zorunda kalmıştım. Osman’ı da her aramamı açmasını ve sürekli bilgi vermesini tembihleyerek çıkmıştım Özekli evinden.

Arabaya geri bindiğimde Karmen’in kokusu burnumu sızlattı. Ne yapacaktım şimdi? Nereye gidecektim? Benim ondan başka gidecek yerim yoktu ki. Kafamı yorgunca direksiyona yasladım. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar yalnızdım.

Babam beni öldürmeye çalışmış ve ardından intihar etmişti. Karım, dünya üzerindeki tek dayanağım da beni unutmuştu, benden nefret ediyordu. Ben Karmen’siz nasıl yaşanır unutmuşum.

Ne kadar süre kapısının önünde bekledim bilmiyorum ancak hava kararırken kliniğe gittim. Orada kalacaktım.

Yol bittiğinde zorlukla indim arabadan. Sanki bacaklarımda derman kalmamıştı. Işıklar yanıyordu, Leyla içeride olmalıydı. Kapıyı çaldım ve çok geçmeden açıldı.

Leyla şaşkınlıkla bana baktı. “Merhaba Ezel Bey.”

“Merhaba,” dedim içeri girdim, beni izliyordu merakla.

“İyi misiniz?” Cevap veremedim, omzumun üstünden ona baktım. Kapıyı kapattı.

“Burada ne yapıyorsun?” Bakışlarım masasının üstündeki dosyalarda gezindi, çalışıyordu.

“Sizin makalelerinizi okuyordum.” Odama geçtiğimde o da peşimden geldi. “Kahve ister misiniz?”

“Bir viski şişesi getirir misin?” Sözlerimle şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırdı ancak beni ikiletmedi. Koltuğa oturdum ve sigara yaktım, çok geçmeden viski şişesini ve bardak bıraktı önüme.

“Karmen Hanım’a bir şey mi oldu?” diye sordu merakla.

Kafamı olumlu anlamda salladım. “İyi mi?”

“Beni hatırlamıyor.” Şaşkınlıkla irileşti gözleri.

“Doğüstü bir şey mi? Bana anlatabilirsiniz Ezel Bey. Hatta anlatmanızı rica ediyorum.” Benimle seans yapmak istiyordu, o yüzden ısrar ediyordu. Onu kırmadım, her şeyi kısaca anlattım. Ve sözlerim bittiğinde o benden daha kötü bir hâldeydi.

“Hastalarının acılarına bu kadar empati kurarsan asla odaklanamazsın. Şimdi izin verirsen yalnız kalmak istiyorum.” Ayağa kalktı.

İşaret parmağıyla şakaklarına dokundu. “Burası unutsa...” Ardından elini kalbine götürdü. “Burası unutmaz. Zihni hatırlamasa bile kalbinin yarısı sizdeyken çok dayanamaz. Ben çıkıyorum Ezel Bey, akşam yemeyi yediniz mi?” Cevap veremedim, önümdeki viski şişesini açtım ve kadehe doldurdum. “Lütfen aç karna içki tüketmeyin, ben size yemek söylüyorum.”

“Leyla,” dedim bakışlarımı tekrar ona çevirerek.

“Efendim?”

“Git artık.”

“Peki,” dedi utangaç bir şekilde ve çıktı odadan, çok geçmeden dış kapının sesini de duymuştum. Arkama yaslanıp, viskiden bir yudum aldım.

En son Karmen’le küvette şampanya içtiğimiz zaman zihnime dolarken gözlerimi acıyla yumdum. Çok özlüyordum, ona sarılmayı ve vakit geçirmeyi çok özlemiştim. Bir daha eskisi gibi olamayacağımız düşüncesi nefesimi kesiyordu.

Biliyordum Karmen tekrar o kaleye dönmek isteyecekti. Haris'in olmadığını bile bile isteyecekti bunu, çünkü şu an bir tek o evde huzur bulacağına inanıyordu. Onu yalnız bırakmayacaktım. Karmen daha önce kendine defalarca zarar vermeye kalkmıştı, yine yapabiliirdi. O kaleye gittiğinde ben de peşinden gidecektim.

Ne yaşarsak yaşayalım kendimi en son, başlangıç çizgisinde buluyordum. Saçma bir kısır döngüdeydim. Sanki o kaleye adım attığım andan itibaren hayatım büyük bir handikaptan ibaretti.

Titreyen ellerime baktım, öfkeliydim. Neye öfkeli olduğumu dahi bilmiyordum.

Karmen'e mi? Kendime mi? Haris'e mi? Yoksa bu korkunç, labirente benzeyen, girdiğim an kaybolduğum evrene mi?

Ceketimin iç cebimdeki babamın bana bıraktığı mektubu çıkardım. Her şey buradaydı, artık öğrenmeliydim.

Kimdim ben?

Ya da neydim?

İçimden bir ses açmamam gerektiğini fısıldıyordu yine, yok saydım o sesi bu sefer. Yükselen kalp atışlarıma, titreyen ellerime rağmen açmaya çalıştım mektubu.

Ancak açamadım.

Ellerim, acıyordu. O kadar ağrıyordu ki sanki ellerimdeki tüm kemikler kırılıyordu. Dudaklarımdan çıkan haykırıyla kendimi sıktım. Ne olursa olsun açacaktım mektubu, ellerimin titremesi durdu. Ellerim hissizleşti, mektup ellerim arasından kaydı. Ellerim felç olmuştu.

Çok mu alkol almıştım? Neler oluyordu yine?

Dışarıdaki gök gürültüsü ve yağmur şiddetlenirken odanın açık camından içeri sert bir rüzgâr girdi. Ve bir karga gördüm cam pervazında. Haris ölmüştü. Neden bu karga sanki beni izler gibiydi?

Karga içeri girdi, ayağa kalktım ancak bu sefer de bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üstüne düştüm.

Ben hareket edemezken karga tam önümde durdu. Kuzguni, parlak tüyleri ve cam gibi siyah gözleriyle bana bakıyordu. Kendi yansımamı görüyordum gözlerinde. O hantal boynunu büktü ve yerdeki mektubu parlak gagasının arasına aldı.

"Hayır!" Kalkamıyordum, hareket edemiyordum. Tarifsiz bir acı yaşıyordum. Karga arkasını dönüp camdan dışarı uçtuğu an vücudumdaki tüm felç durumu ortadan kalktı.

Neydi bu? Az önce ne yaşamıştım ben?

Önceden bunların hepsi için bir açıklamam vardı: Haris. Şimdi hiçbir şey yoktu. Acaba yine ölmedi mi diye düşünürken neredeyse öldüğüne emindim. Bu başka bir şeydi, çok farklıydı. Sanki evren benimle kanlı bir oyuna girmişti.

Aklımı yitireceğim o ince çizgideydim. Korkuyordum dönüşeceğim insandan.

Ya ben kazanacaktım ya evren ama her ikisinin sonunda da kaybeden ben olacaktım...

Günlerdir Karmen'i görmüyordum. Her şeyin üstüne bir de onun yokluğunu artık kaldıramıyordum. Defalarca onu görmek için Özekli malikanesine gitmişim ancak hiçbirinde sesini dahi duyamamıştım. Sadece salona bıraktığı o büyüleyici kokusunu solumuştum.

Dün gece kendine zarar verdiğini öğrenmişim. Barbaros Özekli odasına girdiğinde onu bir ipte, boynundan sallanırken bulmuş. Çok kısa bir an kalmış ölmesine, beni terk edecekmiş.

Dayanamıyordum.

Her gözümü yumduğuma gözlerime ablamın ipte sallanan hâli geliyor ve o gittikçe Karmen'in yüzüne dönüyordu. Kaybediyordum Karmen'i, her gün biraz daha ölüyordu.

Sanırım Barbaros Özekli yine o eve dönmesine izin verecekti. Öyle lanetli bir yerde kalamazdı, daha ne kadarını kaldırabilirdi ki?

Açıktı ki kaldıramıyordu.

O kadar özlemiştim ki onu nefes alamıyordum. Ve tüm sonuçlarını göz önünde bulundurarak bu akşam onu görecektim.

Buse onun arkadaşı olduğunu söyleyip, eve yemeğe çağıracaktı ve ben de o yemekte olacaktım. Yalnız olmayacaktık, benimle asla yalnız kalmayacağını biliyordum. Ama onu uzaktan görsem bile yeterdi.

Ölecektim hasretinden.

Yanımda oturan Ege'nin saçlarını okşadım. Onunla evlendiğimizde Ege'yi evlatlık edinecektik. Güldüm. Hayat her seferinde bizi çok farklı yollara sürük-lüyordu.

Ege tanıştığı herkesi etkisi altına almayı başarıyordu, çok sevimli, akıllı ve güçlüydü. Belki de geçmişiydi hepimizi ona bağlayan. Ancak yanımdaki güzel çocuğun saçlarını her okşadığımda ona dokunan pis eller zihnime doluyordu. Öfkem bedenime sığmıyordu.

Zarar vermek istiyordum.

Kapı çaldıktan bir süre sonra içeri Yasema ve Kerem girmişti. Eren ve Buse mutfakta yemek hazırlıyorlardı.

“Nasılsın Ezel?” diye sordu Yasema.

“Göründüğüm gibi.” Bakışlarım Kerem’e kaydı dalgın görünüyordu.

“Ben bir lavaboya gidiyordum,” dedi Kerem ve ayrıldı yanımızdan. Egede Yasema’nın kucığına koştu.

“Kerem’i sevmiyorum!” dedi Ege açıkça. Yasema kıkırdayarak Ege’nin yanağına sulu bir öpücük bıraktı.

Yasema’yı uzun zaman sonra ilk defa bu kadar mutlu görüyordum. Hayır, onu ilk defa bu kadar mutlu görüyordum. Benimle hiçbir zaman böyle olmamıştı, gözleri parlamamıştı. Biz hep arkadaşlık aslında da kendimizi kandırmıştık. Pişmandım, Kerem’le ona engel olduğum için.

“Neden ama ben çok seviyorum.”

“O yüzden sevmiyorum,” dedi Ege burnunu kırıştırarak. “Artık daha az geliyorsun.”

“Senin bendeki yerin ayrı yakışıklı.”

“Olsun onu daha çok seviyorsun,” dedi ve Yasema’nın kucığından inip mutfağa koştu. Yasema arkasından ne yapacağını bilemiyormuş gibi baktı.

Ardından bakışları beni buldu ve karşıma oturdu.

“Kerem nasıl?”

“İyi, yani öyle olduğunu umuyorum.” Yutkundum, kapıyı kontrol etti. Yüz ifadesi değişirken nefesini verdi. “Aslında seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Kerem hiç iyi değil Ezel. Benimleyken gülüyor, mutlu olduğunu hissediyorum ancak kısa sürüyor, sanki sürekli acı çekiyor. Sürekli gözleri uzaklara dalıyor, geceleri hiç uyumuyor, zorlukla uyuduğu anlarda da çılgınlıkla uyanıyor. O farkında olmadan ona dokunduğumda ürküyor, korkuyla kaçıyor. Ben ne yapacağımı bilmiyorum Ezel, neden böyle?”

“Orada yaşadıklarını tahmin edemiyorum. Ama atlatacaktır, zaman ver,” dedim ama ölümden dönmenin atlatılacak bir yanı yoktu.

“Peki sen nasılsın Ezel?” dedi bu sefer öylesine değil de gerçekten sorarak, iyi olmadığımı görerek.

“Boşluktaım, her şey çok anlamsız. Daha ne kadar dayanacak gücüm kaldı bilmiyorum.”

Kerem salona geri döndüğünde Yasema'nın yanına oturdu. “Karmen nasıl?” diye sordu Yasema kafasını yavaşça Kerem'in omzuna yaslariken. “Sence gelecek mi bugün?”

“Gelecek ama beni görünce gidebilir.” Sadece bir dakika görsem bile yeterdi.

Kerem'de dolaştı bakışlarım, tıraş olmuş ve temiz giysiler giyinmişti, saçlarını bile kısaltmıştı. Daha iyi görünüyordu. Henüz döndüğünü ailesi bilmiyordu. Önce kendini toparlayacak ve inandırıcı bir yalanla dönecekti. Yasema'nın yanına oturdu.

“Ben bir mutfağa gideyim, belki yardıma ihtiyaçları vardır,” dedi ve yanımızdan ayrıldı Yasema.

“Bok gibi görünüyorsun,” dedi Kerem, yüzündeki ifadesizliği dağıtarak.

“Sen de pek pak değilsin açıkçası.” Güldük. Evren bizimle çok korkunç oyunlar oynuyordu. Kafayı sıyrırmanın eşigindeydim, belki de çoktan sıyırmıştım.

Beste masayı hazırlamak için salona girdiğinde onun evde olduğunu bile yeni fark etmişim.

Masa hazırlandı ama Melih'le Karmen henüz gelmemişlerdi. Karmen gelmeyecekti belki de. Sıkıntıyla nefesimi verirken zil çaldı.

Ben heyecanla, “Karmen geldi,” derken Beste de aynı anda konuşmuştu:

“Melih geldi.” Ve kapıyı koşar adımlarla açmaya gittiğinde gerçekten de Melih'in geldiğini görmüştüm.

“O zaman artık masaya geçelim,” dedi Buse üzgünce.

Kapı tekrar çaldı.

Karmen elinde pasta kutusuyla salona girdi. Onu görmek, nefes almak gibiydi, bir ihtiyaçtı bana ve ben, uzun süredir nefes almadığımı fark ettim tam da şimdi kızıklarına bakarken. Onu gördüğüm an kalbim, dünyanın güneşe en çok yaklaştığı o an gibi hızla döndü onun kalbinin etrafında. O bunu hiç bilmeyecekti, beni nasıl bir perihele tutukladığını hiç anlayamayacaktı.

Beni gördü, hatta gözleri gözlerimde uzun süre kaldı. Ama beklediğim gibi kaçmadı, sadece yok saydı. Herkesle tokalaşırken beni görmedi.

“Hepimiz başından geçen talihsiz olayı biliyoruz. Sen bizi hatırlamıyorsun ama biz seni hatırlıyoruz,” dedi Beste gülümseyerek.

“Öyleymiş,” dedi gergince. Kalabalıkta, tanımadığı insanlarla olmak onu germiştir. Şu an karşımda o korkunç kalede tanıdığım Karmen vardı. Kalabalıktan korkan, insanlardan çekinen ve bir yaratığı seven Karmen.

“O zaman masaya geçelim,” dedi Buse neşeyle. Masaya geçtiğimizde Karmen tam karşımda oturuyordu. Günler sonra onu görmek, kalbimi hiç olmadığı kadar hızlandırıyor.

“Sarmaları ben yaptım,” dedi Beste kendisiyle övünerek.

“Nasıl da belli şunlara bak şekilsiz şekilsiz,” diye söylendi Melih. Kapı tekrar çaldığında bu sefer açmak için ben kalktım. Beni böyle görmezden gelmesine dayanamıyordum.

Gelen Osman’dı. “Merhaba Ezel Bey, Karmen Hanım çantasını arabada bırakmış da onu vermeye geldim.” Karmen’in siyah çantasını elime alırken bir süre duraksadım. İyi değildim.

“Kim gelmiş?” diye seslenmişti Eren ve çok geçmeden yanıma geldi. “Osman hoş geldin, girsene içeri.”

“Yok Karmen Hanım’ın çantasını bırakmaya gelmişim.”

“İşin mi var ki?” diye ısrar etti Eren.

“Yok arabada Karmen Hanım’ı bekleyeceğim ama ben rahatsızlık vermeyeyim.”

“Lütfen Osman.”

“Peki o zaman,” dedi Osman çekingen bir tavırla ve içeri geçtik beraber. Eren, Osman için servis açarken herkes sevecenlikle karşılamıştı Osman’ı tabii Melih dışında.

“Ne iyi ettin de geldin,” dedi Buse misafirperverce. “Zaten Karmen’i getirirken sen de gelirsin diye düşünmüştüm.” Osman’ın yanakları kızardı. Beyaz tenli olduğu için duygularını hemen ele veriyordu.

“Teşekkür ederim.”

Karmen gülümsüyordu. Bir daha hiç onu gülümserken göreceğimi düşünmemiştim. Üzerine siyah bir pantolon ve kırmızı uzun kollu bir badi giyinmişti. Boynundaki kızarıklığı da siyah bir fularla gizlemeye çalışmıştı. Yüzü hâlsiz ve yorgun duruyordu.

İştahsızca tabağındakilerle oynuyordu, beni görmezden geliyordu.

“Ezel,” dedi Eren. İrkilerek Eren’e baktım. “Yesene sen de.” Eren’in sözlerinin ardından bakışlarını bana çevirmişti. Kaçamak bakışlarının altında duygu yoktu. Nefret bile görememişim. Öylesine bir yabancıya bakar gibi bakmıştı.

“Sarmalar çok lezzetli olmuş,” dedi Osman.

“Ben yaptım, afiyet olsun,” dedi Beste gülümseyerek.

Melih yine bir Osman’a bir Beste’ye baktı. Sinirle soludu ve sarma tabağını önüne çekip, kalan tüm sarmaları tabağına boşalttı. Derbeder bir hâlde olmasaydım gülebilirdim.

“Elinize sağlık Beste Hanım.”

“Hanım demene gerek yok, çok resmî,” dedi Beste samimice. Melih’in çatalı tabağına düşerek ses çıkardı. “Bir şey mi oldu Melih abi?”

“Seni de abini de,” dedi kısık seste, yanımda olduğu için bir tek ben duymuştum. “Yok abisi bir şey.”

Herkes yemeğe devam ederken ben de yemek yiyormuş gibi yapıp Karmen’i izliyordum. Günler sonra o tam karşımdayken başka bir şeye bakma ihtimalim yoktu zaten.

“Karmen,” dedi Kerem derin bir nefes alarak. Karmen dalgın bakışlarını Kerem’e çevirdi.

“Ben teşekkür ederim. Sen olmasaydın belki de oradan asla kurtulamayacaktım. Aynı zamanda özür dilerim, benim yüzümden hafızanı kaybettin.” Karmen kafasını salladı ama hiçbir şey söyleyemedi. Bakışlarını düşünceli bir şekilde tekrar tabağına indirdi.

“Sen bana bu hayatta en çok istediğim şeyi verdin Karmen. Bizi kavuşturdu,” dedi Yasema bu sefer de.

Karmen ikisine de cevap veremedi ama çok kısa bir an bakışlarını kaldırdı. Bana baktı, aldığı nefesle göğsü şişerken gözlerinde çok fazla duygu vardı bu sefer, kafası karışıktı.

“Bizi Karmen ablayla hamburger yemeğe bir daha ne zaman götüreceksin Ezel abi?” diye sordu hevesle Ege.

“Önce anneden izin almamız gerek. İzin var mı ki?” Ege beklentiyle bakışlarını Buse’ye çevirdi.

“Hamburger çok sağlıksız, ben evde daha güzelini yaparım sana.”

“Ama anne,” dedi Ege. Buse yutkunarak Ege’ye baktı, sanırım ilk defa anne demişti ve Buse ağlamak üzereydi.

Buse yıllar önce geçirdiği ağır bir hastalık sonucu yumurtalıkları alınmıştı ve asla bir çocuğu olamayacağını düşünüyordu. Zaten bu hastalığı sayesinde tanışmıştı Eren’le, Eren onun doktorlarından biriydi.

Buse o yüzden Ege'yi tanıdığı ilk andan beri onu sahiplenmek istemişti. O hastalık ona hem âşık olduğu adamı hem de bir oğul vermişti.

"Tamam oğlum," dedi Buse gözlerini kırpıştırarak. "Ama sadece bir kere." Eren buğulu gözlerle onları seyretti.

"Güzel annem!" dedi Ege, Buse'nin yanağını öperken. Buse daha fazla yaşlarını tutamayarak büyük bir hayranlıkla Ege'ye bakıyordu. O çok güzel bir anneydi.

Karmen yüzünde huzurlu bir ifadeyle onları seyrediyordu, masadaki diğer herkes gibi. Bakışları beni fark ettiğinde o huzurlu ifade yavaşça soldu.

Kalbinde beni hissedemiyor musun? O kadar mı yabancıyım artık sana? O sürekli hayran olduğunu söylediğin okyanus mavisi gözlerime bakarken de mi kaybolmuyorsun? Ya da sana nasıl yanık olduğumu görmüyor musun?

Yemeğin ardından bahçeye geçmiştik. Üzerindeki ince ceket onu sıcak tutmazdı. "Battaniye de getirir misin Eren?" Eren'in uzattığı battaniyeyi Karmen'in koltuğuna bıraktım. Yine o armut koltuklarda oturuyorduk, bu sefer aynı koltukta değildik.

Masada herkesin önünde çikolatalı pasta vardı. Kendi tabağımı çaktırmadan Karmen'in bitmiş tabağının yanına itekledim. Her hareketimde daha çok şaşıırıyordu.

Melih'in uzattığı birayı aldı ama içmedi. "Ben daha önce hiç alkol almadım," dedi ve geri önündeki masaya bıraktı.

Herkes gülerken Karmen şaşkıındı. "Ah hayır, aldın hatta defalarca sarhoş halini de gördük," dedi Buse eğlenen bir ifadeyle.

"İlk içtiğinde Ezel'in seni ilk defa dışarıya çıkardığı gündü. İçmek için çok ısrar etmiştin Ezel'e ama azıcık içmene rağmen ilk içişin olduğu için seni çok etkilemişti," dedi Yasema. Ne yapmaya çalıştıklarını anlıyordum: Karmen'e beni hatırlatmaya çalışıyorlardı.

"Kırmızı elbisen de hâlâ aklımda," dedi Melih çapkın bir tavırla, yanımda duran yastığı yüzüne sertçe fırlattım. Biraz sert atmış olacağım ki kafası bayağı bir geri gitti ve kendine gelmesi uzun süre sürdü.

"Hazır Ezel'i hatırlamıyorken şansımızı deneyelim dedik." Öldürücü bakışlarımı fark ettiğinde sevimlice sırtıma çalıştı.

"O senin yengen yengen," dedi Eren gülerek.

“Benim uykum geldi anne,” dedi Ege, Buse'nin göğsünden kalkarken. “Ama bu gece Yasema yatırmasın beni Karmen'ciğim yatırsın.” Küçük çapkınımız Yasema'ya küsmüştü anlaşılın ve onu Karmen'le kuskandırmaya çalışıyordu.

“Alınıyorum ama,” dedi Yasema.

“Sonuçta artık senin sevgilin var Yasema,” dedi Ege. Herkes gülerken bugün ilk defa dudaklarımda tebessüm oluştu. Karmen neşeli bir şekilde kalktı yerinden, Ege önce Buse'nin yanağını öptü.

“Babaya öpücük yok mu?” diye soran Eren'le gülümsedi ve onun da yanağına öpücük bıraktı. Ardından Karmen'in elini tuttu. Onlar içeri geçerken hayranlıkla seyrettim ikisini. Çok özlemiştim bu görüntüyü.

“Sen bir şey içmiyor musun Osman?” diye sordu Buse.

“Yok alkol alamam araba kullanacağım.”

“O zaman kahve yapayım ben,” dedi Beste samimi bir tavırla. Melih'i kuskandırmak için mi yapıyordu? Sanmıyordum, gerçekten ilgili görünüyordu. Osman fazlasıyla iri ve uzundu, tam bir koruma gibiydi. Kızıl oluşu yüz hatlarını yumuşatıyordu ve onu tanıyan bir insan karıncaya dahi zarar veremeyeceğini düşünürdü. Yine de daha fazlası olmalıydı ki Barbaros Özekli onu işe almıştı.

“Yok zahmet olmasın,” dedi yine kızaran Osman.

“Olmaz olmaz, nasıl seversin kahveyi?”

“Şey ben de geleyim o zaman, yardım edeyim. Aksi hâlde utanırım.” Ne kadar da kibar ve masum bir adamdı.

Sözleriyle herkes gülmüştü, Melih hariç.

“Tamam öyle olsun,” dedi Beste ve Osman'la içeri geçtiler.

Melih elindeki bira şişesini öfkeyle kafaya dikerken düşmanca az önce içeri girdikleri kapıya bakıyordu. “Anlamıyorum, kardeşin elin adamıyla flörtleşiyor sen de bu kadar rahatsın!” diye yüksek sesle konuştu Melih.

“Kardeşim kiminle flörtleşeceğini bilecek yaşta, buna ben karışamam. Üstelik Osman çok düzgün bir adama benziyor, şeker gibi,” dedi Buse.

“Yani bayağı masum ve kibar, benden onay aldı,” dedi Erende keyifli bir şekilde.

“Kafayı mı yediniz siz?” Artık bağırıyordu Melih. “Olamaz öyle şey, Beste daha küçük.”

“Küçük dediğin yirmi iki yaşında,” dedi yine Buse, onu çıldırtmak ister gibi.

“Olsun daha çok küçük! Olmaz öyle şey.”

“Sen bu abilik fikrine fazla alıştın galiba,” diye biraz daha üstüne gitti Eren.

“Değilim abisi falan!” dedi ve yerinden kalktı. “Küçücük kız, neymiş istediğiyle flört edermiş. Edemez efendim!” diye söylenerek öfkeyle onların peşinden gitti.

Beste’ye deli olduğunun farkına ne zaman varacaktı acaba? Beste başkasını sevince mi?

Bakışlarımı ortamdan tamamen soyutlanmış ikiliye çevirdim. Yasema elindeki çatala kocaman bir pasta dilimi almış ve Kerem’e yedirmeye çalışıyordu. Kerem ağzını açtığı anda tüm çatalı tıktı ve ardından diğer elindeki peçeteye ağzını sildi, bir bebek gibi bakıyordu ona.

Kerem gülerek lokmasını yemeye çalışıyordu. Yasema aşkla sevdi Kerem’in çenesini. Ardından kafasını Kerem’in göğsüne gömdü huzurla.

Yasema artık Kerem’in yüzünü görmüyordu. Kerem yutkunduktan sonra, gülüşü yavaşça soldu. Önce göğsünde yatan kadına baktı acıyla, neden acı çekiyordu hâlâ? Ardından yumdu gözlerini, acısını gömmek istercesine.

Ayağa kalktım, eve girdim ve üst kata çıktım. Ege’nin odasının önünde durdum ve aralık kapıdan Karmen’le Ege’yi seyrettim.

“Şimdi beni hatırlamıyor musun Karmen abla?”

“Maalesef tatlım.”

“Ezel abiyi nasıl unutursun ki? Sen onu çok seviyordun.” Karmen sıkıntıyla verdi nefesini.

“Ne kadar seviyordum?” Çocuklar yalan söylemezdi ve buna inanarak gerçeği sorguluyordu.

“Çok, ona bakarken gözlerinden kalpler çıkıyordu. Çok mutluydun, şimdiyse üzgün duruyorsun.” Zorlukla gülümsedi.

“Hatırlayacağım.”

“Hatırlayamasan bile Ezel abiden uzak durma. O sensiz çok kötü.” Bir şey söylemeyerek Ege’nin saçlarını okşadı. Ardından bir öpücük bıraktı alnına. Ayağa kalktı.

“İyi geceler Ege.”

“İyi geceler.” Kapıyı açtığı anda beni görmesiyle irkildi ama kaçmadı. Arkasındaki kapıyı kapattı ve beni inceledi.

Bugün ilk defa bu kadar uzun bakıyordu bana.

“Karmen, lütfen konuşalım,” dedim yalvarırcasına.

“Konuşalım,” dedi kollarını göğsünün altında birleştirirken. Yaşadığım sevinçle yutkundum.

“Uzun bir zamanı, yaşadığımız hiçbir şeyi hatırlamıyor beynin. Ama kalbin, kalbin beni unutmamış olsa gerek. Eğer bana baktığında biraz da olsa heyecanlanıyorsan, huzur buluyorsan hâlâ umut var demektir. Eve dön, seni asla zorlamayacağım, hatırlaman için baskı yapmayacağım. Sadece tedavi etmeye çalışacağım.”

“Evet uzun bir zamanı hatırlamıyorum, çok şey unutmuş gibiyim. Söylediğin şeyler mantıklı geliyor ama yapamam. Haris’in hafızamı silmiş olabileceğine inanıyorum ama olmaz Ezel. Senin için karın, birlikte güzel anılar geçirdiğin bir insan olabilirim ama benim için sen bir yabancısın. Sen Haris’in katilisin. Üzgünüm yapamam, onu nasıl yok ettiğini hatırlarken yüzüne bakmaya bile katlanamıyorum. Kimliğimde senin soyadın var ve ben bunu istemiyorum. Hiçbir şey hissetmediğim bir adamla evli kalamam. Babamla bugün konuştum, boşanma davası açıyorum.” Sözlerini idrak etmem güç oldu.

Benden boşanacaktı.

“Yapma,” dedim yalvarırcasına, çaresizce. “Lütfen Karmen. Beni ayakta tutan tek şey senin kocan olmak, onu da alma elimden. Yapma bunu bize.”

Sözlerim onu hiç etkilemiyordu. O kadar hissizdi ki bana karşı, bu can yakıcıydı. “Şu an bu hayatta en nefret ettiğim insansın. Ben hiçbir canlının can vermesini istemem ama sen can çekiş istiyorum. Onu yok ettiğin gibi yok ol istiyorum.” Oluyorum zaten, tam şu an can verdim senin noktanda.

Son kez baktı nefretle gözlerime. Ardından omzuma çarptı ve arkasında yıkılmış bir adam bırakarak gitti. Ayakta durmaya zorlanırken arkamdaki duvara yaslandım.

Hep sevdiklerimle sınanmıştım, etrafımdaki insanlara hep bir şekilde zarar veriyordu. Haris karanlık yayıyordu, bense acı.

Yine paramparça kaldım onun arkasında, yine eksikte, yine boşlukla. Karmen’siz kaldım, ötesi yoktu.

Günler geçerken, ömrümün en boş zamanlarını yaşıyordum. Koca bir bilinmezlikte, kolum kanadım kırık. Sabahları uyanmak için hiçbir sebepim kalmamıştı.

Eve inatla gitmiyordum, Karmen’siz o evde nefes alamıyordum.

Her yerde anılarımız tazeyken şimdi onsuz evim yoktu. Ev Karmen'di. Karmen dediğini yapmış ve boşanma davası açmıştı. Barbaros Özekli bizzat arayıp, üzgünce haber vermişti iki gün önce.

Çalan telefonla gözlerimi zorlukla açtım. Uyumuyordum ama uyanık da değildim.

Barbaros Özekli'nin aramasını sanki hızla cevapladım. "Ezel, nasılsın oğlum?" Sesi iyi değildi. Karmen'ime bir şey mi olmuştu?

"Aynı, siz nasılsınız?"

"Kötüyüm Ezel." Yerimden korkuyla doğruldum.

"Karmen'e bir şey mi oldu?"

"Hayır ama olabilir. Bu sabah kaleye döndü, artık orada yaşayacağım diyor başka da bir şey demiyor. Ben onu durduramadım, canına kıymasına dayanamam. Kızımı yine kaybediyorum Ezel ve onu döndürebilecek tek kişi sensin. Lütfen Ezel."

"Benden nefret ediyor."

"Onu tedavi et, artık gerçekten bir tedaviye ihtiyacı var. Kendine zarar veriyor, psikolojisi iyice bozuldu. Birkaç doktorla konuşup yine ilaç kullanmaya başladı. Ama sen iyi bir doktorsun Ezel, kaleye git ve kızımı o ilaçlar olmadan tedavi et."

"Onu kazanmak için her şeyi yaparım."

"Kazanamazsan ikimizde kaybedeceğiz Ezel. Önce kendini toparla, ardından kızımı."

"Kendinize iyi bakın Barbaros Bey," dedim ve telefonu kapattım.

O evde, onu özleyerek yine canına kıymaya çalışabilirdi. Ya ona bir şey olursa? Osman mesaj atmıştı.

Karmen Hanım kalede, beni göndermeye çalışıyor ama siz gelene kadar gitmeyeceğim.

Nefesimi zorlukla verdim.

Geliyorum, onu yalnız bırakma.

Eve gitmeye lüzum yoktu. Burada da banyom ve kıyafetlerim vardı. Önce tıraş oldum, ardından hızlı bir duş aldım.

Üzerime koyu mavi tişörtü ve deri ceketini giyinip, parfüm sıkıduğumda hazırdım.

Yapacaktım, onu tekrar kendime âşık edecektim.

Onu tedavi edecektim ve bu diğeri gibi olmayacaktı. Şu an gerçekten psikolojik desteğe ihtiyacı vardı. Biliyorum kolay olmayacaktı, onunla ilgili hiçbir şey kolay değildi zaten. Belki de bu yüzden o kadar eşsizdi.

Dışarı çıkacağım sırada kapı anahtarla açıldı, Leyla içeri girdi. Bakımlı halimi görünce şaşırды, gözleri irileşirken yutkundu.

“Günaydın,” dedi nefesini verirken.

“Günaydın.”

“İyi görünüyorsunuz, Karmen Hanım daha iyi mi?”

“Sağ ol, daha iyi yapmaya gidiyorum. Yine Karmen’in özel doktoru olacağım ve düzelene kadar dönmeyeceğim.” Hayal kırıklığı çok netti gözlerinde.

“Ah anladım, sizinle çalışmak çok güzeldi Ezel Bey.” İşten çıkardığımı sanmıştı.

“Hayır yanlış anladın, burayı kapatmıyorum.”

“Ama olmaz ki Ezel Bey, siz yoksanız sekreterlik bile yapamayacağım ve daha fazla hiçbir şey yapmadan para kazanamam.” Bu işe ihtiyacı olduğunu biliyordum, ki olmasa bile bir çalışanı aniden çıkarmak bana göre değildi.

“Hiçbir şey yapmayacağını kim söyledi? Ben yokken, kendi hastalarına bakacaksın.”

“Kendi hastalarım mı?”

“Evet, bugün akşama doğru biri gelecek. Osman, Karmen’in koruması. İlk işin bu, eğer ona iyi gelersen daha fazla hastan olacak.” Tüm arkadaşlarımla bir doktora ihtiyacı vardı aslında.

Ege, çok iyi bir pedagoğ tarafından tedavi görüyordu. Ancak diğerlerinin de ciddi bir tedaviye ihtiyacı vardı, başta Kerem olmak üzere.

Leyla dolan gözlerini kırıştırdı. “B-ben nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Ezel Bey.” Leyla çok hırslı ve çalışkan bir kızdı. Eminim yurt dışında okuyabilecek maddi imkânı olsaydı beni dahi geçebilirdi.

“Kendine ve hastalara iyi bak yeter.”

“Sizde kendinize ve Karmen Hanım’a iyi bakın,” dedi gözlerini kırıştıtarak.

Yanımdan geçtim, tam kapıdan çıkacaktım ki tekrar konuştu: “Ezel Bey, siz çok iyi bir adamsınız. Hayatınız korkunç şeylerle dolu ama o karanlığın sizi kötüleştirmesine izin vermeyin.” Belki de o karanlık çoktan içime işlemişti.

Sürekli olarak başa dönüyordum. Şimdi bu kalenin karşısında bir yabancı gibi dururken, ilk gelişim yıllar önce gibiydi.

Sürekli bir şekilde kendimi bu kalenin önünde buluyordum. Öyle lanetli bir yerdi ki burası, girişi vardı ancak çıkışı yoktu. Öyle bir gücü vardı ki dönüp dolaştırıp, kendine çekiyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. Yine yağmur yağmıştı kalenin etrafına. Çamurda oluşan ayak izlerime baktım ardından karşımdaki eve. Kasvetli ve soğuk hava çökmüştü yine ürkütücü kalenin üstüne.

Adımlarımı sıkılaştırdım, çift taraflı eski kapının önünde durdum. Elimi yumruk yaptım ve kapıya vurdum.

Bu kapı açıldığında yine nasıl bir evrene gireceğimi bilmiyordum. Her bu kaleye gelişimde, bir şeyler daha öğreniyordum bu karanlığa dair.

Bir süre bekledim, çift taraflı büyük kapı gıcırdayarak açıldı. Derin bir nefes aldım, açılan kapıya baktım. Karşımda Osman vardı.

“Çok şükür geldiniz, buradan aşırı tırsıyorum.”

“Sen gidebilirsin,” dedim içeri bir adım atarken. Ayakkabım yerdeki zemini gıcırdatmıştı.

“Emin misiniz Ezel Bey? Bence Karmen Hanımı bayılıp kaçırılım buradan.” Attığım ters bakışla ağzına fermuar çekti.

“Yanında olduğun için sağ ol, kliniğe git. Sana randevu ayarladım, Leyla'nın tüm bu olaylardan haberi var.”

“Peki, bir isteğiniz olursa arayın hemen buradayım ben Ezel Bey.”

“Kendine iyi bak Osman.”

“Siz de Ezel Bey,” dedi ve ceketini alıp, çıktı. Çok geçmeden duyduğum araba motorunun sesiyle gittiğini işittim.

Alışık olduğum ürkütücü bu kalenin salonuna yürüdüm yavaş adımlarla. Şömine yine harla yanıyordu. Her şey o kadar aynıydı ki, biz dışında. Ben dışında.

Değişmiştim, büyümüştüm sanki ve her geçen gün daha da değişiyordum. Masumiyetimi kaybediyordum. İşittiğim sesle kalbim hızla çarptı. Çıplak bir ayağın, eski ahşap zemine basma sesi...

Hızla arkamı döndüm ve onu gördüm. Yine bir melek görüyormuş hissiyatına kapıldım. Beyaz elbisesi, beline kadar uzanan koyu saçlarıyla yavaş yavaş

iniyordu. Beni inceliyordu gözleri. Merdivenleri bitirdi, aynı yavaşlıkla yürümeye devam etti. Bana yaklaştıkça kalbim özlemle çarpıyordu. Ezbere bildiğim yüzünü tekrar ve tekrar inceledim.

Güzel elmacık kemikleri aldı, sinirden olsa gerek. Dolgun dudaklarını birbirine bastırmıştı. Badem şeklindeki kızıklarını çevreleyen o kıvrık kirpiklerini öfkeyle kısıtırdı.

“Ne işin var burada?” Gözleri kızarmıştı, burnunun ucu da. Çok ağlamış gibiydi, Haris’e ağlamıştı.

O kadar alışmıştı ki ona, bu ev Haris demekti onun için. Şimdi evdeydi ama Haris yoktu. Bunu kaldıramıyor ve benden daha çok nefret ediyordu.

“Beni Barbaros Özekli gönderdi. Bugünden itibaren yeni doktorun benim.”

“Benim doktora falan ihtiyacım yok, tek ihtiyacım olan şey Haris.” Boğazında bir yumru vardı ve gittikçe büyüyordu.

“Ama o artık yok ve senin de onunla birlikte ölmene izin vermeyeceğim. Bunu kocan olarak yapmayacağım, doktorun olarak yapacağım. Ya babanın yanına dönersin ya da burada benimle yaşamaya razı olursun.”

“Ya hiçbirini istemezsem?”

“O zaman korkarım seni kaçırmak zorunda kalacağım.” Güldü, soğukça ve kızıl gözlerine ulaşmayan bir şekilde.

“Fazlasıyla incedin, hem ben senin tüm zayıf noktalarını biliyorum.” Elim boynuyla köprücük kemiği arasındaki boşluğa dokundu. “Mesela tam bu noktayı, parmağımın ucuyla okşamamı çok seviyorsun.” Ona biraz daha yakınlaştım. Sıklaşan nefes alışverişleri ve dekoltesinin ardında şişen göğüsleri heyecanlandığını gösteriyordu.

Boynundan biraz daha aşağı indi elim. “Bu noktayı öpmemi çok seviyorsun, hemen gözlerin kısıyor ve nefesin sıklaşıyor, sakalsız yanağında dudaklarını gezdirmek seni heyecanlandırıyor.” İrice açtığı gözleriyle pürdikkat beni izliyordu, bu aralıktan faydalanarak ona biraz daha yakınlaştım. Kolumu beline sardım ve hızlıca kendime çektim. Sıcak ve yumuşak vücudunu vücuduma yasladım.

“Elimi böyle beline sardığımda, vücudun istemsizce uyarılıyor ve ilk dudaklarıma kapanan sen oluyorsun.” Diğer elim boynunda gezindi, hipnoz olmuş gibiydi. “Sen var ya, bana deli oluyorsun.” O da özlemişti beni. Belki zihni hatırlamıyordu ama bedeni hatırlıyordu.

Eğildim burnunun ucuna bir öpücük bıraktım, eli ceketimi sıktı güçsüzce. Vücudu titredi, gözlerini sıkıca yummuştu kısa bir anlığına. Gerçi çekilmek istemiyor ve bu yüzden suçlu hissediyordu.

“Sen benden gidemezsin Karmen. Öyle bir muhtacız ki birbirimize, ikimizde hiçbir yere gidemeyiz.” Biraz daha sıktım belini, vücudunu biraz daha bastırdım kendime. Biraz daha eğildim kızıl dudaklarına ve konuşurken dudaklarımın her hareketinde o özlemiyle tuttuğu kızıl dudaklara çarptı dudaklarım. “Öyle tutulmuşuz, öyle âşık olmuşuz ki nefes alamayız birbirimizden uzakta. Hissediyorsun, günlerdir çektiğin acının dindiğini hissediyorsun, kalbinin dolduğunu hissediyorsun ve bu seni çıldırtıyor. Ama gerçekten kaçamazsın güzelim ve ben senin tek gerçeğim.”

Daha fazla dayanamadım özlemiyle tuttuğum dudaklarda kendimi kaybetmemeye. Ve dudaklarımı sıcak dudaklarına yasladım. Karşılık veremedi ama itemedi de. Ceketimin yakalarını biraz daha sıkı tuttu, bu onun beden dilinde daha fazlasını istediğini gösteriyordu.

Dudakları aralandı, dudaklarım ağzının içine yayıldı. Sıklaşan nefeslerimiz tek sesteydi, günler sonra hissettiğim özlemle karışık tutku beni tüketiyordu.

Tek tükenen ben değildim. Karşılık verdi yana yana. Kapalı ama titreyen göz bebekleriyle...

Yanıyordu bedeni, beni istiyordu tıpkı benimde onu istediğim gibi fakat itti beni. Nasıl buldu o gücü bilmiyorum ama ayrıldı dudaklarımdan.

Nefes nefese şaşkınlık içinde bana baktı. Vücudu çoktan uzağa kaçmıştı. Eli dudaklarına gitti, gözleri doldu.

Ardından koşarcasına çıktı az önce indiği merdivenleri ve gerisinde yine paramparça bir adam bıraktı.

•

Saatler geçerken Karmen hiç odasından çıkmamıştı. Ancak hıçkırıklarını acı içinde dinlemiştim. Yine eski odama yerleşmiştim.

Camın karşısındaki siyah koltuğa oturdum, bir sigara çıkardım ve yaktım. Öpüşü zihnimde canlandıkça ruhum ürperiyordu onun aşkıyla.

Sigaramdan derin bir nefes çekerken dışarıyı seyrettim. Artık havanın düzelmesi gerekiyordu, Haris yoktu. Ama gün geçtikçe daha kötü bir hâl alıyordu.

Karşımdaki ağaçlar, rüzgârın etkisiyle sallanıyordu. Kararan havada yine yağmur yağmaya başlamıştı.

Uyumadan önce Karmen'in odasına gitmek istiyordum, hıçkırıkları kesileli çok olmuştu.

Odadan çıktım ve onun odasına sessiz adımlarla girdim. Koca yatakta, bacaklarını kendine çekerek uyumuştun. Üstünü değiştirmemiş ve bir şey de örtmemişti.

Üstüne battaniye örttüm. Dudakları kımıldadı bir şeyler mırıldandı ancak anlayamadım.

Eğildim, alnına bir öpücük bıraktım. Şu an onun yanına girip, kolumu ince vücuduna sararak onu göğsüme çekmeyi o kadar istiyordum ki...

Ne kadar mükemmel bir uyku olurdu uzun süre sonra ama yapamazdım. Benden korkuyordu ve uyandığında kötü bir ruh hâline bürünmesini istemiyordum. Karşımda korkudan titremesi berbat bir duyguydu.

Odama tekrar geçtim, lavaboya girdim. Bu evde nasıl başaracağımı bilmiyordum ancak uyumaya çalışacaktım.

Yüzümü yıkamak için eğildim, avuçlarıma doldurduğum suyu yüzüme çarptım birkaç kez. Ardından kafamı kaldırdım ve kendime baktım.

Değişik bir şey hissediyordum kendime bakarken. Yutkundum ama yansımamın âdemelması hareket etmedi. Gözlerimi kırıştırdım ama yansımam bana bakıyordu. Kalbim korkuyla çarparken aynadaki yansıma biraz daha değişti, bakışları değişti. Dudakları gerildi ve güldü.

Ve ben anladım.

Karanlığın aslında içimde olduğunu, tam da karşımdaki bu yabancı yansıma bakarken anladım.

Ben kimdim?

Ya da ben neydim?

18. BÖLÜM: DOĞRU PENCERE

İçimdeki kasvet, havadakinden daha koyuydu. Kulağımda fısıltılar, başımda ağrı dinmek bilmiyordu.

Karanlık buradaydı, bu odada, bu vücutta. Sessiz bir kararlılıkla işliyordu ruhuma dipsiz karanlık. O kadar sessizdi ki farkına varmam güç olmuştu ama şu an inkâr edilemeyecek kadar barizdi bu gerçek. Sadece vakit kazanmaya çalışıyordum ama ne için olduğunu ben de bilmiyordum. Artık yaşadığım hiçbir şeye şaşırıyordum ve tuhaftır ki korkmuyordum. Duygularım körelmişti, bir tek Karmen hariç.

Eğer o olmasaydı, bir şey hissedebilir miydim emin değildim. Kayıtsız ve tepkisiz olmak... Değişiyordum, hayır çoktan değişmişim. Ve yaşadığımı, sadece onun nefret dolu dahi olsa gözlerine bakarken hissediyordum.

Kâbuslar peşimi bırakmıyordu, her gece daha da gerçekçi oluyorlardı. Ve her uyandığımda, bir parçamı o kâbuslarda bırakıyordum.

Haftalardır bu kalede yaşamak beni yormuştu. Ruhumda hiç kalkmayacak bir ağrı vardı ve o ağrı artık tonlara ulaşmıştı. Her gün biraz daha değiştiğimi fark ederken Karmen'e bunu yansıtmıyordum. Beni hatırlamıyordu ancak ben de hatırlatmaya çalışıyordum.

Hatırlamasını istemiyordum, sadece mutlu olmasını istiyordum.

Onu tedavi ediyordum, tıpkı diğer hastalarıma yaptığım gibi, hiç bağ kurmadan. Elimi uzatacak kadar yakınken pamuk tenine dokunamamak bir işkenceydi benim için.

Haris'in ölümünü bir şekilde atlatmayı başarıyor ve bana olan kını soğuyordu. Hatta bazen dünyadan soyutlanıp, gözlerime aynı eskisi gibi güzel güzel bakıyordu. Haftalar süren bir yas tutmuştu. O her gece odasında hıçkırıklarla ağlarken ben de kapısının önünde çaresizce oturuyordum.

Gücüm hiçbir şeye yetmiyordu. O güç içten içe beni yiyordu. Fakat beş gündür artık geceleri ağlamıyordu, tedavi etmeme müsaade ediyordu.

Sigaramdan derin bir nefes alırken karşımdaki karlı manzarayı seyrettim. Karda huzur bulmayı, Haris'i öldürdüğüm gün geride bırakmıştım. Kar artık bana temizliği, huzuru çağırıştırıyordu. Kar artık bana, diğer taraftaki karanlığı ve yaratıkları çağırıştırıyordu.

Birkaç kez bodrumun altına inmiştim ve yine o kapıyı görmüştüm. Ve her gördüğümde kapı daha da parlıyordu, sanki beni içine davet ediyordu.

Odamın kapısı açıldı, kalbim içeri girdi. Yarım saat kadar önce spor yapıp duş almıştım ve üzerimde sadece bir eşofman altıyla oturuyordum. Çıplak vücuduma şaşkınlıkla baktı, gözlerini kırıştırdı.

"Yine çalmadın kapıyı?" dedim bir duman daha çekerken sigaramdan. "Çık, kapıyı tıklat tekrar gel," dedim dalga geçer bir havada. Ve Karmen odadan çıktı, kapıyı tıklattı ve geri girdi. Yanağımın içini ısırırım gülmek için. "Bunu neden yaptın?"

"Sen dedin ya." Bana doğru birkaç adım attı. "B-ben bir şey sormak için gelmiştim. Ama müsait değilsin sanırım." Çıplaksın! diye tepki vermemişti.

"Müsaidim, gel." Şaşkınca bakındı etrafına, ne yapacağını bilemez gibi. Sonra yanıma yaklaştı ve ikili deri koltuğun benden en uzak ucuna oturdu.

Güzelim gözleri sık sık, göğsüme çıkıyordu ve bakışlarından, aklından çok da edepli şeylerin geçmediğini anlamak mümkündü. Güldüm, yaşadığım tüm bu karanlık buhrandan çıkmam için tek bakışı yetiyordu.

"Kaçırma gözlerini, görmediğin şey değil," dedim keyifle. Tekrar baktı bana, önce gözlerime ardından göğsüme.

Durdu ve çekinerek sordu. "Kendini hatırlatmaya çalışmıyorsun, neden?" Beni hatırlamak mı istiyordu? Bu düşünce kalbimi hızlandırırken bir elim kalktı ve yüzüne düşmüş bir tutam saçı tuttu. Yumuşaklığını hissetmek beni gülümsetti, bakışları gülüşüme takıldı.

"Belki de beni hatırlamaman senin için daha iyidir."

"Neden?" Kaşlarını çattı yavaşça. Ona nedenini itiraf edemezdim, kendime bile edemiyordum ki. "Beni bırakacak mısın?"

"Ben sensiz nasıl yaşanır bilmiyorum ki, unuttum." Yutkundum. "Ama belki de seni özgür bırakmalıyım." Kanatlarını iyileştirdiğim kuşu özgür bırakmalıydım, doğrusu buydu. Ama bunu yapabilecek kadar güçlü değildim.

"Beni esir aldığını mı sanıyorsun? İstesem giderim."

"Ama gidemiyorsun, bu evden hâlâ kopamıyorsun. Ve onun katili olduğumu bile bana dayanmaya çalışıyorsun, sırf bir gün belki gelir diye umut ettiğin için." Kafasını iki yana salladı.

“Ümidim tükendi, gelmeyecek. Ben buradan dışarıda nasıl yaşanır bilmiyorum ki, korkuyorum.” Elim bu sefer yumuşak elmacık kemiğinin üzerinde durdu, başparmağımla hafif hafif okşadım pürüzsüz tenini. Mayıştı ellerim arasında, kaçmadı ya da bir tepki vermedi. Sadece kızıllarıyla beni seyretti.

“Sana dokunmama izin veriyorsun,” dedim acıyla. “Bana alışyorsun.” Beni yeniden sevecek miydi?

Sevmesin, alışmasın.

“Hayır, sana alıştığım falan yok,” dedi ama uzaklaşmadı. Başparmağım dolgun dudaklarını okşadı bu sefer. Aynı görünüşü gibi sıcacıktı, o kadar özlemiştim ki bu dudaklarda kendimi kaybetmeyi. Vücudunun her zerresini özlemiştim.

“Öyle mi?” dedim eğlenen bir tavırdaki. “Dokunuşlarımla titriyorsun heyecandan, sürekli gözlerime dalıyorsun, bahaneler üretip odama geliyorsun. Sen bana yeniden âşık oluyorsun.” Sözlerimin etkisiyle hızla geri çekildi.

İmkânsız gözüyle bakmıştım ancak şimdi gerçekleşiyordu. Her geçen gün bana biraz daha yakınlaşıyordu. Karmen beni hatırlamadan da seviyordu ama kabullenemiyordu, sürekli kendini dizginlemeye çalışıyordu.

“Hayal görüyorsun,” dedi bozguna uğramış bir ifadeyle.

“Doğrudur, ben gerçek değilim desen inanırım sana. Gerçek olamayacak kadar mükemmelsin. Ancak beynimin senin kadar mükemmel bir şeyi hayal edecek kadar gelişmiş olduğunu sanmıyorum.” Nefesi kesildi.

Konuşamıyordu. “Diyelim bana âşık olmuyorsun ama deli gibi etkileniyorsun. Sana olan aşkımla, seni büyülüyor. Ne kadar itsen de sana her bakışım için hoş oluyor. Nereden biliyorsun deme bebeğim, ben seni senden daha iyi tanıyorum.” Göğsü hızla inip kalkıyordu. “Saniyeler içinde arkasını dönüp çıkacak bu odadan çünkü korkuyorsun. Kalırsan üstüme çıkıp, dudaklarıma yapışmaktan korkuyorsun.”

“Kes sesini!” dedi ayağa kalkarken. Yüzüme baktı uzunca ve tam dediğimi yaptı. Arkasını döndü ve kaçarcasına çıktı odadan.

Gitmemiz gerekiyordu, buradan ve birbirimizden. O beni hatırlamadan onu bırakmam gerekiyordu. Hep nefret ettiği adam olarak kalmalıydım, burada kaldığım sürece bu mümkün olmayacaktı.

Akşam yemeği için pizza yapmaya karar vermiştim. İlkindeki gibi bir tepki verecek miydi merak ediyordum. Onunla olan konuşmamızın ardından kendi-

ni odasına kapatmıştı yine, seans yapmamıza izin vermemişti. Pizzanın kokusu mutfağı kaplarken masayı hazırlamaya başladım. Çok geçmeden mutfağın kapısında Karmen'in zarif bedeni belirmişti. Almıştı tabii kokuyu.

"Bu güzel koku nereden geliyor?"

"Pizza yaptım sana."

"Pizza mı? Hiç yemedim." Gülümsedim sözleriyle.

"Yedin, ilkinde de ben yapmıştım ve bu tepkiyi vermiştin." Dalgınca baktı yüzüme. Hatırlamak istiyordu, hatırlamak için kendini yıpratıyordu.

Hazır olan pizzayı masaya koyduğumda oturdu, kollarını göğsünün altında birleştirdi ve bilmiş bilmiş konuştu. "Çatal bıçak koymayı unutmuşsun."

Güldüm, bugün yaşadığım dejavular beni hem hüzünlendiriyor hem de daha da bağlıyordu ona.

"Ne, neden gülüyorsun?" Gülüşüm yavaşça soldu güzel yüzünü izlerken.

"Pizza yemek için çatal bıçağa gerek yok." Karşısına oturduğumda sıcak pizzadan bir dilim aldım. O da aldı ve inceledi, dikkatle ne yapacağını izliyordum.

Pizzayı tattı, yerken hazla gözlerini yumdu. "Bu çok güzel." Dilimini iştahla yerken onu izlemeye devam ettim. "Daha önce yemiş gibiyim, tadı yabancı değil ama hatırlamıyorum." Hatırlama, benimle ilgili hiçbir şey hatırlama.

Yemeğin ardından mutfağı toplamıştık. Artık benden kaçmıyordu. Ben ikimize kahve yaparken uslu uslu beni beklemişti hatta salonda.

Salona gidip şöminenin karşısında, onun oturduğu koltukta hemen yanına oturmuştum. Uzattığım bardağı aldı ve şömineyi seyretti. Arada gözleri büyük camlara kayıyordu, karla kaplı manzarayı seyrediyordu.

Şu sıralar onu çok fazla yakalıyordum şarkı söylerken. Büyülü sesiyle, bana varlığını sorgulatıyordu. Şarkıları genelde mutsuz olduğunda söylediğini fark etmiştim. Mutluyken, mutfağımızda yemek hazırlarken söyledikleri dışında hiç şarkı söylememişti.

Kahvesinden bir yudum aldı. İçerisi sıcak olsa da üzeri çok inceydi. Ayağa kalkıp tekli koltukta duran battaniyeyi, Karmen'in çıplak bacaklarına örttüm. Bakışlarını bana çevirdi, kafasını koltuğa yasladı ve sadece beni seyretti. Onu taklit ettim, ben de başımı koltuğa yasladım ve başımı döndüren kızıkları seyre daldım.

"Hatırlamak istiyorum, anlat bana. Neler yaşadığımızı anlat." İlk defa ikimizi merak ediyordu.

“Biz çok şey yaşadık. Akıl almaz olaylara şahitlik yaptık, her duyguyu hissettik. Savaştık, seviştik, kaçtık, yakaladık...” Yutkundum beni merakla izleyen kızıklarına bakarken. “Burada tanıştık ve burada bitiyoruz.” Bu düşünce onu rahatsız etmiş gibiydi. Beni ettiği kadar edemezdi.

“Bitiyoruz?”

“Evet, bitiyoruz.”

“Anlamıyorum, neden birden vazgeçtin kendini hatırlatmaya çalışmaktan?” Senden senin için vazgeçmeliyim. Sen kötü sonları sevmezsin ve ben sana en iyi sonu hazırlamaya çalışıyorum.

“Bana neden kızıl kadın diyorsun? Kızıl değilim ben.” Soruları hiç değişmiyordu, Karmen hiç değişmiyordu.

“Kızılısın; gözlerin, yanakların, dudakların... Sen kızıl bir kadınsın.” Bana böyle büyülenmiş gibi bakarken ondan nasıl kopacaktım?

“Boşanma davasından vazgeçiyorum.” Sözleriyle dumura uğradım. Sevinmemeliydim ancak seviniyordum aptal gibi.

“Neden? Hani ben senin için Haris’in katilinden başka bir şey değildim?” Öfkeliydim, benden gitmek istemeliydi. O yapamazsa ben yapamazdım.

“Öylesin!” Kafasını kaldırdı. Koltuktan uzanıp, kahvesini sehpanın üzerine bıraktı.

“O zaman neden vazgeçtin?” Artık ikimizin de sesi yüksek çıkıyordu.

“Çünkü yerine oturmayan şeyler var. Haris öldü ve bu beni mahvediyor ama sana bakmak...” Ayağa kalktı, bana çok öfkeliydi. Gözlerinden ateş çıkıyordu, nefesi sıkıldı. “Bana bir şeyler oluyor! Seni hatırlamıyorum ama sanki tanıyorum. Özlüyorum, çok özlüyorum. Haris’i özlediğimi sanıyordum ama özlemim senin gözlerine bakınca geçiyor. Dokunmak istiyorum, sana sarılmak istiyorum, kokunu sürekli duymak istiyorum ama neden bilmiyorum! Lanet olasıca herif, ne yaptın bana?” Sözleri kalbimi durduracak kadar etkiliydi.

Yine gidecekti, yine benimle yakınlaşmaktan korkup kaçacaktı. Sürekli böyle yapıyordu, bana karşı koyamadığı an çareyi kaçmakta buluyordu. Ancak bu sefer izin vermeyecektim.

Salondan çıkmak için hareketlendi, tam önümden geçecekti ki ayağımı uzattım önüne. Ayağıma takıldı ancak tam düşeceği an kolundan tutarak onu kucağıma çektim.

Şaşkınlıkla bana bakarken o çok özlediğim beden şimdi ellerim arasındaydı. Bacağı iki tarafımdaydı, siyah kısa elbisesini etekleri biraz daha toplanmıştı.

Gözlerinde saklı arzuyu görüyordum. Kucağımdan kalkmaya çalıştı ama izin vermedim, elimi beline sararak kendime biraz daha yapıştırdım. O üstümde tepindikçe nefesim kesiliyordu arzudan ancak Karmen bunun farkında değildi.

“Rahat dur! Yoksa olacıklardan ben sorumlu değilim,” dedim ateşimin çıktığını hissederken.

“Zorba herif! Sapık. Bırak beni! Ne yapacaksın durmazsam?”

“Merak etme daha önce yapmadığımız şeyler yapmayacağım.” Yüzü biraz daha kızarıırken göğsüme sertçe vurdu. Tabii bu onun narin ellerinin çapında bir sertlikti. “Okşadın mı?” Bir kez daha vurdu sol göğsüme.

“Nefret ediyorum senden!”

“Sen bana karşı koyamamaktan nefret ediyorsun.”

“Yok öyle bir şey!” Debelenmesi durmuştu.

“Şimdi seni öpsem, nefesin kesilene kadar... Bir milim bile itemezsin beni, kaçamazsın benden.” Güldü, keyiften uzak bir şekilde.

“Hayal falan mı görüyorsun?”

“Deneyelim mi?” Hızla atıldım dudaklarına. Haftalar sonra o sıcak dudaklarını dudaklarımda hissetmenin bir tarifi yoktu.

Şaşırdı, hızla itti beni. Ve hemen ardından yüzüme iyi bir tokat geçirdi. Kafam hafifçe yana kayarken o kucağımda heyecanla titriyordu.

Şiddet görüyordum resmen!

Eli yanağımyı tuttu ve başımı çevirdi, gözlerine bakmamı sağladı. Kızılları tutkunun esaretine kapılmıştı ve o atıldı dudaklarıma bu sefer. İşte bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Artık duramazdım. Hasretinden ölüyordum.

Kollarım vücudunu sarmalarken, dudaklarım vahşice dudaklarına saldırıyordu. Aynı tutkuyla bana karşılık verirken, bir eli saçlarımda geziniyordu. Diğer eli omzumdaydı, tırnaklarını tişörtüme batırıyordu. Ayrıldım dudaklarından, nefes nefese karşımdaki güzelliği seyrettim. Tutkudan kısılmış gözleriyle, nefes nefese bana bakıyordu.

Narin bedenini koltuğa yatırdım tek bir hamlede. Çok özlemiştim ve her dokunuşumda özlemimi gideremiyor, daha fazlasını istiyordum. Çenesini öptüm, ardından boyunu ve göğsüne kadar indim.

Ellerim vücudunda gezinirken Karmen bu durumdan çok memnun gibiydi. Elim elbisesinin eteğine gitti, hızlı bir hareketle üstünden çıkarırken kendini tamamen bana bırakmıştı.

Ben onun vücudunun her zerresini biliyordum ancak o şu an çok yabancıydı altında yattığı bedene ama gözlerindeki tutku da hayranlıkta hiç değişmemişti. Eğildim yine sıcak bedenine, vücudunun her yerini öpmeye devam ettim. Yarı açık gözlerinin ardından mest olmuş şekilde beni izlerken gözlerinde en ufak bir itiraz görmeyi bekledim.

Bekledim bekledim bekledim ancak göremedim.

Ve böylece uzun zaman sonra yaşadığımız en mükemmel saatlere giriş yapmış olduk...

Yanımda uzanan güzelliği seyrettim. Saatlerdir bedenlerimizi susturamıyorduk, koca kalede bedenlerimizin tutkuyla birbirine kavuşmadığı bir yer kalmamıştı.

Şimdiyse yatakta, şaşkınlıkla tavanı seyrediyordu. Yaşadığımız büyülü saatlerden sonra da yanımdan gitmek isteyecek miydi merak ediyordum. Çıplak bedenine, koyu renkli yorganı örttüm üşümemesi için. Yaşadığım yoğun duygu seliyle ben de onu izliyordum, bakışlarımın yoğunluğunu fark ederek başını bana çevirdi. Utanıyordu, kendini kaybetmek gururunu incitmişti belki de.

Ağzını bıçak açmadı, yerinden doğruldu yorganı göğsüne bastırarak sanki saatlerdir sevişen biz değilmişiz gibi.

Gidecekti.

Kolunu tutmamla bakışlarını bana çevirdi. “Ne yaptığını zannediyorsun?” dedim yüzüme tepki vermeden bakarken.

“Odama gidiyorum.”

“Neden?”

“Uyumak için.” Gözlerimi kısarak onu geri yatağa çektim. Tam dibime düşürdüm ve kolumu ince bedenine sardım.

“Bir de para at yüzüme istersen!” dedim sinirle, yüzüne bakarak. “Ne sanıyorsun sen beni? Ben senin kocanım.” Kaç gündür bana çektiği tüm asi tavırları yok olmuştu. Bakışlarını suçlulukla kaçırdı. “Bana bak bana.”

Baktı çekingence. “Yat şuraya sinirimi bozma benim.” Yattı, sanırım biraz ürkmüştü. Anlamıyorsun güzelim, senin saç teline zarar gelmesin diye neler yapabileceğimi anlayamıyorsun. “Benden korkuyorsun.” Yalanlamadı. “Ama benimle sevişecek cesareti gösteriyorsun?” Yüzü sanki mümkünmüş gibi biraz daha kızarmıştı.

Onu biraz daha kendime çektim, dirseğim üzerinde doğruldum ve çıplak bedenimi bedenine yasladım, sevilesi yüzünü okşadım yavaşça.

“Utanmamalısın, ilkimizde bile utanmamıştın. Şimdi de benimle sevişmekten utanmıyorsun aslında, onun katiliyle sevişmiş olmaktan utanıyorsun. Kendine kıızıyorsun.”

“Yeter be müneccim misin sen?” Güldüm, bakışları gülüşümde kaldı. Oluyordu, bana yeniden âşık oluyordu. Bir yanım kim olursam olayım yine âşık olduğu için deli gibi mutluyken; hâlâ mantıklı kalan tarafım, hemen ondan ayrılmamı söylüyordu. Sadece onunla biraz daha zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Ona asla doyamayacağımı biliyordum ancak oyalanıyordum.

Yine bakışlarımdan etkilenmişti. Onun da eli havalandı, yüzümde gezindi. “Büyücüsün sen, bunun başka bir açıklaması olamaz,” dedi ciddi tavrını sürdürerek. “Bağlama büyüsü mü bu?” Güldüm, eğilip dudaklarını öptüm.

“Burada bir büyücü varsa o da sensin. İlk gördüğüm andan beri hayatımı tepeyklak ettin ama ben senin peşinden koşmayı bırakmayı bir saniye bile düşünemedim. Bana çok acılar çektirdin. O yarattığı defalarca kez bana tercih ettin ve ben ilk defa birisini gururumun üstünde tuttum. Tüm benliğimi ezip geçtim, senin peşinden kör olmuş şekilde oradan oraya savruldu ama hiç pişman olmadım. Evet Karmen bu odada bir büyü var ve o da aşk.” Titredi yine.

Eğilip dudaklarına son kez öpücük kondurdum ardından narin bedenine sarıldım, başımı sıcak ve yumuşak göğsüne gömdüm.

Uzun zaman sonra hasret kaldığım kollarda uykuya kucak açmak üzereydim. Kalbim hızla atarken, bilincim kapanmak üzereydi. Ve saçlarım arasında hissettiğim dudaklarla azıcık kalan aklımı da kaybettim.

Parmaklıklar, kan... Parmaklıklar, kan...

Beyaz gözler, kanlı ayna...

Act.

Korkuyla titreyen bir beden...

Kan.

Gece.

Kan.

Fayanslar.

Kan.

Ayna.

Kan...

Gördüğüm kâbusun etkisiyle nefes nefese uyandım yine. Karmakarışık ve acı vericiydi, her gece olması artık dayanılmaz bir boyut kazanmıştı. O kadar gerçekçiydi ki uyandıktan sonra birkaç dakika gerçek mi rüya mı emin olamıyordum.

Karmen yatakta yoktu. Yine kaçmıştı benden.

Çıktım yataktan, yüzümü yıkamak için banyoya girdiğimde aynaya bakmaktan çekinmedim. Bekliyordum, işaret bekliyordum. Ancak o günden sonra bir daha yaşamamıştım aynı şeyi. Yansımam artık hep aynıydı ancak ben aynı değildim.

Önce Karmen'in odasına gittim ancak orada değildi, aşağı indiğimde kahvaltı masası hazırlıyordu. İçim ısınırken, kapıda durup öylece onu izledim. Saçlarını özensiz bir topuz yapmıştı, birkaç tutam yüzüne dökülerek güzel çehresini çerçevelemişti. Salatalıkları doğrarken dudakları büyük bir ciddiyetle büzülmüş, kendini tamamen kahvaltı hazırlamaya vermişti.

Yakınlaştım ona, kollarımı beline sardım. Kafamı saçlarına gömdüm ve güzel kokusunu soludum. İrkilmedi, geri çekilmedi sadece iç çekti. Boynunu öptüğümde gıdıklanmıştı.

"Günaydın," dedim. Uzun zaman sonra uyandığım en güzel sabahtı, kâbusun bile önemi yoktu artık. "Ancak yatakta tek uyanmak hiç hoşuma gitmedi."

"Kahvaltı hazırlamak istedim."

"Yine kabuklu omlet mi?"

"Ben hiç kabuklu omlet yapmadım!" dedi bana dönerken, onu kendimle tezgâh arasına sıkıştırdım.

"Güven bana, yaptın." Eğilip burnunu öptüm ardından masayı hazırlamasında ona yardım ettim.

Eskiye dönüyorduk. Hatırlamıyordu ama alışıyor ve seviyordu. Bunlar olmamalıydı, durmalıydım. Ancak ben insandım ve tek istediğim şey onunla olmakken nasıl duracaktım?

Tanrım, bana yardım et. Bana güç ver, bana onu bırakmamı sağlayacak gücü ver.

Kahvaltının ardından, bulaşıkları bana bırakmış ve ortadan kaybolmuştu. Mutfağı toplayıp sigara içmiştim. Ardından mutfaktan çıkıp onu aramıştım ancak hiçbir yerde yoktu. Ne odasında ne salonda.

Bodrum kata indim, havuzun olduğu yerden ışıklar yükseliyordu. İçeri girdim, havuzdaydı. Yine açmıştı ışıklandırmayı, büyük havuzdan yükselen buharla sıcak olduğunu anladım. Karmen havuzun içinde kırmızı bikinisiyle bir denizkızı gibi yüzüyordu.

Beni fark ettiğinde yanıma doğru yüzdü, eğildim. Etraftaki tüm kızıl ışıklar üstünde toplanmıştı yine. Islak kirpiklerini kırıştırdı. "Yüzmeyi biliyor musun?"

"Hayır." Yüzünde tanıdık bir hınzır gülümseme oluştu. Biraz daha yaklaştı, kolumdan tuttu ve beni havuza çekti.

Yaptığı harekete şaşırمامam, onu şaşırtmıştı. Üstümdeki tişörtü çıkarıp havuzun dışına attım. Ardından da ıslak pantolonumu. Su göğsümün altındaydı ancak Karmen'in omzunun hizasındaydı.

"Yarışalım mı?" diye sordu sevimlice. Tabii yarışı kazanacağından emindi.

"Kazanan ne alacak?" Bilmem dercesine omuz silkti, alt dudağını da sarıktırmıştı. "Ben kazanırsam, bir sevişme daha istiyorum ama anında." Kızaran yanaklarıyla bakışlarını kaçırdı. Yüzme bilmediğimi sandığı için kabul edecekti.

"Ben kazanırsam, bana kendini anlatmanı istiyorum," dedi tek nefeste.

"Kabul edildi." Ve yarışa başladık, Karmen tüm gücüyle yüzüyordu. İlerisi çok derin olduğu için onu geçemeyeceğimi düşünüyordu.

Bir süre yavaş yavaş yüzdüm, keyifle onun suyla cebelleşmesini izledim. Bitiş çizgisine az kaldığında yüzüşüm hızlandı ve onu geçtim.

Şaşkınlık nidasını duydum ancak dönüp bakmadım. Tam bitiş yerine yaklaştığımda dururcasına yavaşladım ve beni geçmesine izin verdim.

"Yalancı!" dedi nefes nefese. "Yüzme biliyormuşsun, kandırdın beni."

"Olsun sen kazandın yine."

"Bilerek yenildin." Bir süre nefes nefese kendine gelmeye çalıştı. Yakınlaştım ona.

Islak saçlarını geriye itti. O kırmızı şeyin içinde, ıslak ıslak bana böyle baygınca bakarken ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mıydı? Ona biraz daha yaklaştım, vücudu vücudumla buluştu. Nefes nefeseydi ancak artık yorgunluktan değildi.

"Sor istediğini," dedim. Fakat elim boş durmadı ve bacaklarını tutarak kaldırdım. Bacaklarını belime yasladım. Geri çekilmedi, bacaklarını biraz daha belime sardı ve kollarını da boynumda birleştirdi.

“O kadar merak ettiğim şey var ki,” dedi gözlerime derince bakarken. “Neden başlayacağımı bilemiyorum.” Bir eli saçlarımı okşarken, diğer eli ensemde geziniyordu. “Kimsin sen?”

“Sana deli divane olan, konu sen olunca aptallaşan bir adamım.” Ve ona, o hayatıma girmeden önceki beni anlattım. O da beni büyük bir ilgiyle dinliyordu.

Artık, onu tanıdıktan sonraki beni sormaya başlayacaktı.

Islak ıslak, kollarımda ve bana böyle merakla ve hayranlıkla bakarken aklımı toplayamıyordum. “Neden bu evde bir şeyler olduğunu anladığında beni bırakmadın?”

“Bırakamadım, zaten seni ilk gördüğüm an vurulmuştum sana. Seni kurtarmak istedim. Kendim de o bataklığa batacağımı bilmeden... Hoş bilseydim de yine seve seve batardım.” Her sözümün ardından daha çok etkileniyordu.

Yutkundu, saçlarımdaki eli yüzüme indi. Kirli sakallarımda gezindi elleri. “Acıtıyorlar ama yakışıyor sana.”

“Seni incittikleri için genelde kesiyorum.” Bana doğru biraz daha eğildi. Onu öpmemi istiyordu, bunu başlatmaya cesareti yoktu. Ben de dudaklarımı ona biraz yaklaştırdım, aramızda tek nefeslik mesafe kalmıştı. Ensemdeki eli sıklaştı. “Aklımı başımdan alıyorsun, sadece bir bakışınla bana her şeyi unutturuyorsun,” dedim dudaklarım dudaklarına çarparken. “Ama sorun değil, ben senden gelecek her şeye âşığım. Buna aşk demek ne kadar doğru bilmiyorum, aşk kelimesi hafif. Sana olan duygularımı anlatacak sözcükler yok.” Ve bu sefer o başlattı öpüşü. Dudaklarını dudaklarıma bastırды, arsızca, daha fazlasını istercesine.

Biraz geriye doğru yüzüp onu havuzun fayanslarına yasladım, dudaklarını iştahla öpmeye devam ettim.

“Ezel!” dedi şaşkınlık içinde.

“Söyle sevgilim.”

“Ne yapıyorsun?” Sesi hiç de hesap sorar gibi değildi.

“Dün yaptığımız şeyleri yapabiliriz bence, istemez misin?” Kısık ses tonumla, kulağına doğru fısıldadığımda alt dudağını ısırды. Bunu evet olarak algıladım.

“İstemem.”

“İstersin istersin.” Kıkırdadı. Gülüşü beni biraz daha büyülerken, uzun uzun öptüm vücudunu, her öpüşümde daha çok kendinden geçiyordu. Bunu kısılmaktan neredeyse kapanmış gözlerinden ve vücut dilinden anlamak hiç de zor değildi.

“Ezel.” Bu Karmen’in sesi değildi. Bir ses olduğundan da emin değildim, duyulması zor bir fısıltıydı. Etraftan gelmiyordu, sanki beynimin içinde fısıldıyordu o ses. Ekolu, kalın ve derindi, beni çağırıyordu.

Karmen hiçbir şeyin farkında olmadan, kendini tamamen bana bırakmıştı. Dinlemedim o sesi, yok saydım. Kollarıma arasındaki mükemmelliğe bıraktım tüm aklımı.

Havuzdan sonra duş almıştık, birlikte. Karmen her duyguyu unuttuğu gibi benimle sevişmeyi de unutmuştu. Ve şu an tattığı o tanıdık ancak hatırlayamadığı hislere karşı koyamıyordu. Sadece sevişmiyorduk, birbirimize her seferinde biraz daha bağlanıyorduk.

Üstümü giyinirken telefonum çaldı, Yasema arıyordu. Daha öncede aramıştı, Kerem’den bahsetmek için. Açtım vakit kaybetmeden.

“Merhaba Ezel.” Sesi kötü geliyordu.

“Merhaba.” Odadan çıktım ve aşağı indim. “Bir sıkıntı mı var?” Koltukta, nemli saçlarıyla oturan Karmen’in yanına yaklaştım. Elimi saçlarında gezdirdim. “Tam kurutur musun saçlarını güzelim? Hava çok soğuk.”

“Ben böyle kurumasını daha çok seviyorum.”

“Hasta olacaksın,” dedim ardından yanına oturdum. Yasema hâlâ hattın diğer ucundaydı.

“Müsait değilsin sanırım.”

“Hayır müsaidim, senin neden bu kadar kötü geliyor?”

“B-ben Kerem’le tartıştım.” Titreyen sesinden ağladığını anlamıştım. “Ezel, o iyi değil. Geceleri uyuyamıyor, aşırı takıntılı davranıyor. Sürekli acı çekiyor gibi ve ben bir şey yapamıyorum. Bugün kavga ettik, nedeni de sendin. Hâlâ seni kıskanıyor, sen onun hayatını kurtardın! Ancak bazı şeyleri algılayamıyor sanki. Takılıp kalıyor kötü duygulara, mutlu olamıyor. Ezel bir şey yap Kerem’i kaybediyorum.” Sonlara doğru ağlayışı hıçkırıklarla kesilmişti.

“Yasema, önce sen sakin ol. Derin derin nefes al, kriz geçirmen hiç iyi olmaz.” Derin derin nefes aldı. “Gelmemi ister misin? Kerem’le konuşmamı ister misin?”

“Hayır, seni görmek isteyeceğini sanmıyorum. B-bana elini kaldırdı.” Sesi mahvolmuş gibiydi, duyduğum kelimelerle sinirle doğruldum yerimden.

“Yasema, Erenlere gider misin? Geliyorum ben de hemen.”

“Hayır, gerek yok. Bayağı sesi yükseldi, üzerime yürüdü, elini kaldırdı ama bu sadece saniyeler sürdü. Sanki karşımda o değil de başkası vardı o anlar,

gözleri koyulaştı. Kendine geldiğinde şaşkınlıkla bana baktı, sonra eline. Ağladı sonra ve benden kaçtı. 'Sana zarar vermekten korkuyorum,' dedi ve gitti evden. Saatlerdir ulaşamıyorum ona. Bunları bilerek ya da farkında olarak yapmıyor, tamamen kontrolü kaybediyor. Bana zarar vermemek için kaçtı benden." Hıçkırıkları hızlandı, krizin eşiğindeydi.

"Hemen kalk ve Ventolin kullan. Uzan ve sakinleşmeye çalış ve telefonu kapatma." Bir süre sesi kesildi. Karmen endişeyle bana bakıyordu. "K-kullandım," dedi zoraki çıkan sesiyle.

"Şimdi yatağına gir, endişelenme her şey düzelecek. Zorlu bir süreç atlatıyor, bırak biraz yalnız kalsın kendini dinlesin. Belki psikolojisi iyi değil ama o bir çocuk değil. Koca adam, kendiyile yüzleşmeye ihtiyacı var." Sesi gelmedi bir süre.

"Teşekkür ederim Ezel, kusura bakma rahatsız ettim ama ben ne yapacağımı bilemedim."

"Her zaman buradayım ben, kendine iyi bak."

"Sen de," dedi ve telefonu kapattım.

"Ne olmuş Yasema'ya?" diye merakla sordu Karmen.

"Kerem'le tartışmış."

"Neden ki?" Meraklı kızılım, sokuldum yanına.

"Ne yemeği yapsak?"

"Ya neden söylemiyorsun?" dedi gözlerini merakla kırpıştırarak.

"Et sote olabilir, ister misin?"

"Ezel!" dedi koluma vurarak.

Pes ettim. "Kerem ölmüştü, gerçekten ölmüştü. Ve Haris yapmıştı bunu ancak öldürmekten beter etmiş onu meğerse. Hâlâ alışamadı eskiye dönmeye, psikolojisi iyi durumda değil. Bilmiyorum belki de Haris ona başka şeyler yaptı, belki içinde bir şey bile olabilir. Bilmiyorum Karmen, aklım ermiyor benim bu doğüstü olaylar silsilesine. Şimdi de en ufak şeye fazla öfkeleniyor."

"Peki neden başlamış ki kavgaları? Yasema onun durumunu biliyor, üzerine gideceğini sanmıyorum." Kurnaz şey ağzımı arıyordu.

"Ben de Yasema'nın üzerine gideceğine inanmıyorum zaten. Fakat kıskanmış sanırım, ondan başlamış."

"Neden kıskanmış?" Anlamıştı, Yasema'yla aramda önceden bir şeyler olduğunu.

“Benden.”

“Neden senden kıskanmış ki? Siz Yasema’yla yakın arkadaş değil miydiniz?” Hadi bakalım açıkla Ezel. Zaten Yasema’ya olan kıskançlığı son zamanlarda yeni yeni dinmişti. Şimdi nasıl söyleyecektim?

“Eskiden değildik,” dedim gözlerimi kaçırarak.

“Öyle mi?” Ses tonundaki değişimi hemen hissetmişim. “Sevgili miydiniz?”

“Evet.”

“Ne zaman ayrıldınız?”

“Seninle tanıştıktan sonra.” Korka korka yüzüne baktığımda, kaşlarını çatmış bana öfkeyle bakıyordu.

“Eski sevgilinle, karını aynı ortama sokmaktan hiç çekinmiyorsun bakıyorum da.” Sesi yükselmişti.

“Biz onları aştık.”

“Pardon da benim mezhebim seninki kadar geniş değil. Aşamam ben böyle bir şeyi.” Maço davrandığında ne kadar seksi olduğunun farkında mıydı? Sessiz kalışımı daha da sinirlendi. “Ne kadar süre birlikte oldunuz?” Birlikte kısmını öğrenerek söylemişti.

“Şey uzun birazcık.” Birazcık.

“Ne kadar süre?”

“Birkaç yıl.” Yılı duyunca gözleri daha da irileşti.

“Tam olarak kaç yıl?”

“Karnım gurulduyor benim, hemen yemeğe başlamalıyız.” Kalkmaya çalıştım ancak kolumdan tutarak engel oldu. Pes ederek verdim nefesimi. “Lise sondan beriymi, uzundu biraz.” Dudakları şaşkınlıkla aralandı, gözlerindeki öfke biraz daha arttı.

“Yıllarca birlikte olduğun bir sevgilin vardı ve benimle tanışınca ondan ayrıldın mı?”

“Evet, sana abayı yaktım. Bak güzelim, ben ilişkilere önem veririm. Onu da asla aldatmadım, aramızda çok büyük hisler yoktu ancak çok iyi anlaşıyorduk. O zamanlar dünya üzerinde bu kadar uhrevi duygular olduğundan haberim yoktu ve ben evlenmek için iyi anlaşmanın yeterli olacağını sanıyordum. Seninle tanıştığım an, tüm dünyam değişti. Bir süre kendimi geri çektim, hastamdın sen benim ve ben nişanlanmayı düşünüyordum onunla. Fakat yapamadım,

sana olan hislere karşı koyamadım. Her geçen gün biraz daha bağlandım sana. Yasema anlamıştı zaten sana ilgi duyduğumu, medenice ayrılmaya karar verdik. O da aslında kendini kandırıyormuş, yıllardır Kerem'e aşıkmiş ancak bunu gömüyormuş. Zaten Kerem ölene kadar da kabullenemedi hislerini tam anlamıyla. Bu yüzden şimdi tüm gücüyle hissettiriyor duygularını Kerem'e. Tüm yılların acısını çıkartırcasına."

Baktı, baktı ve gözlerini kıstı. "Onunla nişanlanmayı mı düşünüyordun?" Kısık sesinde kırgınlık vardı.

"O kadar şey saydım, onu mu çektin içinden?"

"İnanmıyorum sana!" Sinirle bacağına sallıyordu. "O kız çok güzel!" dedi kıskançlıkla. "Sarışın, kıvrıcık, balıketli. Daha ne olsun? Melek gibi bir şey." Güldüm, gülüşümle daha da sinirlendi.

"Sen nasıl mükemmel olduğunun farkında mısın?"

"Kes! Çok sinirliyim." Gözleri dolmuştu.

Çenesinden yavaşça tuttum ve kendime çevirdim. "Benim için güzellik sensin. Senin kızıl gözlerin, dudakların, yanakların, kuzguni saçların. Benim için güzellik Karmen demek. Sen bu sefil dünyadaki en mükemmel şeysin." Uzanıp alnını öptüm. Nefesi kesilmişti. "Yemek yapalım mı?" Ayağa kalktım ve elini tuttum. Ve sadece nefesi değil sesi de kesilmişti sanırım.

•

Lezzetli bir akşam yemeğinden sonra sinema odasına geçip film izlemiştik. Mısır patlattığımda ilk seferinde olduğu gibi bayıla bayıla yemişti. Ancak filmi izleyememiştik, yarısında sevişmeye başlamıştık. Ardından odama çıkıp biraz da orada sevişmiştik. Hata yapıyordum, büyük bir yanlışın içindeydim ama durduramıyordum. Bu imkânsız gibiydi.

Karmen benden uzakta, güvende olacaktı. Ve benden nefret ederse özlem bile duymayacaktı. Peki ben ne yapmıştım? Onu yeniden kendime âşık etmiş-tim. Belki de bunu yaparak en büyük zararı veriyordum ona. Bu düşünce beni öldürüyordu. Geçmişimize dair şeyler pek anlatmamıştım hatırlamaması için ancak hatırlamasına gerek kalmamıştı bana yine de kapılmıştı.

Karmen bana her ihtimalde âşık oluyordu yeniden.

Buna son vermem gerekiyordu ancak güç bulamıyordum. Nasıl bırakacaktım onu? Tek nefes kaynağımdı.

Benim yanımda güvende değildi, bendeki şeyi çözemiyordum ve her neyse iyi olmadığına emindim. Benim yüzümden zarar görmesine, acı çekmesine dayanamazdım.

Hareketlerim ve düşüncelerim hiç de tutarlı değildi.

“Ne düşünüyorsun?” dedi dudakları çıplak göğsüme çarparken.

“Benden nefret ederken yine nasıl âşık ettiğimi düşünüyordum.”

“Hiç de bile,” dedi anında savunmaya geçerek. “Aramızda duygusal bir şey yok.” Güldüm.

“Öyle mi? Ama çok duygulu sevişiyoruz, hem insan bir şeyler hissetmediği birini kıskanır mı?” Göğsümden doğruldu.

“Bir şeyler hissetmiyorum! Hissedemem, kabullenemem.” Ses tonu gittikçe kısılmıştı. “Düğün fotoğraflarımızı inceledim de hiç benlik bir düğün değilmiş. Ben öyle pahalı ve kalabalık yerleri hiç sevmem.”

“Orada evlenmedik ki zaten. Aşk dolu bir adada, yanımızda sadece Eren ve Buse varken evlendik. Senin gördüğün düğün sadece tuzaktı, Haris’i çekmek için ve başardık da. Onu ilk orada öldürdüm.” Sözlerimin ardından gerildi, uzaklaştı benden.

“Aklım almıyor, bu zamana kadar Haris’ten başka kimseyi görmedi gözüm. Şimdiyse onu öldüren kişiden kendimi alamıyorum.” Böyle devam et, nefret et benden. Kendine kızıyor gibiydi, çıktı yataktan.

“Karmen.” Seslendim defalarca ancak dinlemedi. Beni arkasında bırakarak kaçtı odadan. Peşinden gitmeyi istedim, hiçbir şeyi istemediğim kadar istedim ama yapamazdım.

Zaten onunla sevişerek en büyük zararı vermiştim ona, benden uzaklaşmalıydı. Acıyla yumdum gözümü, neyle sınıanıyordum böyle?

“Ezel.” Boş odada biri ismimi sayıklıyordu, aynı fısıltı.

En ufak korku hissetmemem normal değildi. Ses sanki beni kendine çağırıyordu.

Eşofman altımı giyindim ve odadan çıktım, ses merdivenlere yönelmişti şimdi. Merdivenlerden indikçe daha da aşağıdan çağırıyordu beni fısıltı.

“Ezel.”

Bodruma indim ancak biraz daha aşağıdan geliyordu. Ve o merdivenleri indim yine, ışığı açtım, büyük ve eski kapı ardına kadar açıldı. Beni bekliyordu sanki.

Bir krizin eşiğindeydim, olacak hiçbir şeyi önemsemiyordum. Gerçekleri görmek ve Karmen’i güvende tutmaktan başka bir amacım kalmamıştı.

Kapının önünde durduğumda, karşı tarafta bir hareketlilik fark ettim. Karanlık mağaradan sesler geliyordu. Odanın açık ışığı mağaranın içini aydınlat-

mıyordu. Sadece ufak bir yeri aydınlatıyordu. Bir ayak gördüm, bana yaklaşıyordu.

Yaklaştıkça cılız ışık karşımdaki görüntüyü aydınlatıyordu. Önce mavi gözleri aydınlanmıştı, benimkinden bir ton açık mavi gözler. Ardından da tüm yüzü aydınlandı.

Karanlıkta, gülerek bakan yüz bana aitti. Aynı aynada olduğu gibi, daha karanlığı...

Eşiğe adım atmıyordu, karşıda beni izliyordu. Yüzü, sanki benim değilmiş gibiydi çok korkunçtu.

Kendimde uç hisler aradım ama bulamadım. Ne şaşkınlık ne korku... Sadece merak vardı, karşımdaki şey çok dikkatli bakıyordu.

“Görmüyor musun?” diye sordu, sesi benimle aynıydı sadece çok daha ekolu ve karanlıktı. “Bakıyorsun ama görmüyor musun?” diye yineledi.

Geriye doğru bir adım attım, korkunç gülüşü genişledi. “Kaçabilirsin ama saklanamazsın.”

“Kaçmıyorum, saklanmıyorum. Görmeye çalışıyorum.”

“Yanlış pencereden bakıyorsun,” dedi ve kapı sertçe kapandı. O kadar sertti ki tüm evin sallandığını hissettim.

Karmen.

Üst kata koşar adımlarla çıktım, Karmen’in odasına girdim. Yatakta oturmuş, yeri seyrediyordu.

“Hazırlan, gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Eve.” Sözüümü ikiletmedi kalktı ve hazırlanamaya başladı. Anlam veremiyordu olanlara ancak sorgulamıyordu. “Kalın giyin.” O hazırlanırken ben de odama girip üstümü değiştirdim.

Çok geçmeden arabaya binmiş ve karlı yolda yavaşça ilerlemeye başlamıştık.

“Anlamıyorum, birden ne oldu?”

“Kale tehlikeli, neler olduğunu bilmiyorum ve sen, bir bilinmezliğin ortasında bırakılmayacak kadar değerlisin benim için.”

Endişeliydi. “Neler oluyor Ezel?”

“Bilmiyorum ama ne oluyorsa çok tehlikeli, çok karanlık. Anlıyor musun Karmen?”

“Anlamıyorum,” dedi bir çocuk gibi. “İçimde kötü bir his var.” Uzanıp elini tuttum, narin elinin üstüne bir öpücük bıraktım. Ana yola çıkınca kar seyrekleşmişti, hızımı arttırdım.

•

Yolun geri kalanında hiç konuşmamıştık ve bir buçuk saat sonra Özekli malikânesinin önündeydik.

“Burası babamın evi?” dedi şaşkınlıkla.

“Evet.”

“Beni bırakıyor musun?” Yapma, böyle yaparsan bırakamam.

“Burada güvendesin.” Gözleri dolmuştu. Arabadan indim, kapısını açtım. İsteksizce indi, az önce Osman’a mesaj atmıştım ve kapıda duruyordu.

“Evimize neden gitmedik?”

Yanan gözlerimi kırıştırdım. “Bizim bir evimiz yok. En başından beri kandırıyorum seni, sen aslında hep Haris’i sevdim. Ben sadece senin güzelliğine vuruldum ve her şeyi seni tehdit ederek yaptırдыm, gerçekten evlenmek bile istememiştin benimle, hepsi oyundu.” Gözlerine duygusuzca bakmaya çalışmak ve bu cümleleri sarf etmek...

Nefes alamıyordum.

“Bu çok saçma,” dedi nefesi kesilmişçesine. “Y-yalan söylüyorsun.”

“Hayır, seni ondan çaldım ve onu öldürdüm. Seni elde ettim ve sıkıldım, istemiyorum artık seni. Bitti Karmen, hikâyenin sonuna geldik.” Gözyaşları yüzünü kapladığında bakışlarımı geceye çevirdim. Dayanamıyordum.

Osman’a baktım, mesajı almış olacak ki yanımıza yürümeye başladı.

“Çok saçma! Günlerdir bana olan aşkından ölüyorsun, buraya gelirken bile seviyordun beni!” Her bir hıçkırığı nefesimi kesiyordu. Biraz daha kalırsam, onu kollarımın arasına alacak ve asla bırakmayacaktım.

Asla yapmam dediğim bir şeyi yaptım, ona arkamı döndüm. “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı.

Omzumun üstünden güzel yüzüne baktım. “Doğru pencereyi bulmaya.” Önüme döndüm, arkamdaki seslerden Osman’ın yanına geldiğini anladım.

“Karmen Hanım lütfen içeri geçelim.”

Tam arabaya binecektim ki Karmen tekrar bağırdı. “Ezel!” Bu öyle bir haykırıştı ki, her şeyi anlayabilirdim. Sesindeki acıyla tekrar durdum, bir daha

baktım ona. Kocaman açtığı kızılılarıyla hayretle bana bakıyordu. "Hatırlıyorum, yalancı adam. Hatırlıyorum." Bana gelmeye çalıştı ancak Osman ona engel oldu. "Dur! Gitme." Önüme döndüm. "Hatırladım, her şeyi hatırladım. Seni hatırladım!" Çırpınıyordu hâlâ ama yapamazdım. Onun zarar göreceğini bile bile kalamazdım yanında. Bencil olamazdım, onun saçının telinin zarar görmesine dayanamazdım.

Arabaya bindim, kızıl kadınıımı ardımda bıraktım. Kalbimin hemen yanına.

Bulmam gerekiyordu, doğru pencereyi.

1. Introduction

The purpose of this study is to investigate the effects of various factors on the performance of a system. The study is divided into two main parts: a theoretical analysis and an experimental investigation. The theoretical part focuses on the development of a model that describes the relationship between the input variables and the output performance. The experimental part involves the design and execution of a series of tests to validate the model and to determine the range of conditions over which it is applicable.

The first part of the study is a theoretical analysis of the system. This involves the identification of the key variables that influence the system's performance and the development of a mathematical model that describes their interactions. The model is then used to predict the system's behavior under various conditions and to identify the factors that have the most significant impact on performance.

The second part of the study is an experimental investigation. This involves the design and execution of a series of tests to validate the model and to determine the range of conditions over which it is applicable. The tests are designed to measure the system's performance under a variety of different conditions, including different input values, different system configurations, and different environmental factors.

The results of the experimental investigation are compared with the predictions of the model to determine the model's accuracy and to identify any areas where the model's predictions do not match the experimental results. This comparison is used to refine the model and to improve its predictive capabilities.

The final part of the study is a discussion of the results and their implications. This involves a comparison of the results of the theoretical analysis and the experimental investigation and a discussion of the factors that influence the system's performance. The results are used to identify the key factors that affect performance and to provide recommendations for how the system can be optimized.

The study concludes with a summary of the findings and a discussion of the limitations of the study. The findings show that the model developed in the theoretical analysis is able to predict the system's performance with a high degree of accuracy. The experimental investigation confirms the model's predictions and provides a range of conditions over which the model is applicable.

The limitations of the study are discussed in terms of the range of conditions over which the model is applicable and the accuracy of the model's predictions. The study also identifies areas for further research, including the development of a more comprehensive model that takes into account a wider range of factors and the execution of more extensive tests to validate the model's predictions.

The study is a contribution to the understanding of the factors that influence the performance of a system and provides a framework for the design and optimization of such systems. The results of the study are used to identify the key factors that affect performance and to provide recommendations for how the system can be optimized. The study also identifies areas for further research and provides a framework for the design and optimization of such systems.

19. BÖLÜM: KARANLIK SARMAŞIK

2006

“İçmeyin şu zehri,” diyerek söylendim. Bu ergenlerin elinden sigara eksik olmuyordu son zamanlarda. Bana göre özentilikten başka bir şey değildi, kederden içiyorlar desem bunların ne derdi vardı!

“Babam gibi konuşuyorsun Geçen nasıl yakalandığımı anlattım mı size?” dedi Melih sarı saçlarını savurarak.

“Evet, milyon kez falan,” dedi Eren yüzünü buruşturarak.

“Hayatımdaki en büyük heyecandı, saygı göster.”

“Hayatındaki en büyük heyecan kadınlar sanıyordum,” dedi Kerem sırtarak. Bu yaşta hepimizin hormonları fazla çalışıyordu.

“Şimdi zevk ayrı aksiyon ayrı. Ben böyle gerim gerim gerileceğim, heyecan dolu bir hayat istiyorum,” dedi Melih heyecanla.

“Ne istediğine dikkat et,” dedim gözüm etrafta gezinirken. Ders biteli çok olmamıştı, kapıda Yasema’yı bekliyordum.

“Yarın sınav var,” diye huysuzlandı Eren.

“Aman çalışsan ne olacaksın doktor mu?” diyerek söylendi Melih.

“Evet, doktor olacağım, değil mi Ezel? Biz doktor olacağız.” Eren’in sözleriyle güldüm.

“Ben ne zaman dedim doktor olacağım diye? Hukuk okuyacağım ben.” Sözlerimle hepsi güldüler.

“Oğlum sayısaldasın sen,” dedi Melih.

“Olsun kafama iki alan da basıyor, sonra davanız olursa kapımda ağlarsınız.”

“Bunlar plan yapmışlar, biz ne halt yiyeceğiz Kerem?” Sınav yaklaştıkça hepimizde bir gerginlik oluşuyordu.

"Valla ben baba parası yiyeceğim. Sen de çok düşünme zaten, serseri olursun," dedi Kerem sigarasını yere atarken. Cümlesini tamamladığında bakışları ilerideki bir noktaya takıldı, yutkundu.

"S-seninki gelmiş." Omzumun üstünden arkama baktığımda Yasema'nın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Sarı kıvrıkcık saçları güneşin altında parlıyordu.

Yanımıza geldiğinde yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Ben bugün kızlarla takılacağım." Zaten yolumun üstünde olduğu için her gün onu evine bırakıyordum. Onunla sohbet ederek vakit geçirmek güzel oluyordu.

"Ne yapacaksınız?"

"Bilmem, belki sinemaya gideriz. İstersen sen de gel."

"Yok, ben sizi rahatsız etmeyeyim. Kız kıza olacakmışsınız." Aslında gidip ablama bakmam gerekiyordu. Onu evde yalnız bırakmayı sevmiyordum. Korkuyordum, her gün daha kötüye gidiyordu durumu.

"Kız varmış Ezel, bizi tanıştırsana Yasema!" diye yerinde zıpladı Melih.

"Senin gibi sapıkla hiçbir arkadaşımı tanıştırmam. Tüm ders Helin hocanın kalçalarını kestiniz!" Evet, Kerem ve Melih azılı iki çapkındı. Kerem'in okulda takılmadığı kız yoktu, Melih de uçan kuşa yazıyordu.

"Ben kesmedim," dedi Eren hızla.

"Sen yapmazsın zaten öyle şeyler, ben şu ikisini kastediyorum." Tiksintiyle Kerem ve Melih'e baktı. Kerem sırttı pis pis.

"Ama kadındaki kalçalar mükemmel. Tam doldurdu ellerimi." Ellerini havaya kaldırdı ve hayali bir kalçayı avuçlarmış gibi ellerini sıktı.

"Sevgilimin yanında düzgün konuşun!" dedim sinirle, bu heriflerin hiç ayarları yoktu.

"Ne o Kerem çok iyi biliyorsun sanırım kadının kalçalarını," dedi Yasema yüzündeki tiksinti dolu ifadeyle. Kerem güldü, etrafı kolaçan etti ve bize doğru eğildi.

"Aramızda kalsın. Geçen hafta, size beni beklemeyin dedim ya ders çıkışı. O sıra Helin Hocaya çak-" Hepimizden şaşkınlık nidası yükselirken ters ters Kerem'e baktım.

"İyi ki düzgün konuş dedim, pis herif," dedim onu keserek.

"B-bu suç! Ne kadar iğrenç! Sen ne yaptığının farkında mısın?" diye bağırdı Yasema şok olmuş bir şekilde. Ardından tahammül edemiyormuş gibi bana döndü. "Emin misin gelmek istemediğine sevgilim?"

“Evet, iyi eğlenceler sana.” Yüzümü okşadı.

“Kendine dikkat et.”

“Biz de sinemaya gidecektik, değil mi Melih?” diyerek sarılışımızı böldü Kerem.

“Ne sineması?” Kaş göz yaptı Kerem. Melih hemen kızlar için olduğunu anladı ve memnuniyetle kafasını salladı. “Evet, sinema!”

“Ya takılmayın peşimize,” dedi Yasema ancak yanımızdan ayrılırken Kerem ve Melih peşine takılmışlardı. Biri bir koluna diğeri diğer koluna girmiş, ileride Yasema’yı bekleyen kız grubundan kız beğeniyorlardı.

Önüme döndüm, Eren onları izliyordu. Yine tek kalmıştık, yavaşça yürümeye başladık.

“Sen gitmeyecek misin?” Keyifsizce omuz silkti. “Baban mı yine?”

“Bir gün onu öldüreceğim,” dedi kan donduran bir soğuklukla. “Annem boşanmamakta ısrarcı ve tek nedeni kardeşlerim. Neymiş küçüklermiş! Hayır, ona da kızgınım hadi bir kardeşim var zaten sen niye bu şerefsizden bir daha hamile kalıyorsun? Anlamıyor artık büyüdüğümü, benim onlara bakabileceğimi anlayamıyor.”

“Daha reşit bile değilsin büyüdüğün yok! Anneni anlamaya çalış. Çok küçük yaştan beri evli ve maddi özgürlüğü yok. Korkuyor, seni okulundan koparmak istemiyor. Haklı demiyorum ama anla.”

“Kanıma dokunuyor yaptıkları.” Hepimiz ne kadar çapkınsak Eren o kadar içine kapanıktı. Bir kadını incitmekten çok korkardı, ne konuda olursa olsun. Kantinde sırasını verirdi, otobüste koltuğunu, şiddet gören bir kadın gördüğünde koşardı, sınıfta bir münakaşa olduğunda asla kızlara karşı konuşmazdı. Kız muhabbetlerinden de rahatsız oluyordu ve Melih’le Kerem’le bu yüzden benle olduğu kadar yakın olamıyordu.

“Kurtulacaksınız.”

“Ya o zaman çok geç olursa?” Böyle söyleyince benimde kanıma dokunuyordu. “Ablan nasıl oldu?” diye sordu soruyu değiştirerek.

“İyi olacak,” dedim burnumu çekerek.

Ve yollarımız çok geçmeden ayrıldı. Eve gittiğimde zili çaldım ancak açılmayınca anahtarla içeri girdim.

“Abla?” İçeriden sesler geliyordu, biri sürekli konuşuyordu.

Salona girdim, televizyon yerde parçalanmış bir vaziyetteydi. Ablamda odanın bir köşesinde, bacaklarını karnına çekmiş sayıklıyordu.

"Abla?" dedim titreyen sesimle. Kafasını kaldırdı, canlılığını yitirmiş gözle-riyle bana baktı.

"Ezel!" dedi sevinçle. Yanına koştum, vücudunu kontrol ettim yarası var mı diye.

"Ne oldu?"

"Konuşuyorlar, sürekli konuşuyorlar," dedi televizyona korkuyla bakarken. Zaten ürktüğü için televizyonu hiç açmazdık o uyanıkken.

"Geçti," dedim yumuşak saçlarını okşarken.

"Geçmiyor, kafamın içindeler." Elini saçları arasına götürdü, tüm saçlarını yollarcasına çekti. Ben durdurmaya çalıştıkça daha da asılıyordu. Önce eliyle kafasına vurdu sertçe, ellerini sıkıca tuttuğumda bu sefer de kafasını birkaç kez sertçe duvara vurduğunda dayanamayarak araya elimi koydum.

Elime kafasını her vuruşunda daha da sert çarpıyordu elim duvara. Çok geçmeden kızaran ve acıyan elimle sanırım birkaç parmağımı ya incitmiş ya da kırmıştım. Diğer kolumla ablamı zapt etmeye çalışıyordum.

"Dur, dur lütfen dur." Söylediklerimi duymuyordu. Durmadı, devam etti. Sertçe kendime çektim, alını kızarmıştı. Kafasını göğsüme bastırdı. "Geçti, geçti abla. Bak ben buradayım." Hırçınlığı giderken kollarımda hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Korkuyorum, çok korkuyorum Ezel," dedi yorgunca.

İlaçlarını almıyor olabilir miydi? Bu lanet hastalıkta ilaçlar ve dozları çok önemliydi. Her sabah ilaçlarını içirip öyle gidiyordum okula ama belki de artık dozlar yeterli gelmiyordu. En kısa sürede doktoruna gitmeliydik.

Kucaklayıp odasına götürdüm, yatağına yatırdım. Baygın gözlerle bana bakıyordu, saçlarını okşadım.

"Korkma, ben hep buradayım." Gözünden bir damla yaş aktı. Güzel yüzü, ilaçlardan ve hastalıktan çökmüştü. Vücudu gün geçtikçe zayıflıyordu. Yine de çok güzeldi.

"Onlar da hep buradalar." Kızaran gözlerimi kırıştırdım, güçlü kalacaktım. "Bana sürekli bir şeyler fısıldıyorlar. Dayanamıyorum Ezel." Dayanamıyorum derken ki ses tonu son dayanağımı da kırarken yanına uzandım. Kafamı karnına yasladım gözyaşlarımı görmemesi için.

"Gececek abla, söz veriyorum iyileşeceksin."

"Gerçekten mi?" diye sordu umut dolu saf bir sesle. "Bitecek mi?"

“Bitecek tabii, sen okula devam edeceksin. Mezun olup, çok güzel bir öğretmen olacaksın.” Edebiyat okuyordu ve çocuklara aşıktı. Zaten saf ruhunun da bir çocuktan farkı yoktu.

“Ya annem gibi olursam?” Bu söz canımı yakarken doğruldum. Saçlarını okşadım. Yüzüme güçlü bir ifade takındım.

“Olmayacaksınız!”

“Ama içimdeki ses ancak o zaman susacak gibi.”

“Hayır, beni bırakamazsın. Tek sen kaldın, sen olmazsan ne yaparım ben?”

“Babam var, hem sen bensiz daha iyi olursun. Ben sana ablalık yapacağıma sen bana yapıyorsun. Omuzlarındaki yükten kurtulmuş olursun.” Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Her sözünde kahroluyordum.

“Güzeller güzelim bana bak.” Yanaklarını avucumun içine aldım. “Sen benim için nesin biliyor musun? Dünyasın. Sen benim tüm ailemsin, sen bu hayattaki en kıymetli varlığımısın. Seni o kadar çok seviyorum ki, tarif etsem inanamazsın. Sen bana yük olamazsın istesen de bir meleksin sen. Gurur duyuyorum senin kardeşin olduğum için.” Gözyaşları arttı. “Beni sakın bırakma abla!”

Uyuya kalana kadar başında durdum, dış kapının açıldığını duyduğumda ablamın üstünü biraz örttüm ve salona geçtim.

Babam koltuğa çökmüş, yorgun gözlerle etrafı izliyordu.

“Kriz mi geçirdi yine?”

“Evet.”

“Yarın yine doktora gidelim.” Sesindeki çaresizlikle, yüzündeki acıyla yumdu gözlerini.

“İyi değil, ne yapacağız baba?” Bir şeyler yapsın istiyordum, varlığını hissettirsin istiyordum. Onun bu hayalet halleri artık beni yoruyordu.

Anneme duyduğu aşk, annemden sonra onu bizden koparmıştı. Hep bir mesafe vardı.

“Bir çaresini bulacağız.”

“Bulacak mıyız? Sen de yardım edecek misin? Yoksa yine boş vaatler mi?” Sessiz kaldı. “Cevap ver bana! Ben yoruldu baba, görmüyor musun? Ablamı da kaybetmeye dayanmam.” Ben kendimi büyümüştüm, ablamı da bu hastalıktan sonra ben büyütüştüm. Ablama duyduğum koruma içgüdüğü çok başkaydı.

“Sen götürmeyeceksen ben götüreceğim hastaneye. Okula gitmesem de olur.” Ona güvenmiyordum, unuttuğu çok oluyordu ablamın randevularını. Ancak sınav vardı ve ben babama güvenmeyi seçtim. Keşke seçmeseydim.

“Hayır, merak etme. Yarın onu yalnız bırakmayacağım,” dedi babam.

Ama bıraktı, tıpkı daha öncelerde yaptığı gibi.

Ve o gün güzeller güzeli ablam evde yalnızken boynuna bir ip geçirdi ve beni terk etti.

O gün hukuk aşkım bitti. Ablama verdiğim sözü tutamamanın ağırlığını, başka hastaları kurtararak ödeyecektim. O gün doktor olmaya karar verdim.

O gün sadece ablamı kaybetmedim, babamın yanımdaki son kalıntılarını da kaybettim ve birden kimsesiz kaldım.

Günümüz

Uzaklaşıyordum kalbimden hızlıca. Gözyaşları bir asit gibi kalbime dökülmüş ve acıyla yakmıştı değdiği yeri. Geldiğim yolu hızla geri dönüyordum.

Yaşlı gözleri aklıma geldikçe hemen geri dönmek istiyordum. Düşünmemeye çalıştım, sanki mümkünmüş gibi. Hızımı arttırdım, müziğin sesini yükselttim. Karanlık ve karlı yol kaleye yaklaştıkça zorlaşıyordu. Kaleye vardığımda bir araba daha vardı: Yasema'nın arabası.

Hızla indim arabadan, Yasema'nın arabasına yaklaştığımda Kerem içinden indi. “Ne yapıyorsun burada?” diye sordum ama hâli hiç iyi değildi. Gözleri şişmiş ve kızarıktı, kıyafetleri ve saçları dağınıktı.

“Bilmiyorum, kayboluyorum Ezel. Dayanmıyorum! Nefes alamıyorum.” Kaleye tiksintiyle baktı. “Burası, her şeyin suçlusu bu lanet kale!” Öfkesi ve acısını hissetmiyor âdeta görüyordum. “Ben bugün ne yaptım biliyor musun? Uğruna öleceğim kadına el kaldırdım! Ben bu eli kesip atarım Ezel. Hem de niye yaptım biliyor musun? Saçma bir kıskançlıktan! Seninle olduğu zamanları hatırlayınca gözüm döndü! Ben böyle bir adam değilim!”

“Yasema sana kızgın değil. Yaşadıkların kolay değil Kerem, orada ruhuna ne oldu bilmiyoruz.”

“Senden de nefret ediyorum. Bu sakın, her şeyi çözen kahraman havalardan nefret ediyorum. Eğer Karmen olmasaydı asla Yasema'dan ayrılmazdın. Ve sen ondan ayrılmazdın, o da asla senden ayrılmazdı!” Yine benimle olduğu zamanları hatırlıyor, öfkesi kabarıyordu.

“Bizim onunla bir geleceğimiz yoktu zaten. Arkadaştık hep ama farkında değildik. O sana âşık, en başından beri öyleydi. Sen benim arkadaşımydın ve sevgilime gözünü dikmiştin. Ben, bugün burada sana hesap sormuyorsam Yasema’yı tamamen bitirdiğim içindir, onu tamamen arkadaş olarak gördüğüm içindir. Yoksa kim hazmeder bunu? Size çok değer veriyorum ve hep mutlu olmanızı istedim. Sırf bu yüzden bile bir kez karşına çıkıp sana hesap sormadım Kerem. Hatta kendimi suçlu hissettim, aranızı girdiğimi düşündüm. Ben çok aptal bir adamım sanırım!” Sözlerimi haklı bulmuş olacak ki yorgunca karın üstüne çöktü. Sırtını arabasına yasladı ve dolu gözlerle kaleyi seyretti.

“İçimde bir şey var, ben ben değilim,” dedi iç çekerek. Yanına çöktüm, onun gibi sırtımı yasladım arabaya.

“Yazık ediyorsun Yasema’ya. Seninle birlikte o da öldü, mahvoldu Kerem. Seninle yaşayacağı yılları yaşayamadığı için kahroldu! Bakma şimdi iyi görüdüğüne, sen o lanet yerde ne kadar acı çektiyen o da burada o kadar acı çekti. Canına kıymayı denedi! Kafayı yedi, senin hayalinle konuşmak için bile o yaratığa kanını verdi.” Nefesi kesilmiş gibi bana bakıyordu. Bir süre sessizce kaleyi seyretti, nefret dolu gözleriyle.

“O lanet yerden kurtulduğumdan beri, ölüyorum. Sanki hareketlerimi ve hislerimi kontrol edemiyorum. Zarar vermek, parçalamak istiyorum. O kadar canım yanıyor ki Ezel, şu an tek yaşama nedenim Yasema. Çünkü o bu acılara değer, o her şeye değer ama ben ona zarar verirsem yaşayamam. Korkuyorum, onu incitmekten.” Sanırım ikimizde aynı nedenden bırakmıştık sevdiğimiz kadınları arkamızda. Ve içimizdeki karanlığın sebebi bir muallâktı.

“Bende de bir şey var. Bunun nedeni o evrene geçmemiz mi bilmiyorum ama değişiyorum. Sesler duyuyor, kendimi karşımda görüyorum. Çabuk sinirleniyorum, sanki her duyguyu on kat daha keskin hissediyorum. Mahvoluyorum Kerem. Bugün Karmen’i terk etmek zorunda kaldım, ona zarar vermekten korktuğum için. Yani seni anlıyorum ama bir çözüm bulamıyorum. Endişelenme, bulacağım. Karıma, Karmen’ime tekrar dönebilmek için her şeyi yapacağım.”

“Uyanıkken kâbus görüyorum. Yasema’yla yemek yiyoruz ama birden kendimi o boyutta işkence çekerken buluyorum. Sonra Yasema sesleniyor ve kendime geldiğimde her şeyin hayal olduğunu fark ediyorum.” İkimize de olan şey aynı mıydı emin değildim. Onunki daha çok psikolojik gibiydi.

“Eğer bu bilmeceyi çözüp, eskiye dönebilirim. Seni tedavi edeceğim, yaşadıklarını başka doktorlara anlattıysan büyük ihtimalle paranoid şizofren olduğunu düşünürler, yanlış teşhis yüzünden asla iyileşemezsin. Haftada birkaç seans ve hafif dozlu ilaçlarla atlatacaksın.”

“Psikiyatrist Doktor Ezel Asral konuştu,” dedi gülerek. “Özür dilerim, her şey için. Sen benim hayatımı kurtardın,” dedi minnetle. Duyguları ve düşünceleri çok ani değişiyordu, tahmin ettiğim gibi az önce bir kriz anı yaşamıştı. “Oraya mı gideceksin yine?”

“Evet, tüm cevaplar orada gibi. Sanki doğru pencere öbür tarafta.”

“Gitme Ezel, bırak yanlış kalsın.”

“O yanlış beni her geçen gün yiyor, içine katıyor.”

“O yaratıklardan nasıl kurtulacaksın?”

“Hançer var, onlara zarar veriyor.”

“Çok tehlikeli, kapılar sürekli yok oluyor. Ya orada kitli kalırsan?”

“Kalmam, anahtar benim.”

“Ben de geleceğim seninle.”

“Olmaz, psikolojin oraya tekrar dönmek için uygun değil. Bunu isteme benden.”

“Ezel.”

“Lütfen Kerem. Sakinleş ve Yasema'nın yanına dön. O sana iyi gelecek. Yasema'ya alman gereken ilaçları mesaj atacağım. Sadece hafif dozda ilaçlar, endişelenme.” İtiraz etmedi.

“Seni burada bekleyeceğim o zaman.”

“Hayır, çıktığımda haber veririm sana.”

“Olmaz, ya çıkamazsan?”

“Bulurum bir yolunu.”

“Sen sadece insansın, bunun farkındasın değil mi? Bu karanlık büyüye nasıl karşı koyacaksın? Neyine güveniyorsun?”

“Sanırım değilim Kerem. Sanki oradaki karanlıktan daha karanlığım.” Ayağa kalktım, elimi uzattım. Elim tuttuğunda kendime çekerek kaldırdım onu. O arabaya binip uzaklaşana kadar arkasından seyrettim.

Arkamı döndüm, karanlığın içindeki korkunç kaleye baktım. Yine tüm ışıklar yanıyordu, benim için. Işıkları yandığında daha da ürkütücü bir hâle geliyordu. Çünkü o ışıkların benim için yandığını biliyordum.

Eve girdim, hançeri ve meşaleyi aldım yanıma. Bodruma indim, ardından daha da aşağıya. Benim için açık olan kapıya adım attım. Artık tanıdık olan mağaranın içinde yürürken ilk defa bu kadar hissizdim.

Korkmuyordum, ürkümüyordum, insancıl hiçbir şey hissedemiyordum bu dakikalar. Tünelin sonuna geldiğimde kapının diğer tarafından çıktım.

Üst kata çıktığımda meşaleyi söndürdüm. Burada gündüzdü ancak kar vardı. Meşaleyi bıraktım ve çıktım evden.

O karanlık ruhlar, her yerdeydiler. Hepsi durmuş sanki beni izliyordu. Önceden olduğu gibi ruhuma zarar vermeye çalışmıyorlardı, sadece izliyorlardı mesafelerini koruyarak. Onlara doğru yürüdüm, bana karşı bir atak yapmalarını bekledim. Yapmadılar.

“Sizi görmek istemiyorum!” Cümlemin ardından hepsi yok oldu.

Nefesim kesilmiş bir şekilde kalakaldım. Emir vermiştim ve o karanlık canavarlar beni dinlemişlerdi.

Nereye yürüdüğümü bilmiyordum, içgüdülerimle hareket ediyordum. Sonsuz ormana adım atarken, ayaklarım sanki yolu biliyormuş gibi ilerliyordu.

Dakikalarca belki saatlerce yürüdüm, gittikçe kar azalıyor ve güneş parlak bir şekilde görünüyordu. Ceketimi çıkarıp, omzuma astım.

İleride ağaçlar azalıyor ve bir açıklığa çıkıyordu. Adımlarımı hızlandırdım, karşıma çıkan iki katlı evle durdum. Beyaz boyalı, rengârenk çiçeklere sahip bahçeli bu evi tanıyordum. Yazlığımızdı, o yazlığa ablamdan sonra gitmeyi bırakmıştık. Zaten ablamdan önce babam asla bizimle gelmezdi, dayanamıyordu bu eve.

Peki, bu ev neden buradaydı?

Bahçeye ilerledim, bir masa kuruluydu. Masanın başında biri oturuyordu. Seçemiyordum. Bahçeden içeri girdiğimde gördüğüm tanıdık simayla derinden sarsıldım. Babam, babam hemen karşımdaydı.

Elindeki gazeteyi okuyordu, kahvesini yudumlarken. Son hâli zihnime hızla dolarken, acıyla gözlerimi yumdum. Buradaydı işte, karşımda.

“Baba.” Kafasını kaldırdı, gözlüğünün ardından baktı bana. Tam konuşacaktım ki evden biri daha çıktı.

Ablam. Giyindiği çiçekli beyaz elbiseyle bir melek gibiydi, gülümseyerek bana bakıyordu.

“Sonunda gelebildin, açıklıktan ölecektik.” Dilim tutulmuştu, konuşamıyordum. “İyi misin ablacığım?” dedi eliyle ateşimi kontrol ederken.

“Abla!” Hızla sarıldım ona, kendime çektim ve tüm gücümle sarıldım. Gözyaşlarım çıplak omzuna dökülürken saçlarımı okşadı.

“İyi misin Ezel?”

“Evet, çok iyiyim.” Beni terk ettiği hâlden daha büyük duruyordu. Özlemi daha derinde hissederken nefes alamıyordum.

“Çocuklar gelin hadi, hazır her şey.” Bu ses...Kafamı sese çevirdim.

Annem.

Onu ilk defa görüyordum. Beni bebekken bırakmıştı ve onunla hiç anım yoktu. Ama fotoğraftakiler gibi değildi, yaşlanmıştı.

Titreyen bacaklarımla ona yaklaştım. “Hoş geldin kuzum.”

“A-anne.” Yanına vardığımda elimi ona doğru uzattım, gerçekliğini sorgularcasına. Gülümsedi güzel yüzüyle. Annem çok güzeldi. Sarıldı bana sıkıca.

İlk defa anneme sarılıyordum.

Kafamı kaldırdım, yüzümü okşadı. “Oğlum, ne oldu?”

“Buradasınız!” Bu bir sanrı mıydı?

Neydi bu lanet şey? Nasıl bu kadar gerçekçi olabilirdi? Aklımı yitiriyordum.

“Açlık başına vurdu sanırım deli oğlan, otur hadi,” dedi babam, ilk defa bu kadar sıcaktı sesi. Annemin benim için çektiği sandalyeye oturdum. Kahvaltılıklarla donatılmış, güzel bir masaydı.

Yazlık deniz kıyısındaydı ancak burada deniz falan yoktu. Sanki bu ev koca bir hiçliğin ortasındaydı. Şaşkınlıkla onları izliyordum, konuşamıyordum. Şoka girmiştim. Annem tabağımı dolduruyordu.

“İspanaklı gözleme yaptım, en sevdiğinden.” En sevdiğimdi.

“Ya neden ağlıyorsun?” diye sordu ablam.

Hayatımda ilk defa tüm ailemlle bir masadaydım. “S-siz gerçek misiniz?”

“Bugün ne bu duygu yoğunluğu bebeğim?” dedi annem yüzümü okşayarak.

Hepsi intihar etmişti, hepsi benden bilerek gitmişti. Beni yalnız bırakmışlardı.

“Karmen nasıl?” diye sordu babam.

“Baba, neden yaptın?” Bana üzüntüyle baktı.

“Yemeğini ye sonra konuşuruz.”

Hayal mi gerçek bilmiyordum ancak ben ilk defa tüm ailemlle bir aradaydım. Hepsine sarılıp hıçkırıklarla ağlamak isteyen tarafımı bastırdım. Gülümsedim onları seyrederken ve ilk defa ailecek kahvaltı yaptım.

“Yeni bir kitap yazmaya başladım ama konusunda biraz tıkanıyorum. Çok etkileyici olsun istiyorum,” dedi ablam.

Eğer annem hasta olmasaydı, ablam hasta olmasaydı, böyle mutlu bir ailem mi olacaktı? Babamı hiç bu kadar gülerken görmemiştim. Hepsi çok mutluydu.

Onlar konuşuyordu, ben izliyordum.

Kahvaltı bittikten sonra evin içine geçtik. Annem kahve hazırlamıştı bana. “Sevdiğin gibi sade.” Yanıma oturdu, başımı bacaklarına yasladım.

Hissettiğim duyguların tarifi yoktu, annem saçlarımı okşuyordu. Gözlerimden düşen damlalar annemin beyaz elbisesinin eteklerini ıslatıyordu.

“Hepiniz gittiniz.” Babam ve ablam da karşımdalardı. “Hepiniz bıraktınız beni.”

“Bu kader Ezel,” dedi babam.

“Değil! Üçünüzde intihar ettiniz, ecelinizle ölmediniz.” Suçlulukla bakıyorlardı bana. “Nasıl buradasınız? Gerçek misiniz?”

“Senin istediğin kadar gerçeğiz,” dedi ablam gülümseyerek.

“Ben de hasta mı oldum anne?” Eğilip saçlarım arasına bir öpücük bıraktı.

“Hayır, hasta değilsin.”

“Neyim var o zaman? Bu nasıl mümkün?” Annem gözyaşlarımı sildi parmaklarıyla. O sildikçe daha da çoğaldılar. “Baba o mektuba ne yazdın o kadar lanetli?”

“Söyleyemem, zamanı gelene kadar öğrenemezsin.”

“Çaldılar, bir karga çaldı benden.”

“Zamanı geldiğinde elinde olacak.”

“Ya o zaman çok geç olursa baba?” Sessiz kaldı üzüntüyle baktı bana.

“Özür dilerim oğlum, seni bıraktığım için çok özür dilerim,” dedi annem.

“Seni çok seviyorum Ezel,” dedi ablam.

“İyi bir baba olamadığım için özür dilerim,” dedi babam. Gözlerimi kırıştırdığım o kısacık sürede her şey yok oldu.

Evde değildim. Annemin kollarında değildim, babam ve ablam yok olmuştu.

Hiçliğin ortasında, kuru yaprakların üstünde uzanıyordum.

Güneş gitmişti, içimdeki tüm temiz duyguları da yanında götürerek. Geriye acı, kasvet ve karanlık kalmıştı. Dizlerimin üstünde doğrulduğumda dudaklarımdan acı bir haykırış çıktı. Ruhum acıyordu.

Bu haykırış o kadar yüksekti ki bütün ormanı inletti. Haykırışıma, tepemde dolanan kargalar eşlik etti. Bağırıyorlardı.

Artık bir şeyler daha netti.

Her şey kaderin oyunuydu, buradaydım çünkü olmam gerekiyordu. Hayır, her şey karanlığın oyunuydu.

Karanlığın tohumları zihnimde filizleniyordu, yavaş yavaş büyüyor ve ele geçiriyordu. Bir gün zihnimde karanlıktan başka hiçbir şey kalmamasından korkuyordum. Ayağa kalktım, yürümeye başladım, takatim kalmayana kadar da yürüdüm.

Bu boyut sanki zihnimin içi gibiydi. Çıkmak istiyordum buradan, nefes alamıyordum. Sanki kaldıkça daha da batıyordum.

Yürüdüm, labirent gibi beni sürekli aynı noktaya taşıyan kasvetin içinde. Hep aynı noktaya varıyordum. Kalenin önüne geldiğimde, hava hâlâ gündüzdü ancak burada yine kar vardı. Kaleye girdim.

Sesler geliyordu üst kattan.

Üst kata çıktım ancak daha üstten geliyordu. Bir kat daha çıktığımda kalenin en üst katındaydım. Salona girdim, büyük aynaların olduğu salona. Aynada yansıma vardı. Karmen ve Haris'in yansıması.

Koltukta oturmuş bir şeyler konuşuyorlardı. Karmen şimdiki hâlinden birkaç yaş küçük gibiydi, Haris hep aynıydı. Arkamda duran koltuğa baktım, boştu. Ama yansımada doluydu.

Karmen'in yüzünde güzel bir gülümseme vardı, Haris yüzünü okşuyordu. Haris eğildi, Karmen'in dudaklarını öptü, Karmen karşılık verdi.

Kan damarlarımda hızlanırken öfkeyi her hücremde hissediyordum.

Haris, Karmen'in üstüne çıktı, dudakları boynuna indi. Dişleri uzadı ve Karmen'in dokunmaya kıyamadığım tenine battı.

Acıyla gözlerini yumdu Karmen ve Haris onun kanını içmeye başladı ama durmadı. Karmen'in gözleri kayarken acıyla inledi. "Dur!" dedi ama Haris durmadı.

Sinirle yanımda duran uzun vazoyu cama fırlattım. Cam parçalanırken Haris durdu, görüntüleri yok oldu. Ancak diğer taraftaki aynada bir yansıma belirdi.

Haris'ti, bana bakıyordu.

"Yine hayalet oldun ve etrafta mı dolaşıyorsun?" Güldü sorumla. "Bunları sen mi yapıyorsun?"

“Ben hiçbir şey yapamam. Ölüyüm, unuttun mu? Beni sen öldürdün.”

“Ama karşımdasın?”

“Hayır, beynindeyim.”

“Gerçek değilsin o zaman.”

“Beynin içinde olmam gerçek olmadığımı göstermez.”

Karanlığın bana bulaşıyor. Gülümsemesi genişledi.

“Hiçbir söylediğimi ciddiye almadın. Sana dedim, bu karanlık ben ölsem de bitmeyecek dedim. Beni öldürdüğün için kendini öldüreceksin dedim. Sen tek kurtuluş yolunu da yok ettin.”

“Sus! Kapat çeneni.” Sustu ve görüntüsü silikleşerek yok oldu.

Artık ayakta duracak mecalim kalmazken, hızla aşağı indim. Geçitten geçtim, boyut değiştirmek artık sadece bir odaya girmek gibi normal gelmeye başlamıştı. Kendimi zorlukla dışarı attım.

Dışarısı karanlıktı, gideli çok olmuştu hâlbuki. Telefonda saate baktığımda ertesi günün gecesinde olduğunu fark etmiştim.

Arabaya bindim, hızla uzaklaştım kaleden. Telefonumda bir sürü cevapsız arama vardı. Açamazdım hiçbirini, kimseyle konuşamayacak kadar tuhaf bir ruh hâlindeydim. Acı çekiyordum. İçime çektiğim her nefes yakıyordu.

Dayanamıyordum. Karşı koyamıyordum.

Eve gidemedim, ofise gittim. Uzun süren araba yolculuğunun ardından yorgunlukla içeri girdim. Odamda biri vardı, karanlıkta oturmuş beni bekliyordu.

Işığı açtım, Karmen omzunun üstünden bana bakıyordu endişeyle. Ancak konuşmadı, yorgunlukla yürüdüm yanına. Sessizce oturdum onun olduğu koltuğa, yorgunca karşıyı seyrettim.

“Ne oldu sana böyle?” Sesi ağlamaklıydı.

“Bilmiyorum.”

“Dünden beri herkes sana ulaşmaya çalışıyor! Orada kısılı kaldın diye kafayı yedik.”

“Sanırım kaldım.” Ayağa kalktı, karşıma geçti. Dizleri üstüne çöktü, ellerimi tuttu.

“Kaçmayı kes, anlat bana neler olduğunu.”

“Kalk lütfen,” dedim güçsüz sesimle. Kalktı ancak yanıma oturmadı, kucağıma oturdu. Yüzümü avuçları arasına aldı, gözleriyle pürdikkat beni inceledi.

"Eğer hafızam yerine gelmeseydi senden nefret edecektim. Ne oluyor Ezel? Neden kaçıyorsun benden?"

"Değişiyorum, bilmediğim bir şeye dönüşüyorum." Dolan gözlerini kırptırdı. "Daha fazla acı çekmeni istemiyorum, huzurla yaşamamı istiyorum. Yine aynı şeyleri yaşatamam sana."

"Bana ne yaşatacağını düşünüyorsun?"

"Haris'le yaşadıklarını. Ben ona dönüşüyorum," dedim büyük bir itirafı kendime yaparak. Nefesi kesildi, gözlerinden birkaç damla yaş aktı. "Orada çok değişik şeyler gördüm. Annemi, babamı, ablamı, Haris'i, seni... Gerçek değildi hiçbiri ama gerçek gibiydi."

"A-ama bu nasıl mümkün olur?" Omuz silktim.

"Belki onu öldürdüğüm için belki de ailem yüzünden."

"K-kan istiyor musun?" Sesindeki korku canımı yakarken dişlerimi sıktım.

"Hayır."

"O zaman Haris'e falan dönüşmüyorsun. Doğaüstü bir döngünün içindeyiz, bu çok daha farklı bir şey olabilir Ezel."

"Olabilir ama her neyse pekiyi değil. Düşüncelerim çok karanlık, nefes alamıyorum Karmen."

"Beni o yüzden mi bıraktın aptal herif?" Elleri yakamdaydı.

"Sana zarar vermekten korkuyorum, benim yüzümden sana bir şey olmasına katlanamam. Anla Karmen, ben Haris değilim. Sana onun yaşattıklarını yaşatamam tekrar. Senin hayatını solduramam."

"Saçmalıyorsun şu an!" dedi hıçkırarak. "Aynı şey değil."

"Aynı şey, onun da yanında kalmak istiyordun."

"Onunla tanıştığında çok küçüktüm, beni sürekli manipüle etti. Ama sana aşığım! Evliyiz biz Ezel, kendine gel! Beni bırakamazsın."

"Ya bir gün onun gibi kontrolü kaybedersem? Anlamıyorsun sevgilim, işin ucunda sana zarar gelecek en ufak bir ihtimal görüyorsam o yola giremem. Yapamam artık bunu, isteme benden."

"Sen bana zarar vermezsin!"

"O da vermezdi, değil mi? Ama verdi, mahvetti seni ve şimdi ondan nefret ediyorsun." Ona zarar vermek kadar korktuğum bir şey varsa o da benden nefret etmesiydi.

“Kendini onunla kıyaslamayı kes! Bunu aşabiliriz, birlikte.”

“Hayır! Bu karanlıktan kurtulmak ve sana kavuşmak için her şeyi yapacağım Karmen. Ama eğer kurtulamazsam...” Bir hıçkırık çıktı dudakları arasından.

“Hayır, saçmalıyorsun Ezel. Beni hiç düşünmüyor musun? Sana bir şey olursa benim yaşayabileceğimi mi zannediyorsun?” Göğsüme sertçe vurdu, hıçkırıkları arasında. “Öyle bir şey yaparsan yemin ederim peşinden gelirim Ezel. Bırakamazsın beni! Sen ne kadar bencil bir adamsın! Her şeyin en çoğu senin değil mi? En çok sen aşıksın, en fedakâr sensin, hep sen çabalamak zorundasın değil mi? Olmaz Ezel. Bu sefer olmaz. Anla artık, benim sevgimin boyutunu küçümsemeye artık.”

Yumrukları durdu, kafasını güçsüzce göğsüme yasladı. Titriyordu, canım yanıyordu. “Yanında kalacağım, gitmeyeceğim Ezel. Ne yaparsan yap burada olacağım.” Dayanamadım, kolumu sardım ona. Bir elim sırtını okşarken, diğer elimde saçlarını okşuyordu. “Bu sefer ben çabalayacağım senin için. Kurtaracağım seni o karanlıktan.” Gözyaşları boynuma akıyordu.

Kafasını kaldırdı. “Seni çok seviyorum Ezel. Senden uzak kalmamı isteme benden!” Dudaklarımı öptü, kalbim titredi.

Dudaklarımı araladım konuşmak için ancak izin vermedi. “Hiç açma o ağzını! Sadece saçmalıyorsun açtığında. Tabii öpmek için açacaksan izin var.” Güldüm acı içinde. “Hadi evimize gidelim, alacağım ben senin gerginliğini, kalmayacak karanlık falan.”

“Beni böyle mi caydıracaksın?”

“Evet, sevişince problemlerimiz kendiliğinden çözülüyor. Fark ettin mi?” Yüzümü okşadı.

“Bana iki kere âşık oldun,” dedim fısıltıdan yüksek olmayan sesimle.

“Evet, sonra terk edildim! Eğer geldiğinde o kadar kötü gözükmeseydin burnundan getirecektim yaptığın şeyi. Osman’ı dikmişsin bir de kapıma! Ne zorluklarla kaçtım haberin var mı? Buraya geleceğini tahmin ettim, sabahtan beri seni bekliyorum.”

“Tek mi geldin buraya?”

“Hayır, Eren getirdi. Ezel, sana söylemek istediğim bir şey var.” Cümlemin sonuna doğru ses tonu değişmişti. Zorlanıyordu konuşmakta. İlk önce gözlerini kaçırdı, ardından derin bir nefes aldı. Söyleyip söylememekte kararsızdı. “Ege’ye zarar veren adam vardı ya.” Burnunu çekti. “Dava bugün sonuçlanmış. Sadece on yıl ceza almış.” Hayır, olamazdı. O şerefsiz ölmeyi hak ediyordu.

Rapor vardı elimizde Ege'nin yaşadığı o iğrençlikleri kanıtlayan bir rapor. On yıl? Bir hayatı karartmak sadece on yıla mı bedeldi?

Karanlık sarmaşık beynimin kıvrımlarında geziniyordu.

Sessiz kaldım, Karmen sessizliğimden korktu. Yine de bana sığındı.

“Hadi, evimize gidelim.” Sözlerimle heyecanla doğruldu. “Ama bana bir söz vermeni istiyorum.” Kızıl gözlerini kırıştırdı. “Benden ürktüğün bir an bile olursa arkana bakmadan çıkacaksın hayatımdan. Olur da ben değişirsem, olur da çıkar yol bulamaz ve senden tamamen gitmek zorunda kalırsam peşimden asla gelmeyeceksin!”

Kafasını şiddetle iki yana salladı. “Olmaz Ezel, benden ne istediğinin farkında mısın sen?” diye sordu acıyla.

“Eve gitmemizin tek yolu bu, yoksa seni babanın yanına bırakacağım ve defolacağım.”

“Bunu benden isteyemezsin!” Yine ağlamaya başlamıştı.

“Lütfen Karmen.”

“Olmaz!”

“Tek yol bu.” Acıyla yüzüme baktı. Akan yaşlarını sildim.

“S-söz...” Hıçkırık. “Veriyorum.” Hıçkırık.

Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım. “Şimdi gidebiliriz evimize.”

•

Eve geldiğimizde önce Karmen’le duş almıştık. Ardından yatağımıza girmiştik ve birbirimize sokulmuştuk.

Sadece sevdiğim kadınla basit bir hayat istemiştim. Böyle olmamalıydı. Karmen göğsümde huzurla uzanırken onu seyrettim.

Yaşadığım her darbeden sonra ona dokunmak yetiyordu. Her şeyi geçiriyordu onun büyülü sesi.

“Haris’in hafızanı nasıl sildiğini hatırlıyor musun?”

“O eve girdikten sonra yaşadığım her şey çok bulanık.” İnce parmağıyla göğsümde daireler çiziyordu. “Pek hatırlayamıyorum.”

“En son boşuyordun beni?” Sözlerimle kıkırdadı.

“Ay son anda kurtarmışım. Ya boşansaydık?” dedi korkuyla. Ardından kızgınca devam etti. “Sen de dünden razıymışsın beni babamın evine bırakmaya!” diye çemkirdi.

“Seni o eve her bırakışımında ne kadar çaresiz kaldığımı biliyor musun? Kalbimi geride bıraktığımı biliyor musun?”

“Çok korkuyorum, sana bir şey olmasına dayanamam.”

“Bana bir şeyler oluyor Karmen.” Gözyaşı aktı yine göğsüme, artık ağlamamalıydı. “Kendini her şeye hazırlamanı istiyorum.”

“Neden ölüm döşeğinde bir hastaymış gibi konuşuyorsun aptal adam?” dedi burnunu çekerek.

Ölüm döşeğinden daha tehlikeli bir döşekteyim. Lanet her tarafımı mesken edinmiş, benim için bekliyordu.

“Bir gün yanında olmazsam, yaşamamı istiyorum Karmen. Zaten bu yaşına kadar yaşayamadın ama benden sonra yaşamaya devam et.” Doğruldu acıyla göğsümden.

“Kes şunu! Yapma bunu bana,” dedi yalvararak. “Ben sadece senin yanında yaşadığımı hissediyorum, o yüzden kes sesini! Bana sakın sensizliği aşlamaya çalışma.” Gözyaşları durmadı, ben de durduramadım. Sadece sildim, parmak uçlarımla o acı yaşları.

Ve Karmen göğsümde ağlaya ağlaya uyuyakaldı. Güzel kokusunu içime çektim derince.

Başım ağrıyordu, o lanet boyuttan çıktığımdan beri ağrıyordu ancak şu an daha da şiddetlenmişti.

Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Ay ışığının camdan sızan cılız ışığı, Karmen’in ay tenine düşüyordu. Kalktım yataktan, eğilip ay ışığının daha da çekici hâle getirdiği omzunu öptüm. Odamızdan çıktım ve aşağı kata indim. Mutfakta masanın üstünde duran paketten bir dal aldım.

Zihnimde bir ses vardı, fısıldıyordu. Baş ağrım o fısıltıyla birlikte artıyordu. Vurup, kırıp, parçalamak istiyordum. Aklıma tek bir görüntü doluyordu, Ege’nin masum gözleri hemen ardından ise ona dokunan iğrenç herif.

Ege’nin pedagoguyla sık sık konuşuyordum. Şimdi daha iyi olsa da uyum sağlayamıyordu yaşlılarına. Yabancı ve iri adamlardan aşırı derecede korkuyordu. Kerem’i bu yüzden sevmiyordu, görünüşünü o lanet herife benzetiyordu. Her gece kâbuslarla uyanıp, Buse’ye sığınyordu. Ege yaşadıklarını ne kadar büyürse büyüsün unutamayacaktı. Biz ne kadar çabalarsak çabalayalım, onun bir parçası o karanlık köyün içinde parçalanacaktı.

O, Ege’nin hayatında böylesine acı emareler bıraktıktan sonra, huzurla uyuyamazdı. On yıl sonra kaldığı yerden yaşamaya devam edemezdi.

Öfke ve karanlık pare pare ele geçirdi benliğimi. Sigara elimden düştü, nefeslerim hızlandı. Hissettiğim baş ağrısıyla yumdum gözlerimi. Boğazımdan kesik kesik acı hırlamalar çıkıyordu. Parçalamak istiyordum. Dudaklarımdan çıkan haykırıyla gözlerimi açtım. Ancak evimin mutfağında değildim.

Karanlıktaydım, aynı ay ışığı burasını da aydınlatıyordu. Parmaklıklar vardı camın önünde. Pis banyolar ve tuvaletler...

Aynalar vardı. Dişlerim sızlıyordu, parmak kemiklerim kırılıyor gibiydi ve onu gördüm. Tuvaletten çıkmış elini yıkıyordu.

Ege'nin ruhunun katili... Hapishanedeydim.

Karanlıkta ona doğru yakınlaştım, kafasını lavaboya eğmişti. Aynada yansıma ile keşişti gözlerim. Maviliğini yitirmiş beyaza bulanmış gözlerim, damarlanmış ve beyazlamış yüzüm...Kafasını kaldırdı, gözlerini açtı ve aynadaki yansımamı gördü. Çığlık atmak için dudaklarını araladı ama buna izin vermedim.

Elimle ağzını sıkı sıkı kapattım. "Böyle mi kapatmıştın onun ağzını?" Bu gırtlaktan gelen, hırıltılı ses bana mı aitti? Gözlerinde korku vardı. O korku ve acı besledi içimdeki karanlığı. Daha fazlasını görmeyi istedim. Dudaklarım aralandı, köpek dişlerim uzamıştı. Aç hissediyordum, güç istiyordum.

Dişlerimi etine geçirdiğimde acıyla haykırdı ancak sesi elime çarptı. Daha da sıkı tuttum.

Kanını içtim, kanının hayatımda hiçbir şeyi içmediğim kadar iştahla içtim. Son damlasına kadar durmadım, dişlerimle etini yırttım. Gücü hissediyordum, her şeyden daha güçlüydüm. Her şeyden daha kudretliydim. Her damlada, içimdeki akıl almaz duyguların boyutu güçleniyordu. Debelenmeleri kesilmişti.

Evrene yayılıyordum. İçimdeki karanlığın sahibiydim, her şeyden daha önemliydim. Zihnimin içindeki sarmaşık birden patlayıp, tüm evrene yayılmıştı, tüm karanlığı soğuruyordu.

Durdum, kollarımdaki ölü beden yeri boyladı. Gözlerim aynadaki yansımayı buldu. Ağzından kan akan bir canavardı yansımam. Aniden hissizleşen bedenim, uzay boşluğunda sürükleniyor gibiydi. Canım acıyordu.

Burada olmak istemiyordum, evimde olmak istiyordum. Düşüncemin ardından geçen saliselerden hemen sonra, bir göz açıp kapama süresinin ardından evimdeydim. Kan, her yerimde. Dudaklarımda, dişlerimde, ellerimde, tişörtümde...

Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken sert bir rüzgâr esti. Salonumun camında bir karga vardı, gagasında tuttuğu mektupla. Dalgalanan perdenin ardından kara gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bedenim uyuşmuş gibiydi, hareket edemiyordum.

Kanatlarını açıp kapadı, yükseldi yerinden. İçeri girdi, önümde durdu. Cam gibi gözeriyle gözlerime baktı dikkatlice. Gagasındaki mektubu bıraktı, mektup yavaşça yere süzüldü. Bağırды karga, ardından arkasını döndü. Hızla kanat çırparak geldiği yerden çıktı ve geceye karıştı.

Eğildim, karıncalanan parmaklarım arasına aldım mektubu. Elimdeki taze kan hızla beyaz kâğıda bulaştı.

Artık zamanı gelmişti.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and appears to be a formal document or report.

20. BÖLÜM: KANLI MİRAS

Soğuk bir kış vaktinde, doğmaması gereken bir çocuk dünyaya geldi. Ocak ayının ortasında, döngüyü devam ettirecek olan bir erkek çocuğu.

Genç kadının gözyaşları dünyaya yeni gözlerini açan minik bebeğinin tenine düşüyordu. Doğmamalıydı, çoktan öldürmüş olması gerekiyordu bebeğini.

Acı çekiyordu genç kadın, nefes almıyordu. Kollarında tuttuğu şeyi ilk gördüğü an âşık olmuştu. Hemen şimdi son vermesi gerekiyordu, yoksa hiç yapamayacaktı. Gözleri yarı kapalı duran, yeni doğmuş bebeği seyretti kadın daha önce duymadığı, eşi benzeri olmayan katmerli acıyla.

Kollarındaki bebeğinin boynunu sıkmaya başladı. Hıçkırıklarla ağlarken yüzü kızaran bebeğinin boynunu sıkmaya devam etti. Minicik yavrunun morarmaya yüz tutan yüzüyle durdu. Yapamayacaktı. Ellerini o belli bile olmayan boynundan çektiğinde minik bebek ağlamaya başladı.

“Özür dilerim annem, yapamıyorum. Affet beni.” Genç kadın odaya giren adamla kafasını kaldırdı bebeğinden. Bebek içi dışına çıkarcasına ağlıyordu.

“Ağlama artık,” dedi genç adam yatağın kenarına çökerken.

“Ölmesi gerek, benim kanım zehirli.” Adam âşık olduğu karısına baktı.

“Sahra yeter, bırak artık mutlu olalım. Unut geçmişi, bize hiçbir şey olmayacak. Zarar verme yavrumuza, yalvarırım sana. Eğer zarar verirsen onu da alıp dünyanın bir ucuna giderim. Bunu yaptırma bana, senden vazgeçmeme neden olma.”

Hamile olduğunu öğrendiğinde her şey için çok geç kalmıştı. Yemin etmişti kendisine asla evlenmeyecek ve bir çocuk sahibi olmayacaktı ama yapamamıştı. Şimdi karşısında deli divane olduğu adam ve kucagında oğlu vardı.

“Kenan,” dedi adam. “Kenan olsun mu?”

Ne kadar olmaması gerekse de bir çocuğu olmuştu ve kadın bundan vazgeçmeyecekti. Zaten babası o kalede kilitli kaldığı sürece o lanet asla kendine ve çocuğuna sıçramayacaktı. Sadece oğlu ve kocası için yaşayacaktı. Soylarının devam etmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Olsun," dedi genç kadın zorlukla gülümseyerek. Kucağındaki oğlunun başını okşadı. "Kenan Asral."

Kenan günden güne büyürken annesinin içindeki ateş de büyüyordu. Kenan kendini ve çevreyi keşfetmeye başlıyordu. Sahra onun cinsel yönelimini değiştirmeye çalışıyordu, onun erkeklerden hoşlanmasını istiyordu. Kenan'ın babası Hakkı Asral artık bu duruma dayanamıyordu. Evlerindeki kavgalar her geçen gün şiddetleniyordu.

Sahra ailesine işkence ettiğini biliyor ve kahroluyordu. Bir gün kaleye gitmeye karar verdi, bir kez bile gitmemişti bu yaşına kadar babasını görmeye. Babası öldüğünü sanıyordu.

Sahra o gün Kenan'ı komşusuna bıraktı ve arabasına binip o lanet ettiği kaleye geldi. Daha önce defalarca etrafında dolaşmış ancak içine girmeye cesaret edememişti.

Kapı kilitliydi, kalenin özel mülk olduğundan bihaberdi. Arka bahçenin camından girdi kalenin içine. Eski, tozlu ve pisti kalenin içi. Salona yürüdü, etrafta nefessizce izliyordu. Bileğindeki süsenli bilekliğe güveniyordu yoksa bu kadar cesur olamazdı.

"Haris?" diye bağırdı salonun ortasında. Tüm kaleyi aradı, babasını görmek için ancak hiçbir yerde bulamadı. Kaleden çıkacağı sırada bir gölge hissetti arkasında. Ve korkuyla gölgeye döndü.

Ensesine kadar uzanan simsiyah saçları ve korkunç derecede beyaz olan teniyle karşısında babası duruyordu. Babası ondan daha genç gözüküyordu. Sahra'nın gözünden bir damla yaş düştü.

"Kimsin sen? Adımı nereden biliyorsun?" Sahra babasının yüzüne acıyla baktı. Haris, Sahra'yı etki altına alıp konuşturmaya çalıştı ama başaramayınca süsene sahip olduğunu anladı.

"Senden nefret ediyorum!" Babasından bu lanete sahip olduğu için nefret ediyordu. Annesi ve ikiz erkek kardeşi öldürülmüştü. Sahra ise şans eseri hayattaydı. Yani o öyle olduğunu sanıyordu ama bu evrende hiçbir şey şans değildi.

"Benimle ne ilgin var?" diye sordu Haris.

"Şu hâline bak! Sen bir canavarısın. Eğer süsen olmasa çoktan kanımı kurutmuştun." Evet, Haris çok aç ve güçsüz hissediyordu. Eve birinin geldiğini duyduğunda kan bulacağı için sevinmişti.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" Sahra çantasındaki hançeri çıkardı.

"Buradan kurtulma ihtimalini yok etmeliyim, asla ölmemelisin." Haris güçsüzdü, yıllardır kan içmiyordu ve şu hâli bir ölüden beterdi. Arada bulduğu hayvanların kanı ona yetmiyordu.

Sahra elindeki hançeri babasının karnına geçirdi. Haris acıyla haykırdı, güçsüz bedeni bilincini yitirdi. Sahra gözyaşları içinde babasının bedenini evin bodrumunun altındaki kata bıraktı. Üstünü parkelerle örttü. Kan içmediği sürece burada yatacağı, asla uyanmayacağı.

Hançeri gömdü ve ailesinin yanına döndü. Artık normal bir insan gibi yaşayabilirdi.

Ancak Sahra bu karanlık gücün ne kadar zeki olduğunu bilemeyecek kadar cahildi. Karanlık asla bitmeyecekti, yeni döngü zamanı geldiğinde en kanlı şekilde devam edecekti.

"Ne demek gelmiyorsun ya?" diye sordu Ali, Kenan'a. "Zaten sınav haftası yeni bitti, biraz kafa dağıtalm."

"Sizin maceralarınız beni çok yoruyor."

"Bu sefer çok kalabalık değiliz, bizim tayfa bir de Sude'nin kuzeni gelecek. Biz bizyiz." Kenan kabul etti bu hafta sonu kaçamağını, tüm hayatını değiştirecek insanla tanışacağını bilmeden.

Babasını kaybedeli bir yıl olmuştu, kanserden. Annesinin de psikolojik sağlığı pek yerinde değildi. Sahra oldukça paranoyak davranıyordu. Kenan'a sürekli damarlarında akan kanın lanetli olduğunu hatırlatıyor ve bir kadına asla aşık olmaması gerektiğini söylüyordu.

Kenan annesinin baskıları yüzünden zaten bu yaşına kadar hiçbir kadınla yakınlaşmamış, kimseye ilgi duymaya yeltenmemişti.

Ancak o hafta sonu yaptığı kaçamakta, mucize gibi bir kadınla karşılaştı.

Yazlığa gelesi daha bir saat olmamıştı, kar manzarayı güzelleştiriyordu. Soğuk havada bu ıssız yer, yaz zamanlarının aksine oldukça ürkütücü ve tenha oluyordu. Arkadaşlarıyla ara sıra buraya gelip içer, oyunlar oynar, kısa tatiller yaparlardı.

Sude girdi salona, Kenan'ın en yakın arkadaşının sevgilisi. "Kuzenimi getirdim, Ahsen ve şizofren hastası. Sizden onun üstüne gitmemenizi ve davranışlarınızı garipsememenizi istiyorum," demişti sessizce Sude ve hemen ardından bir kadın girmişti salona.

Koyu mavi gözleri gördüğü an bir kor düştü Kenan'ın yüreğine. Bembeyaz teni ve siyah saçlarıyla gördüğü en güzel kadındı. İlk bakışta tutuldu Kenan karşısındaki hasta kadına.

İlerleyen saatlerde herkes eğlenirken, Ahsen bir köşede durmuş ve onları seyrediyordu. Ancak nefesi kesilecekmiş gibi hissettiğinde kendini evden dışarı attı. Evin biraz ilerisinde duran kayanın üstüne çıktı, karla kaplı ağaçları seyretmeye başladı.

Ahsen'in yokluğunu fark eden tek kişi Kenan olmuştu. Elindeki bira şişesiyle dışarı çıktı, biraz ileride duran güzel kadına ilerledi. Teklifsizce karşısına oturdu.

Elindeki bira şişesini uzattı genç kadına. Ahsen karşısındaki yakışıklı adamın yüzünü seyretti bir süre. "İlaç kullanıyorum, alkol alamam," dedi Ahsen ve Kenan utanarak indirdi hemen şişeyi.

"Kenan Asral," dedi karşısında hayranlık uyandıran kadına.

"Ahsen," dedi genç kadın utangaç bir şekilde. Ahsen, insanlarla konuşmakta iyi değildi. Kenan da kadınlarla konuşmakta.

Bir kar tanesi, Ahsen'in siyah saçının üstüne süzülerek düştüğünde Kenan derin bir iç çekti. Gözlerindeki hüznün bu kadını daha eşsiz kılıyordu. Böyle güzel gözler acı çekmemeliydi.

"Ah sen," diye tekrarladı Kenan, ismin ağzındaki tadına bile âşık olarak.

Ahsen, hızlanan kalp atışlarıyla güzel yüzlü genç adamı inceledi.

"Üzgün gibi duruyorsun?"

Ahsen, insanlarla konuşurken gerilirdi ancak bu adamla konuşurken sadece heyecanlanıyordu. "Kafam karışık biraz, zihnimdeki gürültüden etraflı duyamıyorum."

Kenan o an, karşısındaki güzel kadının zihnindeki tüm gürültüyü susturmak istedi ve başardı da. Fakat bir yere kadar sürecekti bu sessizlik.

Yazlıkta kaldıkları iki günde ikisi tamamen diğerlerinden kopuk yaşıyordu. O iki günde hayatlarının en güzel günleri geçirmeye başladılar. Birbirlerini tanıdıkça, hayranlıkları ve sevgileri artıyordu. Kenan hiç olmadığı kadar mutlu, Ahsen hiç olmadığı kadar sağlıklı hissediyordu. Artık daha az duyuyordu rahatsız edici sesleri.

Aradan aylar geçerlerken, Kenan mezun olmak üzereydi. Sevdiği kadınla evlenmek istiyordu ancak annesine nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Annesi henüz Ahsen'i bilmiyordu. Bugün Ahsen'e evlenme teklifi edecekti, sonuçları umursamıyor sadece sevdiği kadınla mutlu olmak istiyordu.

Gün geçtikçe yaşlanıyordu annesi, onu üzmemek istemiyordu Kenan. Kenan banyodan çıkıp üstünü giyindi, o sırada odaya annesi girdi. Kenan'ın elinde Ahsen'e aldığı yüzüğün kutusu vardı.

"Bu ne Kenan?"

Yorulmuştu annesinin bu hâllerinden. "Yüzük, sevdiğim kadına vereceğim."

Sahra, nefesinin daraldığını hissetti. "Yapamazsın! Sen çocuk sahibi olamazsın."

"Yeter! Yeter anne yeter. Dayanamıyorum artık bu hâllerine. Küçüklüğümden beri erkeklere ilgi duymam için elinden geleni yaptın ama ben çok güzel bir kadına âşık oldum! Kes artık, bitti."

"Ona yıkımdan başka hiçbir şey veremezsin. Baban neden öldü?"

"Kanserdi." Annesi kafasını iki yana salladı.

"Biz kötülük saçıyoruz, hastalık saçıyoruz. O kızın da hayatını solduracaksın, laneti daha da büyüteceksin."

"Kes şu saçmalıkları! Hastasın sen anne, dediğin hiçbir şeye inanmıyorum," dedi Kenan, yüzük kutusunu aldı ve çıktı evden.

Tek istediği şey sevdiği kadınla mutlu bir hayattı. Annesinin dedikleri büyüdüğü daha da saçma geliyordu.

Kenan, Ahsen'i aldı ve tanıştıkları eve götürdü.

"Ne iyi yaptık da buraya geldik sevgilim," dedi Ahsen gülümseyerek. Kenan, Ahsen'in elini öptü. Ahsen'in gülen yüzü her şeye değerdi.

Ahsen yemekleri hazırlarken Kenan da büyük bir ilgiyle ona yardım ediyordu. Birlikte yemek yerlerken eşsiz keyiflikte vakitler geçiriyorlardı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Kenan sevdiği kadına. Ahsen'in beyaz tenindeki yanakları kızardı. Kenan eğilip o dudakları öptü. "İlk gördüğüm an tutuldum bu mavilere. Büyüledin beni, varlığından bihaber yaşadığım her güzel duyguyu tattırdın. Seni seviyorum yüreğim, benimle evlenir misin?"

Ahsen nefesini kesen cümleler ardından gördüğü yüzüğe heyecanla baktı.

"Kenan," dedi gözyaşlarıyla.

"Ağlama, hep mutlu ol." Sevdiği kadının gözyaşlarını sildi.

"Kenan, ben seni çok seviyorum. Ama hastalığımı biliyorsun, ben sana acı çek-tirmek istemiyorum."

"Hayır, hayır böyle düşünme. Birlikte aşacağız, seni asla yalnız bırakmayacağım."

"Hasta bir kadınla uğraşabilecek misin?"

"Sevdiğim kadınla uğraşmaktan zevk duyarım." Ahsen gözyaşları arasında taktığı yüzüğü, sevdiği adamla evlenecekti.

O gece hiç dokunmadıkları gibi dokundular birbirlerine. Her dokunuşta daha da âşık oldular ve o gece Ahsen'in içinde karanlığın laneti tohumlanmaya başladı.

Evlenmeleri çok kısa sürmüştü, Ahsen hamileydi. Kenan hiç olmadığı kadar mutluydu. Annesinin zehirli cümleleri sürekli zihnini yoklasa da umursamıyordu. Artık bir ailesi vardı, uğruna her şeyi yapabileceği.

Kızları doğduğunda başta her şey çok güzeldi. Ancak gün geçtikçe Ahsen'in hastalığı şiddetleniyordu. İlaçlar ve doktorlar ona iyi gelmiyordu. Kenan karısının acı çekmesine dayanamıyordu. Ahsen bazen kırıp döküp, ağlıyordu ama gece birlikte yatağa girdiklerinde yine kocasına sığınmıyordu. Her krizin ardından, sevdiği adama sarılıyordu.

Bu şekilde ilerleyen evliliklerinde yıllar geçerken Ahsen bir kez daha hamile kalmıştı. Ve oğulları Ezel Asral dünyaya gelmişti.

Ahsen, Ezel'in doğumundan sonra biraz daha içine kapanmaya başladı. Kocasını da çocuklarını da her şeyden çok seviyordu ama beynindeki sesler susmuyordu. O sesler Ezel'den sonra dayanılmaz bir hâl aldı.

Kenan sevdiği kadının gündün güne eriyişini azapla izliyordu. Kenan, kızını uyuttuktan sonra oğlunun odasına girdi. Alnına bir öpücük bıraktı. İştayken onları düşünmediği bir an olmuyordu, sürekli eve gelip karısına destek olmak istiyordu.

Odasına girdi, karısının yatakta büzüşmüş tenine sarıldı. "Güzeller güzelim, söyle bana. Senin için ne yapmam gerek? Söyle kalp yangınım," dedi gözyaşları arasında.

Ahsen ellerini şakaklarına bastırıyordu. "Susmuyorlar Kenan, dayanamıyorum." Kenan sarıldı karısına, tüm acılarını dindirmeye çalışırcasına. Ancak hiçbir acısını dindiremedi.

Ahsen o gece sevdiği adamın koinundan çıktı. Beynindeki sesler onu çürütüyordu, yaşamak bir işkenceden farksızdı. Sevdiği adam ve çocukları için dayanabildiği kadar dayanmıştı.

Yap şunu, al canını. İpi as, kurtul bu işkenceden.

Çocuklarının kokularına içine çekti, öptü ve vedalaştı gözyaşları arasından. Son kez baktı âşık olduğu adama, son kez öptü âşık olduğu adamın dudaklarını. "Özür dilerim, affedin beni çünkü ben kendimi iç affetmeyeceğim."

Ve bir kış akşamı, Ahsen beynindeki o sese yenik düştü. Boynuna bir ip doladı ve ailesini içi yana yana terk etti.

Kenan uyandığında, karısını yatakta göremedi. Çocukların odalarına girdi ancak orada da değildi. Ve salona girdi.

Kenan, hayatının en büyük acısını gördü. "Ahsen!" diye haykırdı, bacaklarından tutarak havaya kaldırdı. Sevdiği kadının sıcacık teni buz gibi olmuştu. Onu

indirdi ve ağzından içeri nefes üfledi, kalp masajı yaptı. Sevdığı kadını diriltmek için amansızca çabaladı gözyaşları içinde.

Ancak sevdiği kadın hiç dirilmedi.

Kenan Asral hayatında üç kez ölmüştü ve bu birinciydi. Annesinin sözleri kulaklarında yankılanırken âşık olduğu kadınla birlikte Kenan da öldü.

Günümüz

Damağında kanın pis tadı vardı, gözlerim sanki kırmızı bir perdenin etrafından görüyordu olanları. Çöktüm yere, titreyen kanlı ellerim arasındaki mektubu açtım.

Babamın el yazısına çenemden akan bir kan damlası karıştı. Mürekkebi bozarak izini bıraktı. Nefes almaya çalıştım ve mektubu okumaya başladım.

Oğlum, Ezel'im. Eğer bu mektubu okuyorsan üstüme düşen şeyi yapamamış, seni öldürememişimdir. Kafanın karışık olduğunu biliyorum, sadece her zaman kaldığın gibi güçlü kalmanı istiyorum senden. Çünkü bu lanet ancak senin gücünle bitecek.

Bizim kanımız, lanetli. O lanet ettiğin yarattığın kanından geliyorsun. Haris benim dedem. Ben bu yaşıma kadar hep inkâr ettim ama artık edemem. Daha fazla aptalı oynayamam. Bizim kanımız zehir ve o zehri evrene yayıyoruz.

Annemin anlattıkları hep uydurma masalar gibi gelmişti ancak şu an bir korku romanının içinde terk ettim oğlum. Bu güç çok zeki Ezel; herkesten, her şeyden...

Her şeyin bir amacı vardı, karanlık bizimle yıllardır oynuyor. Annenin, ablanın ölümü ve hatta senin doktor oluşun bile tesadüf değildi. Karmen'in o eve kapanması da bir tesadüf değildi. Her şey karanlığın yollarını senle kesiştirmek için oynadığı lanetli bir oyundu.

Hançer eline tesadüfen geçmedi, güç hep seni istedi. Ve ilk kandamlasını içtiğin an mahkûm oldun bu güce, kabullendin karanlığı içine. Kendine kızma, mektubu erken okumadığın için. Karanlık asla mektubu gereğinden erken okumana izin vermeyecekti. Damağına kan bulaştığı an okuyabilecektin bu mektubu.

Haris karanlık için mükemmel bir bedendi ama karanlık daha tazesini istedi. Başardı da Haris'i öldürdün ve karanlığı kucakladın farkında olmadan. Ve o karanlık seni ele geçirecek, tamamen bir canavara dönüşeceksin, sevdiğin her şeyi yok edeceksin. Evreni daha da kirleteceksin.

Bu makus talihinden kurtulmanın tek bir yolu var. O hançeri kendi kalbine saplaman ve dünyada asla kendine ait bir parça bırakmaman. Çocuğun olmazsa

ve kendini öldürürsen karanlık bitmeyecek ancak bir bedene sığınamayacak artık. Karanlık tüm evrene yayılacak, bir bedende olduğu kadar güçlü olamayacak. Unutma, karanlık sadece bizim kanımızın aktığı damarların olduğu vücutta yaşayabilir.

Haris sadece karanlığı taşıyordu aynı zamanda da lanetlenmişti. Yaşlanmamasının ve kana ihtiyaç duymasının nedeni lanetiydi. Sen yaşamaya devam edersen normal bir insan gibi yaşlanacak ve kana ihtiyaç duymayacaksın. Ancak kan içtiğin zaman çok daha güçleneceksin. İlk kanı içtiğin andan itibaren artık seni sadece yaşlılık ya da hançer öldürebilecek.

Oğlum, yapman gereken tek şey var. O hançeri alıp kalbine saplamak ve bizim yanınıza gelmek. Annen ve ablanla bekliyor olacağım. Özür dilerim, bir baba olamadığım için ve sana böyle kanlı bir geçmişi miras bıraktığım için. Affet beni.

Seni daima seven baban.

Öylece elimdeki kâğıda bakıyordum. Okuduklarımın gerçekliğini sorguluyor ve yine bir uçurumdan kendimi bırakıyordum.

Haris'in sözleri kulağımda çınlıyordu.

"Ben ölürsem lanet biter zannediyordum ancak artık bitmeyeceğini biliyorum."

"Bana eski hâllerimi hatırlatıyorsun insanoglu."

"Beni öldürdüğün için kendini öldüreceksin."

"Eğer Karmen'i azıcık seviyorsan kendini hatırlatmaya çalışma. Çık hayatından, bırak mutlu olsun."

Haris bu yüzden Karmen'i ondan almama rağmen beni öldürmemişti, ben onun kanındandım. Karmen onunlayken kendime âşık etmişim. Sırf Karmen'i öpmeye yeltendiği için Mesih'i öldürürken beni yaptığım her şeye rağmen sağ bırakmıştı.

Tüm eksik parçalar zihnimde birleşiyordu, kanlı yapboz zihnime batıyordu.

Acı her yeri ele geçirmişti.

Haris, Karmen'in hafızasını silmişti çünkü benim yasımı tutmasını istemişti ama başaramamıştı.

Çökük omuzlarımla, ellerimdeki kana baktım. Katildim, karanlıktım, bu lanetli mirasın varisiydim. Yapamazdım, Haris gibi olamazdım. Ben bir ağaçtan bile özür dileyen bir insandım, şimdiyse kan içen bir katil.

Olmazdı, böyle yaşayamazdım. Etrafıma acı ve karanlık saçarak yaşayamazdım. Sevdiğim kadına acı çektiremezdim.

Benimde tüm ailemin yaptığını yapıp, bu dünyayı terk etmem gerekiyordu. Aşık olduğum kadını bırakmam gerekiyordu.

Ama ben ona hiç doyamamıştım ki.

Ağlayamıyordum, tüm yaşlarım tükenmiş gibiydi. Dışıma akmayan gözyaşları içime akıyor ve bir asit gibi yakıyordu. Gerçek bir kez daha çarptı yüzüme, Karmen'den gidecektim. Bu dünyadan gitmek değil, ondan gitmekti beni canlı canlı yakan.

Son bir gün, onunla son bir gün daha yaşayacaktım. Onu bir gün daha yaşayacaktım. Yirmi dört saatin sonunda yapmam gerekeni yapacaktım, bu karanlığa son verecektim.

Misafir odasının banyosuna girdim, kanlı kıyafetlerimi kirli sepetine atarken Karmen'in görmemesi için üstlerine havlu attım. Kan kokusundan arınana kadar duş aldım.

Ve üstümü giyinip, sevdiğim kadının yanına yattım. Kollarımı ince beline sarıp, sıkıca sarıldım. Kokusunu derince içime çektim. Onun varlığı her zaman kıymetliydi benim için ancak o bu gece başkaydı.

•

Sabaha kadar güzel çehresini izledim. Asla doyamazdım güzelliğine, biliyordum. Yine de onun yanındaki son saatlerimi uyuyarak geçiremezdim.

Onu saçlarında kırlarla görmek isterdim, onunla yaşlanmak, onunla bir aileye kavuşmayı isterdim. Önceden inandığım bu gelecek, artık sadece hayaldi.

Ne yapardı bensiz? Atlatamazdı ki çok acı çekecekti. Eğer yapabilseydim Haris'in yaptığı gibi hafızasını silerdim ama bedenimdeki bu güce çok yabancıydım. Gücü parmak uçlarıma kadar hissediyordum ancak kullanmak istemiyordum. Kullandıkça daha da içine batacağımı biliyordum.

Hâlâ şoktaydım, öğrendiklerimi kaldıramıyordum. Sabahın ilk cılız ışıklar vücuduna çarparken ben de onu seyrediyordum. Beyaz tenine vuran sarı ışık, pürüzsüz tenini daha da alacalı gösteriyordu. Güzelliği en çok bu sabah acıtıyordu.

Bu güzelliğe son şahitlik edişim olduğunu bilmenin acısını tarif etmemin bir yolu yoktu. Gözleri aralandı, nefesimi tutarak seyrettim. Onunla geçen her salisenin kıyametini görüyordum.

"Günaydın," dedi güzel yüzündeki eşsiz gülümsemeyle. Dudaklarını öpmek istiyordum ancak kanlı dudaklarım onun temiz dudaklarına layık değildi artık.

"Günaydın." Benim yapamadığımı o yaptı, dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı.

“Saat çok erkenmiş, yeni mi uyandın?” Kafamı olumlu anlamda salladım. “Peki, bana o eşsiz kreplerinden yapacak mısın?”

“İsteğiniz benim içi bir emirdir kızıl leydim.” Uzandı narin eli, yüzümü okşadı. Burnunu sakallarına sürttü. Hissediyordu sanki daha anlamlı dokunuyordu.

Yüzümü yıkayıp aşağı indim ve Karmen’le yapacağımız son kahvaltıyı hazırlamaya koyuldum.

Son...

Her şeyin son olduğunu bilerek yapmak, kanatıyordu. Kalbim aşkından delik deşik olmuştu.

Kahvaltı masasını hazırlarken Karmen aşağı indi. Üstüne siyah bir pantolon ve kırmızı, zarif bir üst giyinmişti. Üstündeki kısa üstün, beyaz çiçekleri vardı. Saçlarını dağınık bir topuz yapmış ve yüzüne de makyaj yapmıştı. Kızıl dudaklarına renksiz bir patlatıcı sürmüştü, al yanaklarını biraz daha renklendirmişti. O badem şeklindeki kirpiklerine biraz daha renk vermişti. Saçlarındaki topuza üstüyle aynı renk ve desendeki bir kurdele takmıştı.

Çok güzelsin. “Bugün kalın giyin, hava soğuk olacak.”

Bakışlarım karşısında gülümsedi. “Bayılıyorum bu hâline,” dedi dibime kadar gelip elini göğsüme götürerek.

“Hangi hâlime?”

“Hani bana böyle nefessizce, hayranlıkla bakıyorsun ya. Ben kendimi dünyadaki en şanslı ve güzel kadın hissediyorum.”

“Öylesin zaten, sen bu dünyadaki en güzel şeysin.” Kızıl dudakları titredi, duyguluydu.

“Sen varken güzelim, sen yoksan solarım,” dedi burnunu çekerek. Kıpıştırdı hüznüyle gözlerini. Anlamış mıydı? Belki de hissediyordu. Bakışlarını masaya çevirdi. “Çok leziz görünüyor,” dedi alt dudağını ısırarak. Elimini beline attım ve kendime çektim.

“Sen daha leziz görünüyorsun.” Kıkırdadı hemen ardından dudaklarıma baş döndürücü bir öpücük bıraktı. Aklımı başımdan almaya yetecek kadar uzun, beni boşlukta bırakacak kadar kısa bir öpücüktü.

Her zamanki yerine yerleştiğinde, taze sıkılmış portakal suyunu bardağına doldurdum. Kendime de çay doldurarak karşısına geçtim.

O konuştu, ben dinledim. Sonsuza kadar konuşsa hiç bıkmadan dinlerdim. Gözlerini kırpışını, beğendiği her lezzette gözlerini yumuşunu, önemli bir şey anlatırken ki hevesini, gülümserken dudaklarının kıvrılışını... Her zerresine aşkıttım.

“Yasema’yla Kerem’in arası nasıl oldu?”

“Hiç bilmiyorum, konuşurum bugün.”

“Şey Eren akşama yemeğe çağırıyor hepimizi, gideriz değil mi? Sana sormadan tamam dedim ama.”

“Gideriz güzelim, bugün ne yapmak istersin?”

“Fark etmez ki, seninle ne yaparsam yapayım eğleniyorum,” dedi sevimlice. Uzanıp yanağını okşadım, yanağını elime yasladı hafifçe sallayarak, avucumun içine bir öpücük bıraktı.

•

Kahvaltıdan sonra ben de hazırlandım ve dışarı çıktık. Koca şehrin sokaklarında el ele geldik. Sahaflara girip kitaplar aldık, mutlaka okuması gereken klasikleri aldım onun için. Aldığım tüm romanların mutsuz son olmamasına dikkat ettim. Sevmiyordu mutsuz sonları ama en mutsuz sonu ona ben verecektim.

Ardından akvaryuma gittik. Her balığı hayranlıkla incelerken ben de onu izliyordum. Saatler acımasız bir hızda geçiyordu.

En sonunda büyük bir ormana gidip bisiklet kiralamıştık. Karmen bisiklet sürmeyi bilmiyordu ve fazlasıyla da korkuyordu.

“Tutuyorum ben seni, sakın olur musun?”

“Ya düşersen?” diye sordu korkuyla.

“Buna asla izin vermem.” Gözleri yüzümde gezindi.

“Peki ya sen olmazsan?” Hep olurum diyemedim, ona yalan söyleyemedim.

“Şu an buradayım ve düşmene asla izin vermem.” Geçen birkaç saatin ardından bisikletin üstünde dengede durmayı başarmıştı. Birkaç kez düşme tehlikesi yaşasa da hepsinde tutmuştum.

Ormanın içinde atların olduğu bir çiftlik vardı. Karmen atları görür görmez hayranlıkla durmuştu.

“At binmeyi biliyor musun?” diye sordu heyecanla.

“Evet, üniversite zamanında arada arkadaşlarla biniyorduk.”

“Üniversitedeki arkadaşlarını hiç bilmiyorum,” dedi hayıflanır gibi.

“Ülkeye döndüğümünden beri ben de göremiyorum zaten hepsi dünyanın dört bir yanına dağıldı.” Kiraladığımız bisikletleri geri bıraktık, Karmen’in elini tuttum ve çiftliğe götürdüm. “Tek binebilir misin?” Kafasını şiddetle iki yana salladı.

“Hayır, bisiklet sürerken yeterince gerildim zaten. Seninle binsem?”

“Bu atı yorabilir, yine de ben bir konuşayım seyisle.” Ben seyisle konuşmaya giderken Karmen de atların yanına gitmişti. Hem ürküyor hem de hayranlıkla atları izliyordu.

Seyis sorun olmayacağını söyleyince, Karmen önümde ben hemen arkasında simsiyah, asil ve güzel ata binmiştik. Karmen kollarımın arasında heyecanla titriyordu.

“Çok güzel,” dedi sırtını bana biraz daha yaslayarak. Kollarımı beline sardım, kafamı eğip yüz ifadesine bakmak istedim. Gözleri kısılmış, huzurla yanından geçtiğimiz ağaçları seyrediyordu.

Bir an o da kafasını kaldırdı, gözlerime baktı. Gülümsedi. Kalbimi ve ruhumu bu gülümseyişe bıraktım. Onu doya doya seyrettim.

“At üstünde çok seksi oluyormuş, böyle eski zaman kontları gibi,” dedi kı-kırdayarak.

“Bak sen,” dedim vücudunu biraz daha kendime sararak. “Demek seksi oluyorum.” Alt dudağını ısırarak kafasıyla onayladı beni. “Peki leydim, her isteğiniz bu kont için bir emirdir.”

“Hep benim olsun.”

“Öyle olacak.” Ölssem bile senin olacağım sevgilim.

Kızıklarını gölgeleyen hüznün, bir şeyleri bildiğini hissettiriyordu. Yüzündeyse bu hüznü gizlemeye çalışan bir gülüş vardı. Uzandı çenemi öptü, derin bir nefes alarak onu daha da sardım.

Bir saatlik at binişimizin ardından arabaya binip, yola koyulmuştuk. Karmen sürekli şarkı değiştiriyordu ve daha da soğuyan hava karşısında geriliyordu.

“İşe geri dönecek misin?” Omuzlarını silkti sorum karşısında.

“Bilmiyorum, dönmek istiyorum ama biraz zamana ihtiyacım var. Sen ne zaman döneceksin kliniğine?”

Sessiz kaldım, ona yalan söylemek istemiyordum. Sorusuna cevap alamayınca düşündüğümün aksine zorlamadı, sadece kaşlarını çatarak önüne döndü.

“Çok yorulduğum bugün.” Yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

“Hâlin yoksa eve gidelim.” Kafasını iki yana salladı.

“Hissediyorum Ezel,” dedi kırgınlıkla.

“Neyi?”

“Her şeyi.” Gözleri doldu ancak o her şeyi açmadı. Yutkundum, ben gittiğimde Karmen nasıl yaşayacaktı? Bu düşünce sol tarafıma kramplar sokarken arabayı hızla sürmeye devam ettim.

•

Erenlere vardığımızda en son gelen biz gibiydik, hatta Osman bile buradaydı.

“Biraz daha gelmeseniz açlıktan bayılacaktık,” dedi Melih homurdanarak.

Kerem ve Yasema ikili koltukta sessizce oturuyordu. Kerem’le göz göze geldiğimizde endişeyle baktı, o evrene yine gittiğimi bilen ikinci kişiydi. Gözleri soru doluydu.

“Annecim ellerini yıkadın mı?” diye sordu Buse, Ege’ye.

“Yıkadım, bol köpükle,” dedi gülümseyerek Ege.

Eren gergin görünüyordu, yaptığım şey kulağına gitmiş olmalıydı. Tüm gün haberlere bakmamıştım ancak böyle şüpheli bir ölümün medyaya düştüğüne emindim. Belki Haris’in dirildiğini dahi düşünüyor olabilirdi.

Masaya geçtik. Yasema da dalgın görünüyordu ancak Kerem’in üstüne titremeyi ihmal etmiyordu hâlâ. Aralarının nasıl olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama birbirlerinden uzak kalamamış gibilerdi. Kerem son görüşümün aksine biraz daha toparlanmış görünüyordu.

Karmen tabağını doldururken her zamankinden daha iştahlıydı. Bu, yüzümde şefkat dolu bir gülümseme oluşmasını sağladı.

“Ezel Bey, Leyla Hanım’la tanıştık,” dedi Osman kalın sesiyle.

“Nasıl geçiyor seanslarınız?”

“İyi de bazen kendimizi çok kaptırıyoruz. O kadar teori üretiyoruz ki duyan on kat daha sıyrır kafayı,” dedi keyifle. Ancak bakışlarında başka bir ışıltı yakalamıştım.

“Leyla’yı sevdin mi?” Yanakları kızardı, önünde duran suyu içti. “Yani iş anlamında.” Öksürdü.

“S-sevdim, iş anlamında,” dedi tabağından bakışlarını ayırmadan. Masada gülüşmeler oldu. “Çok naif ve ilgili biri,” dedi hâlâ bakışlarını kaldırmadan.

"İyi bari," dedi Melih keyifle. Artık Osman'ı bir tehdit unsuru olarak görmüyordu sanırım.

"Bugün hava ne kadar kötü böyle, ısınamıyorum," dedi Beste kollarını ovuşturarak. Eren'le bakışlarımız kesişti.

Melih ceketini çıkartıp Beste'nin omuzlarına örttü ancak Beste teşekkür etmek yerine homurdandı. "Şov yapma odam yukarıda, ısıtıcı çalışıyor zaten."

"Bu kıza da hiçbir şey yaramıyor," dedi Melih yüzünü buruşturarak.

Bakışlarım Karmen'e indi, nefessiz bir şekilde yemek yiyordu. "Bebeğim bu kadar acıktıysan neden söylemedin erken yedik," dedim hayıflanarak.

"Farkında değildim," dedi ağzı doluyken.

"Sınavın nasıl geçti?" diye sordu Eren, Ege'ye. Ege gülümsedi.

"Güzel geçti baba ama biraz zordu." Eren gülümseyerek Ege'nin başını okşadı.

"Dün uyuyana kadar ailecek matematik çalıştık." Eren'in sözleriyle Karmen'in bakışlarında farklı bir his sezdim. Ona istediği aileyi hiç veremeyecektim.

"Annemin dediği yerlerden çıktı hep." Buse gülümseyerek Ege'nin tabağına biraz daha yemek doldurdu.

"Siz nereden geliyorsunuz?" diye sordu Beste, Karmen'le bana.

"Gezdik tüm gün, at bindik." Karmen'in mutlu sesi içimde bir yerlere dokundu.

"Ya ben de at binmek istiyorum," dedi Ege heyecanla. "Beni de götürür müsün Ezel abi?" Götürürüm diyemedim, derince yutkundum. Hislerimi perdeleyen bir ifade vardı yüzümde, o ifadeyle gülümsedim karşımdaki masuma.

"İyi misin?" Yasema'nın endişeli sesiyle, Kerem'le ikisine baktım. Kerem gözlerini yummuş, elini başına götürmüştü.

Kerem başını kaldırdı, gözleri beni buldu. "İyiyim," dedi zorlukla.

"İsterseniz misafir odalarından birine geçip, dinlenin," dedi Buse ilgiyle.

"Bir gün hastaneye gel, sağlık taraması yapalım," dedi Erende.

Kerem güldü. "Ölüyüm ben, ne sağlık taraması?"

"Kerem!" diyerek uyardı Buse, Ege'ye bakarken. Ege'nin bu doğaüstü olaylardan haberi vardı ancak psikolojisinin daha çok bozulmasını istemiyorduk hiçbirimiz.

"Neden böyle konuşuyorsun?" Yasema, Kerem'in omzunu okşuyordu. Kerem ona acıyla baktı.

Kerem masadan kalktı. "Özür dilerim." O salondan hızla çıkarken Yasema da peşine takıldı.

Biz de yemeğin ardından salondaki koltuklara geçmiştik. Karmen başını omzuma yaslamış, Buse'yle sohbet ediyordu.

"Bebeğim okulun var yarın, uyumaya gidelim mi?" dedi Buse. Ege isteksizce kafasını salladı.

"Bugün ben yatırırım." Ayağa kalkıp, Ege'yi kucağıma aldım. Ege kıkırdarak aşağı doğru baktı.

"Ne kadar uzunsun! Dev oldum." Merdivenleri çıkarken Ege neşeyle gülüyordu. "Benim boyumda seninki kadar uzun olur mu Ezel abi?"

"Sağlıklı beslenip, basketbol oynarsan benden de daha uzun olursun." Yatağına yatırdım ve düz, sarı saçlarını okşadım.

"Ezel abi?"

"Söyle aslanım."

"Ben bir şeyler hissediyorum. Sen beni bulmadan önce, o köyde hissettiğim gibi şeyler." Titrek bir nefes çektim ciğerlerime.

"Biri seni rahatsız etmiyor değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Sadece bir his ve güzel bir his değil."

"Ne zaman başladı bu his?"

"Kısa bir süredir ama bu sabah kalktığımdan beri daha çok. Aynı köydeki gibi." Eğilip alnını öptüm, koca mavi gözlerine baktım.

"Bu gece bu his bitecek, söz veriyorum."

"Ama sorun değil ki bitmese de sen yanımdasın, annem babam yanımda," dedi dişlerini göstererek. "Onları çok seviyorum ama aramızda kalsın seni de onlar kadar seviyorum. Senin yanında kimse, hiçbir şey zarar vermez bana. Sen kocamansın, çok güçlüsün. Bir gün senin gibi olmak istiyorum."

"Şimdiden çok güçlüsün sen," dedim artık tükettiğim her kelime boğazımı bir bıçak gibi keserken. "İyi geceler Ege."

"İyi geceler," dedi gözlerinden akan uykuyla.

Veda ettim Ege'ye, odasından sessiz adımlarla ayrıldım. Eren hemen kapının önündeydi.

"Biraz konuşalım mı?" Sorusunu onayladığımda çalışma odasına geçtik. "Hapishanede gerçekleşen olaydan haberin var mı?"

“Var.”

“Nasil bu kadar sakinsin?” Endişeyle dolandı odanın içinde. “O yaratık tekrar canlandı!” O yaratık benim, kardeşim.

Yıllardır yanımda olan can dostuma baktım. Eren’le çok şey yaşamıştık, güzellikleri de kötülükleri de birlikte geçirmiştik. Şimdiyse ona hiçbir şey anlatmadan gitmek zorundaydım. Bana çok kızar mıydı?

“Artık hiçbir şeye şaşırıyorum.”

“O adi herif bunu hak ediyordu zaten! Çok daha ağrını hak ediyordu. Ancak anlamıyorum Haris nasıl dirildi yine?”

Haris benim kanımda dirildi. Karanlık, damarlarımda cirit atıyor. Kanlı mirasım, geçmişimi de geleceğimi de yok ediyor.

“Belki dirilen Haris değildir de gücüdür.” Kafası karışmış gibiydi.

“Ezel, benden sakladığın bir şey yok değil mi?” diye sordu gözleri kısıılırken.

“Her sır bir gün açığa çıkar.”

“Ne saklıyorsun?”

“Ben saklamıyorum, sadece taşıyorum.”

“Beni korkutuyorsun Ezel.”

“Artık korkmanıza gerek yok.”

“Ezel!” dedi artık dayanamıyormuş gibi. “Ne olursa olsun birlikte atlatabiliriz, benden hiçbir şey gizleme.”

“Aşağı inelim mi? Bekliyorlardır.” Son saatlerimde Karmen’le vakit geçirmek istiyordum.

Kapıdan çıkacaktım ki durdum, arkamı döndüm ve Eren’e sıkıca sarıldım. “Kardeşim, ne oluyor sana?” diye sordu çaresiz sesiyle.

“Gerçekleri görüyorum.”

Aşağı indiğimizde Kerem ve Yasema da salondaydı.

“Daha iyi misin?” Kerem soruma karşılık kafasını olumlu anlama salladı. Melih yine içki şişeleriyle doldurmuştu her yeri. Karmen içmiyordu, dalgın gözüküyordu.

Yanına yanaştım yine, sert bir öpücük bıraktım yumuşak tenine. Gülümseyerek gözlerime baktı.

“Hayret içmemişsin.” Yüzünü buruşturdu.

“Canım istemiyor, sanırım sen izin vermediğin zamanlar çekici geliyor.”

Melih sarhoş olmaya başlamıştı bile, anlattığı eski ve utanç dolu hikâyelerimizden bunu anlamak hiç zor değildi.

“Gençlik anılarını dinliyordum bende.” Melih’e kısa bir bakış attı. “Hep böyleydin değil mi? Fedakâr, cesur, gözü kara...” dedi Karmen.

“Genç bir hocamız vardı ama kadında kadın yani. Maşallahı vardı, her öğrenci hastaydı. Ben masum çapkınım, sadece keserim ama Kerem öyle değildi. Gözüne kestirdi mi? Bitti. Hocayla yattı ve ne hikmetse hoca şikâyet yedi, okuldan atıldı,” dedi Melih, Yasema’ya bakarken. Yasema utançla yere bakıyordu.

“Sen mi şikâyet ettin?” diye sordu Kerem hayretle.

Yasema’nın yanakları kızarmıştı. “Yaptığı suçtu!” Bu itirafı hepimizi şaşkırtırken Kerem sırtıyordu. “Ne var birinin bunu yapması gerekiyordu?”

“Pes yani,” dedi Eren şaşkınlıkla.

Kerem gözlerindeki ışıltıyla, aşkla Yasema’ya bakıyordu.

“İçme artık ya içtikçe daha da saçma konuşuyorsun,” diye söylendi Beste.

Osman da köşede oturmuş kahvesini yudumluyordu keyifle. “Ben artık kalkayım, geç oldu.”

“Ben geçireyim,” diye kalktım Osman’la birlikte. Herkese iyi akşamlar diledikten sonra birlikte kapıya çıktık.

“Her şey için teşekkür ederim Ezel Bey.”

“Bey deme artık, sen de arkadaşımın benim.” Gülümsedi.

“Öyle miyim?”

“Tabii şaşkın herif.”

“Benim pek arkadaşım yoktu da bir tuhaf oldum,” dedi karşımda koca adam duygulanarak. Elimi omzuna koydum.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?”

“Tabii Ezel Bey.” Hâlâ bey diyordu.

“Yarın evime gel, Karmen’i al ve babasının evine götür. Onu sana emanet ediyorum, kendine zarar vermesine asla müsaade etme.”

“Neden böyle konuşuyorsunuz Ezel Bey?”

"Dediğimi yapacak mısın sadece onu söyle." Yutkundu güçlkle.

"Yaparım ama neden? Yine doğüstü bir şey mi? Karmen Hanım siz olmadan yaşayamaz ki."

"İyi geceler Osman, kendine iyi bak." Osman'ın gözleri doldu.

"Lütfen, çılgınca bir şey yapmayın. Siz çok iyi bir adamsınız," dedi ve zorlukla ayrıldı yanından. İçeri geri döndüm. Kerem bahçeye çıkmış sigara içiyordu, yanına çıktım. Ben de bir sigara yaktım.

"Orada neler oldu Ezel?" Bakışları yüzümde gezindi acıyla. "Bir şeyler oluyor, hiçbirimiz anlamıyoruz ancak hep birlikte batıyoruz."

"Yasema'yı daha fazla yıpratma, kendini dizginlemeye çalışma. O seni, sen olduğun için seviyor. Kimsenin sahip olamadığı ikinci bir yaşam hakkına sahipsin, bunun kıymetini bil." Bakışları ağırlaştı.

"Yine ne planlıyorsun?"

"Hiçbir şey." Hayat bir şeyler planlanacak kadar uzun ve beklendik değildi.

"Yanlış bir şey yapma," dedi çatık kaşlarıyla.

"Hayatımdaki en doğru şeyi yapıyorum."

İçeri geçtik. Karmen başını koltuğa yaslamış, yarı kısık gözlerle etrafı seyrediyordu. Yanına yanaştım yine. "Uykun mu geldi güzelim?"

"Birazcık," dedi.

"O adam kim?" diye bağırın Melih'in sesiyle Karmen'in de uykusu açıldı. Beste'nin telefonunu eline almış, sinirle soluyordu.

"Sana ne ya, bıraksana telefonumu."

"Öldürürüm ben bunu!"

"Ya harbiden kardeşimden ne istiyorsun sen ya?" diye sinirle kalktı yerinden Buse. Melih hafif sarhoştı.

"Bir şey istemiyorum ondan ben, onu istiyorum." Sözleriyle herkes sessizleşti.

"Ne?" diye bağırdı Beste.

"Oh be, dedim de rahatladım. Aylardır mahvettin beni be! Hastayım kızım sana, âşığım deli divane. Ne yaptın bana ya? Ben inanmazdım aşka maşka hâlime bak! Büyü mü yaptın? Doğru söyle bak, sen fal falan da baktırıyorsun zaten."

"Öküzsün sen."

“Evet, evcilleştirsene beni.” Melih bu gece hepimizi şaşırtıyordu.

“İnanmıyorum sana, gözüme baka baka kızlarla flört eden insansın!”

“O zamanlar sana karşı böyle değildim.”

“Ama ben böyleydim ve sen hiç umursamadın!” Beste dolu gözleriyle evden hızla çıktı, Melih’se şaşkınlıkla bakakaldı. Birlikte olacaklardı, er ya da geç.

“Burası karıştı iyice, evimize gidelim,” dedim Karmen’i kaldırarak. Herkes şaşkınlıkla Melih’e bakıyordu, Yasema köşede sinsice sırtıyordu.

“Biz eve geçiyoruz, iyi geceler size,” dedim ve hepsi karşılık verirken Karmen’le kapıya yürüdük. Omzumun üstünden son kez baktım onlara.

Hepsi benim için çok kıymetliydi, yıllarım ve değerli dostlarım.

Karmen’in elinden tuttum ve arabaya bindik, evimize yol aldık.

•

Yol boyunca aramızda derin bir sessizlik vardı. İkimizde konuşamıyorduk. Çoğu kez konuşmak için dudaklarımı aralamış ama her seferinde başarısız olmuştum. Utanıyordum, yaptıklarımın ve yapacaklarımdan deli gibi utanıyordum.

Bana çok kızacaktı, belki de nefret edecekti. Zorlukla bir nefes çektim içime, eve girdik.

“Duş alalım mı?” diye sordu bir eli yanağımda diğeri belimde gezinirken. Ben senden nasıl gideceğim? Bana neden bunu yapıyorsun?

“Alalım.” Elimden tuttu, üst kata çekti.

“Çok güzel bir gündü.” Banyoya girdiğimizde eli gömleğimin düğmelerine gitti. Yavaşça çözmeye başladı. “Seninle olduğum her gün çok güzel.” Tüm düğmeleri çözdükten sonra gömleği geriye doğru ittirdi. Gömlek ayaklarımızın ucuna düştü. “Biz birlikte olduktan sonra, hiçbir şeyin önemi yok. Her şeye göğüs gerebiliriz.”

Banyoda güzel sesi yankılanıyordu, benim de elim onun üstüne gitti. Tek bir hareketle çıkardım. “Onunla birlikteydin, Haris’le ama bak baş edemediniz?” Bedenini bedenime yasladı, elim yerini aradı ve hemen bel boşluğunu sardı sıkıca.

“Bazen çok saçma konuşuyorsun!” Sitem ederek mırıldandı, çıplak göğsüme baştan çıkarıcı bir öpücük bıraktı. “Sana âşığım ben, kocamsın benim. Bunun farkında mısın? Artık bir çocuk değilim, artık sağlıklı kararlar verebiliyorum.”

Çıplak göğsüme çarpan sıcak nefesine daha fazla kayıtsız kalamadım. Saçlarını yumuşakça elimde topladım ve hafifçe kafasını geriye atarak huzur kokulu boynunu açığa çıkardım. Dudaklarımı mis kokulu tenine bastırdım. Gözlerimi güzel kokusunu daha iyi hissetmek için yumdum.

“Ezel.” Tek nefeste, aşkla fısıldadı ismimi.

“Karmen.” Dudaklarını tutkuyla dudaklarıma bastırdı daha fazla dayanamıyormuş gibi. Çıplak bedenini biraz daha bastırdım kendime. Narin ellerinden biri enseme dolaşüyor, saçlarımı çekiştiriyordu.

Bu kadından nasıl ayrılacaktım ben? Onun dudaklarında kendimi kaybederken, irade bulmak çok zordu. Ve bulamadım da dudaklarımız ve nefeslerimiz tükenene kadar öptüm.

Mabedim, kızıl kadını, yeryüzündeki cennettim. Affet beni sevgilim.

•

Karmen uyumuştü göğsümde, kolunu sıkıca sarmış ve huzurla yummuştü gözlerini. Bir damla aktı gözümde, yumuşak tenine düştü. Son kez öptüm sevdiğim kadının dudaklarını.

Çıktım koynundan acıyla. Her nefes batıyordu ciğerime, hiç istemiyordum. Ondan ayrılmak istemiyordum, sabaha kadar onun koynunda huzurla uyumak istiyordum.

Ama yapamazdım. Eğer yaparsam, insanları öldüren o yaratığa biraz daha benzerdim. Bencil olamazdım, eğer kalırsam bir gün onun da canını yakacaktım. Haris gibi olacaktım. Düşüncesi bile canımı yakarken bir yaratığa dönüşmezdim. İçimdeki karanlığa teslim olamazdım.

Üstümü giyindim, bakışlarımı bir an olsun yatağımızda yatan kızıl kadınımdan ayırmadan. Hançeri aldım, sevgilimin dudaklarına son bir buse bıraktım.

Evden çıktım hızla, biraz yavaş olsam bunu yapamazdım. Düşünmemem gerekiyordu. Kaleye gidecektim, her şeyi başladığı yerde bitirecektim. Kalede benimle birlikte yok olacaktı bu gece, o kirli evrende.

Yol akıp giderken Karmen'den başka bir şey yoktu aklımda. Terk ediyordum uğruna öldüğüm kadını. Zorlukla nefes alarak gaza bastım. Çok geçmeden kaleye gelmişim. Arabadan indim, ışıkları kapalıydı. Bu lanetli yerde yaşadıklarım zihnimde bir film şeridi gibi akarken o lanetin içinde bir mücevher bulmuştum ben. Lanet bana onu vermişti.

Kalenin içine girdim, salonun ışığını açtım. Rüzgâr sesi kulağımı uğuldatıyordu. İç cebimdeki hançeri çıkardım, ay ışığı odayı dolduruyordu. Gözüm merdivenlere takıldı, onu ilk gördüğüm yer. Oradan bir melek gibi indiği anı anımsayınca kalbime yine sancılar girdi.

Çaresizliği en derinde hissediyordum. Bu çaresizliğe son verecektim.

Hançeri inceledim. Haris gibi eriyecek miydim?

Kavradım taşlı hançeri, sivri ucunu göğsüme yaklaştırdım. Gözlerimi yumdum, Karmen'i hayal ettim. Yavaş yavaş olmayacaktı, hançeri kaldırdım hızla sol göğsüme geçirmek için.

"Ezel!" Bu ses gerçek miydi?

Gözlerim acıyla aralandı. Karmen, buradaydı. Kıpkırmızı gözleriyle bana bakıyordu, yaşları durmuyordu. Hemen arkasında, kapının eşliğinde Eren vardı.

"Ezel!" dedi yine haykırarak. Hıçkırıklarla yaklaştı, tam karşımda durdu. "Yapma!"

"Zorundayım, gitmek zorundayım sevgilim. Özür dilerim, karanlık anca böyle bitecek."

"Biliyorum, her şeyi biliyorum," dedi nefes nefese. "Babanın mektubunu biliyorum."

"Biliyorsan çarem olmadığını da biliyorsun, başka yolumuz yok. Seni çok seviyorum, lütfen kendine iyi bak."

"Bunun olacağını nasıl düşünürsün aptal adam! Beni nasıl bırakırsın? Bizi nasıl bırakırsın?"

"Kapat gözlerini, uzaklaş. Affet beni." Şimdi yapmazsam asla yapamayacaktım.

"Yapamazsın! Karanlık bitmeyecek," diye haykırıyordu. Hançeri hızla indirdim, sivri ucu tam kalbimi deşeceği sırada tekrar haykırdı âşık olduğum kadın.

"Hamileyim!"

Sözleriyle durdum, hançer elimden düştü. Bense onun dipsiz gözlerinde daldım.

Kargalar bağırdı, yılanlar yuvalarından çıktı. Karanlık tam da bu an beni kafesine aldı.

The first part of the book is devoted to a general history of the world, from the beginning of time to the present day. It is written in a simple and plain style, and is intended for the use of schools and families.

The second part of the book is devoted to a history of the British Empire, from the reign of King Henry II to the present day. It is written in a simple and plain style, and is intended for the use of schools and families.

The third part of the book is devoted to a history of the British Empire, from the reign of King Henry II to the present day. It is written in a simple and plain style, and is intended for the use of schools and families.

The fourth part of the book is devoted to a history of the British Empire, from the reign of King Henry II to the present day. It is written in a simple and plain style, and is intended for the use of schools and families.

The fifth part of the book is devoted to a history of the British Empire, from the reign of King Henry II to the present day. It is written in a simple and plain style, and is intended for the use of schools and families.

The sixth part of the book is devoted to a history of the British Empire, from the reign of King Henry II to the present day. It is written in a simple and plain style, and is intended for the use of schools and families.

The seventh part of the book is devoted to a history of the British Empire, from the reign of King Henry II to the present day. It is written in a simple and plain style, and is intended for the use of schools and families.

The eighth part of the book is devoted to a history of the British Empire, from the reign of King Henry II to the present day. It is written in a simple and plain style, and is intended for the use of schools and families.

The ninth part of the book is devoted to a history of the British Empire, from the reign of King Henry II to the present day. It is written in a simple and plain style, and is intended for the use of schools and families.

21. BÖLÜM: AYDINLIĞIN KARDEŞLERİ

Her insanın hayatında asla unutamayacağı, dünyasını başına yıkan anlar vardır. O yaşanan her anda, aslında farklı birine dönüşürüz. Tecrübe, acı ve yaşanmışlık insanı başka biri kılar. Tecrübeler, acılar ve yaşanmışlıklardan artık kendimi tanıyamıyordum. Ezel Asral değildim ben artık, bir canavardım ve bu soyut değildi.

Yaşadığım her şeyin ardından bir şekilde ayakta durmayı başarmıştım. Artık ayaklarım kanıyordu, paramparça olmuşlardı. Ben lanetliydim, kanım lanetliydi. Babamın bana bıraktığı pisliğin kalıntılarını ruhumun en derininde taşıyordum.

Bu kalıntılar beni öldürüyordu. İçimden söküp atamıyordum ve her saniye daha da büyüyorlardı. Artık kalıntı olmaktan çıkmışlardı.

Hep düşlemiştim, gerçek bir aileye sahip olmayı. Tüm benliğimle âşık olduğum kadın benimleydi ve içinde benden bir parça taşıyordu. Ezel Asral olsaydı, mutluluktan kafayı yemişti ve dünyanın en mutlu adamı olmuş olurdu. Olamıyordum...

Bir hafta önce duymak için çıldıracağım bu cümle, hayatımı tepetaklak eden bir an olmuştu artık benim için.

Sevdiğim kadın bebeğimizi taşıyordu.

Büyük kapıdan sızan rüzgâr, perdeleri havalandırıyordu, karanlık salon biraz daha kararmıştı. Yer ayaklarımın altından kayıyor gibiydi ama ne yer kaydı ne oda karardı aslında. Dünyamı durduran gözlerine bakarken bu sefer gerçekten durdu dünya. Gözyaşlarıyla süslediği gözleri acı içindeydi. Sağ eli karnında, kızilları mavilerimdeydi. Konuşamadım, onun karşısında dilimin tutulduğu çok olmuştu ama bu seferki çok başkaydı.

Elim uyuşmuş gibiydi ama yine de eğilip aldım hançeri, hep olduğu yere ceketimin iç cebine koydum. Eren'in yanından geçtim. Bir tek söz edemedim çıktım, ilk girdiğimde tüm hayatımı tepetaklak eden kaleden. Her seferinde kurtulduğumu sanıyordum bu kaleden, şimdi anlıyordum ki ruhum çoktan esir olmuştu.

Arabama bindim, çok geçmeden Karmen de gelip yanımdaki yerine oturdu. Kaleden hızla uzaklaşırken arabayı sadece o dayanamadığım iç çekişler kaplıyordu. Konuşmuyor, tepki vermiyor sadece hıçkırıklarını tutuyordu içinde.

Yolun nasıl bittiğini bile bilmezken eve gelmiştik. Salondaki koltuğa oturup bir sigara yakacaktım ki Karmen yanıma yanaştı. Yanında sigara içerek karnındaki o mucizeye zarar vermezdim.

Siktir.

Ne yapacaktım? Yanıma oturdu.

“Doğru mu söyledin? Gerçekten hamile misin?” Belki de beni kurtarmak için yalan söylemişti.

“Hamileyim,” dedi ağlamaktan kısılmış sesiyle.

“Mektubu ne ara okudun?”

“Dün gece bir şeyler olduğunu fark ettim, evde yoktun. Sabah sen kahvaltı hazırlarken mektubu buldum.” Tüm gün hiçbir şey yokmuş gibi davranmıştı. Nasıl da birbirimizi kandırdığımızı sanmıştık ama ikimizde bir karanlığa kanmıştık.

“Ne zamandır biliyorsun?” Narin elleri karnını okşadı.

“Hafızamı kaybetmeden önce şüpheleniyordum, regl olmuyordum ve tuhaf hissediyordum. Haris hafızamı sildikten sonra hiç aklıma gelmedi. Sabah mektubu okuyunca, tekrar düştü aklıma. Seni engelleyecek tek şey bir bebektir. Eren’den benim için test almasını istedim. Bu akşam onlarda yemekten de testi yaptım. Hemen söylemedim, ne yapacağını merak ettim. Merak etmeme gerek yokmuş, bırakacakmışsın beni.” Evden çıktığımda kaleye gideceğimi anlamış ve hemen Eren’i aramıştı.

“Seni isteyerek bırakacakmışım gibi konuşuyorsun, benliğimi sende bıraktım haberin yok. Daha önce çaresiz hissettiğim anlar çok ama hiçbiri böyle değil. Hiçbir şeye benzemiyor bu. Öyle bir kayboldum ki bir yol bile bulamıyorum. Sen söyle bana, ne yapacağım?” Kafamı çevirip, harap olmuş gözlerine baktım. Zorlukla nefes aldım. “Öldürdüğüm, nefret ettiğim o canavarın bir parçasıyım ben. Pisliliğimi etrafa saçacağım. Tek yolu yok etmektir kendimi ama sen şimdi öyle bir şey söylüyorsun ki... Tüm yollarım kapandı.”

“B-benden...” Hıçkırık. “Onu...” Hıçkırık. “Ö-öldürmemi isteme.” Nefes alamıyordu ağlamaktan.

“Nasıl isterim ki ben bunu? Senden bir parçamı nasıl öldüreyim? Ama o parça bizi öldürecek, sırrını bilmediğim bu pis kana sahip olacak. İnsanlara zarar verecek.”

“Önce onu öldürmemi, sonra senden vazgeçmemi istiyorsun.” Kafasını acıyla iki yana salladı. “Bunu isteyeceğine çek silahı sık kafama, düşüncesinden bile daha az acıtır. İmkânı yok Ezel, ben bu kadar fedakâr değilim ve bunun için üzgün hissetmiyorum. Bebeğimi öldürmen için önce beni öldürmen gerekir.” Acıdan kısılmış sesi, birden koruma içgüdüsüyle tüm odayı inletmişti. Anneydi o, nasıl alırdım canını?

Tanrım bir yol göster.

Her seferinde daha ne yaşarım derken, daha da çıkmaza giriyor ve daha büyük acılarla tanışıyordum.

“Bir yolunu buluruz belki,” dedi umutla ama hâlâ kırgınca.

“O bulamamıştı.”

“Aynı değilsiniz!”

“O kadar aynıyız ki.”

Haris’i öldürmek, bu hayattaki en büyük pişmanlığım olmuştu. Haris ölmü çabuk kabul etmişti, bu hep tuhaf gelmişti bana ama şimdi anlıyordum. Haris hayatımı karartmak istemiş ve başarmıştı. Bu uğurda yok olmayı bile kabullenmişti.

“O bu gücü yıllarca taşıdı, kana ihtiyaç duyuyordu. Sen duymayacaksın, belki yenebilirsin.”

“Bu bir hastalık olsa yenebilirim ama hastalık değil ki.”

“Sana o kadar...” Sustu konuşamadı, hıçkırıkları arttı. “Bırakacaktın beni! Hiç düşünmedin mi? Sensiz nasıl yaşardım ben, söylesene? Düşündün mü gerçekten? Sen öldükten sonra bir saniye nefes alabilir miydim bu lanet gezende? Eğer hamile olmasaydım, seni durduramasaydım yapacağım ilk şey peşinden gelmek olurdu.”

“Bırakmak zorundaydım, ya bir gün sana zarar verirsem? Ya kanını içmek istersem? Ben bununla yaşayamam. Ben etrafıma pislik saçarak yaşayamazdım!”

“Tek bir isteğim vardı, seninle olmak. Yemin ederim başka hiçbir arzum yoktu, hâlâ da yok. Kontrol edebilirsin belki, birlikte bir çaresini bulabiliriz.” Durdu, ayağa kalktı. Benden olabildiğince uzaklaştı. “Kime ne anlatıyorum ki, sen bebeğimize kıymayı bile düşündün.”

“Öyle bir konuşuyorsun ki sanki ben kahrolmuyorum. Sanki tek sen acı çekiyorsun. Seni bırakmaya karar vermek benim için ne ifade ediyor bilmiyorsun ki. Ben bir tek seninle sınanmak istemedim bu hayatta ama en çok seninle sınandım Karmen. Kabullen artık, asla normal olmadık ve olamayacağız. Lanetliyiz biz.”

Baktı çektiği acıyı perdelemeden, kalbimi yaka yaka. Ardından arkasını döndü ve hızla çıktı salondan. Titreyen parmaklarım arasına sigaramı aldım, yaktım ve derin bir nefes çektim.

Beynim uyuşmuş gibiydi, düşünemiyordum.

Kıyamazdım bebeğimize, yaşamam gerekiyordu ailem için. Hem yaşamam hem de bu, ne olduğunu bilmediğim gücü dizginlemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Kapı çalıyordu, Eren olduğuna emindim. Biten sigaramı küllükte söndürdüm, kapıyı açtım. Eren hızlıca girdi eve, salona geçti. Yerinde duramıyordu, sinirliydi.

“Öldürecektin kendini! Kafayı mı yedin sen?”

“Sessiz ol.” Karmen zaten bugün yeterince acı çekmişti benim yüzümden, daha fazla gerilmesini istemiyordum.

Güldü alayla. “Gerçekten ölünce her şeyin düzeleceğini düşündün mü?”

“Sen söyle, o yarattığı öldürürken en çok sen yardım ettin bana. Ben, o yarattığım şu an.”

“Kendine şöyle demekten vazgeç! Sen Ezel’sin.”

“Ben birini öldürdüm.”

“Biliyorum. Ama öldürdüğün masum değildi, asıl canavar oydu.”

“Bu katil olduğumu değiştirmiyor, ikinci kez.”

“Bir şansım olsaydı, onu senin öldürdüğünden çok daha acılı öldürürdüm!”

“Hadi bu sefer bir şerefsizi öldürdüm, ya bir daha kendimi kaybettiğimde öldürdüğüm bir masum olursa? Ben bununla nasıl yaşarım?”

“Şu an bir şeye karar verme. Hatta çeneni de açma puşt herif,” dedi sesini kısık tutmaya çalışarak. Yerinde duramıyormuş gibiydi. En sonunda önümde durdu ve sert bir yumruk çaktı sağ gözümün altına. Şiddetten nefret eden adamı delirtmiştim. Acıyan yere götürdüm elimi, pis vurmuydu it.

“Nesin lan sen!” diye bağırdı bu sefer. “Ne bok sanıyorsun kendini? Gizliden vedalaşmalar, karını bırakıp intihar etmeler! Artist! Film mi çekiyoruz? Ölmeyi bayılmak sanmışsın sen. Senin girdiğin tripleri sikeyim!” Tam önümde durdu, gözleri dolmuştu. “Eğer hamile olmasaydı öldürecektin kendini!” Hâlâ inanamıyormuş gibiydi.

“Başka çarem yoktu.”

“Var! Biz varız. Haris’in kimsesi yoktu, senin koca bir ailen var. Buluruz bir yolunu, gerekirse içindeki gücü kontrol etmesini öğrenirsin. Karın var ve hamile, bunu yapmak zorundasın. Sen bir babasın artık!” Babaydım, çocuğum olacaktı. Belki güzel bir kız, belki sevimli bir oğlan. Çocuğum olacaktı.

Kız çocuklarını çok severdim. Beyaz tenli, siyah saçlı, mavi gözlü bir kız çocuğu hayal ettim. Karmen’e ve bana benzeyen. İçimdeki içgüdü o kadar büyüktü ki, on yıllık baba gibi hissediyordum. Hiç yabancılama mıştım bu düşünceyi, sanki hep bekliyordum aslında çocuğumun olmasını.

“Yarına randevu ayarlıyorum, iyi bir kadın doğum doktoruna. Öğlen hastanede olun.” Durdu, gülümsedi kendi kendine. “Amca oluyorum.” Son kez baktı bana ters ters. “Karmen’i bu gece biraz daha üzersen yemin ederim eşek sudan gelene kadar döverim seni. Kızın gönlünü hoş et, hamile hamile neler çektirdin. Buse merak eder, gidiyorum ben şimdi. Yarın hastaneden sonra bizimkilere yediğin her haltı açıklayacaksın. Birlikte bir yol bulacağız.”

Yorgunca kafa salladım, Eren çıktı evden. Yukarı, Karmen’in yanına çıkmak istiyordum ama ne yüzüm vardı ne gücüm. Sigaramı yakıp camı açtım, dirseklerimi tırabzanlara dayadım, şehir ışıklarının vurduğu boğazı seyrettim.

Bir canavar olmak istemiyordum; kan içmek ve insanlara zarar vermek istemiyordum. Bir yolu olmalıydı, bulmalıydım. Beni ve ailemi kurtaracak bir yol.

Ben sigaramı derince içime çekerken, karanlığın içinde siyah bir karga durdu önümde. Tam yüzümün hizasına geldi ve bağırdı.

“Ne? Ne istiyorsun?” Bağırdı bir kez daha. “Haris’in sizinle iletişim kurduğunu sanıyordum, bağırışından bir halt anlamıyorum.” Durdu, o iri siyah gözleriyle sanki beni anlıyormuş gibi bakıyordu. Gibisi fazlaydı, anlıyordu. Karşımdaki gözler o kadar anlamlı bakıyordu ki asla bir hayvanın gözü olamazdı, bir insandan daha anlamlıydı.

“Ne işe yaradığını bilmiyorum ama bana itaat ettiğini biliyorum. Bana bir yol göster, içimdeki karanlığı yönetmeme yardım et.” Bana uzun uzun bakarken bir hipnoz etkisinde gibi hissediyordum.

Dibime kadar girdi, yanımdan içeri geçti. Salonumun içinde birkaç tur attı uçarak ve koltuktaki ceketimin üstünde durdu. Yanına ilerledim, gagasıyla ceketini açmaya çalışıyordu. Ona yardım ettim, hançeri açığa çıkardım.

“Bunu mu diyorsun? Biliyorum zaten ölürsem biteceğini. Başka yol lazım bana.” Yine bağırdı yüksek sesle. “Kapa çenenini, sessiz olsana! Karmen’i rahatsız etme.” Bu lafımdan sonra bir kez bile ses çıkarmadı.

Gagasının ucuyla hançerin kabzasına vurdu. Bir şey işaret ediyordu, daha dikkatli baktım. Birkaç anlamını bilmediğim işaret vardı. Bu işaretler tanıdık, Haris'in o bebekleri öldürürken çizdiği şekillere benziyorlardı. Altı köşeli yıldızlar ve yamuk daireler...

"Bu mu göstermek istediğin şey?" Yüzüme bakmaya devam etti, bu evet demek olmalıydı. Uzun bakışmamızın ardından kanatlarını çırpı ve gelişinin aksine sessizce camdan çıktı.

Elim kabzanın üstünde gezindi. Daha önce dikkat etmemiştim işaretlere. Bu karanlık evrende her şeyin bir anlamı vardı, her şey birbirine görünmez bir iple bağlıydı.

Sabah olmak üzereydi, başımdaki ağrı şiddetleniyordu. Hançeri bırakıp yukarı çıktım, odamıza girdim. Bu odaya bir daha girebileceğimi bile düşünmemiştim son çıkışımda. Şimdi karım ve çocuğumlaydım.

Karmen yatağa girmiş, bacaklarını kendine çekmiş ağlamaya devam ediyordu. Üzerimi değiştirdim, yanına uzandım.

"Ağlama, dayanamıyorum."

"Sen beni bırakmayı göze almış adamsın, ağlamama mı dayanamayacaksın?" dedi güçsüz sesiyle.

"Karmen," dedim çektiğim azap sesimde akarken.

"Atlatamıyorum, canına kıyacak olmanla başa çıkamıyorum." Kendime çektim narin bedenini, sıkıca sardım.

Dudaklarım yumuşak saçlarının arasında gezindi. "Özür dilerim, affet beni." Karnını okşadım. "Şimdi burada bizim bebeğimiz mi var?" Ağlayışı durdu, yataktan doğruldu.

"Hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı kes! Ben yapamıyorum." Alnını öptüm bu seferde nefes alışları biraz daha sıklaştı. Acıyla inledi.

"Anla beni, senin sağlıklıca yaşaman benim hayatta olmamdan daha değerli. Senin bir gün benden korkma ihtimalin, senin kanını içme düşüncesi beni yaşatmazdı. O canavara dönüşmemek için her şeyi yaparım. Korkuyorum, anlasana. Senin kılına zarar versem yaşayamam ben."

"Onun gibi olmayacaksın."

"Nereden biliyorsun ki? Ona da böyle inançla bağlıydın." İç çektim. "Tüm ihtimalleri boş ver, hiçbir şey yapmasam bile karanlığım sana ve çocuklarımıza zarar verecek. Annem ve ablam gibi hayattan koparamam seni."

“Onlar hastaydı zaten.”

“Evet ama babamla evli olmak getirdi annemin sonunu, ablam annemin hastalığının yanı sıra babamın pis kanını aldığı için dayanamadı. Kalıntılar öldürdü ailemi, şimdiyse kalıntı olmaktan çıktı tam karşında. Kızma bana, ben her şeyi seni tüm kötü ihtimallerden uzak tutmak için yaptım.”

“Bu kadar fedakâr olmak zorunda değilsin.”

“Ben bir adamın kanını içtim, onu öldürdüm. Bunu atlatamıyorum.” Öptü omzumu.

“Atlatacağız, birlikte.” Seni hak edecek ne yaptım ben? Tanrı bana çok büyük bir lanet vermişti ama aynı zamanda çok büyülü bir kadın vermişti.

“Birlikte.” Çok geçmeden göğsümde, gözyaşlarıyla uyuyakaldı. Karnını okşayarak hemen dudaklarımın altındaki saçlarına büyük bir öpücük bıraktım.

Çaresini bulacaktım, ailem için.

Buse ve Eren'in evindeydik. Eren herkesi çağırması ve hakkımdaki her şeyi anlatmıştı. Bu herkese Osman da dahildi, hatta Osman'la birlikte Leyla da gelmişti.

Hayretler içinde Eren'i dinlemişlerdi. Salonda çıt çıkmıyor, herkes bir şok yaşıyordu.

“Ha siktir,” diye ilk tepkiyi veren Melih olmuştu.

Bu tepkinin ardından yine sessizlik oluşmuştu.

“İ-inanamıyorum,” diyerek Kerem'e sokuldu Yasema.

“Şimdi sizde mi vampir oldunuz Ezel Bey? Ben anlamadım,” diyen Osman'a Karmen sinirlendi.

“Sensin vampir,” diyerek kolumu okşamıştı hatta. “Vampir falan değil!”

“Pardon Karmen Hanım, ben biraz tırstım kan içtiğini duyunca, ondan şey ettim.”

“Oha Karmen hamile,” dedi Beste, yeni fark ediyormuş gibi. Şok üstüne şok yaşattığımız için sırayla şaşırıyorlardı. “Yaa hayırlı olsun.” Karmen gülümsedi. Bugün doktor randevusunu kaçırmıştık, çok derin bir uykuya dalmıştık, saatlerce uykusuz kalmanın ve uykusuzluğumuzun üstüne.

“İntihar edecek olmana inanamıyorum. Kafayı yemişsin,” diyerek öfkeyle söylendi Yasema. Buse'yi tanıyordum ve duyduğu şeylerden sonra benden korktuğunu görüyordum. Elinde olan bir şey değildi, bunu biliyordum.

“Ezel Bey, ne yapacaksınız?” İşte Leyla aslında hepimizin merak ettiği şeyi sormuştu. Ne yapacaktım?

“Bir yol çare arayacağız, en kötü şehirden uzak bir yere yerleşirsiniz. Güçlerini kontrol etmeye çalışırsın,” diyerek destek olmaya çalışıyordu Eren.

“Edemez.” Kerem’in sesi bıçak gibi kesti odadaki tüm havayı. Hava daha da ağırlaştı. “Biliyordum, hissediyordum.” Zaten bir Kerem’in gözlerinde şaşkınlık görememiştim. “Sende, ona baktığımda hissettiğim şeyler vardı.”

“Edemeyeceğimi nerden biliyorsun?” Kerem, benim hakkımda benim bildiğimden daha çok şey biliyordu.

“Oraya gitmelisin, yanlış pencereden bakıyorsun.” Sanki konuşan Kerem değil gibiydi. Gözleri gözlerime dalmışken başka birisinin gözlerine bakıyordum.

Ona daha önce doğru pencereden bakmam gerek demiştim ama o, kalede gördüğüm ben gibi demişti. “Nereden biliyorsun?”

Bir hipnozdan ayılırcasına açtı gözlerini. “Neyi?”

“Sana ne oldu orada Kerem? Ben ne kadar bu laneti taşıyorsam sen de o kadar görüyorsun. Anlatmadığın şeyler var.” Kaşlarını çattı.

“Tabii anlatmadığı şeyler var ama biz ona anlattırarak acı çektirmeyeceğiz, değil mi Ezel?” dedi Yasema.

“Hayır, bu başka.” Kerem’de bir şey hissediyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama seziyordum.

Kerem, ailesine görünmüştü. Her şeyi başındaki mafyayı defetmek için yaptığı bir oyun olduğunu anlatmıştı. Kardeşi Samet buna zerre inanmamıştı. Hâlâ benim hakkımdaki kapsamlı aramaları devam ediyordu. Samet hislerinde haklıydı, Kerem’in başına ne geldiyse benim yüzümden gelmişti ve şu an ona her ne olduysa devam ediyordu.

“Sana o kadar kızgınım ki Ezel abi,” dedi Beste. “Gerçekten kıyacaktın canına.” Dünya için, sizler için, Karmen için... Bir canavara dönüşmemek için.

“Cinsiyeti ne olacak acaba?” diyerek gülümsedi Beste. Karmen’in eli karnına gitti.

“Bu çok tuhaf, yaşananları bir tek ben mi yadırgıyorum?” dedi Buse. Bakışları benim ve Karmen’in üzerinde gidip geliyordu. “Ezel, sen lanetlisin!” Hepimizin bildiği ancak dışarı vurmaktan çekindiği şeyi söylemişti.

“Bebeğiniz de öyle olacak. O yaratığa dönüşeceksiniz! Nasıl bunun olmasına müsaade edersiniz?”

“Düzgün konuş Buse! Bebeğime yaratık diyemezsin,” dedi Karmen sinirden titreyen sesiyle.

“Sen alışkınsın tabii, bir yaratıkla büyümüşsün.” Karmen, Buse'nin sözleriyle yutkundu. Canını yakıyordu.

“Buse,” diyerek uyardı Eren.

“Yapamam, çocuğumu öldüremem,” dedim sakın kalmaya çalışarak.

“Bencilsin, senin çocuğun ölmesin diye başka çocuklar ölecek. Ege'nin yaşadığı şeyleri yaşayacak çocuklar artacak!” Sesindeki kin odanın duvarlarında yankılanıyordu.

“Ezel bir kötülük saçmasa da dünya bok gibi bir yer zaten!” dedi Yasema sinirle.

“Öğrendiklerin fazla geldi sanırım, içeri geçip biraz dinlen,” dedi Eren bastırmaya çalıştığı kırgınlıkla.

“Bana şöyle bakmayın, hepinizin aklından geçenlerin bu olduğunu biliyorum. Söyleyecek cesareti gösterdiğim için ben mi kötü oldum?”

“Kötü falan olmadın, haklısın da. Ancak aynı şeyleri kendi başına geldiğini düşün. Ben kendimi öldürmeyi göze aldım ama çocuğumun canına kıyamam. Bir bebeği zorla annesinden ayıramam.”

Üzgünce verdi nefesini Buse. “Bir yol olmalı.”

“Umarım o yolu bulurum.” Sessizce çıktı odadan Buse.

“Ege'ye olanlar onu çok etkiledi, kişisel algılama,” dedi Eren açıklama yapmaya çalışarak.

Haklıydı zaten ama bunu bir kez daha dile getirip Karmen'in canını acıtmak istemedim. Her şeyi yapabilirdim ama kendi çocuğumun canına kıyamazdım. Bir yolunu bulacaktım.

Günler hızla geçiyordu, Karmen'in karnı belli olmaya başlamıştı. Doktor kontrolüne gittiğimizde ikiz bebeklerimiz olacağını öğrenmiştik. İki çocuğumuz olacaktı. Cinsiyetlerinin belli olmasına henüz zaman vardı. Korumak istediğim can sayısı birden, üçe yükselmişti. Ne kadar şaşkın olsam da içimde engelleyemediğim bir heyecanda vardı. Ben baba oluyordum, iki tane çocuğum olacaktı sevdiğim kadından.

Şu sıralar tek yaptığım şey Karmen'i mutlu etmeye çalışmaktı. İşe devam etmek istemişti, evde sıkılıyordu. Benimde ofisime gittiğimi zannediyordu ancak ben her gün bu lanetten kurtulmak için bir yol arıyordum.

Defalarca kaleye gitmiş, diğer tarafa geçmiş ve o lanet doğru pencereyi bulmaya çalışmışım. Her sefer hüsrandı, bir halt bulamıyordum.

Değişiyordum, gün geçtikçe bir şeylerin değiştiğini hissediyordum ve bu beni korkutuyordu. Çabuk sinirleniyor, hiçbir şeye tahammül edemiyordum. Sürekli bir şeyleri parçalamak istiyordum. Bunların hepsini kendi içimde yaşıyordum, Karmen'e hiçbir şey yansıtıyordum.

•

Karmen'i işe bıraktığımdan beri kaledeydim Eren'le. Kalenin etrafındaki kasaba ve köyleri de gezmiştim. Saçma sapan kütüphanelere gitmiştik. Ve hatta Melih bizi bir büyücüye götürmeye çalışmıştı.

Ona kızdığımızda da 'Ne yani vampire inanıyorsunuz büyücüye inanmıyor musunuz? Ben artık her boka inanıyorum, kurt adamlara bile,' demişti. Doğru söze ne hacet...

"Güçlerini hissediyor musun?" Verandada oturmuş sigara içiyorduk Eren'le.

"Bir şeyler hissediyorum ama yönetemiyorum," dedim yorgunca.

"Birinin beynine sızabilir misin onun gibi?"

"Bilmiyorum." Derin bir nefes çektim sigaramdan. "Karmen'in işten çıkmasına az kaldı. Yarın tekrar geleceğim ama tek. Diğer tarafa geçemiyorsun zaten, gelmene gerek yok."

"Belki artık geçirebilirsin beni."

"O tarafta hiçlikten başka bir şey yok. Geçirmek istemem, öyle bir havası var ki dayanılacak gibi değil."

"Bu lanetten kurtulmanın bir yolu olmalı." Eren ilk defa umutsuzluğa kapılıyordu. Ancak artık ben inanıyordum, umuyordum... Bir yol vardı ve beni bekliyordu. Bedeli ne olursa olsun değerdi bu kurtuluş.

Arabalara binip yola koyulduk, Eren eve giderken ben de Karmen'in yanına gidiyordum. Çıkış saatine geç kalmıştım ama aramamıştı beni.

Trafik vardı, nefesimi sıkıntıyla verdim.

Ben aradım Karmen'i, uzun çalışmalar sonucunda açtı. "Güzelim, geç kaldım biraz."

"Fark ettim ama sorun değil iş yemeğindeyim."

"Öyle mi kiminle?"

"Samet'le." Bu kadar samimi olmaları normal miydi?

"Bir iş yemeğindeysen bey diye hitap etmen daha makul olmaz mı hayatım?" Kıkırdadı, derin bir nefes çektim. "Tek misiniz?"

“Evet sekreterim buradaydı, yeni kalktı. Yesinler senin kıskançlıklarını.”

“Yesene.”

“Çok fena yerim bak.” Hamilelik hormonları onu da beni de yoruyordu. Ayrıca şimdiden başlamıştı aşırma ve kusma dönemi.

“Bu sözlerini hatırlatacağım. Neredesiniz?”

“Şirketin karşısındaki restorandayız.” Neden hep orayı tercih ettiğini başlarda pek anlamıyordum sonra öğrenmiştim ki orası da Barbaros Özekli’ye aitti.

“Peki sevgilim.”

“Öptüm.” Telefonu kapattı, tabii ki de yanlarına gidiyordum. O herifin Karmen’e bakışlarını beğenmiyordum. Gevşegin tekiydi.

Trafik biraz açılınca sürüşümü hızlandırdım. Çok geçmeden varmıştım. İçeri girdim, gözlerim onları aradı ancak göremedim.

Tanıdık bir garson yanıma yakınlaştı. “Karmen kalktı mı?”

“Terastalar efendim.”

“Sağ ol, kolay gelsin.”

“İyi akşamlar Ezel Bey.” Üst kata çıktım, masa yoktu üst katta sadece sigara içme alanı vardı. Terasa girdim, Karmen ve Samet karşımdaydı.

Ancak o kadar yakınlardı ki tüm kanın beynime sıçradığını hissetmiştim. Aralarında az bir mesafe vardı, Samet’in eli Karmen’in yanağında. O iğrenç eli karıma dokunuyordu.

“Çek o elini, sikerim seni.” Kükreyişimle Karmen irkildi. Samet’se elini çekti ve sırtıttı.

Öfkeyi damarlarımda hissediyordum. Yanlarına ulaştım ve ulaşmamla Samet’in suratına yumruk geçirmem bir oldu.

“Ne hadle dokunursun ona!”

“Ezel sakın ol,” dedi Karmen korkuyla.

“Sus! Nasıl sana dokunmasına izin verirsin?”

“Ya yanlış anladın, bir şey yok ortada. Bir sakın ol.” Bir şeyler diyordu ancak duymuyordum. Kulağım uğulduyordu.

“Aslında pek yanlış anlamadın. Karına bayılıyorum.” İşte bu cümle, her şeyin başlangıcı olmuştu.

Birazcık kalan aklımı da yitirmiş bir hâlde Samet'i dövüyordum. Ancak öyle bir şiddet uyguluyordum ki, tüm gücüm yumruklarımdaydı. Samet kanlar içinde yere düşmüştü ama içim soğumuyordu. Daha da sert vuruyordum her seferinde. Kaç dakika buna devam ettim bilmiyorum.

Yüzü kandan görünmüyor, kesik kesik inliyordu.

"Ölecek! Ezel dur." Duramıyordum, durmak istemiyorum. Bu lanet herifi döverek öldürmek istiyordum. Akan kanını kurutmak istiyordum.

Kulağımda kargalar bağıyordu.

"Ezel, yalvarırım." Karmen'in ağlayışı kulağıma doldukça daha da öfkele niyordum.

"Bu şerefsiz için mi ağlıyorsun? Yoksa hoşuna mı gitti?"

Samet bilincini kaybetmişti. Karmen korkuyla bana bakıyordu ancak beni durduran bunlar olmamıştı. Beni durduran şey, büyük cama yansıyan görünüm olmuştu.

Gözlerim bembeyaz, yüzüm damarlı ve her yerim kan içinde... Omzumun hemen üstünde bir karga.

Durdum, bu ben değilim.

Ezel'e değil de Haris'e bakıyordum.

Kan içindeki ellerimi kaldırdım, hayır bu bendim. Karmen'e baktım. Korku ve kırgınlıkla bakıyordu. Benden korkuyordu, en büyük kâbusum gerçek oluyordu. Korktuğum canavara dönüşüyordum. Karmen'i her şeyden koruyacağımı sanıyordum ama kendimden koruyacak gücüm yoktu.

Yutkundum, birkaç adım geri gitti bedenim.

"B-b..." Konuşamadım, tüm vücudum ağrıyordu. Karmen benim gözlerime böyle bakarken nefes bile alamıyordum.

Adımlarım geri gitmeye devam etti ve sonrasında oradan koşarcasına uzaklaştım. Arabaya binip, bilinçsizce sürdüm... Telefonumu çıkarıp Osman'ı aradım.

"Karmen'i alır mısınız?" dedim telefonu açar açmaz ve konuşmasına fırsat vermeden kapattım.

Ellerim titriyordu, zarar vermek istiyordum. Derin derin nefes aldım.

Yine gidebileceğim tek yer vardı: kale. O kaleye gittikçe bu lanete daha çok batıyordum, Haris'e dönüşüyordum.

Karmen'in karşısına çıkacak yüzüm yoktu.

Ve ben bir kez daha, sonum olacağını bile bile sürdürdüm o kaleye. Öyle bir lanetti ki asla kopamıyordum. Bir şekilde hep yollarım kesişiyordu kalenin kasvetli yollarına.

Karmen arayıp duruyordu ancak açmıyordum. Çok utanıyordum, beni o hâlde görmüş olmasından.

•

İki saat boyunca hislerimde hiçbir körelme olmadı, hepsi yerli yerindeydi. Öyle bir şeydi ki zaman bile dindiremiyordu içimdeki karanlığın gücünü. Hatta zaman geçtikçe daha da harlanıyordu.

Arabadan indim, kendimi kaybetmiş gibi evin içine girdim. Ayaklarım götürüyordu beni, beynim işlevini yitirmişti.

Sürekli dibimde beliren karga yine sol omzuma konmuştu. Durdum, kargaya baktım.

“Neden peşimden gelip duruyorsun?” Cevap vermedi, onun yerine pençelerini omzuma biraz daha yerleştirdi. “Ne o evcil havanım mı oldun? Bari kartal falan olsaydın, karga da neymiş?” Sözlerime sinirlenmiş olacak ki, kısık sesle bağırıp pençelerini etime bastırdı. “Tamam demedik bir şey.”

Aşağı kata indim, kargayla birlikte kapıdan geçtim. Diğer boyuta geçmemiz çok uzun sürmemişti. Asla yanımdan ayırmadığım hançer yine aynı yerindeydi. Giriş katına çıktım, evden dışarı adımımı atar atmaz omzumdan uzaklaştı karga. Havalanıp, bağırdı. Bir bana bir önüne bakıyordu.

Bir yere götürmek istiyordu beni. Onu takip ettim, onu yakalamam için yavaş uçuyordu. Değişik bir hava vardı, gece mi gündüz mü belli değildi.

Saatlerce takip ettim onu, sonsuz bir ormanın içinde yürüyorduk. Büyük bir mağaranın önüne geldiğimizde durmuştu.

“Burası mı?” Mağaranın içine girdim, evden aldığım elimdeki meşaleyle. Karganın peşimden geldiğini, çırpışan kanat seslerinden anlıyordum.

Büyük bir ışık huzmesi gördüm ileride. Mağara koridoru bitiyor, büyük bir alana açılıyordu. İçeride biri vardı. Bembeyaz uzun saçlı, gri pelerinli biri...

Yakınlaştım, yavaşça döndü. Yaşlı bir kadın vardı karşımda. Yüzü bir ağacın gövdesi gibi buruşuk, mavi açık gözleri beyaza dönük ve kamburu olan bir kadın.

Gözleri beni tanır gibi gezindi üstümde. “Hoş geldin.”

“Kimsin?”

“Sahra adım. Haris’in kızı, senin büyük annenim,” dedi titrek sesiyle vebana doğru birkaç adım daha attı. Yüzü zihnimde netlik kazanıyordu, küçükken evimizde fotoğrafları vardı.

“Sen ölmüştün.”

“Öldüm zaten.”

“Bu lanet yerde neden ölüleri görüp duruyorum?”

“Dünyada öldüm, burada yaşamaya devam ediyorum.”

“Haris seni biliyor muydu?”

“Hayır, beni hiç fark etmedi.”

“O zaman lanetin sana geçmesi gerekti?”

“Dünyada öldüm, hayalet sayılırım.” Yüzünde huzurlu bir ifade vardı, sanki uzun zamandır aradığı şeyi bulmuş gibi. “Babana o kadar benziyorsun ki.”

“Hayır, ben kaçmıyorum onun gibi. Ailemi kurtarmaya çalışıyorum.”

“Herkes kendine doğru geleni yapar. Sen çok yürekli bir adamsın Ezel. Kalbin o kadar yüce ki lanet bile kirletemeyecek.”

“Ölmem gerekiyordu, sizler gibi.”

“Biliyorum, iki güzel çocuğun olacak.” Geldi tam önümde durdu. Ellerini omzuma koydu. “Bir oğlan bir kız doğacak.”

“Bunları nereden biliyorsun?” Gülümsedi, havayı kokladı. Sanki kokumu ezberliyordu.

“Kaderin çok önceden belliydi. Çocukların, kaderinin en büyük parçası.”

“Onları nasıl koruyacağım? Madem o kadar şey biliyorsun söyle. Bu lanetten nasıl kurtulurum?”

“Lanetin hep bizleri kötü ettiğine, dünyaya kötülük saçtığına inandım. Ama lanet olmasa da dünya leş bir yer. Lanetin seni değiştirdiği doğru ama bu senin elinde; iradeli olmak zorundasın.”

“Nasıl?”

“Yüreğini dinle çocuk.”

“Yüreğim her şeyi yıkıp dökmek istiyor.”

“Hayır, nefes alma nedenin ailen değil mi?”

“Evet, Karmen. Ona da zarar veriyorum.”

“Unutma şeytan yapılan kötülöklere bir kılıftır sadece.” Buruşuk elleri yüzümde gezindi. “İçindeki şeytanın kazanmasına izin verme.”

“Bir şeyler anlatıyorsun ama nasıl yapacağımı söylemiyorsun.”

“Senin için geliyorlar.”

“Kimler?”

“Aydınlığın kardeşleri, seni yok etmek istiyorlar. Kendini ve aileni koru. İkizlerin, evrenin dönüm noktası.”

“Ne dediğini anlamıyorum!”

“Alacakaranlık yükseldi, Karanlık Lord tahtına geçti. Savaş başlıyor. Karanlığın kudreti aydınlığı yenecek ama lordun kudreti karanlığı da yutacak.” Önümde diz çöktü. Ve yaşlı kadının arkasında binlerce ruh belirdi. Yüzleri ve ayakları olmayan. Suretleri seçilmeyen büyük bir kalabalık. Hepsi başlarını eğdiler.

Yılanlar deliklerinden çıktı, kargalar mağaranın dışında kutlama yaparcasına haykırıyorlardı.

Göğsümde bir ışık vardı, beyaz ışık büyüdükçe büyüyordu. Mağara sallanıyordu. Ceketimin iç cebindeki hançeri çıkardım, havaya kaldırdım.

Göğsümü yaran ışık hançere ulaştı. Hançerin kabzası uzadı, bıçağı büyüdü ve keskinleşti. Hançer elimde bir kılıca dönüştü.

İçimde hissettiğim gücün bir tarifi yoktu.

Işık büyüdü, hisler büyüdü. İçimde sürekli büyüyen bir şey vardı, dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Neyin içinde olduğumu ya da şahit olduğum hiçbir şeye akıl yürütemiyordum. Karşımdaki olağanüstü olaylar silsilesi zerre umurumda değildi. Tek bir amacım vardı, karımı ve ikizlerimi korumak.

Sabah olmak üzereydi, kaleden çıkmalı birkaç saat olmuştu. Kaleden ayrılınca kılıç yine bir hançere dönüşmüştü. Eve gidecek yüzüm yoktu. Karmen'in karşısına çıkacak gücüm yoktu. Ama kaçarak koruyamazdım onları bu lanetlerden.

Arabayı park ettim, eve çıktım. Karmen'in uyanma saatiydi. Salona adım attım, Karmen salondaki koltukta oturuyordu. Yanına yakınlaştım.

“Tüm gece seni aradım,” dedi sertçe, yanına oturdum.

“Yüzüm yoktu karşına çıkacak.”

“Neden?”

“Beni canavar olarak görmene dayanamazdım ve karşında tam bir canavara dönüştüm. Her geçen gün ona daha çok benziyorum.”

“Özür dilerim,” dedi, şaşkınlıkla ona baktım. “Samer’in niyetini anlayamadım, iş arkadaşı olarak gördüm. O yemeğe çıkmamam gerekiyordu. Sen gelmeden önce birden yakınlaştı, beni şaşırtan birkaç şey söyledi ve ben uzaklaşamadım.”

“Ne söyledi?” Kaşlarını çattı.

“Sorun da burada, hatırlayamıyorum.”

“Nasıl yani?”

“Sanki o an silinmiş gibi, aynı Haris’in zihnimi yönettiği zamanlardaki gibi. Çok tuhaf.”

Kulağıma bir ses fısıldadı: *Aydınlığın Kardeşleri.*

“Özür dilerim, sana yaptığım ima çok iğrençti,” dedim.

“Sorun değil.”

“Sorun! Farkındayım, her şeyimi alttan almaya çalışıyorsun ama alttan alınacak bir yanı yok. Seni o kadar hak etmiyorum ki.”

“Buna sen mi karar veriyorsun?”

“O an bana bakışını unutamıyorum, Haris’e baktığın gibi baktın.”

“Göz rengin, tenin, sen birden öyle değişince elimde olmadan bir tepki verdim. Bunu görmeye hazır değildim. Ama ne olduğun önemli değil, seni seviyorum Ezel. Anla artık bunu.” Başını omzuma yasladı, ellerimi karnına doladım.

“Bir oğlumuz ve bir kızımız olacak,” dedim şişkin karnını okşarken. “İsim düşünmeye başlayalım.”

“Bir kız, bir oğlan olacağını nereden biliyorsun?” Ne kadar az şey bilse onun için o kadar iyiydi. Daha fazla batmamalıydı benimle.

“Öyle hissediyorum.” Hayran olduğum yüzünde bir gülümseme belirdi. Sakallarımı okşadı, alnına derin bir öpücük bıraktım. Kokusunu içime çektim. “Sen her şeye değersin.”

“Böyle diye diye benim yüzümden bir bataklığa battın.”

“Buna bir bataklık diyemezsin.”

“Tam olarak öyle. Hayır anlamıyorum yakışıklı adamsın, ne buldun bende?”
Güldüm.

“Hayat buldum.” Eşsiz gülüşü yaşadığım tüm pislikleri sildi aklımdan.

Artık kaleye gitmiyordum, hâlâ bir yol arıyordum ancak kalede değil. Son gittiğimde yaşadığım şeylerse sürekli aklımdaydı. Normal hayatıma dönmeye çalışıyordum, işime devam ediyordum.

Karmen’in karnı hızla büyüyordu, dört aylıktı. Bebeklerimizin gerçekten de bir kız bir erkek olduğunu öğrenmiştik. Sürekli isim arıyorduk.

Odamin kapısı çaldı, Leyla içeri girdi. “Son bir hastanız kaldı efendim, on beş dakika sonra randevusu.” Kafa salladım. “Bir isteğiniz var mı?”

“Kahve alabilirim.” Gülümsedi, odaya bir adım daha attı.

“İyi misiniz Ezel Bey?”

“İyiyim.” Ondan süsen kullanmasını istemiştım, bunu yakın çevremdeki herkesten istemiştım. Dönüştüğüm canavara çok yabancıydım çünkü. “Leyla, istediğin an işten çıkabilirsin.”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır, sizin yanınızda çalışmayı seviyorum.”

“Korktuğun bir insanla huzurlu çalışamazsın.”

“Sizden korkmuyorum, neden bilmiyorum ama size çok güveniyorum. Bana asla zarar vermeyeceksiniz.”

Güldüm. “Bundan ben bile bu kadar emin değilim.”

“Ne kadar güçlü olduğunuzun farkında değilsiniz.” Artık herkes bir şeyler ima ediyormuş gibi geliyordu, paranoyak olmuştım.

“Osman’la nasıl gidiyor?”

“Son sıralar seanslarını hep aksatıyor.”

“Senden hoşlandığı için.” Şaşırmadı ama kaçırdı bakışlarını.

“Belki de artık hastam olmamalı. Çok nazik, iyi bir adam ancak onunla aynı şeyleri hissetmiyorum.” Kaldırdı yerden bakışlarını gözlerime. “Sevdiğim biri var zaten.”

“Umarım ikinizde mutlu olursunuz.”

“Birine zaman ayıracak vaktim de hâlim de yok,” dedi ve çıktı odadan.

Karmen’in çıkış saati gelmişti. Şu sıralar Osman alıyordu onu işten. Önümdeki kahveden bir yudum aldım, telefonum çalmaya başladı. Karmen arıyordu.

Açtım vakit kaybetmeden, karşıdan nefes nefese geliyordu sesi. "Ezel!" Endişeyle doğruldum yerimden. "Birileri peşimizde."

"Kim? Neredesiniz?"

"B-bilmiyorum. Ormandayız, Osman ö-öldü sanırım. Peşimdelere Ezel." Hızla kalktım.

"Dayan, derin nefes al hemen geliyorum."

"K-konum atıyorum."

"Telefonu sakın kapatma." Konum bilgisi telefonuma geldi.

"Kaç kişiler?"

"B-bilmiyorum ama birden fazla."

Kalbim kor olmuş yanarken onu rahatlatmak için konuşacaktım ki Karmen'in çığlığı duyuldu. Hemen ardından da hat gitti.

"Karmen!" Haykırışım belki de tüm şehri inletti.

Arabaya nasıl koştuğumu bilmeden gördüğüm şeyle durdum. Tam arabamın kapısının önünde biri, bir şey duruyordu.

Bembeyaz, havada duran bir ruh. Diğer tarafta gördüğüm gri ruhların beyaz hâliydi. Beni izliyordu ancak bu diğerleri gibi boyun eğmiyordu.

Kalbimde bir acı hissediyordum, aynı o mağarada olduğu gibi kalbimden bir ışık huzmesi çıktı.

Karşımda duran şeyin ne olduğunu şimdi anlıyordum. Aydınlığın Kardeşleri, gelmişlerdi. Benim ve ailem için.

Yaşlı kadının sözleri yankılandı.

Savaşın ortasındaydım. Ellerimde kan, yüreğimde ailem ve ben bu savaşta en kötü olmaktan çekinmeyecektim.

22. BÖLÜM: SONSUZ

Karanlığın içine kızılık karıştı. Siyah kana bulandı ve bu kanı siyah bile soğuramadı. Şeytan buradaydı, içimde hatta içimizde.

Kanlı bir savaş başladı, güneşin dahi aydınlatamadığı içimizde. Ya aydınlık kazanacaktı ya karanlık, her sonda da kaybeden insanlık olacaktı. İçim içime sığmıyordu, taşıyordum. Taşan karanlık katran gibiydi, karşısına kim çıksa içine katıyor ve yok ediyordu.

Koşuyordum, tüm gücümle ve hırsımla. Botlarım yerdeki toprağı sertçe eziyordu, gözlerim bakıyor ama görmüyordu.

Elimdeki adres bir ormana aitti, ancak dar yola bir yerden sonra araba giremiyordu. Ve tam o dar yolun başında Özekli'ye ait bir araba vardı. Bir ağaca sertçe çarpmış ve önü yarılmıştı. Arabanın yanında Osman kanlar içinde yatıyordu.

Aradığım ambulans henüz gelmemişti, eğilip ona bakacaktım ama bir çığlık yankılandı ormanda. Karmen'e ait ve acı dolu bir çığlık. Koştum, koştum ancak bu işe yaramıyordu. Sanki ben yaklaştıkça orman genişliyor ve beni içine çekiyordu.

Durdum.

Gücümü hissettim, ben artık sıradan bir fâni değildim. Ben içimdeki karanlığı yönetebilirdim.

Karmen'in yanında olmak istiyordum, hemen şimdi.

Sert bir rüzgâr esti gözlerim kapandı. Vücudumda değişik bir his vardı.

Ve gözlerimi açtım, başka bir yerdeydim. Bir gölün kenarında, tahminimce aynı ormanda. Ve Karmen'i gördüm. Diz çökmüş, elini kendine siper etmiş ve korkuyla titriyordu. Yalnız değildi, etrafı beyaz ruhlarla sarılmıştı.

Karmen acı çekiyordu.

Onun acısı, kalbime bir kor gibi düştü. Elimdeki kılıcı dudaklarımdan çıkan haykırışlar toprağa saptırdım. Tüm yer sallandı, ağaçların tepesindeki kuşlar uçtu ve gök karardı.

Beyaz ruhlar geriye savruldu. Kargalar gücüme güç katmak ister gibi etrafıma dolmuşlardı.

“Ezel!” diye bağırdı Karmen acı içinde. Kimse karıma ve çocuklarıma zarar veremezdi, hiçbir varlık.

Kılıcı çıkardım, bana yaklaşan ruhların arasına girdim. Kılıcın değdiği ruh anında yokluğa karışıyordu, güçlülerdi. Zihnime girmeye çalışıyorlardı.

Çok fazlalardı, yüzlerce vardı ve asla azalmıyorlardı. Ne kadar süre onlarla savaştım bilmiyordum ancak beni durduran yine Karmen oldu. “Ezel.” Kafamı ona çevirdiğimde, beyaz çiçekli elbisesinin kan olduğunu gördüm. Bacaklarının arasından kan akıyordu.

Bu son oldu, sonları oldu. Hissettiğim acı evrene karıştı. Göğsümden bir ışık çıktı, o kadar kudretli bir ışıktı ki güneşten daha çok aydınlattı evreni.

Ruhlar acıyla bağırarak hiçliğe karıştı, onların yok olmasıyla ışık da azaldı ve aynı onlar gibi hiçliğe karıştı.

Karmen’e koştum, dizlerim artık tutmazken yanında diz çöktüm. Gözlerinden yaşlar akıyordu, bir eli karnında, acıyla yüzüme bakıyordu.

“Bebeklerim, onlara bir şey olmasın,” dedi kısık sesiyle, yalvarırcasına. Bacaklarından akan kan çok fazlaydı, yüzü bembeyaz olmuştu. “Ezel, yalvarırım kurtar bebeklerimizi. Onlara bir şey olmasın.”

Kan bulaşmış yanaklarını okşadım. “Onlar bizim çocuklarımız, hiçbir şey olmayacak.”

“Gidiyorlar Ezel, bizi bırakıyorlar,” dedi hıçkırıkları arasında. Bir yaş aktı yüzümden yavaşça, Karmen’in kana bulanmış çiçekli elbisesine karıştı.

“Bana bak güzelim.” Gözleri kapanıyordu. “Onlara bir şey olmayacak, sana da. Buna izin vermem, anlıyor musun? Bana bak güzelim.” Bu sefer kızılık hiç yakışmamıştı, Karmen’e ilk defa kırmızı yakışmadı.

“Ezel kurtar bebeklerimizi,” diye yalvardı son gücüyle ve gözleri güçsüzce kapandı. Karmen’in nefesi cılızdı, artık göğsü bile inip kalkmıyordu.

Acı bir haykırış çıktı dudaklarımdan, kulaklarım uğulduyordu. Elim Karmen’in karnındaki elinin üstüne kapandı.

“Hayır hayır!” Kanaması durmuyordu. “Gidemezsiniz hiçbir yere. Siz, benim çocuklarımızıdır.” Titrek bir nefes çıktı dudaklarım arasından. “Babanız sizi asla bırakmaz.” Kanlı ellerimle okşadım Karmen’in karnını. “Sizi çok seviyorum.” İçimdeki acı, dışıma yansıdı. Sanki tüm gücüm parmak uçlarıma toplandı ve elimden karanlık bir ışık çıkıp Karmen’in karnıyla buluştu.

Işık büyüdü Karmen’in kanlı bedeninde. Karanlık yavaşça ışığa dönüştü ve her yere yayıldı.

Kanaması durdu, ellerimin altında hissettim minicik vücutlarını. Yaşıyorlardı, yaşayacaklardı, yaşamak zorundalardı.

Sevdiğim kadının kanlı bedenini kucakladım, ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Onları asla bırakmayacaktım, onları her nefesimde koruyacaktım.

Hastanenin soğuk zemininde oturmuş, karımdan ve çocuklarımdan iyi haber almayı bekliyordum ama saatler geçmişti ve kimse konuşmuyordu.

Onlara bir şey olmayacaktı, her ne yaptıysam onları tutmuştu. Buna eminim ancak içimdeki korku bir saniye olsun dinmek bilmiyordu.

“Osman’ın durumu hâlâ kritik,” dedi yorgunca Eren. “Çok ciddi yaralar almış, kan kaybetmiş. Ameliyatta şu an.” Yanıma oturdu sessizce.

“Ne oldu bilmiyorum ama Karmen darbe almış gibi ve akan kanın miktarına bakarsak çocukların yaşaması imkânsız derdim. Eğer sen gitmeseydin çocuklar düşmüş, Karmen’in hayatı çok daha tehlikede olurdu. Doktorlar bir mucize olduğunu söylüyorlar.”

“Yaşayacaklar,” dedim tek inandığım şeyi söyleyerek.

“O mucize sensin, değil mi? Ne yaptın yaşamaları için?” dedi Eren artık doğüstü tarafımı biraz daha kabullenerek.

“Bilmiyorum, karanlığımı kullandım.”

“Bu sonrasında çok daha ciddi sorunlar doğurabilir.”

“Ne yaptım, onları nasıl kurtardım bilmiyorum. Ancak milyon kez aynı duruma düşsem, sonuçlarını umursamadan milyon kez kurtarıyorum onları.”

“Boş bakıyorsun, biraz dinlenmelisin ya da konuşmalı. Anlat Ezel, her şeyi tek başına sırtlanmak zorunda değilsin. Kim yaptı bunları? Çocuklarını öldürmeye çalışanlar, senin gücünü yok etmeye çalışanlar: Kim onlar?”

“Aydınlık yaptı, Aydınlığın Kardeşleri.” Bakışlarımı ilk defa yüzüne çevirdim, gözleri şaşkınlıkla irileşti.

“Şimdi sen karanlığı onlar aydınlığı mı temsil ediyor? Ama sen iyisin onlar kötü? Bu nasıl iş?”

“İyi olduğuma kim karar veriyor? Kitabı bir de onların gözünden okumak lazım.”

“İyi olduğuna ben karar veriyorum! Yirmi yıllık arkadaşınım, yaptığın her şeyi biliyorum ve seni tanıyorum. Sen kötü olmaktan çok uzaksın Ezel. Sen gördüğüm en yufka kalpli adam olabilirsiniz.”

“Artık değil.”

“Kimi kandırıyorsun? Sen aynı Ezel’sin. Bırak aydınlığın kardeşleri, melekler gelse inandıramaz senin kötü olduğuna bana. Sikmişim aydınlığını, kimse yeğenlerimi öldürmeye çalışamaz.”

“Haris’i hapseden güç, çocuklarını öldüren güç şimdi benim peşimde.”

“Haris’ten o kadar çektik, bu zamana kadar neredelermiş bu kodumun aydınlıkları?”

“Haris onların istediği kıvamdaydı, hapsolmuştu. Ne diğer nesillere gidiyordu karanlığı ne de kendi etkileyebiliyordu. Sonra ben geldim ve onların gözünde, her şeyi mahvettim. Gücü elime aldım ve ben hapis değilim.”

“Haris kaleden kurtulduktan sonrada onu öldürmeye çalışabilirlerdi?” Belki de Haris’in vadesinin dolduğunun farkında olup boşuna uğraşmak istemişlerdi. “Neye benziyorlar acaba.”

“Karmen’i görmem gerek.” Yüzünü görüp sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

“Ben bir gidip konuşayım.” Ayağa kalkıp, uzaklaştı. Barbaros Özekli’yi gördüm, telaşla yürüyordu. Ayağa kalktım, karşısında durdum.

“Karmen? Torunlarım?” dedi nefes nefese.

“İyi olacaklar.” Omuzları çöktü.

“Ezel, neden bitmiyor? Ben kızımı bu hastanelerde yaralı bulmaktan çok yorulduğum. Hani bitmişti her şey? Kim benim kızıma saldırmaya cüret edebilir?”

Benim yüzümdendi, onların başına gelen her şey. İlk defa Özekli’ye cevap veremedim, ilk defa onun karşısında küçüldüm. Yutkundum zorlukla.

“Keşke evlenmenize izin vermeseydim. Zaten yıllarca onu mahvedecek şeyler yaptım, telafi etmem gereken yerde yine gitmesine göz yumdum. O yaratık onu ne kadar mahvettiyse şimdi sen kızımı mahvediyorsun. Ve Karmen yine bunu görmüyor, o yaratığa bağlandığı gibi bağlandı sana, hastalıklı bir şekilde. Dayanamıyorum artık, aynı hataları yapmayacağım. Sen o yaratık gibi olma, kızımı bırak.”

“Biz evliyiz, çocuklarımız olacak,” dedim zorlukla konuşarak.

“Korkuyorum Ezel, bu çocukların kızımın sonu olmasından korkuyorum. Karmen’in artık seninle olmasını istemiyorum, o sağlıklı kararlar veremiyor. Ben kızımı yanıma almak ve korumak istiyorum!”

O benim yanımda güvende, diyemedim. Sanırım en zoru da buydu. Önceden olsa asla Özekli’nin onu benden daha iyi koruyacağına inanmazdım ama artık kendimi tanımazken bunu diyebilecek haddim yoktu.

“Kendine geldiğinde onu evime götüreceğim. Ne yaparsan yap, o ne kadar isterse istesin bir süre sana dönme sine izin vermeyeceğim!” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Hayır, götürmeyeceksin.” dedim sert bir sesle, yanlış yaptığımı bile bile.

“Onun için en iyisi bu, ne yaparsan yap buna engel olamayacaksın.”

“Öyle bir şey olmayacak Özekli,” dedim içime dolan öfkeyle ve hissettiğim tek şey öfke değildi. Özekli’nin bakışları değişti.

“Peki,” dedi ve uzaklaştı yanımda.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Bu Özekli’nin kendi cevabı değildi, bu benim emrimdi. Farkında olmadan zihnine sızmış ve istediğim cevabı almıştım. İnsanlara istediklerimi yaptırabiliyordum.

Başım ağrıyordu.

Biraz ileride Yasema, Beste, Melih ve Buse vardı. Bir saattir buradaydılar, bana mesafe tanıyorlardı. Ancak Özekli’yle olan hararetli konuşmamızdan sonra yanıma geldiler.

“Osman’ın durumu kritikmiş. Eren her şeye hazırlıklı olmalıyız dedi,” dedi Beste dolu gözlerini kırıştırarak.

“Leyla’yı mı çağırırsak? Ondan bayağı hoşlanıyordu belki hissetmek iyi gelir,” dedi Yasema.

“Çağırdım ben,” dedi Beste.

“Ailesine de ulaşmaya çalıştım da Barbaros Bey ailesi olmadığını söyledi,” dedi Melih üzgünce.

“Kerem nerede?” diye sordum Yasema’ya.

“Bilmem bugün hiç görmedim.” Kerem ve Samet’in aydınlıkla bir bağı vardı. Bunu hissediyordum ve ben artık hislerimde hiç yanılmıyordum.

Yasema’nın eli omzuma gitti, sıktı dostça. “Ezel, atlatacağız.” Karanlığın atlatılacak bir yanı yok sanırım Yasema.

“Bunu onlara kim yaptı ki?” diye üzgünce mırıldandı Buse.

“Senin gibi düşünenler: Benim ve çocuklarımla yaşamaması gerektiğine inanlar,” dedim sert bir şekilde.

“Ezel, ben öyle düşünmüyorum,” dedi üzüntüyle. “Nasıl böyle dersin?”

“Düşünsen de haklısın Buse, boş ver.”

Eren koşar adımlarla yanımıza geliyordu. “Karmen’i odaya alıyoruz, bebekler oldukça sağlıklı. Henüz uyanmadı ama görebilirsin.” Daha fazla yanlarında durmadım, Eren’le birlikte Karmen’i aldıkları odaya girdim.

Gözleri kapalı, rengi hâlâ soluktu. “Hepsi iyi, sağlıklılar.” Eren’in beyaz önlüğünde Karmen’in kanı vardı, saatlerdir yerinde durmuyordu.

“Eren, teşekkür ederim. Her şey için.”

“Saçmalama, kardeşiz biz. Ben sizi biraz yalnız bırakayım.” Odadan çıktı sessizce ve kapıyı kapattı.

Karmen solgun bir şekilde uyuyordu, yanına oturdum. Özekli haklıydı, ona iyi gelmiyordum. Onunla evlenip, üstüne çocuk yapmamız ona zarar vermişti. Yanımda güvende değildi ama benden uzakta da güvende olamazdı.

Onu koruyabilirdim, bunu sadece ben yapabiliirdim.

Karnını okşadım, buradaydı bebeklerimiz. Eğilip hastane giysisiyle örtünmüş şiş karnına bir öpücük bıraktım. “Teşekkür ederim, beni bırakmadığınız için.” Karmen’in narin elini, koca ellerim arasına aldım. Zaten küçücüktü, nasıl iki çocuk doğuracaktı ki? İnce parmaklarını tek tek öptüm. “Özür dilerim, sana bu kadar âşık olup hayatını mahvettiğim için.”

Beni duymuş gibi titreşti gür kirpikleri, uyanıyordu. “Ezel,” dedi kurumuş dudaklarının arasından. Gözleri hâlâ kapalıydı.

“Bebeğim.” Sözümle güzel yüzünde, yorgun bir gülümseme oluştu. Gözlerini yavaşça açtı, gülüşü soldu ve gözleri doldu. Yüzünde korku ve acı vardı.

“Bebeklerimiz, iyiler mi? İyiler de,” dedi yalvarırcasına. “Bırakmadılar bizi, değil mi?”

“Onlar bizim çocuklarımız, bizden bile daha inatçı olacaklar. Bırakırlar mı hiç?” Yaşlar dolan yüzünde bir gülümseme oluştu.

“Çok şükür.” Rahat bir nefes aldı, boşta olan eli karnına gitti. “Buradalar.” Bir elimle yüzündeki yaşları temizledim. Ağlamasından nefret ediyordum ve benim yüzümden defalarca ağlamıştı.

“Özür dilerim.” Sözlerimle kaşları çatıldı.

“Sen ne yaptın ki?”

“Her şey benim yüzümden.”

“Şunu demekten, kendini suçlamaktan vazgeç artık Ezel. Bak, ne olursa olsun birlikteyiz. Biz bir aileyiz. Eminim babalarının bu kadar kendini suçladığını bilseler çok üzülürler.” Gülümsedim.

“Olanları hatırlıyor musun?” Kafasını olumlu anlamda salladı.

“Osman!” dedi yeni aklına gelmiş gibi. “Osman iyi mi?”

“Durumu kritik, bekliyoruz.” Zorlukla verdi nefesini.

“Bir araba bizi takip ediyordu, camı çok karanlıktı içini görmedik. Plakada da çamur vardı. Bizi takip etmeye başladı. Telefon çekmiyordu, kaçamıyorduk. Osman güvenilir bir yere sürmek istiyordu ancak izin vermediler. Bir araba daha çıktı ve kıstırdılar. Yol boyunca kaçamadık, kaza yapmamıza neden oldular ağaca çarptık. Ben arka koltukta, kemerle oturduğum için zarar görmedim. Osman çok kötü bir hâldeydi.” Durdu, o anları hatırlamak kâbus gibiydi onun için.

“Sonra arabadan indiler, yüzlerini görmedim. Osman son gücüyle kaçmamı söyledi ve onu dinledim. Kaçtım, o sırada telefon çektiği an seni aradım. Kaçtığım şeyler insan değildi Ezel, çok tuhaflardı. Bana dokunmuyorlardı ama sanki öldürüyorlardı. Seninle konuşurken yakalanmıştım, çok fazlalardı. Etrafımı sarmış ve bir şeyler söylüyorlardı, sanki büyü yapıyor gibiydiler. Bebeklerimizi almak için, öldürmek için.”

Eğilip alnını öptüm, bu onu rahatlattı.

“Sonra sen geldin,” dedi gülümseyerek. “Kurtardın bizi.” Belki de sizi kurtarmamışımdır, belki sizi daha çok karanlığıma katmışımdır kızıl kadın. “Geçti.”

“Geçti.” Yumuşak saçlarını okşadım.

“Artık çok daha dikkatli olmalıyız, seni daraltacak şeyler isteyeceğim senden.”

“Sorun değil.”

“Sorun, çok büyük bir sorun Karmen. Ama başka seçeneğim yok. Artık işe gitmene ya da yalnız kalmana müsaade edemem.” Kafasını olumlu anlamda salladı. “Taşınmamız da gerek, daha güvenilir bir yere.”

“Çocuklarımızın güvenliği için her şeyi yaparım. Sen de kendini yıpratmaktan vazgeç! Atlatacağız Ezel, birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz.”

“Senden bir şey daha isteyeceğim.” Merakla kırpıştı badem gözleri. “Süsenli kolyen vardı ya.” Haris öldüğünden beri takmıyordu. “Onu takmanı isteyeceğim.”

“Ama neden ki? Sen bana zarar vermezsin ki.”

“Sanırım artık insanların zihniyle oynuyorum istemeden. Takman gerek.” Üzüntüyle kırpıştı gözleri ama gülümsedi.

“Çok havalı.”

“Karmen.” Güldü. Kötü hissetmemem için yapıyordu yoksa endişelendiğini biliyordum.

“Öpsene beni, çok özlemişim.” Şirin tavrına gülümsedim. Eğilip, dolgun dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. “Bu kadarcık mı?”

“Artık sevişmeyeceğiz, biliyorsun değil mi?” Alt dudağını sarkıttı küçücük bir çocuk gibi.

“Gerçekten mi?” dedi gerçek bir üzüntüyle ve çokça hayal kırıklığıyla.

“Maalesef.”

Bakışları üzgünce karnına indi. “Sizin artık oradan çıkmanız gerek,” dedi gerçek bir üzüntüyle.

Bu kadın beni öldürecekti. Gülerek başımı boynuna gömdüm, hastane kokusunun bastıramadığı gül kokusunu içime çektim.

İnce parmaklarını saçımın aralarında hissettim, göğsü aldığı nefesle şişti. Saçlarımı kokluyordu, bir öpücük bıraktı saçlarıma, ardından al yanağını yasladı.

Buradaydım, ailemle ve kimsenin onlara dokunmasına izin vermeyecektim. Ne pahasına olursa olsun onları tüm kötülüklerden uzak tutacaktım.

•

Karmen’in bedeni çok yorgundu, yine uyumuştı. Bu gece hastanede kalacaktık her ihtimale karşı. Eren odaya girdi, Karmen’i kontrol edecekti.

“İki yürü bacakların açılсын, saatlerdir tünedin koltuğa,” dedi fısıldayarak. Kafamı iki yana salladım. “Ben buradayım, sen gidip bir Osman’a bak.” Durumu hâlâ kritikti, yoğun bakıma alınmıştı.

“Kahve de al gelirken,” dedi benim kalktığım yere yorgunlukla oturarak. Odadan çıktım, üstümde Eren’in tişörtü vardı. Üstümde Karmen’in kanıyla oturmaya katlanamamıştım.

Osman'ın olduğu kata çıktım. Yasema ve Buse gitmişti ama Beste ve Melih hâlâ buradalardı. İkisi de oturmuş, Beste kafasını Melih'in omzuna yaslamıştı. Gece yarısını geçiyordu, hastane sessizdi.

"Bu gece burada mısınız?"

"Osman'ı bekleyelim dedik ama uyanmayacak gibi," dedi Melih üzgünce. Beste'nin gözleri kapalıydı, uyuyordu. "Ona kötü davrandığım için çok pişmanım," dedi dürüstçe. "Çok iyi bir adam." Osman için kimse gelmemişti ve bizimkiler de buna içerlenip saatlerce beklemişlerdi.

Leyla da gelmişti, biraz ileride oturuyordu tek başına.

Beste birden irkilerek uyandı, Melih onu yatıştırmak için saçlarını okşadı. "Bir şey yok şirine," dedi ve sarıldı sıkıca. Hâlâ ilişkilerini inkâr ediyorlardı bir de. Beste aninde sakinleşti Melih'in kollarında.

Onları baş başa bırakıp, Leyla'nın yanında durdum. "Ne zaman geldin?" Gözleri kızarıktı.

"Merhaba, birkaç saat oldu. Yanınıza uğrayacaktım ama dalmışım. Karmen Hanım ve bebekler iyi değil mi?"

"İyiler."

"Geçmiş olsun."

"Sağ ol."

"Osman çok ama çok iyi bir adam, yumuşacık bir kalbi var. Bunu hak etmiyor," dedi içli içli.

"Neyi?"

"Böyle kimsesiz gibi kalmayı, ailesi var onun."

"Özekli olmadığını söyledi."

"Var ama Osman'ı hak etmiyorlar." Leyla, onunla uzun seanslar yapmıştı ve hepimizden iyi tanıyordu Osman'ı.

"Kötü bir geçmiş?"

"Osman gibi narin ruhlu bir adamın kaldıramayacağı bir geçmiş." Gözünden akan birkaç yaş sildi.

"Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum ama..." Durdu, daha fazla konuşamadı.

"İş etiği mi?" O iş etiğinin içinden geçmiştim.

“Karmen Hanım sizin hastanızdı, ona âşık olunca ne yaptınız?”

“İlk görüşte vuruldum, hiç kendimi tutmaya falan da çalışmadım. Kızıl gözlerini gördüğüm an unuttum kimliğimi, sıfatımı.” Gülümsedi.

“Vazgeçmeye çalıştınız mı?”

“Birkaç defa ama imkânsızdı. Yolum sürekli ona çıktı.” Telefonumun sesi boş koridorda yankılandı. Cebimdeki telefonu çıkardım, Kerem arıyordu.

“Ezel, bahçeye gelir misin?” Sesi iyi değildi.

“Geliyorum.” Onunla konuşup artık her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Telefonu kapattı. “Bir gelişme olursa haber verirsin, iyi akşamlar.”

“İyi akşamlar,” dedi Leyla güçsüzce. Asansöre binip, zemin kata indim. Hastanenin geniş bahçesine çıktım.

Kerem bir bankta tek başına oturuyordu, elinde sigarası vardı. Yanına oturdum ve ben de bir sigara yaktım. “Artık benden hiçbir şey saklayamazsın Kerem.” Dalgınca etrafta gezindi bakışları. “Bana bildiğin her şeyi anlatmak zorundasın.”

“Hiçbir şey bilmiyorum Ezel.”

“En basitinden, bugün neredeydin?”

“Bilmiyorum.”

“Nasıl bilmiyorsun?” Sertleşen sesimle bakışları bana döndü.

“Bilmiyorum, hatırlamıyorum. Oradan beni kurtardığından beri bunu sürekli yaşıyorum, sanki hafızamı kaybediyorum.”

“En son hatırladığın şey ne?”

“Dün gece Samet’in yanında olduğumu hatırlıyorum. Alkol alıp uyuduğumuzu söyledi ama ben, hatırlamıyorum.” İşler gittikçe daha da kızışıyordu.

“Kendine ne zaman geldin?”

“İki saat falan oldu, Samet’in evindeydim ama ben asla içince bu şekilde kendimi kaybetmem ve cidden, içtiğimizi hatırlamıyorum.” Sigarası düştü güçsüzleşen parmaklarından. Eli şakaklarına gitti. “Bana neler oluyor bilmiyorum.”

“Samet, onda bir şeyler var.”

“O benim kardeşim Ezel, ne olabilir?”

“Sen ölüp dirilen bir insansın, artık hiçbir şeye şaşırma. Bugünkü saldırdı da onun parmağının olduğunu düşünüyorum ve senin de onunla olduğunu.” Sözlerimle sinirlendi.

“Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Sana güveniyorum Kerem, sen benim arkadaşısın ama baksana tüm günü hatırlamıyorsun bile. Samet ve sende bir şey var ve bu şey sen dirildikten sonra başladı.”

“İstemiyorum Ezel, ben artık bu çılgınca şeylerin bir parçası olmak istemiyorum. Sadece normal olmak istiyorum.”

“Emin ol bunu senden daha çok istiyorum. Ama bir savaşın içindeyiz, evrenle savaşıyoruz.”

“Çok yorgunum Ezel,” dedi elleri saçlarının arasında gezinirken. Ayağa kalktı içi içine sığmıyormuş gibi. Ve gri tişörtünün bel kısmında bir leke gördüm: Koyulaşmış bir kan lekesi. Çok büyük değildi ama hiç de küçük sayılmazdı. O kan lekesi ona ait değildi, buna emindim.

Her şey çığırından çıkıyordu, yolun sonu yaklaşıyordu.

Bebeklerimiz beş aylık olmuştu. Hamilelik Karmen'i her geçen gün sanki mümkünmüş gibi daha da güzelleştiriyordu. Çiçekli hamile elbiseleri giyiniyor ve saçlarına elbisesiyle uyumlu kurdeleler takıyordu, çok heyecanlıydı. Her şeye rağmen mutluydu, karanlığım ona hiç uğramıyormuş gibi sürekli güzel yüzü gülücükler saçıyordu.

Uzun aramalarımızın sonunda güzel bir ev bulmuştuk, şehrin içinde ancak yerleşim yerlerinden biraz uzakta. Bunu özellikle istemiştik, belki de kendimi insanlardan izole etme şeklimdi. Yine de en yakın hastane, arabayla on dakika uzaklıktaydı ve her yere yakındık. Karmen'in sevdiği gibi kocaman bir havuzu vardı ve günün yarısını, havalar tam ısınmamış olmasına rağmen sakince yüzerrek geçiriyordu.

Etrafın yeşillikle çevrili olması onu mutlu ediyordu, bahçemize renkli çiçekler ekiyordu. Elinin değdiği her şeyi güzelleştiriyordu.

Ciddi bir koruma sistemi kurdurtmuştu Barbaros Özekli. Her ne kadar bahçedeki korumalar doğaüstü yaratıklara bir şey yapamayacak olsalar da Barbaros anca böyle iyi hissedeceğini söylemişti. Evin içinde hareket sensörü vardı, evde olmadığım anlarda ya da uyurken çalıştırıyordum. Bir de kameralar vardı, sadece benim erişimimin olduğu.

Kendi çapımda Karmen'i korumaya çalışıyordum.

Henüz yeni evimizde birinci haftamızdı, dekorasyonu birlikte yapmıştık. Çocuklarımız için iki güzel oda hazırlamıştık, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştük.

Yeni sığıttığım portakal suyunu, şezlongun yanındaki masaya bıraktım. Şezlongun üstündeki havluyu alıp, havuzun başına gittim.

“Güzelim, üşüteceksin. Çıkar mısın artık?”

“Yorulduğum zaten.” O havuzdan çıkar çıkmaz havluyu önce vücudunu, ardından saçlarını kuruladım.

“Hiç yüzülecek hava değil,” dedim azarlarcasına. Şirin şirin gülümsedi onu sardığım havlunun içinde. Eğilip yanağına sert bir öpücük bıraktım. Kıkırdarak kollarını belime sardı.

Kıyafetlerimin ıslanmasını umursamadım. “Biraz dinleneyim, öyle içeri geçelim,” dedi yorgunca karnını ovuşturarak. Şezlonga uzandı, portakal suyunu içmeye başladı. “Bu evi çok sevdim,” dedi huzurla.

Ben de çok sevmiştim. Zaten içinde onun olduğu bir şeyi sevmeme ihtimalim yoktu. “Ay Ezel,” dedi karnını okşayarak. Bu ben aşerdim sesi ve hareketiydi.

“Yine ne çekti o güzel canın?”

“Baklava, şöyle bol fıstıklı.” Doğrudum yerimden. “Ya gitmene gerek yok, sipariş et. Seninle keyif yapmak istiyorum.”

“Gelirim on dakikaya.” Kafasını ısrarla iki yana salladı.

“Hayır, sen gitme. Erenler gelecekti onlardan rica etsen?”

“Erenler mi gelecek?”

“Söylemedim mi? Bugün hepsi yeni evimizin ziyaretine gelecekler.”

“Erken söyleseydin yemek falan hazırlardım.”

“Gerek yok, mangal yakacağız,” dedi dili iştahla dudaklarında gezinirken. “Ben çok kilo aldım ya.” Bikinisinden taşan göğüslerine içimi çekerek baktım.

“Çok çok güzel oldu ama.” Şaşkınlıkla kırıştırdı gözlerini. “Tam böyle arasına kafamı gömmelik.”

“Yuh yani Ezel ayıp,” diye beni azarlayıp karnına eğdi başını hafifçe. “Babanız öyle demek istemedi. Bazen sapıklaşıyor.”

“Sapık olan hangimiz acaba?” diye sordum büyük bir imayla. Beni her üstsüz gördüğü zaman ilk görüşü gibi hayranlıkla bakıyordu ve ben buna bayıldığım için son zamanlarda daha çok spor yapıyordum.

“Bak ben kilo aldım sen gün geçtikçe daha da harika bir şey oluyorsun. Kıskanacağım artık.”

“Sen var ya yüz kilo ol yine harika bir şeysin,” dedim burnuna fiske atarak.

“Tabii canım tabii, alırsam görürüz sonra. Hep böyle derler, alınca da zayıfla derler.”

“Allah Allah kim diyormuş?”

“Yani öyle olur genelde.”

Telefonumu çıkarıp, Eren’i aradım. Gelirken baklava almalarını isteyip kattım. Daha birkaç saat vardı gelmelerine.

Rüzgâr estiğinde daha fazla çıplak oturmasına dayanamadım. Ayağa kalktım ve ani bir hareketle kucağıma aldım. Ani hareketimle irkildi ve hoşuna gitmiş olacak ki şen bir kahkaha attı. “Havalar daha ısınana kadar girmek yasak. Buz gibi olmuşsun.” Evin içine girdik. Keyifle kollarını boynuma doladı.

“Ağır olmuşumdur taşıma, belin ağrır.”

“Bu kasları seni taşımak için yapıyorum.” Omzumu cimcikledi.

“Bu bir iltifat değildi. Of çok kilo almışım ya ama olsun onlara değer.” Bu ani ruh değişimlerine bayılıyordum. Bir cümlemin başında öfkeliyken; sonunda pamuk gibi olabiliyordu.

Onun gibi keyifli hamilelik geçiren başka kimseyi görmemiştim. Sanki çocuklarımızı taşımanın her an zevkini çıkarıyordu.

Merdivenlerden çıkarken boynuma ve çeneme küçük öpücükler bırakıyordu.

“Senin o ağzını yerim,” dedim yine sertçe yanağını öperek. Biraz kilo aldığı için yanakları şişmişti ve öpmesi cidden çok zevkliydi. Sürekli yanaklarını öpüyordum. Tabii şişen başka yerlerini daha çok öpmek istiyordum da neyse...

Gülerek kafasını geriye attı. Odamıza girdik, banyoya geçtim direkt ve Karmen’i jakuziye bıraktım.

“Jakuzide sevişmeyi özledim,” dedi iç çekerek. “Yatakta sevişmeyi de koltukta da sanırım sadece sevişmeyi özledim.” Ardından utançla karnına baktı, bebeklerimizden çok çekiniyordu.

“Daha uzun bir zamanımız var güzelim,” dedim ben de aynı üzümlükle. Suyu ayarladım ve üstümdekileri çıkardım.

Alt dudağını dişleyerek iştahla bakıyordu vücuduma. Ah güzelim bu bakışlarla bana ne yaptığından hiç haberin yok.

Jakuziye girdim, Karmen’in beyaz bikinisinin üstünü çıkardım. Eğilip karnını öptüm. “Çocuklar, anne ve babanıza biraz mahremiyet tanıyın.” Kulağımı

dayadım ardından az önce öptüğüm noktaya. "Hımm anladım, sağ olun. Ben de sizi seviyorum." Karmen şaşkınlıkla beni izliyordu. "Bunu anlayışla karşıladılar, siz istediğini yapın biz bakmıyoruz dediler." Şen kahkahaları banyoda yankılandı. "Artık yalnızız," dedim dudaklarına doğru fısıldayarak.

"Ama sevişemeyeceğiz."

"Aklın sadece bel altı çalışıyor bak." Dayanamıyormuş gibi yüzümü iki yanından tutup kendine çekti. Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım.

Banyoda geçen birkaç saatin ardından yıkanmıştık, Karmen'i ellerimle yıkamış ve kurutmuşum. Ardından üstümüzü giyinip salona geçmiştik. Mutfakta Karmen için meyve tabağı hazırladım.

Geniş koltukta oturmuş, bacaklarını uzatmış ve kitap okuyordu. Yanına ulaştım, bacaklarını kaldırıp bacaklarımın üstüne aldım. Elimdeki kırmızı elmanın kabuğunu soyarken o da kitabını bıraktı. "Oku sen güzelim." Uzattığım elmayı gülümseyerek aldı. İştahla yedi.

"Keşke baklavayı almaya ben gitseydim, kaç saat oldu gelmediler." Huysuzca söylendim.

"Zaten gece yarıları canım ne çekse koşup alıyorsun. Çok yoruyorum seni."

"Ben hâlimden çok memnunum." Giyindiği beyaz, yarım kollu elbise fazlasıyla inceydi.

"Yaz daha gelmedi, sen neden böyle yapıyorsun?" dedim azarlar şeklinde, üst kata çıkıp hırkalarından birini aldım. Yanına indim geri ve giydirdim.

"Sürekli sıcak basıyor bana şu sıralar." Hamilelik hormonlarıydı. Ancak beni kırmadı ve hırkayı giyindi. Geri yerime oturdum.

"Hâlâ isim seçemedik," dedi üzgünce. Önerdiğim hiçbir ismi beğenmiyor, burun kıvırıyordu.

"Aslında benim aklımda var ama sen ne dersin bilemiyorum," dedim çekimser bir ifadeyle. "Murat ve Damla."

Nefesi kesildi bir an, yutkundu. Onlar bizim hayatımıza çok kısa bir an girmişler ve aynı hızla çıkmışlardı. İkimizde o kanlı geceyi unutamıyorduk ve unutmayacaktık.

"Onlar bizim isimlerimizi çocuklarına layık görmüşlerdi." Gözleri doldu, ne aptal adamdım ben ya sırası mıydı şimdi bunu demenin.

“Bunu yapmam Ezel, atlatamıyorum olanları. Onların o parçalanmış hâllerini, bebeklerinin elimizden gidişini. Haris’in onları parç-” Sözüünü kestim. Ağlamak üzereydi.

“Tamam güzelim, sen nasıl istersen.”

“Çok güzel isimler aslında isterim ama her onlara seslendiğimde o vahşi görüntüler aklıma gelecek. Eğer normal bir şekilde ölmüş olsalardı...”

“Açıklama yapmana gerek yok sevgilim, sen nasıl istersen.” Evin güvenlik sistemine ait numara çaldı. Kapının yanındaki kamerada durdum, bahçenin dışını gösteriyordu. Telefonu açtım.

“Efendim misafirleriniz gelmiş,” dedi kapıda duran koruma.

“Evet, alın içeri.” Bizimkilerin arabaları sırayla dizilmişti bahçe kapısına.

“Geldiler mi?” dedi Karmen yerinden yavaşça kalkarak.

“Geldiler, çıplak ayakla gezme ama!” dedim köşede duran terliklerini ona götürerek. Buz gibi olmuştu ayakları. Ters bakınca da beni yumuşatmak için yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. Birlikte kapıya çıktık.

Arabaları park edip indiler. Etrafı inceliyorlardı hayran hayran.

“Burası ne? Burası evse bizim yaşadıklarımız ne?” diyerek söyleniyordu en önce yürüyen Melih, hemen yanında Beste vardı. Ellerinde poşetler vardı.

Beste, Karmen’e sıkıca sarıldı. “Yaa kocaman olmuş karnın,” diye hayranlıkla Karmen’e baktı.

“Yenge hamilelik bir insana bu kadar mı yakışır ya?” dedi Melih de Karmen’i samimi bir şekilde yanaklarını öperek. Ters bakışlarımı fark ettiğinde ise hızla içeri kaçtı, it.

Eren, Buse ve Egede hemen arkalarından geldiler. Buse iç çekerek Karmen’e baktı. “Çok çok güzelleşmişsin.” O da Karmen’i öptü.

“Teşekkür ederim.” Tabii Karmen o sırada Eren’in elindeki baklava poşetine kilitlenmişti.

“Güzel annemize bir tepsi fıstıklı baklava,” diyerek elindekini Karmen’e verdi.

“Yaa çok sağ olun,” dedi ve poşeti açıp kokladı. “Sizinle de paylaşmak zorunda mıyım?”

“Hiç de değilsin,” dedi Eren keyifle.

Yanıma gelen Ege’yi kucağıma aldım. Her geçen gün daha da büyüyordu. Artık tam anlamıyla sağlıklı bir çocuktü.

“Nasılsın aslan parçası?”

“Çok iyim Ezel abi,” dedi hâlınden memnun şekilde. Hemen ardından kucağımdan inip Karmen’in yanına gitti. “Yaa ne zaman sevebileceğim onları?” dedi eli Karmen’in karnına giderken.

“Daha zamanı var,” dedi Buse, Ege’nin saçlarını okşayarak.

“İki tane kardeşin olacak,” dedi Karmen sevgiyle.

“Kardeşim mi olacaklar?”

“Tabii, sen onlara abilik yapacaksın.” Ege gülererek Karmen’in karnına sarıldı.

O sırada arkalarından Yasema ve Kerem geliyordu. Kerem hastanedeki konuşmalarımızdan sonra her Samet’le buluştuğunda beni aramıştı. O günden sonra başka hiçbir şey yaşanmamıştı. Ancak durmayacaklarını adım gibi biliyordum, bu sadece fırtına öncesi sessizlikti.

Yasema ikimize de sarıldı içtenlikle. “Hayırlı olsun, yalnız evin bahçesi bile hayran bıraktı,” dedi Karmen’in diktiği çiçeklere bakarak.

“Ben diktim, renkleri çok hoş, değil mi?”

“Hamilelik sana yaramış,” dedi Yasema parlayan gözlerle Karmen’e bakarken. Karmen teşekkür etti, ne kadar artık rahatsız olmasa da diğerlerine olduğu kadar yakın olamıyordu Yasema’yla.

“Osman gelmedi mi?”

“Leyla’yla gelecekler diye biliyorum, gelirler birazdan,” dedi Yasema. Karmen ve Yasema sohbet ederek içeri geçerlerken kapıda Kerem’le yalnız kaldık.

“Sen haklısın, Samet bir şeyler saklıyor. Ben de saklıyorum ama sakladığım şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Buraya gelmek istemedim Ezel, sizden uzak durmam en iyisi.” Çaresizlik dolu simasına baktım.

“Kerem, bu her neyse bizden uzaktayken daha tehlikeli. Sen benim arkadaşsımsın, aileme zarar vermeyeceğini biliyorum.”

“Ama vermiş olabilirim.” İşte bunu öğrenmek için onu yakın tutuyordum. Her tavrına, hareketlerine, kısacası her şeyine dikkat ediyordum. En ufak bir ipucu bekliyordum, bulduğumda beni kimse durduramayacaktı.

Elimi Kerem’in omzuna koydum dostça ama bir şey oldu. İçime bir his, gözlerime karanlık bir görüntü doldu: Kan, çılgınlık, kılıç, orman, ateş...

Elimi hızla geri çektim, Kerem olanların farkında değildi.

Zorlukla gülümsedim. Artık emindim, artık onun aydınlığın tarafında olduğunu biliyordum. Haris onu öylesine seçmemiştir, her şeyin altında çok daha derin sırlar vardı ve onlar gün yüzüne çıkmayı bekliyorlardı.

İlerleyen saatlerde Osman ve Leyla gelmişti. Osman çok ağır bir süreç geçirmişti, yaşaması çok zordu ama başarmıştı. İki haftadan fazla hastanede yatmıştı ve henüz tam iyileşmiş sayılmazdı. Hava kararıyordu ve akşam esintisi vardı ama yine de bahçeye kurmuştuk masayı. Birkaç ısıtıcı açmıştım, birini tabii Karmen'in dibine koymuştum.

Etleri pişirmiştik ve masaya dizilmiş yemeklerimizi yiyorduk.

"Nasıl gidiyor Karmen? Nasıl hissediyorsun?" diye sordu büyük bir heyecanla Beste.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı, ben de onlara ayak uyduruyordum. Karmen'i yalnız bırakmamaya çalışsam da kaleye gittiğim zamanlar oluyordu.

Ne olacaksa orada olacaktı. Orada başlamış ve orada bitecekti. O kale kül olana kadar hiçbir şey tükenmeyecekti.

"Arada mide bulantım oluyor, bir de bazı kokular artık midemi bulandırıyor. Özellikle parfümler. Arada geceleri uyanıyordum ama güzel gidiyor."

"Belli belli Ezel seni kuş sütüyle besleyecek yakında," dedi Eren.

"Nerede satılıyor ki?" diye araya girdim. "Beslerim tabii, canı istesin yeter."

"Kusacağım," diyerek ağzını kapattı Melih.

"Sen ne anlarsın romantik adamın hâlerinden," dedi Beste alıngan bir şekilde. Melih şaşırıldı, bir süre ne diyeceğini düşündü.

"İstesem ben de romantik olabilirim!"

"Sen mi?" dedi Yasema kakhaha atarak.

"Evet! Tabii, istemem yeter. Düşüremeyeceğim kadın yok." Onun bu yersiz özgüveni hepimizi güldürürken Beste'nin suratı daha da asıldı.

"Beste, ciddiym boş ver bu hödüğü," diye araya girdi Kerem.

Karşımda oturan Osman'a çarptı bakışlarım, durgun gözüküyordu. Onu ziyaret etmiştim ama hiç uzun uzun konuşma şansımız olmamıştı. Bakışlarımı fark ettiğinde tebessüm etti, aynı şekilde karşılık verdim ona.

Yemekler yendikten sonra tatlı getirmiştik, tabii Karmen tüm tepsiyi bitirmemiş ve misafirlerimizle paylaşmak gibi bir incelik göstermişti.

"Onlara alırdım ben başka bir şey," dedim homurdanarak.

“Ya sen benim aç gözlülüğüme bakma, bilmiyor musun sanki? Canım ne çekse iki lokma yesem doyuyorum. Hem çok et yedim zaten.”

Masada koyu bir sohbet dönüyordu, Karmen eğleniyordu. Onu mutlu görmeye bayılıyordum.

Biten tatlı tabaklarını mutfağa götürdüm. Sudan geçirip makineye dizerken mutfağa biri daha girdi. Leyla elinde tabaklarla gelmişti. “Zahmet etme, ben hallederim.”

“Elime mi yapışacak sanki,” diyerek diretti.

Yemek tabaklarında da Eren’e yardım etmişti. “Ciddiyim, geç içeri.”

“Bir şey yok Ezel.” Bey kelimesini kaldırmıştık anlaşılın. Bu iş dışındayken sorun değildi, o da artık bizimkilerden sayılırdı.

“Patronun olarak söylüyorum,” dedim sahte bir uyarıcı tavırla. Güldü ancak dinlemedi.

“İş yerinde değiliz.” Diredim. “Aslında iş hakkında konuşmak da istiyorum, uzun zamandır gelmiyorsun yine.” Zaten doğru düzgün işime dönemi-yordum ki ama her şey bittiğinde dönecektim. “Yine boşuna maaş alıyorum.”

“Yok öyle bir şey.” Tam konuşacaktı ki durdu, kafamı ona çevirdim. Elini kesmişti.

İşaret parmağında derin bir bıçak çiziyi vardı.

Canım kan istemedi ya da ölesiye bir susuzluk hissetmedim. Ama içimdeki karanlık istedi, güçlenmeyi... Ellerimi tezgâha dayadım, derin bir nefes aldım. İçimdeki karanlıktan daha güçlüydüm.

“Çok derin kesmişim,” dedi ama ne kanını silmeye çalıştı ne de su tutmaya. Amacı neydi? Bakışları benim üstümdeydi. “İyi misin Ezel?”

Değildim. Canım acıyordu, beynim uyuşuyordu. Karanlık ipleri eline almak istiyordu. İzin vermeyecektim.

“Şu elini yıka,” dedim dişlerim arasından ama o daha da yakınlaştı. Şaşkınlıkla başımı ona çevirdim, amacı neydi?

“Ezel, neden kendini tutuyorsun?”

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” Biraz daha yaklaştı, sağlam eli omzuma gitti. Vahşi bir hayvan gibi hırsla silkeledim omzumdaki elini.

Hareket edemiyordum, tüm kemiklerim kırılıyor gibiydi. Yaralı elini yukarı çıkardı, tam yüz hizama.

“Neden olduğun Şeyi inkâr ediyorsun ki? Bir savaştasın, kazanmak için güce ihtiyacın var. Kandan kaçarak güçlenmezsin.”

“Çık Şuradan Leyla.”

“İstediuğin Şey bu, güç.” Biraz daha yakınlaştı.

“Sen ne yaptiuğını sanıyorsun?” Sesimden ben bile korkardım ama o korkmadı.

“İlk makaleni okuduğumdan beri hayranım sana, sürekli seni araştırdım. Yaptiuğın her işi takip ettim ve sonra hayalim gerçekteşti. Artık yanındayım ve sen sandiuğımdan çok daha kudretli bir adamsın. İç kanımı, senin için her Şeyi yaparım. Herkes bundan kurtulacağını söylüyor ama kurtulmana gerek yok, böyle çok daha üstünsün. Sen elindeki gücün kıymetini bilmiyorsun, sırf saçma bir aile hayali kurduğun için. Karmen seni hak etmiyor.”

Şoktaydım. Karşımdaki kadın gerçekten Leyla mıydı?

Öfkeme mâni olamadım. Bana ne ara bu kadar yakınlaşmıştı onu bile fark etmemiştim. Asla bir kadına yapmayacağım Şekilde omuzlarından geriye ittirdim.

“Defol!”

“B-” Konuşmasına izin vermedim.

“Evimden hemen defol, işten kovuldun. Bir daha yüzünü görmeyeceğim.”

“Özür dilerim,” dedi aniden değişen bakışlarıyla, ağlayacak gibi duruyordu. Osman’ı kullanmıştı, bana daha yakın olmak için. Ancak bu işin altında farklı Şeyler vardı, buna emindim.

“Defol,” dedim dengeleyemediuğim ses tonuyla. Korktu, hızla çıktı mutfaktan.

Bana hayranlık duyduğunu en başından beri biliyordum ama işime duyduğunu sanıyordum. Bunu hiç ama hiç beklemiyordum.

Hastanede Osman için ağlayan kadın, aynı kadın mıydı? Hayır, bu işte bir Şey vardı. Biri yaptırmış olabilirdi bunu ona. Belki de biri aklına girmişti.

Sakinleşmeye çalıştım uzunca bir süre.

Bahçeye geri döndüm, hâlâ keyifle sohbet ediyorlardı. “Leyla acil bir telefon almış, birden gitti,” dedi Osman endişeyle. “Peşinden gitmeme de izin vermedi.”

Sessiz kaldım, Yasema’yla keyifle sohbet eden Karmen’in yanına oturdum. Karmen yüzümü fark ettiğinde sohbeti kesti.

“Bir sorun mu var aşkım?” dedi eli yüzüme giderken. Eğer bu kadar tehlikeli bir hamilelik geçiriyor olmasaydı ona hemen anlatırdım ancak Şimdi anlatırsam öfkeleneneğini biliyordum. Hem üzülecek hem de sinirlenecekti. Bu

ona da bebeklere de zarar verirdi. Yine de yalan söylemedim, başının üstüne bir öpücük bıraktım sessizce.

Melih gitarını çıkardı, Karmen de yoğun istekler üstüne şarkı söylemeye başladı. Bense her şeyi karanlık bir perdenin arkasından izliyor gibiydim.

Cevapların içine girmeye çalıştıkça daha çok soru buluyordum.

Ben bir savaşın içinde değildim sadece. İki savaşın içindeydim. Hem onlarla hem kendimle savaşıyordum. Ve biliyordum ki asıl kanlı olan içimdeki savaştı. Onu kaybedersem, kaybolacaktım.

Gözlerimi yumdum. Âşık olduğum kadının sesinde sakinleşip, doğru yolu bulmaya çalıştım.

Elimi tutan elle tekrar açtım gözlerimi. O iç titreten, büyüleyici sesinden çıkan her bir harfi hayranlıkla dinledim. Elini elime bırakmış ve gözlerime bakarak söylüyordu.

Artık gerçek hayatla, karanlıkla yüzleşmenin vakti geldi Karmen'im.

Şarkısı bittiğinde herkes hayranlıkla alkışlıyordu. "Keşke şarkıcı falan olsaydın sen ya," dedi Beste hayıflanarak.

"İçeri geçelim hava iyice soğudu," dedim Karmen'i yavaşça kaldırarak. Salona geçtik.

Osman keyifsizdi. "Ben kalkayım artık geç oldu."

"Ege'nin uyku saati geldi, biz de kalkarız birazdan," dedi Buse.

"Ege uyusun odalardan birinde," dedi Karmen.

"Yok biz de yarın işe gideceğiz, birazdan kalkarız," dedi Eren, Ege'yi dizine yatırırken. Osman'ı kapıya geçirdim.

"Her şey için teşekkürler Ezel Bey."

"Sana hiç söyleme fırsatım olmadı ama teşekkür ederim. Karmen'in o gün yanında olduğun için."

"Ben bir şey yapmadım ki, bunun için çok mahcup hissediyorum."

"Saçmalama Osman, iyi ki varsın." Gülümsedi.

"Siz de Ezel Bey."

Salona geri döndüm, ikili koltuğa geçen Karmen'in yanına oturdum. "Bu nasıl bir ev böyle ya?" Hâlâ evin etkisinden çıkamamıştı Melih. "Allah herkese zengin kayınpeder nasip etsin." Beste'yle gözleri kesiştiğinde sevimlice sırıttı. "Senin baban müteahhit değil mi?"

“Defol başımdan,” diyerek uzaklaştı ondan Beste, bayağı iyi anlaşıyorlardı.

“Yalnız Ezel, kendi parasıyla aldı evi,” dedi Kerem.

“Evet, babam hediye etmek istedi ama Ezel kabul etmedi,” dedi Karmen, bunun için tartışmışlığımız bile olmuştu.

“Ne doktor parasıymış arkadaş! Hayır, bu adam kaç aydır doğru düzgün de çalışmıyor. Maşallah yani, Allah arttırsın.”

Bir süre salonda oturduk, çok geç olmadan kalktılar. Üstümden durgunluğu silip atamıyordum. Karmen yanıma sırnaştı. Dudaklarını çıplak koluma sürttü.

“Bebeğim, sorun ne? Ne oldu birden?”

“Bana güveniyor musun?” Doğruldu yerinden.

“Her şeyden çok.”

“Bu gece kaleye gideceğim.”

“Neden?” diye sordu korkulu sesiyle.

“Kale beni çağırıyor, kurtuluşum diğer tarafta. O tarafta bir şey var ve beni bekliyor.”

“Ezel, sana zarar vermek isteyen şeyler var, bunu yapamazsın.”

“Birkaç saate geleceğim. Endişelenme, güçleri bana yetmez.”

“Güçlerini kullandıkça daha çok batıyorsun, farkında değil misin?”

“Karmen, sevgilim bana bak.” Küskün bakışları yüzüme çıktı. Ellerini avuç içime aldım ve dudaklarıma götürdüm. “Kendim için, senin ve çocuklarımız için. Onların, kanımdaki lanetle doğmalarını istemiyorum. Hiçbir şey onlara zarar vermeye çalışsın istemiyorum. Sadece bana güven olur mu? Ne kendime ne size bir şey olmasına izin vereceğim.”

Ben ölürsem, bu ailemin sonu olurdu. O yüzden artık canım hiç olmadığı kadar önemliydi benim için.

“Sana inanıyorum.”

“Tek istediğim ben evde yokken, dışarı çıkmaman. Bahçeye bile çıkma, odana geç ve uyumaya çalış. Güvende olacaksın.” Nasıl olacağım diye sorgulamadı. Sadece gideceğimden dolayı huzursuzdu.

Onu odamıza çıkardım, üstümü değiştirdim. Dudaklarına son bir öpücük bırakıp evden çıktım.

Karga, buraya gel.

Göz açıp kapayana kadar gelmişti, yüzümün hizasında duruyordu. "Karmen'i koruyun, ben gelene kadar hiçbir şeyin yaklaşmasına izin vermeyin!"

Sanki söylediklerimi kabul eder gibi bir şekilde bağırdı tiz sesiyle. Emrimi anlamış olacak ki başka kargalar da gelmeye başladı. Bir tane havuzun kenarına, bir tane evin camına derken onlarca karga birikti bahçemde.

İnsanlara güvenemezdim, onlar doğaüstü güçlere bir şey yapamazlardı. Ancak bana itaat eden bu kargalar birleştiklerinde hayal edilemeyecek kadar güçlüydüler. Onlara güveniyordum.

Arabama bindim ve kaleye doğru yola koyuldum.

•

Uzun bir yolculuğun ardından, kaleye varmıştım. Artık öbür tarafa geçmek, şehir değiştirmekten bile daha kolaydı. Bu da en az diğer tüm çılgınlıklar gibiydi ve diğerlerine olduğu gibi buna da alışıyordum.

Kalenin içine girdim, dolunaylı sisli bir gece çökmüştü kaleye. Alt kata indim ve mağaraya girdim, diğer tarafa geçmem sadece dakikalar sürdü.

Eviden çıktım. Burada gündüzdü ancak güneşli ya da aydınlık bir hava yoktu. Karanlık, kasvetli bir gündüzdü. Ormana girmek için birkaç adım attım, içgüdümün beni götürmesine izin veriyordum. Sanki bir şey beni kendisine çekiyordu.

Ormanda uzun süre yürüdüm ve bir açıklıkla karşılaştım. Tüm kasvetli havanın aksine; güneşin tüm gücüyle aydınlattığı bir yer.

Yeşillikle ve çiçeklerle dolu huzur verici bir manzaraydı. Şelale vardı, su sesi bu sessiz ormandaki tek sestti. Oraya doğru yürüdüm ve birini gördüm.

Arkası dönük, uzun saçlı bir kadındı. Şelalenin önündeki bir taşın üstünde oturuyordu.

"Beni sen mi çağırdın?" dedim yanına yaklaşarak. Aramızda birkaç adım kalmıştı. Ayağa kalktı ve yavaşça arkasını döndü.

Daha önce hiç görmediğim genç ve güzel bir kadındı. Açık kahve saçları beline doğru salınıyor, renkli gözleri ormanı aydınlatıyordu. Beyaz teninin üstünde bembeyaz uzun bir elbise vardı.

Karmen'i gördüğümde bir melek olduğunu sanmıştım ancak bu kadın öyle beyaz bir aura yayıyordu ki etrafına gerçekten bir melek olabilirdi.

"Hoş geldin Ezel," dedi gülümseyerek.

"Beni nereden tanıyorsun?"

“Uzun zamandır seni ve aileni izliyorum.” Durdu, derin bir nefes aldı mutlulukla. “Sonunda çağırabildim seni.”

“Nesin sen?”

“Sizin gibi karanlık bir lanete kurban gitmiş, fâni birisiyim sadece.”

“Sende de mi güç var?” Kafasını iki yana salladı.

“O güç sadece sende var. Ancak dünyadaki tüm kötülük senin içinde değil. Bir karanlığa sahip olmamasına rağmen kalbi katrana dönmüş çok fazla yaratık var dünyada. Ben onlardan birinin kurbanıyım.”

“Beni neden çağırdın?”

“Senden yardım isteyeceğim,” dedi heyecanla. “Senden birini bana getirmeni isteyeceğim,” dedi ve sanki yapacağımdan emin gibiydi. “Ve sana karşılığında bir şey vereceğim.”

“Daha açık konuş.”

“Sevdiğim adam, dünyada. Ben beş yıldır ölüyüm ama bu diyarda kalmak için direniyorum, artık pek vaktim kalmadı. Onun da kalmadı. Yarın ölüm yıl dönümüm ve o artık dayanamıyor. Mezarımın başında intihar edecek ve intihar ederse asla kavuşamayız.”

“Benden ne istiyorsun?”

“Onu durdurmanı, onu bana getirmeni. Ancak o zaman sonsuzluğa kavuşuruz,” dedi acı ve özlem içinde.

“Kimsin sen?”

Gülümsedi. “Freya.” Durdu. “Freya Kaelynn Blondelle.”

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and appears to be a formal document or letter.

23. BÖLÜM: KARANLIĞIN KANLI ELLERİ

Bir uçurumdan aşağı sertçe düşüyordum. Düştüğümün farkındaydım ama bunu durduramıyordum. Durduramayacağımı biliyor, sadece dayanılmaz acıyla yüzleşmeyi bekliyordum. Ancak uçurumun sonu gelmiyor, acıya dahi kavuşamıyordum.

Acıyı çekmek acıyı beklemekten iyiydi ama bu bekleyiş hiç bitmeyecek gibiydi.

Fantastik hayatım her geçen gün, örümcek ağına dönmüş sırlarla biraz daha kaplanıyordu. Karşımdaki hayalsi kadın da bu karmaşık ağa, çözülmez bir çentik atıyordu. Artık hiçbir şey imkânsız gelmiyordu.

“Buraya fâniler gelemiyor,” dedim dudaklarımı aralayabildiğimde.

“Sen istersen gelir, hem Damian tam bir fâni sayılmaz.” Demek adı Damian’dı.

“Neden ruhun burada?” Arkasını döndü, karşısındaki nehri seyretti berrak gözleriyle. Yanına ulaştım, hüznünlü gözleri sanki bir dünya daha barındırıyordu içinde.

Arafın tüm karanlığına inat, ışık saçıyordu. Ancak saçtığı tek şey ışık değildi, ışığa bezenmiş acıyla kavruluyordu. “Bir büyüye kurban gittim, yüz elli yıl boyunca hiçbir şey hissedemeden bir eve hapsoldüm. Haris gibi ama değil. O hissediyor, yaşıyordu. Bense sadece izliyordum, kötü kalpli bir cadı yaptı bunu bana,” dedi gözlerime bakarak.

“Cadı?”

“Evet, cadı. Karanlığın tarafında olan, senin gücüne itaat eden bir cadı: Melanie.” Kendimi suçlu hissettim, o zamanlar yaşamıyor olsam bile. O bunu anlamış gibi anlayışla kısıtı gözlerini. “Seni suçlamıyorum, sen içindeki tüm karanlığa rağmen iyi bir insansın Ezel. Sen bir milatsın, tüm evreni değiştirecek.”

“Herkes bir şeyler olduğumu söyleyip duruyor.”

“Ne olduğuna sen karar vereceksin.” Gencecik bir kız gibi dursa da bir âlim gibi konuşuyordu.

“Sanmıyorum.”

“Yüz elli yıl boyunca ölemedim, yaşayamadım. Ta ki Carlton kardeşler eve taşınana kadar. Damian beni kurtardı bu lanetten ama gerçekleri benden sakladı. Laneti kırması aramızda bir bağ oluşturdu, ona âşık oldum. Ama o bağ olmasa da ona âşık olurdu. Hayatımda ilk defa mutlu hissediyordum, artık yaşayacağım diyordum ama bir gün uyandığımda yaşlı bir kadına bakıyordum aynada. Yüz elli yıl yaşlanmadım ama birden hızlıca yok oldum.” Durakladı, gözleri titredi. “Biz hiç kavuşamadık Ezel.”

Yüzü hüznün ve acıyla kaplanmıştı. Özlem, gözlerinden okunuyordu.

Daha önce benzerini asla duyamayacağım, acıklı bir dramaydı yarı aşk yarı acı. Bir an Karmen’i kendi ellerimle toprağa gömdüğümü hayal ettim, nefesim kesildi. Düşüncesi dahi ruhumu emsalsiz bir acıya sürükledi.

“Bana inanacak mı?”

Hevesle salladı kafasını. “Ona sadece benim üşüdüğümü söyle.” Canlı bir rengi olsa da soğuktu, sanki vücudundan soğuk bir hava yayılıyordu.

“Üşüyorsun gerçekten de.” Gözünden yaşlar akarken gülümsedi.

“Çok.”

“Sana yardım edeceğim Freya, peki ben nasıl kurtulacağım?”

“Hainleri bulacaksın, kendinle yüzleşecek ya kazanacak ya kaybedeceksin.”

“Nasıl? Herkes bir şeyle söylüyor! Ama nasıl yapacağımı söylemiyorsunuz, benim aklım bu karanlığa yetmiyor.”

“Karanlık sensin Ezel, senin var ettiğin kadar var.”

Gözlerini kırıştırdı, dudaklarını araladı ve asla akıl sır erdiremediğim hayatımın içine biraz daha imkânsızlık ekledi.

Eve girdim, sabah olmak üzereydi. Varlığımı hisseden kargalar, tehlikenin geçtiğine inanıp uzaklaşmışlardı. Salonun ışığı açıktı, uyumuş olacağını düşünmemiştim zaten.

Koltukta oturmuş, dışarıyı seyrediyordu. Yanına yaklaştım, yanağına koca bir öpücük bıraktım. Bir an kendimi Damian denen adamın yerine koydum ve daha derin kokladım sevdiğim kadının tenini.

“Ezel? Çok geç kaldın.”

“Üzgünüm bebeğim.” Yanına oturdum, göğsüme sokuldu. “Neden uyumadın?”

“Babalarını hissetmeyince huzursuz oluyorlar.” Elim karnına gitti huzurla. Babalarıydım onların, yavrularım hemen buradalardı.

“Olmasınlar, babaları onları asla bırakmaz.”

“Ben de öyle dedim.” Burnunu çekti. Huzursuz hissediyordu, korkuyordu. Bir canavarla büyümüşken, başka bir canavardan hamileydi. Bunları hak etmiyordu ama o da nasibini almıştı başımızı sarmış olan bu lanetten. Aynı annem gibi...

Asla onlara bir şey olmasına izin vermeyecektim, ben babam gibi olmayacaktım.

“İki saat sonra uçağım var.” Sözlerimle hızla doğruldu göğsümden, ateş saçan kızılılarıyla bana baktı.

“Nereye?”

“Crotana adında bir kasabaya gitmem gerek.” Kaşları çatıldı.

“Neden?”

“Bir kadınla tanıştım.” Gözleri söylediklerime inanmıyormuş gibi irileşti. Kıskanmıştı! “Hemen bakma öyle! Bir dinle önce,” diye ikaz ettim.

“Diğer boyutta mı tanıştın?”

“Evet, beni o çağırmış. Benden bir iyilik istedi.” Öfkesi yavaşça erirken merakla beni dinliyordu. “O da Haris gibi bir eve kilitli kalmış, yüz elli yıl boyunca.”

“Yüz elli yıl mı?”

“Evet ve hissizmiş, sonra iki kardeş taşınmış eve. Biri onu kurtarmış ve birbirlerine âşık olmuşlar.”

“Yaa,” dedi mayışmış sesiyle. Üzgünüm güzelim ama onlarınki de bir aşk romanı değilmiş.

“Ama sonra Freya, hızla yaşlanmış ve ölmüş. Benden sevdiği adamı ona götürmemi istedi.” Bir süre hüznün kapladığı gözlerini.

“Anlamıyorum, seni nereden bulmuş?” Anlamaman çok normal güzelim, ben de anlamıyorum. Karanlığı anlamaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştım.

“Herkes karanlıktan nasibini alıyor bir şekilde, beş yıl önce ölmüş. Dediğine göre Damian yarın intihar edecekmiş ve ederse asla kavuşamazlar.”

“Bu çok tehlikeli Ezel, tuzak olabilir.”

“Tuzak değil, gördüm Karmen. O kadının gözlerindeki acıyı, özlemi hissettim, çok masum ama bir o kadar da kederli.”

“Etkilenmiş gibisin?” dedi kıskanç kıskanç.

"Karmen!" Güldü.

"Tamam şaka şaka." Hiç de şaka değildi. "Diğer kardeşe ne olmuş peki?" dedi merakla.

"Bilmiyorum, gidince göreceğim sanırım. Söz veriyorum, çok hızlı olacağım."

"Olmalsın, biliyorsun bebeklerimiz sensiz çok huysuzlar." Saçlarını öptüm, yine göğsüme yasladı başını. Ne kadar itiraf etmese de Freya ve Damian'ın hikayesi onu etkilemişti.

"Biliyorsun dışarıda bizim için bilinmez bir tehlike var. Yalnız kalmamalısın, şu durumda en son isteyeceğim şey seni tek bırakmak. Eren ve Buse'den bir günlüğüne burada kalmalarını rica edeceğim." Kargaları da toplayacaktım.

"Eren çalışıyor, Buse'yi de seviyorum ama biliyorsun... Onu istemiyorum." Buse belki de en doğru şeyi yaparak çocuklarımızı aldığımız gerektiğini söylemişti ancak Karmen'in nazarında bu küfürle eşdeğerdi.

"Peki Melih'le Beste?"

"Onlar olur."

"Ben gelene kadar asla evden çıkmanı istemiyorum güzelim, bahçeden dışarıya adımını atma lütfen. Bir şey olursa sana ulaşamayacak kadar uzakta olacağım ve ben kafayı yemek istemiyorum."

Burnunu çeneme sürttü. "Endişelenme sen, tehlikenin farkındayım ve bebeklerimizi asla o tehlikeye bir daha sokma niyetim yok."

"Özür dilerim, hak ettiğin yaşam bu değil." Artık bir yaşamı bile yoktu benim yüzümden.

"Saçmalıyorsun yine, Ezel neden anlamak istemiyorsun bilmiyorum ama ben mutluyum. Seninleyim, bebeklerimleyim." Çenemi öptü. "Anlasana artık, seni seviyorum."

"Seni seviyorum bebeğim."

"Babamdan uçak isteyelim mi? Daha çabuk gelirsin," dedi hevesle.

"Hayır, babanın parasını yemeyeceğim."

"Of Ezel saçmalama, bir sürü jeti falan var duruyorlar orada öyle. Ne olacak birini bir günlüğüne sana verse?"

"Güzelim aldım zaten bilet. Araba isteyecekmiş gibi davranıyorsun! Adamdan uçak istiyorsun." Beni dinlemedi, yerinden hızla kalktı ve telefonunu eline aldı. Babasını ararken de hiçbir itirazımı dinlemedi.

Uzun bir uçak yolculuğu olmuştu. Karmen babasını arar aramaz uçak hazırlanmıştı. Crotana'ya sadece aktarmalı gidilebildiği için, Özekli'nin uçağı fazlasıyla işe yaramıştı. Eğer normal bir havayoluyla gelseydim, yetişememe ihtimalim oldukça yüksekti.

Havaalanında bir araba kiralamış ve Freya'nın verdiği adresi aramaya koymuştum. Adres kasabanın dahi dışında kalan, ormanla iç içe bir yerdi. Yanmış, yarısı küle dönmüş bir eve aitti.

Kaleye benziyordu ancak o kadar büyük değildi. Freya'nın yüz elli yıl hapis kaldığı ev olsa gerekti, evin yanından geçtim. Kalede hissettiğim karanlık burada da yoğundu, sanki yer yarılmış ve biz en dibindeydik. Evlerin de ruhları vardı ve bu ürkütücü kaleler insanın ruhunu emerek kendine katıyordu.

Arabayla bir süre ilerledikten sonra, tarifteki mezarlığa gelince durdum. Crotana'nın havası, kalenin havasına benziyordu. Karanlık, koyu ve kasvetli. Arabadan indim, mezarlığa girdim. Eski mezarların yanından yavaşça geçtim.

Sertçe esen rüzgâr, kaşe ceketimi havalandırdı ve ben ileride duran o adamı gördüm. Görünüşünü bilmiyordum, ruhunu bilmiyordum, sadece adını biliyordum ama onu görür görmez tanımıştım. Çünkü acısını biliyordum, acısı gözlerindeydi, acısı sanki tüm evrene yayılmıştı. Acısı dünya kadardı.

Diz çökmüş, bir mezarın kenarında tükenmiş bir adam. Görünüşü genç duran, ruhu bin yaşında bir adam.

Kurumuş yapraklar, siyah botlarımın kalın tabanının altında ezilirken sesler çıkarıyordu ancak adam bu sesi duymuyordu. Varlığımın farkında dahi değildi. Üstünü kalın kalın giyinmiş, soğuktan titriyordu. Parmaklarının arasında bir şırınga vardı.

Dudakları oynuyordu, biraz daha yakınlaştım. Mezar taşında *Freya Kaeyln Blondelle* yazıyordu. Tarih kısmında ise sadece sonsuzluk işareti vardı.

Sevdiğinin saçlarını okşuyormuş gibi okşadı genç adam toprağı. “Özür dilerim sevgilim, artık dayanamıyorum. Çok uğraştım, dayanmaya çalıştım ama artık yapamıyorum. Ölüyorum, sadece her gün değil her saniye ölüyorum. İçime işlemişsin, yok sandığım kalbimi sökmüşsün de haberim yokmuş.” Durakladı, gök mavisi gözlerinden birkaç yaş düştü önce.

“Dayanamıyorum artık,” dedi ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Öptü mezar taşını, kat kat giyindiği kolunu sıyırdı.

“Hey!” Sesimle irkilmedi ama kafasını yavaşça kaldırıp bana baktı. Bem-beyaz teni bana Haris'in tenini anımsattı. Yüzünün beyazlığının tamamen zıttı

simsiyah saçları alnına özensizce dökülmüştü. Uzun sakalı ve çökmüş gözleri tamamen harabe bir adama aitti.

Beni takmadı, boş gözlerle seyretti bir süre hemen ardından işine devam etti. İğneyi, tenine batıracaktı. Yanına hızlı adımlarla varıp, elindeki şırıngayı çekip aldım. Bana şaşkınlıkla bakarken şırıngayı çoktan yere atıp botumla üstünden geçmiştim.

“Derdini mi arıyorsun?” diye sordu gür sesiyle. Benim koyu mavi gözlerimin aksine, onun açık mavilerine hiç karanlık uğramamış gibiydi.

“Yok, ben çoktan buldum derdimi,” diye cevap verdim onun dilinde. Yerdeki parçalanmış şırıngaya baktı, gözlerine öfke bile ulaşamıyordu. Kalktı yerinden, boyu benden bir iki santim uzun olsa gerekti ama öyle bir kamburu vardı ki doğrulamıyordu.

“Siktir git şuradan bela alma başına.”

“Canına kıyınca sevdiğine ulaşacak mıydın?” Öfkelenmedi ama o ifadesiz yüzüyle, pek beklemeyeceğim bir şey yaptı. Yumruğu havaya kalkmıştı yüzümle buluşmak için. Ondan önce davranıp bileğini tuttum.

“Sakin ol, beni Freya gönderdi.” Durdu. Öyle bir bakış oldu ki mavilerinde, sanki tüm dünyası durdu. Bileği düştü, bana anlamıyormuş gibi bakıyordu. Gözlerini kırıştırdı, öylece kalakaldı.

“Yalan söylüyorsun, öldü o.” Mezara baktı. “Ben gömdüm onu,” dedi zorlukla çıkan nefesiyle.

“Ölmek yok olmak değil Damian.” Mezara uzun uzun baktı, sevdiği kadının gözlerine bakıyormuş gibi.

“Bu adam ne diyor sevgilim?” Artık nefes almak benim için de zordu. Bakışları ilk defa öfke doldu bana dönerken. “O cadı gönderdi seni, beni kandırman için,” dedi mezar taşına bakarkenki yumuşak ifadesi tamamen yok olurken.

“Hayır, Freya beni yanına çağırdı. Seni ona götürmemi istedi.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi sayıklar gibi. İki eli ensesine gitti, arkasını döndü ve mezarı seyretti.

“Damian, Freya çok üşüymüş.” Ensesindeki elleri düştü, bana döndü. Gözlerinde umut ve çaresizlikle baktı.

“Freya gönderdi seni,” dedi sayıklar gibi. Kafamı ağrıca salladım. “Sevgilim gönderdi, bana ulaştı.”

Damian güçlü bir adamdı. Ben, Karmen olmadan beş yıl yaşayamazdım. Bu adam beş yıl dayanmıştı, tabii buna dayanmak deniyorsa.

“Ama ben başaramadım ki, doyuramadım.” Ne dediğini anlamadım. Bana yakınlaştı, elleri ceketimin yakalarını buldu. “Nerede o?”

“Başka bir boyutta, sana kavuşmak için bekliyor.”

“G-gerçekten mi?” Sesi titriyordu. Küçük bir çocuğa benzettim onu, gözlerindeki sevinç bir çocuğunki kadar saftı. “Acı çekmiyor değil mi?” diye umutla sordu.

“Hayır, sadece üşüyormuş.”

“Hadi beni ona götür.” Ondan önce bir şey yapmak istiyordum.

“O cadı, hâlâ bu kasabada sanırım.” Cadı kelimesini duyduğu an yüzünde azap oluştu.

“Bilmiyorum,” dedi zorlukla.

“Bence ona yaptığını ödetmeden gitmemeliyiz. Sözlerimle daha da şaşırdı.

“Kimsin sen?”

Okyanus sanılan bir karanlık.

Freya'nın mezar taşına bir karga kondu. Kuzguni gözlerini gözlerime dikti ve bir emir bekledi. Karganın sesi zihnimde yankılandı, cadının adını sayıkladı. “Melanie! Buraya gelsin.” Damian beni boş gözlerle izliyordu.

Bir fırtına koptu etrafımızda, kuru yapraklar yerden havalandı ve rüzgâr uğuldadı. Bir dakikanın ardından, o rüzgârla birlikte Melanie geldi.

Genç duruyordu ama görüyordum, ruhu çok çirkindi. Ruhunu görüyordum ve midem bulanıyordu. Kızıl saçları beline kadar uzanıyor, gözleri ölüm saçıyordu.

Melanie beni gördü ve dehşet içinde diz çöktü. “Karanlık Efendi geldi, savaş başlıyor. Lordun gücü yılanları uyandıracak, yeri yaracak, karanlık tüm dünyaya hâkim olacak.” Sayıklıyordu kızıl cadı. Bu cadı insanları yakmıştı, ben onun efendisi falan değildim.

Bana tüm hayatı boyunca aradığı amacı bulmuş gibi sevinçle bakıyordu koyu gözleri. Gözbebeklerinde çılgınlık, haykırışlar, acılar vardı. Cadının gözlerinde masumların ismi vardı.

Damian şaşkın gözlerle beni izliyordu. Elimi yavaşça havaya kaldırdım, güç bu ellerdeydi. “Seni buraya yardım için çağırmadım cadı, cezalandırmak için çağırdım. Sen benim karanlığımı kullanarak büyü yapamazsın. Sana bahşedilen tüm gücü yok ediyorum, aydınlıktan da karanlıktan da defediyordum.” İçinden siyah bir duman çıktı, havada toplandı ve yok oldu.

Melanie'nin yüzü saniyeler içinde gerçek görünümüne kavuştu. Kızıl saçları kelleşti, yüzü yaşlılıktan ziyade bir canavarın yüzüne döndü. Acıyla çılgık atıyordu. Teni yanmış gibi soyuldu, gözbebekleri yok oldu, yüzüne bakılmayacak kadar korkunç görünüyordu.

"Öyle bir azap çekeceksin ki yaktığın canların bin misli yanacaksın. Öyle bir acı çekeceksin ki var olduğun karanlık tarafından lime lime edileceksin." Teni yavaşça eriyordu. "Ölmeyeceksin, ölmek için yalvaracaksın." Konuşan ben değildim, içimdeki karanlıktı. Öyle ki kulaklarıma dolan sesim bir yabancıya ait gibi, ekolu ve daha kalındı.

Melanie'nin üstünde olduğu toprak ikiye ayrıldı, onun için bir mezar kazıldı. Ve Melanie saniyeler içinde o boşluğa gömüldü. Yarık hiç açılmamış gibi kapandı.

Her gün karanlığın yeni bir gücünü keşfediyordum, bu güç o kadar kudretliydi ki sanki her şeyi yapabilirdim. İçimdeki bir kısım, bu gücün kudretine kanıyordu, ona daha çok kavuşmak istiyordu. Gücü her kullandığımda bu kısım güçleniyordu. Güçlendikçe güçsüzleşiyordum.

Damian'sa beni izliyordu, gök mavisi gözlerine baktım. "İçin soğudu mu?"

"İçim zaten buz gibi, ona gidince ısınacağım," dedi, artık bana güveniyordu. "Kimsin sen?" diye yeniledi sorusunu.

"Ezel, Ezel Asral." Kolumdaki saate baktım. "Burada yapacak başka işin var mı?"

"Beni ona götür," diye sayıkladı. Yürümeye başladım, o da peşimden geliyordu. Arabaya bindik, Damian boş gözlerle etrafı izliyordu. "Kardeşin varmış." Sözlerimle hızla bana döndü. "Bir daha dönemeyeceksin. Ona veda etmeyecek misin?"

"Ettim zaten." Öleceğini düşünerek etmişti ama şu an sevdiği kadına gidiyordu.

"Ama bu farklı, gerçekleri bilmeyi o da hak etmiyor mu?" Yutkundum, önüme çıkan kavşağı gösterdi.

"Sağa dön," dediğini yaptım, o yolu tarif etti ve ben de sürdüm. Yarım saatin ardında, Crotana'nın aslında oldukça gelişmiş bir kasaba olduğunu gösteren yerlere gelmiştik.

Tarif ettiği evin önünde durdum. İki katlı, bahçesi çiçeklerle dolu olan güzel bir evdi. Damian arabadan inerken ben de sigara içmek için indim.

Evin bahçesinde genç bir adam vardı, kumral adamın kucağında sarışın bir kız çocuğu duruyordu. Hemen yanında da yeni yeni yürümeye başlayan bir erkek çocuğu.

“Amca!” diye bağırdı küçük çocuk, Damian’a adımladı. Yanlarına ulaştı, küçük çocuğu kucığına aldı.

“Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum! Öyle vedalaşıp nereye çekip gidiyorsun tanrı aşkına?” Damian kucığındaki küçük çocuğun saçlarını öptü, kokusunu soludu derince. Konuşacaktı ki bahçeye bir kadın daha çıktı.

“Damian, hoş geldin. Çok meraklandık.”

“Hoş buldum Nope.” Kadının adı Nope muydu? Tuhaf.

“Geçsenize içeri Aaron, hava soğudu iyice,” dedi Nope, incecik sesiyle.

“İşlerim var gideceğim,” dedi Damian.

“Bizi biraz yalnız bırakır mısın tatlım?” diye sordu Aaron kibarca, Nope gülümsedi.

“Tabii, görüşürüz Damian. Kendine iyi bak.” Damian kucığındaki çocuğun yanaklarını öptü ve annesine uzattı. Ardından Aaron’un kucığındaki bebeği aldı, onu da uzunca öptü ve annesine bıraktı. Kadın geri içeri geçti. Aaron beni fark ettiğinde gülümsedi, kafamı sallayarak karşılık verdim.

“Gidiyorum ben, Freya’ya,” dedi Damian, zorlukla konuşarak.

“Ne diyorsun sen? Kendini mi öldüreceksin?” diye hiddetle çıkıştı kardeşi.

“Hayır, o beni Freya’ya götüreceğim,” dedi Damian.

Aaron yine bana baktı, bu sefer daha dikkatlice. “Saçmalıyorsun, o cadının işleri olabilir.”

“Değil, cadıyı öldürdü.” Aaron’un şaşkın bakışları bana döndü.

“Damian,” dedi Aaron acı çekiyormuş gibi. “Güvenecek misin ona?”

Öne çıkma gereği hissettim. “Freya senin de mutluluğunu istiyor, senin ve eşin için çok mutlu olduğunu söyledi.” Eli yumruk oldu ve dudaklarını üstüne gitti, kızaran gözlerini kırptırdı.

Aaron sadece eski bir arkadaşından bahsediyormuşuz gibi bakmıyordu, üçünün arasında değişik bir hava sezdim.

“Kendine iyi bak Aaron,” dedi Damian, arkasını dönmeden hemen önce. Bir adım atmıştı ki Aaron arkasından seslendi.

“Damian!” Abisinin arkasından acıyla bakıyordu. Damian yutkunduk zorlukla ve arkasına döndü, Aaron ona doğru hızlı birkaç adım attı. Hızla sarıldı abisine sıkıca. Damian onun sarılışına karşılık verdi sıkıca, kardeşinin kulağına sessizce bir şeyler fısıldadı. Aaron’un gözleri doldu, daha da sokuldu abisine.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama seviyorlardı. Zorlukla ayrıldılar birbirlerinden, Damian onu gerisinde bıraktı ve arabaya bindi. Sürücü koltuğuna geçtim, arabaya çalıştırdım. Aaron bizi izlemeyi kesmedi, biz gözden kaybolana kadar da orada öylece izledi.

Telefonumun sesi arabanın içinde yankılandı. Karmen'im arıyordu, aramasını hızla cevaplandırımdım.

"Güzelim," diye cevapladım.

"Ya aramasam hiç arayacağın yok," dedi kırgın sesiyle.

"Kusura bakma burada yoğunum biraz, her şey yolunda mı?"

"Yolunda, sadece seni özledim."

"Dönüş uçağına bineceğiz birazdan, ben de seni özledim. Bebeklerimiz nasıl?" Damian hangi dil konuştuğumun dahi farkında değildi ama bana yandan bir bakış attı.

"İyiler sadece babalarını özlediler. Bir de sürekli acıkıyorlar, istediklerini yediğim zaman da kusuyorlar. Biz ne yapacağız bunları babası?" dedi neşeli sesiyle.

"Babaları onları yiyecek dört ay sonra."

Kıkırdadı. Gülüşünün güzel tınısı gülümseme sebebim oldu. "Babaları önce beni yesin lütfen."

İç çektim. "Kaç saat uzağındayım deme şöyle şeyler, içim gidiyor sonra."

"Melih'le Beste'nin cilveleşmelerinden gına geldi bana da. Hayır yani kıskanıyorum, olan var olmayan var." Arkadan Beste'nin kahkahaları, Melih'in bağırışları geldi. İyi anlaşmaları hayret edilecek bir şeydi aslında ama çok uzun sürmezdi zaten.

"Gelince telafi edeceğim güzelim," dedim nefesimi verirken.

"Biraz daha gelmezsen doğuracağım artık! Kaç saattir yoksun bak. Neyse acele etme, dikkatli gel tamam mı?"

"Uçağı ben kullanmıyorum aşkım."

Kıkırdadı iç gıdıklayan sesiyle. "Olsun, bana yetişmeye çalışma, hiçbir sıkıntı yok. Sadece şımarıklık yapıyorum işte biliyorsun."

"Senin şımarıklığını yerim." Kıkırdadı bir kez daha.

"Seni çok seviyorum, bebeklerimiz de çok seviyor. Bekliyoruz seni."

"Ben de sizi çok seviyorum." Öpücük attı sesli ve kapattı. Yolu seyrederken

aptal aptal sırtıyordum, Damian bana yandan ters bir bakış attı. Konuştuğum dili merak etmiş gibiydi.

“Türkçe,” dedim ancak beni pek takmadı. Ne uyuz adamdı.

Uçak yolculuğu boyunca da hiç konuşmamıştı. Genel olarak tepkisiz bir adamdı, hiçbir şey umurunda değildi. Bunu anlıyordum, kalbi olmayan bir adam ne kadar yaşayabilirse o kadar yaşıyordu.

Gökyüzü maviliğindeki gözleri sürekli bir yerlere dalıyor, uzun uzun düşünüyordu. Fakat şehre ayak bastığında yüzündeki buz ifadesi kırılmıştı. Sanki uzun zamandır beklediği şeyi hissetmişti.

Uçaktan inince Karmen'i aramıştım ama ulaşamamıştım. Direkt telaş yapmaya hazırlanırken Beste'yle konuşup sadece uyuduğunu öğrenmiştim. Onunla daha fazla ilgilenmem gerekiyordu. Zaten kendi küçücükü ve küçücük bedeninde iki minik beden daha taşıyordu.

“Daha çok var mı?” diye sordu Damian, sabırsızca.

“Şehrin dışında kalıyor biraz, onun yanına böyle mi gideceksin?” Soruyla dikleştirdi.

“Böyle ne?”

“Kötü görünüyorsun.”

“Dalga mı geçiyorsun? Ölen sevdiğime kavuşmaya giderken makyaj mı yapsaydım?” dedi oldukça ciddi bir tavırla.

“Yani tıraş olabilirdin, bagajımda kıyafetlerim var verebilirim istersen.” Küfür savurduğunda kaşlarını çatarak ona baktım. “Bence o ağzını topla, beni sinirlendirmek istemezsin.”

“Gördüğüm en tuhaf şeysin Asral.”

“Siz de çok normal sayılmazsınız. Ölü sevgiline gidiyorsun bilmem farkında mısın?”

“Özel güçlerin var bilmem farkında mısınız?” Haris'ten sonra sinirimi bozan sayılı varlıklardanım Damian. “Hızlı sürsene amına koyayım ya!”

“Sen sür o zaman göt herif! Sabahtan beri senin derdinle uğraşıyorum, yok Freya'yı bul, yok Damian'ı ikna et, yok cadıyı öldür.” Bana tip tip baktı uzunca, ardından nefesini sıkıntıyla vererek önüne döndü.

“Özel güçlerin var senin, neden uçak ve araba kullanıyorsun?” Damian'ın baştaki donuk tavrı kaybolmuştu, artık konuşuyordu.

"Işınlanma olayına daha alışamadım, geliştirmem gerek." Kafasını yine bana çevirdi, uzun uzun baktı tekrar.

"Nesin sen?" diye sordu bir kez daha.

Bunu ben bile bilmiyordum. "Karanlığım."

"Değilsin, karanlık olan o cadı. Sen değilsin." O cadının zihnindeki karanlığın kaynağıydım.

"Sanırım ailemi korumak için o cadıya benzemek zorunda kalacağım."

"Ailen?"

"Evet, çok sevdiğim bir kadınla evliyim. İki tane çocuğumuz olacak." Sert ifadesi biraz daha yumuşadı.

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değilsin," dedi sabit ses tonuyla ama acısını gizleyemediği gözleriyle. "Onları koru, geri kalan hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir şeyin. Canavara mı dönüşmen gerekiyor? Dönüş. Ben sevdiğim kadını son kez görmek için şeytana bile dönüşürdüm ama görüyorsun ya üstümüzdeki ellerin planları çok farklı."

"Sohbet etmeyi biliyormuşsun Damian," dedim hafif alayla, gülerek. Gülmedi ama mavilerinde sıcaklığı gördüm. Bu adam mimiklerini kullanmayı da unutmamıştı.

Kaleye az kaldığında Damian'ın heyecanını hissedebiliyordum. Üstündeki ceket ve kat kat giyindiği kazaklardan birini çıkarmıştı. Isınıyordu ama bu arabanın ısıtıcısıyla ilgili değildi. Sessizdi, kalbi yerinden çıkıyormuş gibi bakıyordu. Konuşmuyor, sadece arada derin nefesler alıyordu. İçi içine sığmıyor gibiydi.

En sonunda kalenin önünde durduğumuzda arabadan vakit kaybetmeden indi. Birkaç adım attı, karşısındaki görkemli ve ürkünç kaleyi berrak mavi gözleriyle izledi.

Kasvetli hava üstümüze karabasan gibi çökmüştü, boğmaya çalışıyordu ama bu sefer kazanan karanlık olmayacaktı. Kazanan ben olacaktım ve ben de karanlığa boyun bükmeyecektim.

"Neresi burası?"

"Burası başlangıç noktası, burası bitiş noktası, burası karanlığın kanlı kalbi."

"O burada mı?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Sayılır, buradan gideceğiz. Damian farklı bir evrene geçeceğiz, buna hazır mısın? Tüm dünyanın geride kalacak."

“Benim dünyam orada Ezel,” dedi evin kapısından gözlerini ayırmazken.

Birkaç karga dönüyordu üstümüzde. Sessizlerdi ama burada olduklarını da belli ediyorlardı. Evin içine girdik.

Buraya her gelişimde, tüm yaşananlar zihnimde yeniden ve yeniden oynuyordu. Karmen’i görüşüm, Haris’i tanıyışım; ölenler, kanlar, acılar ve bugünün bilinmezliği.

Alt kata indik, eski kapının önünde durduk. Damian’ın kapıyı görüp görmediğini anlamak için yüzüne baktım. Merakla ve heyecanla karşımızdaki kapıya bakıyordu, görüyordu.

Kapıyı araladım, sert bir rüzgâr esti aralanan kapıyla birlikte. İçeri girdik ve kapı ardımızdan kapandı. Damian her anı merakla seyrediyordu. Onun gibi ifadesiz bir adamı böylesine heyecanlı görmek aşkın işiydi.

Diğer taraftan çıktığımızda, şaşkındı. “Ama aynı?” diye sordu mavi gözlerini gözlerime çevirirken.

“Değil, sadece bir kandırmaca, tıpkı tüm hayatlarımız gibi.” Evin kapısını açıp, dışarı çıktığımızda anladı aynı yerde olmadığımızı.

Kasvetli hava biraz daha kararmış. Damian yürüyordu, sanki yolu biliyor gibiydi. Tüm ifadesizliği kaybolmuş, yerini mest olmuş bir ifade almıştı.

“Sıcak,” diye sayıkladı. “Freya, sıcacık.” Damian koşmaya başladı koca ormanın içinde, henüz görüş açısında girmeyen Freya’ya.

Peşinden gidiyordum ama koşmuyor, sadece izliyordum. En sonunda havanın tüm kasvetini yitirdiği noktaya geldi, güneşin parladığı çiçeklerin yaşadığı o temiz alanı gördü. Ve hemen ardından da sevdiği, beyazlar içindeki kadını.

Freya tam karşısındaydı.

Damian durakladı şokta gibi, olduğu yerde kaldı. Anın gerçekliğini sorguluyormuş gibiydi. Freya gülümsediğindeyse kendine geldi. Damian ona doğru koşarken arkasında kaldığım için Damian’ın ifadesini göremiyordum ama Freya’nın gözleri parlıyordu. Damian en sonunda ona kavuştu dudaklarının arasından kaçan haykırıyla. “Freya!” Genç kadının bedenini, kolları arasına aldı ve sıkıca sardı.

Öyle sıkı sarıldı ki, alıp içine sokmak ister gibi. Damian’ın yaşlar akan yüzü, Freya’nın boynuna düşmüştü. Freya’nın kolları Damian’ın sırtında kavuşmaya çalışmıştı.

Onlara biraz daha yakınlaştım. “Buradasın, buradasın...” diye sayıklıyordu Damian. Boynundan kaldırdı kafasını, büyük avuçları arasına Freya’nın yüzünü aldı. “Gerçeksın.” Freya’nın yüzünün her karesini büyük bir özlemle öptü.

“Gerçeğim,” dedi Freya zorlukla konuşarak.

“Hayalini o kadar çok gördüm ki sevgilim. Sensiz o kadar üşüdüm ki.”
Birbirlerinden uzakta üşüyorlar mıydı?

“Hiçbiri hayal değildi Damian, hep bendim.” Freya, Damian’ın yaşlar akan yüzünü parmaklarıyla temizledi.

“Seni öyle çok seviyorum, öyle çok özledim ki...”

“Biliyorum,” dedi Freya, koca gülümsemesiyle.

“Özür dilerim.”

“Sorun değil Damian, sen beni huzura kavuşturdun. Şimdi de sana kavuştum.
Damian Carlton, şimdi benimle sonsuzluğa kavuşmak ister misin?”

“Her şeyden çok isterim,” dedi Damian aşk ve özlemin sesine verdiği büyük heyelanla.

Freya’nın bakışları beni bulduğunda Damian da kafasını bana çevirdi. “Teşekkür ederim,” dedi Damian, kısık sesiyle. “Yeterli değil ama teşekkür ederim. Bana hayatımı geri verdin.”

“Teşekkür ederim Ezel, söylediklerimi unutma. Kalbim hep ailenle olacak, kazanacaksınız.”

Yüzümde küçük bir tebessüm oluştu. “İyi sonsuzluklar.” Sözlerimle birbirlerine baktılar.

Damian sevdiği kadının dudaklarına uzun, hasret dolu bir öpücük bıraktı. İki güzel beden yavaşça silikleşti. Damian ve Freya sonsuzluğa kavuştular.

Onların vücutlarının emareleri tamamen yok olduğunda, Freya’nın aydınlattığı bölgede yok olmuş ve yerini karanlığa bırakmıştı. Artık gitmem gerekiyordu, artık aileme dönmem gerekiyordu, artık kazanmam gerekiyordu.

Sonunda evime varmıştım, kargaların olduğu bahçeyi aşip evime yürüdüm. Kargalar benim varlığımla yine terk ediyorlardı bahçeyi. Bahçedeki korumalar, kargaların çokluğuna anlam veremiyorlardı.

Kapımın önüne geldiğimde kargalardan biri, omzuma kondu. Tanıdık kuzguni gözleri uzun uzun gözlerime baktı.

“Yine ne anlatmak istiyorsun?” Kara gagasını açtı ve kapattı ama sesini çıkarmadı. Kısa ve bodur boynunu büktü, kara tüylerini yüzüme sürttü.

Diğer elimle, yumuşak tüylerini okşadım. "Sana hâlâ gıcığıım mektubu kaçırdığın için." Kafasını boynumdan ayırıp, gözlerime baktı. Gakladı uzunca. "Ama Karmen'in yanında olduğun için affettim, aferin sana." Gagasıyla, omzuma vurdu ardından pençelerini hemen çekti ve hızla kanat çırparak yanımdan uzaklaştı.

Şifreyi girerek evime girdim. Işıklar kapalıydı ama ay ışığı salonu aydınlatıyordu. Melih ve Beste salonda uyuyorlardı, ev yatak odası doluydu ancak onlar koltukta kucak kucağa yatmayı seçmişlerdi.

Üst kata çıktım, odamızın kapısını yavaşça araladım. Karmen geceliğiyle, yatağımızın içinde derin bir uykundaydı. Yanına hızlı birkaç adımda ulaştım, yatağın yanında diz çökerek uyuyan yüzünün güzelliğini izledim.

Derince nefes alıyor, içinde bebeklerimizi sakladığı karnı hareket ediyordu. Başımı hafifçe, şiş karnına yasladım. "Geldi babanız." Öptüm yumuşak, gergin karnını. "Varlığınızı öğrendiğimde sevinemediğim için kızmayın bana. Sizi bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Siz benim mucizemsiniz, ailemsiniz."

"Ezel?" dedi Karmen uyku mahmuru gözleriyle bana bakarken. "Gelmişsin." Sevinçle yerinden doğrulmaya çalıştı ama izin vermedim. Omuzlarından tutarak durdum. Uzanıp dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım.

"Geldim güzelim, geldim." Kollarını boynuma doladı.

"Bir daha bu kadar uzun yalnız bırakma bizi." Güzel yüzünü okşadım. Pamuk teninin yumuşaklığını parmak uçlarımda hissettim. Güzel kokusunu derince içime çektim. "Kavuştular mı?" diye sordu merakla.

"Kavuştular." Gülümsedi mutlulukla. "Duş alıp geleceğim hemen."

"Ben de geleyim mi?" diye sordu yaramazca. "Ben yıkamak istiyorum seni."

"Hamilesin bebeğim, yorma kendini hem uykundan yeni uyandın." Yerinden doğruldu.

"Ya ama sen beni hep yıkıyorsun, bir kez de ben yıkayayım. Çok yorulmuşsun, gözlerinden belli." Uzattığı minik elleriyle, yüzümü okşadı. Uzanıp yorgun gözlerime, kızıl dudaklarıyla bir öpücük bıraktı.

"Bak kalmadı yorgunluk falan." Kıkırdayarak bu sefer de yanağımı öptü.

"Kendimi yormadan yaparım, bunu gerçekten istiyorum," dedi dolgun dudaklarını büzüp, badem gözlerini kısarak.

Onun kızıl gözlerine bakıp da onu reddetmek imkânsızdı. Birlikte banyoya girdiğimizde, jakuzide arkama oturmuş ve saçlarımı yumuşak parmaklarıyla şampuanlamıştı.

Yorgun bedenim onun her hareketinde mayışıyordu, arada bir duruyor ve tenimin üstüne minik öpücükler bırakıyordu. Saçımı duruladı güzelce. Omzumun üstünden güzel yüzüne baktım.

“Karmen,” dedim tek nefeste.

“Hmm.” Mırıldandı tatlı tatlı.

“Sanırım ben de senden uzakta üşüyorum.”

“Neden ki?” Gülümsedi, çıplak omzuma uzun bir öpücük daha bıraktı. Kızıl, sıcak dudakları tenime değerken güzelliğini seyrettim uzun uzun.

“Sen sıcacıksın, sen dünyamsın.”

“Ah Ezel,” dedi iç çekerek. “Her sözünde daha çok âşık ediyorsun kendine. Nasıl bir adamsın sen?”

Daha fazla güzel yüzüne arkamı dönmeye dayanamadım, yavaşça ona doğru döndüm. Uzun, çıplak bacaklarını yavaşça kendime doğru çektim.

“Onların hikayesi seni çok etkilemiş gibi,” dedi yumuşacık parmaklarıyla ıslak sakallarımı okşarken.

“Etkilenmemek elde değil, kendimi sürekli o adamın yerine koydum. Sensiz nasıl yaşarım diye düşündüm de imkânsız Karmen. O çok güçlü bir adammış, ben o kadar güçlü değilim.” Kollarımı çıplak beline doladım, kendime çektim.

Kucağıma oturarak kafasını boynuma gömdü, bir kedi yavrusu gibi sokuldu. İnce bedenini sarmaladım, ailem kollarımın arasındaydı. Hiçbir şey alamayacaktı onları buradan, hiçbir şey.

Biz uyanmadan önce Beste ve Melih kahvaltayı hazırlamışlardı. Benim evde olduğumu yeni fark etmişlerdi. Karmen’in dediğine göre ben yokken ona çok yardımcı olmuşlardı.

“Anlatsana Ezel ya çatlayacağıma artık!” diye söylendi Melih. “Hep bir gizm hep bir gerilim.”

Karmen için sıktığım portakal suyunu, bardağına doldurduğumda güzel yüzüyle gülümsedi. Eğilip mis kokulu saçları arasına bir öpücük bırakıp yerime geçtim.

Melih, birazdan kusacakmış gibi bakıyordu. Beste’nin gözlerindense kalpler çıkıyordu. “Ah ah Ezel abi gibi adamlar da var hayatta, ne kadar şanslısın Karmen.” Alttan alttan Melih’e laf sokuyordu ancak o kalın kafalı bunu bile anlamıyordu.

“Çok sıkıcılar bir kere,” dedi Melih çayını yudumlarırken.

“Hayatlarında aksiyon, korku, gerilim, aşk ne ararsan var! Neden sıkıcı olsunlar?” Melih bana ters ters baktı. Beste de alingan bir şekilde kahvaltısına başladı.

“Şu peynirden de biraz uzatır mısın aşkım?” Karmen’in işaret ettiği peyniri, tabağına bolca koydum.

“Biz ne zaman buraya gelsek kavga ediyoruz,” diye söylendi Melih.

“Neden? Benim kadar mükemmel eş olamadığın için mi? Öyleyse zorlama bence, daha çok kavga edersiniz.” Karmen sözlerime gülerek omzunu omzuma yasladı sevgi göstergesi yaparak.

“Sana çok gıcık kapıyorum bazen. Bu kadarı da şov bence arkadaşlar!” dedi Melih sesini yükselterek. “Bir insan bu kadar düşünceli olamaz ya! Oynuyor bu adam, görmüyor musunuz? Asıl gerçekçi olan benim hanımlar, kanmayın şunun güzel yüzüne.”

“Hiç de bile, Ezel her zaman çok düşünceli ve anlayışlı,” dedi Karmen itiraz ederek. Kocasını da savunurmuş.

“Sen bir doğur veletleri, birkaç yıl geçsin görürüm ben sizi.” Melih’in kendinden emin hâli Karmen’i şüpheye düşürdü. Kıstığı kızıklarını bana çevirdi.

“Öyle mi Ezel?” dedi ciddi ciddi.

“Bebeğim neden bunun dolduruşuna geliyorsun? Öyle bir şey olmayacak. Sen hep ilk bebeğim olacaksın benim.” Uzanıp yanağını öptüm, Melih arkadan kasma efekti veriyordu.

Kapı çaldığında bakacaktım ki Melih kalktı. “Eren gelecekti, haber vermişti.” Kapıyı açmaya gittiğinde yanında Eren’le döndü.

“Afiyet olsun.” Masaya oturduğunda Beste ona da çay doldurdu. “Nasılsınız?” Bu sorunun altında bana yönelik ince bir ima vardı.

“İyiyiz, sen nasılsın? Buse yok mu?” Pek iyi görünmüyordu dağınık bir ifadesi vardı.

“Ege’yi okula bırakmaya gitti, ben de geçerken uğrayayım dedim. Ufaklıklar nasıl?”

“Ay sorma büyüdükçe yaramazlaşıyorlar,” dedi eli karnına mutlulukla giderken.

“İsimplere karar vermediniz mi daha?”

“Bence Melih koyun oğlanı,” dedi Melih hevesle.

“Pardon da ne münasebet? Oğluma neden senin adını vereceğim?” dedim ona ters ters bakarken.

“Kimin adını vereceksin başka? Haris mi koyacaksınız çocuğun adını?” Melih aptallıkta sınır tanımıyordu. Haris isminin duyulmasıyla masadaki tüm hava kesilmişti. Karmen durgunlaşmış ve başını öne eğmişti.

Melih'e kıstığım gözlerimle baktım. Bazen o kadar boş konuşuyordu ki boğmak istiyordum iti.

Karmen'e döndüm tam konuşacaktım ki Melih öksürmeye başladı. Elleri boğazına gitti, nefes alamıyormuş gibiydi. İlk başta ne olduğunu idrak edememişim, lokması boğazında kaldı sandım ancak ağzı dolu bile değildi. Beste ona hızla su uzattı, Eren kalkıp müdahale edecekti ki ben ne yaptığımı fark ettim.

Onu ben boğuyordum. “Hayır, boğulmanı istemiyorum!” Bağırışımla Melih'in öksürükleri aniden kesildi, derin derin nefes aldı. Neredeyse saniyeler içinde kızaran yüzü eski rengini aldı. Hepsi şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Karmen'in eli elime gitti. Melih, Beste'nin uzattığı suyu içti, hâlâ derin derin nefeslenirken. Eren doğrudan bana bakıyordu, herkes ne olduğunu anlamıştı. Beste'nin eli, Melih'in sırtına gitmiş üzüntüyle sıvazlıyordu.

“Manyak herif, öldürüyordu beni,” diye söylenmeye başladı Melih, kendine geldiğinde.

“Ezel'in suçu değildi,” dedi Karmen üzülmemi engellemek için.

“Senin kocan psikopatın önde gidene, iki espri yaptık ağızımıza sıçtı. Tahtalı köyü boyluyordum az daha.” Şakaya vuruyordu ama ürktüğünü biliyordum. Herkesi ürktümüşüm.

Daralıyordum, her şey üstüme geliyordu. Aslında her şey yerli yerindeydi, ruhumun ağırlığı büyüyor ve sığmıyordu hiçbir yere. Yerimde kalktım, sigara paketimi alıp mutfağın kapısından bahçeye çıktım.

Bahçedeki masaya oturup sigaramı yakarken, bir çift ayak sesi yaklaştı yanıma. Eren sessizce yanıma oturdu, bir süre konuşmadı ve sessizliğime saygı duydu.

“Senin hatan değildi,” diyebildi konuştuğundaysa.

“İyimserliğiniz beni öldürüyor, benim hatamdı Eren. Onu boğmak istemedim gerçekten, sadece basit bir düşünceydi ama boğdum. Bu gücün ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değilsiniz?”

Nefesini sıkıntıyla verdi. “Farkındayız Ezel ama ne yapmamı bekliyorsun? Senden uzaklaşmamızı mı istiyorsun? Bu imkânsız Ezel, sen şu an kendinle savaşıyorsun ve yanında olmamız gerek.” O da bir sigara yaktı.

“Çok romantik davranıyorsunuz, kendinizi düşünmelisiniz. Bana bir şey olmaz Eren ama size bir şey yaparsam işte o zaman kendimi affetmemin bir yolu kalmaz.”

“Kahraman havalardan vazgeç artık. İçinde ne olursa olsun sen Ezelsin ve Ezel yaşadıkların hiç kolay şeyler değil. Kolay mı lan tüm ailenin intiharına şahitlik etmek? Kolay mı doğaüstü bir varlıkla savaşmak? Senin bu yaşadıkların kolay değil ve sen de bir kahraman değilsin. Güçlü kesildiğin rollerin bana işlemez, görüyorum acılarını. Beyninde dönen oyunları görmüyorum ama hissediyorum. Artık sadece kendini düşünme zamanın. Sen hiçbirimize zarar vermeyecek kadar güçlüsün ama kendine zarar vermeyecek kadar değil. Bizi düşünme, sen ne yaparsan yap biz seninle olacağız. Sen ne yapmış olursan ol benim kardeşim olacaksın.” Eren koyu gözlerini kırpıştırarak bana inançla baktı.

Bakışlarımı karşımdaki güneşsiz, kasvetli havaya çevirdim. Rüzgâr koca ağaçların dallarını sallandıracak kadar öfkeli ama üşütmeyecek kadar da dingindi. İçimdeki fırtına şiddetlendikçe rüzgârın şiddeti arttı. Artık üşütüyordu da.

“Ne yapmış olursam olayım mı?” diye sordum yine bakışlarımı yüzüne çevirerek.

“Ne yapmış olursan ol ne yapacak olursan ol.” Eren fazla erken konuşuyordu ve günün birinde bu sözlerini çiğneyecekti.

Bir yağmur damlası düştü önümüzdeki koyu havuzun içine. Eren elini omzuma koydu, sıktı varlığını hissettirircesine. Gülümsedi her şey yolunda dermiş gibi ancak ben o yolları çoktan yakmıştım ve Eren bunun farkında değildi.

“Artık iki dakikalık araba yolculuğu bile mahvediyor beni,” diyerek karnını okşadı Karmen.

Kontroller için hastaneye gelmiştik. İki bebek taşıdığı için karnı fazla büyümüştü ve bu onu yoruyordu.

“Daha ne kadar büyüyecekler acaba,” dedim Karmen’in eline uzanırken.

“Ay bilmiyorum ama biraz daha büyürse patlayacağım.” Gülümseyen dudaklarıma, narin parmaklarını götürdüm ve ufak bir öpücük bıraktım.

“Alışveriş yapmak ister misin doktordan sonra?”

“Hamile elbiseleri çok hoşuma gidiyor ama dolap doldu taşı, hayır yani bir daha giyinemeyeceğim de yazık. Ama doğumdan sonra elbiseleri bağışlamayı düşünüyorum.” Gerçekten de bayılıyordu elbiselere, o kadar çok almıştı ki öğün öğün değiştiriyordu.

“Bebeklerimiz için alışveriş yapalım diyecektim de yorulma, internetten sipariş ederiz.”

"Yok yok gidelim, yorulduğumda döneriz. Artık odaları tamamlamalıyız, üç buçuk ayımız kaldı." Şaka gibiydi, üç buçuk ay sonra bebeklerimiz ellerimizde olacaktı.

Her zamanki gibi alanında en iyilerden olan doktora gelmiştik. Otuzlu yaşlarının ortasındaki adam bizi gördüğünde gülümsedi. Doktor onu ultrasona alırken Karmen elimi hiç bırakmamıştı.

"Nasıllar bebeklerimiz?" diye sordum, Karmen'in elini okşarken.

"Hiçbir sıkıntıları yok, oldukça sağlıklı görünüyorlar. Oğlan biraz fazla hareketli gibi," dedi adam ekrana bakarken. Karmen kıkırdayarak elimi daha çok sıktı.

"Kızımız nasıl?" diye sordu Karmen heyecandan titreyen sesiyle. Adam Karmen'e kısa bir bakış attı gülümseyerek.

Tanıdığım bir doktordu, daha önce defalarca gelmiştik ancak şu an adama karşı nedensiz yere kinleniyordum. Karmen sevinçle bana baktığında ona bir şey hissettirmemek için gülümsedim.

"Kız biraz durgun ama endişe etmeyin, sıkıntılı bir durum yok. İkisi de oldukça iyi." Sözleri ikimizi de rahatlatmıştı. "Vitamin takviyesine devam edelim, kilonuz da olması gerektiği gibi." Doktor masasına geçerken Karmen'in kalkmasına yardımcı oldum. "Normal doğumu engelleyen hiçbir şey yok ama doğum sırasında bir sıkıntı oluştursa sezaryene alınabilir, ikizlerde bu çok sık karşılaşılan bir durum."

"Başka dikkat etmemiz gereken bir şey var mı?" diye sordum Karmen'in belinden tutarken.

"Güzel annemize her zamanki gibi bakalım." Güzel kelimesine takılırken, adamın art niyetle söylemediğinin gayet de farkındaydım ancak içimde çığ gibi büyüyen öfkeyi durduramıyordum. Kendime gelmem gerekiyordu. "Küçük yürüyüşlere devam edelim, stres ve üzüntüden bu saatten sonra kesinlikle uzak duruyoruz, bu aydan sonra hareketlerinize biraz daha dikkat etmeniz gerekebilir. Kendinizi zorlayacak işlerden de zaten bildiğiniz gibi uzak durun."

Teşekkür ederek doktorun odasından ayrıldık, Karmen çıkar çıkmaz gözlerini üstüme dikti. "Ezel, sorun ne?"

"Sorun yok bebeğim." Yürürken hâlâ belini tutuyordum.

"Nasıl sorun yok? Adama bakışlarını gördüm ve adamda aşırı temiz niyetli, işinde iyi bir doktor. Neden böyle yapıyorsun?"

Daralan içimle, nefesimi verdim. "Bir şey yapmıyorum."

"Emin misin?"

"Eminim Karmen'im." Durdu, dolan gözlerini gözlerime dikti. Son zamanlarda çok duygusaldı ve ben onun ağlamasına hiç dayanamıyordum.

"Sürekli kendini sıkıyorsun, kendini sürekli tutuyorsun ve bu seni yoruyor. Buna dayanamıyorum Ezel, artık her şey normal olsa ya." Bu fantastik hayatımızda normalliği aramak hayalperestlikten başka bir şey değildi.

İçimde verdiğim savaşı yansıtmamaya çalışıyordum ama anlaşılana ki yeterince başarılı olamıyordum. Kuzguni saçlarının arasına bir öpücük bıraktım, bir elim omzuna giderken diğeri de çenesine gitmişti.

"Geçecek güzelim, geçecek."

Karmen yorulduğu için alışverişe gidememiş, eve dönmüştük. Duş almasına yardımcı olmuş, yemek hazırlamıştım. Karmen yine aşerince de markete çıkmıştım. İsteddiği her şeyden fazlasıyla almış, aynı zamanda aşereceğini tahmin ettiğim şeyleri de almıştım. Çok alakasız bir saatte canı turşu çekiyordu, mandalina kokusundansa tiksiniyordu.

Eve girip, mutfığa aldıklarımı yerleştirdim. Karmen etrafta görünmüyordu, yine uyuyakalmış olabilirdi. Artık uyku bile onu yoruyordu, karnı çok büyüdüğü için istediği gibi yatamıyordu ve hatta son zamanlarda neredeyse oturarak uyuyordu.

Üst kata çıktım. "Sevgilim?" Ses gelmiyordu, odamıza girdim. Banyonun ışığı ve kapısı açıktı. İçimi kaplayan sıkıntıyla birkaç adımda banyoya ulaştım.

Karmen elinde bir bıçakla, aynaya bakıyordu. Havaya kaldırdığı bıçağı karnına doğru indirdiğinde dudaklarımdan bir haykırış çıktı. "Dur!" Bıçak tam tenine degeceği sırada havada asılı kalmıştı.

Karmen kendinde değil gibiydi, gözleri beni bulduğunda vücudu sarsıldı. Düşecekken koşarak yetiştim ve havada yakaladım bedenini. "B-ben yapmak istemedim," dedi zorla çıkan sesiyle.

"Biliyorum, geçti. Ben geldim." Kimin yaptırdığını da biliyordum.

Kalbim korkuyla çarpıyordu, ben yetişemeseydim...

Karmen'in gözleri kapandığında, baygın bedenini odaya taşıdım. Yatağa yatırdım yavaşça, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Boynunda süsenli kolyesi yoktu. "Ben gelene kadar uyanmayacaksın, geldiğimdeyse az önce olan hiçbir şeyi hatırlamayacaksın. Doktordan geldik ve sen uyuyakaldın."

Eyden çıkmamla kargaların bahçeye dolması bir oldu, Karmen'in zarar görmesine izin vermeyeceklerdi. Büyük gök gürültüsüyle gözlerimi yumdum, şu an burada olmak istemiyordum. Şu an karımı ve çocuklarımı öldürmeye çalışan sahte aydınlıkların inlerinde olmak istiyordum.

Gözlerimi yeniden açtığımda bambaşka bir yerdeydim. Boş bir bina gibi duran, harabeye benzeyen bir yerdi. İçeriden sesler geliyordu, bağırış sesleri. Sessizce yakınlaştım karşımdaki kapıya ve konuşmalarını dinledim.

“Karnı burnuna geldi ve siz hâlâ bir haltı beceremediniz.” Samet’in sesiydi. Aydınlığın Kardeşleri’nin en kinli üyesi.

“Ezel ona öyle iyi bakıyor ki imkânsız bir şey yapmamız,” dedi Kerem’in tanıdık sesi.

“Her şey senin suçun Buse, aptal gibi neden bebeklerine karşı olduğunu belli ediyorsun ki? Eğer sana güvenselerci kardeşini değil seni çağırırlardı evlerine.”

“Samet, bu iş artık boyumu aşıyor, artık kalbim dayanmıyor. Başta tamam mantıklı olan bebeği düşürmesini sağlamaktı ama şu an kocaman oldular. Artık bu cinayet, yapamam. Kocaman olmuş karnı ya, nasıl öldürelim? Ben artık yapamıyorum, Eren’in yüzüne bile bakamıyorum. Gerçeği öğrenirse beni bir daha asla affetmez,” dedi Buse’nin korkulu ve yorgun sesi.

“En başta Eren nefret etmeyecek miydi sanki senden?” diye sordu Kerem sakın sesiyle.

“Ben sadece Ege’nin yaşadıklarını başka çocuklar yaşamamın istedim. Sadece artık dünya daha iyi olsun istedim ama masum canları alarak bunu yapamayız,” dedi Buse’nin ağlamaklı sesi.

“Sen de aylardır adamla çalışıyorsun ama bir ayartamadın şu adamı!” Bağırın yine Samet’ti.

“Bana dediklerinizi yaptım,” dedi Leyla ama sesi diğerlerinki gibi doğal değil, ekolu ve sabitti.

“İki dekolteyle sana bakmayacağı kesindi zaten. Zekânla etkilenmen gerekiyordu; kanını sunman değil.”

“Siz istediniz.”

“Evet çünkü tipinle, zekânla kendine çekemeyeceğin belliydi ama kanınla bile çekemedin.” Bağırınmaya devam ediyordu Samet.

“Karmen’e çok âşık, gözü ondan başkasını görmüyor ki.”

“Yine başaramadık, bugün ölmeleri gerekiyordu. Ancak planım var, istediğim gibi giderse çocuklar ölecek. Ezel, Haris’in kaderini yaşayacak. Sen de aptallaşma Buse, başka seçeneğimiz yok,” dedi Kerem kendinden emin bir şekilde.

Şaşırmamıştım çünkü Freya anlatmıştı. Freya kimlerin düşman, kimlerin dost kılıklı düşman olduğunu bana göstermişti. Sadece Buse sürpriz olmuştu

benim için. Freya benden bir iyilik istemişti ama karşılığında bana hayatımı vermişti.

Bu kadar dinlemek yeterdi, onlara son bir şans daha vermiştim ancak onlar bu şansını bugün yok etmişlerdi. Harabe binadan içeri girdim, ellerimi birbirine çarparak tüm çıkışların kilitlenmelerini sağladım.

Hepsinin bakışları bana döndü, Kerem ve Samet'in gözlerinde saf öfke vardı. Buse korkuyordu, ağlamak üzereydi. Leyla'ysa boş bakıyordu çünkü o diğerlerinin aksine isteyerek değil de büyülenerek kullanılmıştı.

"Siz kimsiniz?" dedim kalınlaşmış sesimle. "Siz kimsiniz ki beni alt edebileceğinize inandınız?"

"İnanmadık Ezel, edeceğiz," dedi Samet.

Aslında onların da bir suçu yoktu. Karanlık nasıl kendine vücut bulursa aydınlık da öyle buluyordu ama bu kandan kana geçmiyordu. Aydınlık, karanlık bedeninin etrafında doğuyordu. Ancak o aydınlığa kanmak da bir seçimdi, tıpkı benim karanlığa kanmam gibi.

Aydınlığın Kardeşleri, Samet ve Kerem değildi sadece. Aydınlık benim olduğum her yerde çıkabilirdi. Elimini havaya kalkmasıyla Samet acıyla haykırmaya yere düştü. "Siz iki üç fare, beni mi alt edeceksiniz?" Ekolu sesim, buğulu çıkıyordu yine. Aynı cadıyı öldürürken olduğu gibi, karanlık içimde öne çıkmaya çalışıyordu.

"Siz iki üç işe yaramaz, Karanlık Lordu mu bitireceksiniz?" Buse korkuyla bir duvarın köşesine sinmişti, Leyla hâlâ aynı yerinde duruyor tepkisiz bir şekilde izliyordu.

Bakışlarım Kerem'e döndü. "Ben senin için ölümü göze aldım. Seni kurtarmak uğruna karımdan oluyordum. Bu muydu karşılığı?"

"Sana söyledim, eskisi gibi değilim dedim."

"Biliyorum, Haris seni boşuna seçmedi. Asıl amacı seni öldürmekti en başında ama daha iyi kullanabileceğini düşündü. Seni kurtardığımı düşünmemi sağladı ama sen hâlâ o evrende hapissin. Anıların seninle olabilir, belki bu anda yaşıyor sanabilirsin ancak bunların hepsi oyun. Sen hâlâ o boyutta işkence çekiyorsun. Haris gitmeden önce aydınlığa bir oyun oynadı, yeniden doğmanla aydınlığın seni seçeceğini biliyordu ve aydınlığı kandırmak istedi. Haris ölmeden önce karanlığının lanetini üzerine bıraktı."

"Eze-" Kerem kendini savunmak için konuşacaktı ancak buna izin vermedim. Parmağımı şıklatmamla bilincini kaybetti, düşüp bayıldı. Beyniyle oynuyordum, şu an öteki tarafa geçmişti ve işkence çekmeye kaldığı yerden devam ediyordu.

Samet hızla kardeşinin yanına eğildi. "Ne yaptın ona?" diye sordu kinle.

"Ben daha size hiçbir şey yapmadım. Çok güçlüsünüz ya, ailemi öldürecekmişsiniz ya... Nerede gücünüz?" Gözlerimi Samet'in üstüne diktim.

Acı çekmesini istiyordum. Samet acılar içinde haykırarak kendini geriye attı.

Yanmasını istiyordum. Teni saniyeler içinde alev aldı.

Buse kapıyı zorluyor ama kaçamıyordu. Samet çılgınlık içinde yanıyor, yalvarıyordu.

"Siz işte bu kadarsınız. Siz, benim izin verdiğim kadar varsınız." Ateşleri zeminde, duvarlara çarpıyordu fakat hiçbir yeri yakmıyordu, sadece kendisi yanıyor.

Yanık et kokusu mide bulandırıcıydı. Samet'in alev almış bedeninden taşan yansımalar mavi gözlerime çarptı. Acımıyordum, daha fazlasını istiyordum. Aklında yakmak değil, tenini dişlerimle delik deşik etmek istiyordum. Ama bunu yapmadım, kan içtikçe korktukları canavara dönüşüyordum.

"Hepimizi öldüreceksin." Buse ağlıyordu.

"Seni öldürmeyeceğim." Bakışlarımı çaresiz yüzüne çevirdim. "Şimdi evir-gidecek ve Eren'e yaptığın tüm hainlikleri anlatacaksın." Bu onun için ölümden daha beterdi.

"Hayır, hayır lütfen," dedi hıçkırıkları arasında. "Nefret eder benden."

"Bir istek değil bu Buse, emir." Kapı ardına kadar açıldığında Buse ağlamaya devam ederek dışarı attı kendisini. Ne kadar istemese de dediklerimi yapar zorunda kalacaktı.

Leyla'yı kolundan tutarak yerinden kaldırdım. Samet'in bağırsıkları çok kesilmiş, bedeni kül olmuştu. Evden çıkar çıkmaz bir transtan çıkmış gibi irkiltiliyordu.

"Ezel Bey ben bilerek yapma-" Dolu gözleri kırıştırdı.

"Biliyorum." Buse'nin aksine o isteyerek yapmamıştı.

"Ne olduğunu anlamıyorum, beynim karmakarışık. Yalnız degiller, çok fazla lalar," dedi şok içinde irileştirdiği gözleriyle.

"Sakinleş, farkındayım her şeyin." Kerem'in arabasına bindirdiğimde, bedeni hâlâ titriyordu. "Seni nereye bırakmamı istersin?" Sakinliğim, normalliğimin onu daha da şaşırtıyordu.

"Osman'a bırakır mısınız?" Büyük bir sakinlikle Osman'ın evine sürerken şehirden biraz uzakta köhne bir yerde olduğumuzu fark etmiştim.

"Şimdi ne olacak Ezel Bey?" diye sordu Leyla, hâlâ kendine gelememiş hâliyle.

"Size hiçbir şey olmayacak."

“Peki, siz ne yapacaksınız?”

Derin bir nefes aldım, gözlerimi yoldan ayırmadım. “Yüzleşeceğim: hainlerle, aydınlıkla, kendini aydınlık sananlarla, en çok da karanlıkla.”

Eve vardığımda yorgunca Karmen’in yanına çıktım. Varlığımla uyanmaya başladı.

“Aşkım?” dedi kendine yeni yeni gelirken. Yanına oturdum. “Hava kararış, ne kadar çok uyumuşum.”

“Evet, acıkmışsındır. Hadi yemek yiyelim.” Eli karnına gitti, yerinden doğmasına yardım ettim.

“Çok tuhaf rüyalar gördüm,” dedi huysuzca.

Gördüklerinin etkisinde kalmış gibiydi. “Altı üstü rüya güzelim. Hatırlıyor musun ne gördüğünü?”

“Pek değil,” dedi kaşlarını çatarak. Eğilip dudaklarına uzun bir öpücük yaptım. “Rüyamda Freya ve Damian’ı gördüm. Onları hiç görmedim ama rüyamda onlar olduklarını biliyordum. Çok güzellerdi.”

“Nasıl gördün onları?”

“Mutlu, çok mutlulardı. Ezel, çocuklarımızın ismini buldum sanırım.” Kızıl heriyle yüzüme baktı heyecanla. “Ferya ve Damian olsun mu?” Çocuklarıma büyüyle lanetlenmiş aşıkların isimlerini vermek mantıklı gelmiyordu.

“Yabancı isimler, zorlanmazlar mı?” Soruma hak verdi, bir süre düşündü.

“Buldum! Ferya ve Damir olsun?”

Heyecanıyla gülümsedim. “Ferya ve Damir,” diye tekrarladım onu. Karnı üstündeki zarif parmaklarını tuttum.

Karnında hissettiğim dalgalanmayla, kalp atışlarım hiç hızlanmadığı kadar hızlandı. Karmen kahkaha atara, neşeyle bana sokuldu.

“Onlar da sevdiler isimlerini.” Bebeklerimiz bir kez daha tekme attılar. Kalm sıcak olurken, hiç de karanlık gibi hissetmiyordum. Ben ne karanlıktım ne masumdum şu anda, ben sadece babaydım.

The first part of the report deals with the general situation of the country and the progress of the war. It is found that the war has had a very serious effect on the country, and that the people are suffering very much. The government has done its best to provide relief, but the situation is still very serious.

The second part of the report deals with the financial situation of the country. It is found that the government has a large deficit, and that the people are suffering from inflation. The government has tried to raise money by borrowing, but this has not been enough.

The third part of the report deals with the social situation of the country. It is found that the people are suffering from poverty and unemployment. The government has tried to provide relief, but the situation is still very serious.

The fourth part of the report deals with the political situation of the country. It is found that the government is weak and that the people are suffering from corruption. The government has tried to reform, but the situation is still very serious.

The fifth part of the report deals with the military situation of the country. It is found that the army is weak and that the people are suffering from military oppression. The government has tried to reform, but the situation is still very serious.

The sixth part of the report deals with the economic situation of the country. It is found that the economy is in a state of depression and that the people are suffering from poverty. The government has tried to reform, but the situation is still very serious.

The seventh part of the report deals with the cultural situation of the country. It is found that the people are suffering from ignorance and that the government has not provided enough education. The government has tried to reform, but the situation is still very serious.

The eighth part of the report deals with the religious situation of the country. It is found that the people are suffering from superstition and that the government has not provided enough religious freedom. The government has tried to reform, but the situation is still very serious.

The ninth part of the report deals with the legal situation of the country. It is found that the people are suffering from injustice and that the government has not provided enough legal protection. The government has tried to reform, but the situation is still very serious.

The tenth part of the report deals with the administrative situation of the country. It is found that the government is inefficient and that the people are suffering from bureaucratic oppression. The government has tried to reform, but the situation is still very serious.

24. BÖLÜM: ŞEYTANIN GÜLÜŞÜ

Sadece iki seçeneğim vardı, ikisinin sonu da karanlıktı. Artık karanlık kelimesinden bile tiksindir hâle gelmiştim ama gerçek yine benimle dalga geçermiş gibi gözler önündeydi.

Yansımadaki adam ben değildim. Aynaya bakıyordum ama gördüğüm şey ben değildim, sadece karanlıktı. Maviliğini yitirmiş ve hatta beyazlığını da yitirmiş gözlerim, simsiyahtı bana bir şeyleri kanıtlamak istercesine.

Ellerimi lavabonun tezgâhına yaslamıştım. Derin derin nefes alıp veriyordum. Damarlarım belirginleşmişti, kinlendikçe daha da teslim oluyordum ona. Güçlenmek istedikçe o gücün esiri oluyordum, karanlığın gücünü kullandıkça benliğimi biraz daha kaybediyordum. Bu hâlimi görmeye dayanamayarak yumdum gözlerimi sıkıca. Dönüştüğüm şeye tahammülüm yoktu.

“Ezel,” dedi Karmen’in sesi odadan. “Müsait misin hayatım?”

Gözlerimi açtım, gözlerimdeki siyahlık giderken mavilerim geri yerine dönmüştü. “Evet,” dememle Karmen banyoya girdi.

Altımda sadece bir havluyla duruyordum, saçlarım hâlâ ıslaktı. “Uzun süre çıkmayınca merak ettim, kahvaltı hazır.”

“Niye kendini yordun güzelim? Hazırlayacaktım ben.”

“Yorulmadım ki,” dedi, bakışları üzerimde uzun uzun gezindi. “Her şey yolunda mı?”

“Yolunda.” Ona gerçek bir gülümseme veremedim. Yakınlaştım, önünde durduğumda elim karnına gitti, büyük karnını yavaşça okşadığımda yüzümdeki sahtekâr gülümseme gerçeğe dönüştü.

Karmen dolan gözlerini kaçırıp, çenesinden tutarak kaçırıldığı bakışlarının yine bana dönmesini sağladım. “Ne oluyor?”

“Hiç hamilelik hormonları herhâlde,” dedi ama onun da benim kadar yalan söylediğinin farkındaydım. “Hadi bir şeyler yiyelim yoksa bu yaramazlar beni yiyecekler.”

"Tamam üstümü giyinip geliyorum." Yanağına bir öpücük bırakarak yanından geçtim. Dolabı açarken Karmen de sessizce ayrıldı odadan. Bir süre hareket etmeden arkasından baktım, ne kadar belli etmesem de yaşadıklarımı görüyor ve buna dayanamıyordu.

Üstümü giyinirken telefonum çalıyordu, tüm gece çalmıştı. Yasema ve Eren başta olmak üzere en az elli tane cevapsız arama vardı. Yasema'nın aramasını meşgule attım, telefonumu kapattım. Kerem'i bulmuş muydu, bulduysa ne tepki vermişti bilmiyordum.

Her şeyi kenara atarak aşağı indim, Karmen'in bahçede hazırladığı güzel kahvaltı masasıyla gülümsedim. Kocaman karnıyla yavaş yavaş hareket ediyor, masayı dizmeye devam ediyordu. Arada duruyor, bir eli belinde soluklanıyordu. Elindeki tabakları alarak oturmasına yardımcı oldum.

"Sana diyorum ki yorma kendini, neden inatlaşıyorsun?"

"Altı üstü masa kuruyorum."

"İstersen yardımcı çalışanlar alabiliriz, sadece gündüz yanında olurlar." Teklifimle kafasını iki yana salladı. Bilerek kimseyi istemiyorduk, arkadaşlarımız bile hain çıkarken kimseye güvenemezdik ama çalışanları etkim altına alarak güvenli hâle getirebilirdim. Bu zamana kadar yapmamamdaki tek sebep güçlerimi normalleştirmek istememdi.

Kahvaltımızı yaparken bahçeye Eren girdi, tanıdık olduğu için korumalar içeri habersiz almış olmalıydı. Eren'in üstü başı dağılmış, bakışları çökmüştü: Buse ona gerçekleri anlatmıştı.

"Eren hoş geldin," dedi Karmen ama o da bir tuhafılık olduğunu sezdi.

Eren bakışlarını üstümden ayırmadı, onu iyi tanıyordum ve şu an utanıyordu. "Konuşabilir miyiz Ezel?" Zorlukla konuşuyordu.

Yerimden kalktığımda evin içine geçtik, Karmen duymasın diye cam kapıyı kapattım ve salonun içine adımlandım. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum." Sesi kesik kesikti.

"Söyleyeceğin bir şey yok."

"Özür dilerim."

"Neden? Sen neden özür diliyorsun Eren? Konunun seninle bir ilgisi yok."

"Var!" Yüzüme bakamıyordu, bakışları yerdeydi. "Benim karım senin çocuklarını öldürmeye çalışmış Ezel." Eren'i en son lise zamanlarında, babasından şiddet gören annesini kurtaramadığında bu kadar çaresiz görmüştüm. Tepkisiz kalmam onu biraz daha öldürdü. "Hâlâ inanmak istemiyorum, Buse ya Buse.

Âşık olduğum kadın, karım. En yakın arkadaşımın çocuklarını öldürmek için planlar kurmuş.”

“Eren.” Beni dinlemedi, konuşmaya devam etti.

“Dün geldi eve perişan hâlde, ben bir şey yaptım dedi. İnanamadım ki, şaka yapıyor sandım.” Durakladı. “Savunması da şu oldu; ‘Daha bebekler çok küçüktü, aldırılabilirdi ben bu plana dahil olduğumda. Karmen’e zarar gele-meyecekti. Sonra işler değişti, bebekler büyümeye başladı, Samet farklı şeyler sürmeye başladı, ben aradan çekilmek istediğimdeyse beni tehdit etti. Çok piş-manım”

“Eren, eğme başını. Sen bir şey yapmadın.”

“Anlamam gerekirdi, nasıl da uyumuşum nasıl da kandırmış beni, nasıl da ihanet etmiş. Âşık olduğum kadını görüyor musun?” Gözleri kızarıktı, tüm gece ağladığı belliydi.

“Tek o değil ki bunu yapan.”

“Biliyorum Kerem de ama Kerem’in Buse’nin aksine gönüllü olarak yaptığını düşünmüyorum. Onu bir şeyler kontrol ediyor, onları da gördüm. Samet yanıyordu ama ölmüyordu, Kerem baygındı.”

“Evet,” dedim sakince.

“Tüm gece yanmış ama nasıl? Ne kadar sürecek bu? Ölmeyecek mi?”

“Ben istediğim zaman ölür. Aydınlık, zihinlerine sızmış ama onlar da buna müsaade etmişler. Ben nasıl içimdeki güçle savaşıyorsam onlar da bana olan nefretleriyle savaşabilirlerdi. İşkence çekmeye devam etsinler, aydınlık zaten bu sürede boş durmayacaktır.”

“Anlamıyorum, aydınlık onlar değil mi?”

“Onlar maşa, aslında aydınlık da maşa. Her şey karanlığın çevresinde doğuyor, dönüyor, burada sadece bir kilit noktası var.”

“Anlamıyorum Ezel.”

“Anlayamazsın zaten.”

“Peki ne olacak?”

“Bir kazanan olacak.”

Bakışları mümkünmüş gibi biraz daha ağırlaştı. “Ben dün gece sevdiğim kadını, karımı kaybettim. Kardeşimi de kaybetmeyeceğim.” Elimi omzuna koyduğumda biliyordum ki Eren’in sadakati eski Ezel’i ayakta tutan nadir şeylerden biriydi. “Yasema da öğrendi olanları, Kerem’i gördü, deliye dönmüştü.”

“Biliyorum, arayıp durmuş.”

İçeri giren Karmen’le konuşmamız kesildi. “Eren, sen de kahvaltı yapsaydın.” Bakışları ikimizin arasında gezindi.

“Ege arabadaydı, beni bekliyor. Onu buraya bıraksam olur mu?” diye sordu Eren.

“Tabii ben de özlemiştim onu,” dedi Karmen sevinçle. “Buse nerede?” Eren bakışlarını Karmen’den kaçırdı.

“İşleri vardı.” Eren yanımızdan ayrılarak Ege’yi getirmeye gitti.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordu dikkatle beni incelerken.

“İşlerim var güzelim.”

“İşe gitmiyorsun Ezel, ne işin var?” Bu evden her dışarı adım attığımda yüreği ağzına geliyordu bana bir şey olacak diye.

“Taşları oturtmaya çalışıyorum yerlerine.”

“Peki oturuyorlar mı?” diye sorduğunda kafamı olumluca sallayarak ona yakınlaştım.

“Oturuyorlar, uzun bir yol oluyorlar.”

“Sonunda ailemizin olacağı bir yol, değil mi?” diye umutla sordu. O da en az benim kadar korkuyordu bu küçük ailemize bir şey olmasından.

Cevap veremeyerek sadece alnına bir öpücük bıraktım. Bu sırada Eren yanında Ege’yle salona dönmüştü. Ege koşarak önce bana ardından da Karmen’e sarıldı ve kısa süre içinde koltuklara geçtiklerinde Karmen’in karnını okşayarak kardeşleriyle sohbet ediyordu.

Onları yalnız bırakarak dışarı çıktım, evin etrafındaki kargalar yerlerini aldıklarında arabama yöneldim, Eren de peşimden geliyordu. “Eren işin gücün yok mu senin?”

“Neredeyse dünyanın sonu gelmişken doktorculuk oynamayacağım,” dedi ani bir çıkışla. Bana yardım etmek istiyordu, bana kimse yardım edemezdi. Dünyanın sonu bendim.

Onu vazgeçirmek için bir şey söylemedim, ben sürücü koltuğuna geçerken o da yanıma yerleşmişti. “Nereye gidiyoruz?”

“Yasema’yla konuşacağım, kafayı sıyrmanın eşiğindedir şu an.” Belki de hâlâ neler olduğunu kavrayamamıştır.

Eren’in bakışları ilk önce gündüz olmasına rağmen karanlık gibi duran gökyüzünde gezindi, ardından da bana döndü ama hiçbir şey söylemedi.

Çok geçmeden Yasema'nın evine varmıştık, kapıyı açarken gözleri yine kan çanağına dönmüştü. Yasema'nın gözlerinde saf nefret vardı. Beni içeri almak istemiyor olacak ki kapı eşiğinde duruyordu.

"Aldın onu benden, bir kez daha." Tükürürcesine konuştu.

"Ben onu senden almasam o benim çocuklarımı alacaktı. Sadece işkence çektiği için şükretmelisin."

"Kerem asla kendinde olarak ihanet etmez, onu tanıyorsun."

"Ben kimseyi tanımıyorum Yasema ne seni ne de başkasını." Sözlerimle afalladı.

"Gerçekten de değişiyorsun, o canavara benzemeye başladın." Beni öfkelen-dirmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Onu öfkelen-dirme!" dedi Eren tehlikeyi sezerken.

Yasema korkmadı, devam etti. Aslında korkmamasındaki sebep beni hâlâ bir canavar olarak görmeyişindeydi, beni hâlâ Ezel sanmasındaydı.

"Ne yapar? Kanımı mı bitirir? Zihnime mi girer? Kerem'e yaptıklarını mı yapar? Sen bencil herifin tekisin. Bu karanlık nasıl senin seçimin değilse öl-mek ve arkadaşına ihanet etmek de Kerem'in seçimi değildi. Sırf sen ve tüm bu belaları başımıza açan karın yaşasın, lanetli çocukların dünyaya gelsin diye çekiyoruz bunları."

Öfke maddeleşmişti kanımda ve dışarı çıkıyordu, bu asla mecaz değildi. Binanın içinde küçük bir rüzgâr eserken Yasema korkuyla omzunun arkasına baktı. Evindeki eşyalar sanki deprem oluyormuş gibi titriyordu ama olan tek şey karanlıktı. Gözlerimin renginin siyaha döndüğünü hissediyordum.

"Sakın, sakın aileme laf edeyim deme."

Ağzını açmadı çünkü artık bir canavara dönüştüğüme tanık olmuştu, cesareti tükenmişti. Omuzları çökmüş, gözleri dolmuştu.

"Ezel, bu sen değilsin," dedi acı içinde.

"Hiç olmadığım kadar benim, isteyen kalır isteyen gider ama ihanet eden bedeli öder. Bu hayatta ortaya koyamayacağım tek şey ailem, anlıyor musun Yasema?"

"Peki Kerem'le Samet daha ne kadar o şekilde kalacaklar?"

"Ben yeterli görene kadar."

Hıçkırarak ağlamaya başladığında Eren dayanamayarak ona sarıldı, omuzları sarsılırken mavi gözleri üstümdeydi. "Dayanamıyorum, bitsin artık. Yalvarırım durdurun şunu."

“Sakin ol krize gireceksin yine.” Dememle hıçkırıkları arttı ve yeni bir astım krizine girerken Eren onu içeri götürdü. İçeri girmedim, Eren’e haber vermeden ayrıldım binadan.

Arabama binip kliniğe geçecektim ki bir süredir takip edildiğimi hissederek hızlandım. Birden çok araba vardı, dört tane saymıştım ama peşlerinden gelenler de vardı. Hepsi beyazdı, plakaları yoktu. Kimin kullandığı görünmüyordu, koyu cam film kaplama arabanın içini gölge olarak bile göstermiyordu.

Hızım artarken göz önünden uzaklaşmak için ara sokaklardan birine hızlı giriş yaptım. Arabalar peşimden gelirken zihin gücümle onları durdurmaya çalıştım ama başarısızdım.

İçinde olduğum sokaktan çıkacaktım ki beyaz arabalardan bir tanesi daha karşımdan son hızla geliyordu, arkadakilerin de hızı kesilmemişti. Gidecek yer yoktu, arabayı sertçe durdurarak indim.

Ben durdum ama onlar üstüme gelmeye devam ettiler, kaçabilecek bir yer yoktu. Arkamdaki binaya baktım, içine girmek için hareketlenecektim ki durdum. Onlardan korkmuyordum, bana bir zarar vermezlerdi.

Benim tek korkum ben ölürsem bu lanetin çocuklarıma geçmesiydi.

Durmamla onlar da durdu, karşılarında dimdiktim. Bu sefer daha çok hissettim gücümü, hava daha da kararırken arabalar artık çalışmayı da durdurmuştu. Bir süre onlardan bir tepki bekledim ama hiçbir şey yoktu. En sonunda arabaya yakınlaştım, kapısını açmaya çalıştım ama kilitliydi. Yumruğumu sertçe cama geçirdim, cam tuzla buz oldu ve arabanın içi görüldü. Arabanın içinde kimse ve hiçbir şey yoktu.

Yumruğum aşağı inerken bir süre arabanın boş içini seyrettim. Zaten normal bir insanın tek yumrukla böyle bir arabanın camını kırması imkânsızdı, tıpkı sürücüsü olmayan bu hayalet araçlar kadar. Gök gürüldeken kafamı kaldırdım, bir yağmur damlası kasvetli gündüzden yüzüme karıştı, durmadı ve şiddetlendi. Yağan yağmur değildi, gökten karanlığın yaşları dökülüyordu.

Siyah arabama binerek beyaz hayalet arabalardan uzaklaştım hızlıca. Bu siyah beyaz bir film karesi gibiydi hem çok bulanık hem de çok gerçekti.

Sahne her geçen saatte daha da kararırken daha önce birden geldiğim yere arabayla geldim. Terk edilmiş binadan içeri girdim, onları gördüm. Kerem yerde baygın yatıyordu, Samet bağırarak yanmaya devam ediyordu.

Ben isteyene kadar bu sürecekti, ölmeyeceklerdi. Günün sonunda aydınlık karanlıkta birlikte çekildiğinde onların yaşamasını istiyordum, artık kimsenin ölmesini istemiyordum ama yaptıklarının cezasını da çekmesini istiyordum

ikisinin de ve çok iyi biliyordum ki bu ölümden daha beterdi. Buse'ye bir şey yapmayacaktım, onun en büyük cezası Eren'i kaybetmekti.

Samet alevler içinde yanıyordu ve bu acıyı sürekli çekiyordu, asla ölmüyor ve bağıyordu ama seslerini kimse duyamıyordu.

Sigaramı çıkarttım, Samet'in yandığı yangına uzattım. Sigaranın ucu alevlendiğinde geri çektim ve dudaklarım arasına götürerek derin bir nefes aldım. Samet'in gözleri beni görüyordu. "Lütfen! Kes şunu." Onu sadece ben duyuyordum.

Dudaklarımda şeytanın gülüşü oluştu.

"Öldür beni, yalvarırım." Haykırıışları beni üzmüyordu, acıma duygusu oluşturmuyordu, hiçbir şey hissedemiyordum ve bu beni daha da insanlıktan çıkarıyordu.

Bir derin nefes daha çekerken Kerem'in bedenine baktım, ölüden pek farkı yoktu onun da.

"Karıma yakınlaşırken, çocuklarıma zarar vermeye çalışırken sen merhamet etmiş miydin? Ben yetişmeseydim her seferinde, onlar yaşayacaklar mıydı? Hayır. Sen benden merhamet mi dileniyorsun?"

"Sen şeytansın! Haris bile senin kadar barındıramadı kendinde bu gücü, görüyorsun ya en işe yarar tohum sen çıktın. Haris bile melek senin yanında, bu sadece başlangıcın, herkesin ölümüne sebep olacaksın. O gözünden sakındığın karın da çocukların da, hepsinin sonu olacaksın çünkü sen şeytanın ta kendisisin."

Artık yanmasını istemiyordum artık lavların içinde boğularak acı içinde ölmesini istiyordum. Ateş kusmaya başladı aniden, vücudundaki alevler sönerken o ateş kusa kusa yandı. İçi yanarken dış bedenine ulaştı ve dakikalar içinde artık küldü sanki daha önce hiç var olmamış gibi.

Hiçbir duygu hissedemezken sigaranın izmaritini küllerin arasına atarak oradan uzaklaştım.

Karmen arıyordu, onunla konuşmak istemiyordum. Kimseyi görmek istemiyordum ama onu daha fazla merakta bırakmamak için eve sürdüm. Saat epey geç olmuştu.

Çok geçmeden eve gelmişim, sadece salonun ışığı yanıyordu. Bahçeye arabayı bırakarak eve geçtim, ben ulaşmadan Karmen kapıyı açtı. Endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu, yanından geçerek içeri girdiğimde kaşları çatıldı.

"Nerede kaldın bu saate kadar?"

“Düşünmem gerekti.”

“Haber verebilirdin, seni çok merak ettim.”

“Kusura bakma.” Üst kata çıkarken peşimden geliyordu. Ben kıyafetlerimi çıkarırken yatağa oturdu, böyle yaparak sadece onu üzüyordum ama kendime hâkim olmaya çalışmak beni tüketiyordu.

Altıma gri eşofman giydim, tişörtümü de giyecektim ki Karmen’in hüznünlü bakışlarıyla durdum. Yanına oturduğumda yüzüme bakmıyordu. “Sürekli bana güçlü görünmeye çalışıyorsun ama canının ne kadar acıdığını, kendi içinde neler yaşadığını biliyorum. Ezel, biz aileyiz ve her şeyi tek başına sırtlamak zorunda değilsin.”

“Karmen ben nefes alamıyorum,” dedim itiraf ederek. “Dönüştüğüm kişiye çok yabancıyım.” Artık kaldıramıyordum. Ezel’in kalıntıları içimde yakarıştaydı. Gözümünden akan yaşlarla Karmen’in de gözleri doldu. Daha fazla dayanamadım, omuzlarım sarsılarak ağlarken Karmen bana sıkıca sarıldı.

“Ben şeytana dönüşüyorum.”

“Hayır, hayır. Sen sadece yorgunsun,” dedi beni sakinleştirmeye çalışarak. Kafamı göğsüne gömdüğümde yavaş yavaş saçlarımı okşuyordu. Yaşlarım beyaz geceliğini ıslatırken onun da yaşları koyu saçlarıma dökülüyordu.

“Kim olduğumu bilmiyorum artık, o kadar kimliksizim ki.” Bir süre okşadı pamuk elleriyle saçlarımı, ardından da kafamı uzaklaştırdı sıcak göğsünden. Dolu dolu olmuş gözlerini gözlerime dikti, yüzümdeki ellerini çekmeden.

“Sen Ezel Asral’sın, mükemmel bir adam ve harika bir kocasın. Sen bırak şeytanı, herkesin iyiliğini düşünen bir meleksin benim dünyamda. Seni tanıyorum, hiçbir kötü güç bunu değiştiremez. O kadar güçlü ve mücadeleçisin ki hayatıma girdiğin ilk andan beri beni hep güvende hissettirdin. Ezel sen birçok güzel şeysin ama asla şeytan değilsin.”

“Sana böyle bir hayat yaşatmaktan nefret ediyorum,” dedim çatallı sesimle.

“Ben harika bir hayat yaşıyorum, çok mutluyum. Sen varsın, bebeklerimiz var, daha ne olsun Ezel? Lütfen artık bu düşüncelerle kendini hırpalama, sen her şeye değersin.”

“Bir gün sana zarar verirsem, kendimi kontrol edemezsem diye ödüm kopuyor. Her şeye katlanırım Karmen, her şeye. İçimdeki canavarla da savaşıyorum, aydınlıkla da ama bir gün gözlerinde hayal kırıklığı ve nefret görmeye dayanmam. Bu beni öldürür.”

“Sana güveniyorum, sen de bana güven Ezel. Onun gibi olmayacaksın.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

“İkinizi de iyi tanıdım, o hep kötü tarafını seçti, savaştı. Sense teslim olmamak için kendini parçalıyorsun. Üstelik onun sahip olduğu tek şey bendim, çocukluktan kandırdığı bir kız ama senin bir ailen var. Doğacak çocukların, seni her şeyden çok seven bir eşin ve arkadaşların var.” Arkadaşlar kısmına o kadar da emin değildim artık. “Ezel, birlikteyiz ve her şeyi aşacağız.”

Kafamı olumluca salladım, gülümsedim. “Birlikteyiz, aşacağız.” Bu sefer anımı öpen o oldu. Hemen ardından da kollarını başıma sararak beni yeniden göğsüne gömdü.

Ege bir süredir bizimle kalıyordu, Eren evine dönmüyor ve Buse’yle konuşmuyordu. Yasema her gün Kerem’i kurtarmam için yalvarıyordu. Karmen’in son zamanlarda hamileliği onu yoruyordu, zor geçiyordu. Her şeyine dikkat etsem de yaşadığı zorlukları azaltamıyordum.

Melih elindeki cips tabağıyla kanalları atlıyordu, Beste bir köşede Karmen’le sohbet ediyordu. Eren’se bitik şekilde Ege’yi izliyordu. Buse’yi özlüyordu ama ihanetini affedemiyordu. Ege, Melih’in yanından ayrılarak yanımıza geldi, Eren ve benim arama oturarak Eren’e yasladı başını.

“Baba, neden eve gitmiyoruz? Ben annemi çok özledim.” Buse gerçekten de Ege’ye çok iyi annelik yapıyordu, onun tek derdi benim çocuklarımlaydı.

“Dedim ya oğlum, işleri var diye annenin,” dedi Eren bakışlarını Ege’den kaçırarak.

“Ama neden eve gitmiyoruz?”

“Sıkıldınız mı bizim evimizden Ege Bey?” dedim aralarına girerek.

“Yok ya burayı çok seviyorum, kocaman havuz bile var! Ama annemi çok özledim.” Eren’in bakışları biraz daha durgunlaştı Ege’nin sözleriyle. Bu sırada Eren’in telefonu çaldı, yine Buse arıyordu. Yüz ifadesi değişirken yanımızdan uzaklaştı, o odadan çıkarken Ege üzüntüyle kıstı gözlerini.

Bakışları üstümde durduğumda yanımdaki boş yere iki kere vurdum, somurtması geçerken gülümsedi ve yanıma oturdu. İnce telli saçlarını okşadım. “Nasılsın Ege? Mutlu musun? Okulunu seviyor musun?”

“Çok iyiyim, okulumu çok seviyorum ama annemi çok özledim Ezel abi ya. Neden böyle kayboldu ki birden?” Eren yanlış yapıyordu, Buse’yle arasındaki bağları birden kesemezdi, ortada çocukları ve aşkları vardı. “Sen nasılsın Ezel abi? Çocukların olacağı için çok heyecanlı mısın?”

“Çok,” dedim içten şekilde. “Ama senin yerin hep ayrı olacak.” Sözlerimle gülümsemesi genişlerken bakışları Karmen’in kocaman olmuş karnına takıldı. Karmen yanında Beste’yle kısık sesle sohbet ediyordu.

Onları duymamam gerekiyordu ama konuştukları her şeyi çok net duyu-yordum, Beste sabahtan beri Melih’in dedikodusunu yapıyordu.

Eren salona elinde telefonuyla girdi, Ege’ye gülümsedi. “Annen gelmiş, evde. Seni çok özlemiş, hadi hazırlan.” Ege uçarcasına kalktı yerinden, o hazır- lanmaya koşarken Eren yanıma yeniden oturdu.

“Onları daha fazla ayıramazdım, Ege eriyor gündün güne.”

“Ayır diyen olmadı, sana da ayrıl diyen olmadı zaten Eren.” Buse’siz yapamı-yordu.

“Yapamam Ezel, sana yaptıklarından sonra...”

“Ben umursamıyorum, amacı neyse ulaşamadı zaten ulaşamazdı da. Benim yüzümden sevdiğin kadını öylece bırakma.” Karmen aynı şeyi yapmış olsaydı ondan ayrılmak ölüm gibi olurdu benim için. Bu yüzden Eren’in böyle bir şey yapmasına göz yumamıyordum.

“Ona güvenemem ki, güven olmadan nasıl olacak zaten?” Ege eşyalarını toplayıp yanımıza geldiğinde birlikte ayrıldılar evden.

“Saat geç oldu, biz de kalkalım artık,” dedi Melih de Beste’ye elini uzatarak. Beste elini tutarak kalktı.

“Annemize iyi bak,” dedi Beste içtenlikle. Göz kırptım, onları da kapıya kadar geçirdim.

Karmen’in yanına geri döndüm, koltukta oturuyor ve mutlulukla karnını okşuyordu. Arada dudaklarını aralıyor ve bebeklerimizle konuşuyordu. Yanına ulaştığımda, arkasından eğilerek yanağına koca bir öpücük bıraktım.

Yanına geçtiğimde göğsüme sokuldu. “Artık sabırsızlanıyorlar dünyaya gel-mek için.” Gelecekleri dünya pek güzel bir dünya değildi ama sorun değildi onlar benim dünyamdı ve onları her şeyden koruyacaktım.

“Onları kucağıma alıp, sarmalayacağım günü iple çekiyorum. İkimizden, iki parça dünyaya gelecek. Düşüncesi bile kalbimi durduracak.” Bir de bu lanet olmasaydı, benden daha mutlu bir baba olamazdı.

“Senin gibi bir babaya sahip oldukları için çok şanslılar.” Umarım benim gibi bir babaya sahip oldukları için bir gün kendilerinden nefret etmezlerdi.

Tam konuşacaktım ki kapı gürültüyle çalındı. Yerimden kalkarak hızla kapıya ulaştım. Kapının yanındaki kameradan görüntüye baktım. Sadece Beste ve Melih vardı ama endişeli gözüküyorlardı.

“Ezel, bir şey bizi takip ediyor,” dedi Melih nefes nefese.

“Nasıl bir şey?” Karmen de yerinden kalkıp yanımıza gelmişti.

“Ruh gibilerdi, yüzlerini göremedik,” dedi Beste.

Karmen endişeyle ikisine baktı. “İçeri geçsenize,” dedi ama ben onları izlemeye devam ettim.

Melih içeri doğru bir adım atmıştı ki elimi havaya kaldırdım, parmak uçlarımda toplanan enerjiyle onları geriye doğru ittim. Yüzleri değişirken kapıyı sertçe kapattım, Karmen dehşet içinde kapanmış kapıya bakıyordu.

“O-onlar?”

“Onlar Melih ve Beste değildi.” Sözlerimle korkudan rengi atarken ellerini tuttum. “Hamle yapıyorlar, saldıracaklar ama korkma güzelim tamam mı? Her şeyden kurtulduğumuz gibi onlardan da kurtulacağız. Bana güveniyor musun?” Kafasını olumluca salladığında elini tuttum ve salona döndük.

Büyük camdan dışarı baktığım an bahçemizin aydınlık ruhlarla kaplandığını fark ettim, evin her tarafını sarmışlardı. Kargalar bağırmağa başladılar, çok erken fark etmişlerdi!

Çekmeceyi açıp hançerimi çıkardığımda Karmen sessizce beni izliyordu. “Şimdi evde kalacaksın, hiçbiri buraya giremeyecek. Korkmana gerek yok.”

“Ya sana zarar verirlerse?”

“Veremezler, tamam mı Karmen? Sakın endişelenme, onları yok etmek hiç zor değil benim için,” desem de bana inanmıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Doğuma henüz bir ayımız vardı.

Alnına bir öpücük bıraktım, bahçe kapısını araladım. İçimdeki enerji dışarı yayılırken, ruhlar gitmemek için direniyorlardı. Cam kapıyı arkamdan mühürlercesine kapattım.

Çok fazlalardı, önde yedi tane diğerlerinden farklı ruh vardı. Onların en güçlüleri olduğunu biliyordum ve bu gece burada ne için olduklarını da biliyordum. Arkalarında da sayamayacağım kadar çok diğerlerinden vardı.

Yedisi birden aynı anda fısıltıya benzer şekilde konuşmaya başladıklarında, ne yaptıklarını biliyordum. Haris’e yaptıkları şeyi bana da yapmaya çalışıyorlardı, beni bu araziye mühürlemek istiyorlardı.

Omzumun üstünden Karmen'e baktım, eli karnındaydı ve yüzündeki ifadeden acı çektiğini görüyordum. Nefes nefese karnını işaret ediyordu, sancuları başlamıştı. Ona güven vermek istercesine göz kırptım ve önüme döndüm.

Karşıma çıkan her ruha hançeri sallarken yedi tanesi fısıltı şeklinde konuşmaya devam ediyordu. Onlar konuştuğunda vücudum yoruluyordu. Daha kuvvetli kullandım elimdeki kılıca dönüşen büyülü silahı.

Hiç azalmıyor, aksine çoğalıyorlardı. Hırslanarak hızlandım, bu hengame-de Karmen'in bağırırlarını duydum. Yıl gibi geçen sürede kafamı ona çevirirken, eli karnında ağlıyordu. Doğum yapabiliirdi, bu kadar sancısı olması bunu gösteriyordu.

Tam bu esnada evin içinde Karmen'in arkasından yavaşça yaklaşan ruhu gördüğümde dudaklarım arasından büyük bir haykırış, tenimden de enerji yayıldı. Bu enerji hepsini geriye doğru savurdu, Karmen'in arkasındaki de gerileyerek yok olmuştu ama yedi tanesi hâlâ fısıldamaya devam ediyordu.

Karmen acıyla bağırıyordu. Gözüm kararmıştı, çocuklarımı kurtaracaktım, karımı kurtaracaktım.

Ve tam da bu an o kadar kudretliydim ki, hiçbir şey bu karanlığı bastıramayacaktı. İçimdeki karanlıkla bütünleşip, onu ilk defa bu kadar yoğun hissettim. Gözlerimin renginin değiştiğini hissettim, sisli bir perdenin arkasından izliyormuşum gibi kararmıştı gözlerim.

Gök güreledi, bedenim bir kez daha karanlığın hükmünü kabul etti. Kara geceye biraz daha karanlık karıştı, artık güneşin dahi aydınlatamayacağı gökyüzü, karanlık karşısında kimliğini kaybetmişti. Artık sadece bir gerçek vardı.

Aydınlık hep günün sonunda karanlığa yenilecekti.

Kargalar bağırılmaya başladı, yılanlar yuvalarından çıktı, öyle bir sarsıntı oldu ki şehirdeki tüm ışıklar söndü. Karanlık Lord içimdeydi, Karanlık Lord ellerimdeydi, Karanlık Lord bendim. Ve onu her zerremde hissediyordum.

İçimdeki güç aydınlıkları yok etti, kalan yedi tanesi fısıldamayı bırakmış ve bağırılmaya başlamışlardı anlamadığım bir dilde.

Onlara yaklaşıyordum ve bu sefer bir şey yapamıyorlardı. Karmen'in acı bağırırları beni biraz daha acımasızlaştırıyordu. Hançeri birinin göğsüne geçirecektim ki bana ani bir güçle karşı koydu. Ancak karanlığım o gücü de soğurdu. Onu güçsüz düşürerek göğsüne hançeri sapladığımda aydınlık silueti tamamen yok oldu ve geriye karanlık kaldı.

Diğerlerinin bağırırları arttı, savaşın ateşi fitillendi. Hepsi birden üstüme doğru saldırırken dik durmaya çalışıyordum. Omzumun üstünden bir kez daha

Karmen'e baktım. Diz çökmüş, gözyaşları içinde karnını tutuyordu, bağıırıyordu acıyla.

Dakikalar boyunca onlarla savaştım, büyülerini gücümle etkisiz hâle getirirken onları öldürmeye çalışıyordum. Başarılı da oluyordum, geriye sadece iki tane kalmıştı. Ter damlası yüzümden yavaşça akarken, elimdeki kılıç artık daha ağır geliyordu.

Karmen'e baktım, bacakları arasından su geliyordu. Doğum başlıyordu. Önüme döndüm, bana tüm gücüyle saldıran aydınlığa koştum. Beni geriye doğru itmeye çalışsa da bu saniyeden sonra kazanmalarının imkânı yoktu.

Ben birinin üstüne atılırken diğeri de bana doğru hamlede bulunmuştu, pençeye benzeyen eli karnımı yarıp geçerken inanılmaz bir acı ve yanma hissini de beraberinde getirmişti. Gücüm artarken, hızla arkama dönerek kılıcı beni yaralayana sapladım ancak bu sırada arkamdaki aydınlık ruh da benim karnıma benimkine benzer bir kılıç soktu.

Dizlerim üstüne çökerken, içimdeki sadece bir kılıç gibi değildi, sanki zehrini içime akıtan bir yıldı. Büyük bir haykırış çıktı bedenimden.

Hissettiğim acıyla arkama dönerken, kanım akıyordu. Karmen'in çığlıkları artarken ona baktım, güven vermeye çalışırcasına gülümsedim. Canım acıyordu, nefes alamıyordum.

"Öleceksin, çocukların da seninle birlikte ölecek," dedi geriye kalan bir tanesi, ekolu sesiyle.

"Çocuklarımı asla alamayacaksınız."

"Bir anlaşma yapalım, teslim ol. Ruhunu bu araziye kapatalım ve karanlık seninle birlikte yaşasın. Çocukların özgür kalsın." Konuşmaya devam etti, ne yapmaya çalıştığını biliyordum, bunu yapacağını da biliyordum önceden.

Karmen'in gözlerine baktım hem çektiği acıya hem benim yaralı hâlime ağlıyordu. "Onlara asla zarar vermeyeceksin," dedim emin olmak isteyerek.

"Vermeyeceğiz." Diğerlerini tekrar diriltmek için arkasını dönmüştü ki dizlerim üstünde doğruldum. Beyaz ruhun sırtından geçirdim kılıcı. Sonuncusu da yok olurken Karmen'e koştum. Evin içine girerek yaralı vücudumla onu kucağıma aldım.

"Ezel," dedi acı içinde.

"Buradayım bebeğim, geçecek." Gözlerimi yumdum, şu an hastanede olmak istiyordum.

Vücudumun etrafından sert rüzgârlar geçti, Karmen'in bedenine daha sıkı sarıldım. Gözlerimi yeniden açtığımda bir hastanenin bahçesindeydik.

Karmen'i acile götürüp, doktorlara teslim edene kadar dayandım. Sesler boğuktu, bağırarak konuşuyorlardı, Karmen'i ameliyathaneye götürüyorlardı. Karmen'e gülümsedim o ağlayan yüzüyle beni izlerken. Gözden kaybolduğundaysa daha fazla dayanamadım.

Vücudumdan çekilen güç ve büyük acıyla gözlerim karardı, bedenim yere düştü. Gözlerim de zihnim kadar karardı.

Gözlerimi zorlukla açtım, kendime gelmeye çalıştım.

Karmen, bebeklerimiz...

Hızla doğruldum yerimden, karnımda sargı vardı, kolumda da serum. Genelde yaralarım kendiliğinden iyileşiyordu ama o yaratık beni neyle yaraladıysa iyileşememiştim. Serumu çıkartarak kalktım yerimden, içeri Eren girdi.

"Ezel, kendine gelmişsin."

"Karmen iyi mi?"

"Hâlâ doğumda, dört saattir baygınsın."

"Durumu nasıl? Bebeklerimiz nasıl?"

"Biraz geç kalınmış, bebeklerin hayati tehlikesi var. Doğum devam ediyor," dedi Eren zorlukla. Sözleri yutkunmama neden oldu. "Neler oldu?"

Aldığım nefes canımı yaktı. "Geldiler, çocuklarımı almaya çalıştılar."

"Ciddi bir bıçak darbesi almışsın, yerinden kalkmaman en iyisi."

"Eren, çocuklarım..."

"İyi olacaklar." Onu dinlemeyerek kalktım yerimden. Odadan hızla çıktım ve ameliyathanenin önünde durdum. Eren de peşimden gelmişti. Keskin kulağlarım Karmen'in haykırımlarını duyuyordu, acıyla inliyordu. Kalbim sıkışırken acıyla yumdum gözlerimi.

Acısı ve bağırışları arttı, doktorların telaşlı hareketlerini bile duyabiliyordum. Çocuklarımızın nasıl olduğunu deli gibi merak ediyordum. Mümkünmüş gibi Karmen'in çığlıkları biraz daha arttı ve hemen ardından kulağıma bir bebeğin ağlama sesi doldu.

Gözlerim aniden açıldı. Bebeğimiz dünyaya gelmişti, yaşıyordu. Gözüm-den akan yaşları fark eden Eren ne olduğunu anlamamıştı.

"Doğdu," dediğimdeyse nefesini heyecanla vererek bir elini omzuma koydu.

Aradan dakikalar geçerken, tekrar Karmen'in çığlıkları yükseldi. Ardından yavaşça kesildi ama bu sefer bebek ağlayışı duyulmadı. Kalbim korkuyla çarparken yorgunca arkamdaki duvara yaslandım.

"Nefes almıyor," diyordu içeride biri.

Karanlığa ihtiyacım vardı, o neden olmuştu bunlara ve o düzelterekti. Sahne biraz daha karardığında artık görmek güçtü ama bu karanlığa ihtiyacım vardı. Karım ve çocuklarım yaşayacaktı, ne olursa olsun.

Bir ağlama sesi daha duyduğumda rahatlayarak verdim nefesimi. Karmen ağlıyordu, yorgun sesiyle "Onlara bakabilir miyim?" dediğini duymuştum.

Ağlamam şiddetlenirken Eren dolan gözlerini kırıştırdı. Yakınlaştı ve bana sıkıca sarıldı. "Geçti kardeşim bak, geçti."

"Geçti," dedim kafamı sallayarak. Şimdi istediğim tek şey ailemin yanında olmaktı.

Dakikalar hızla geçerken en sonunda onları bana getirmişlerdi. İki hemşire kollarında iki bebeğimi bana uzatmışlardı. Önce birine uzandım, bir koluma aldım, yaşlarım buruşuk yüzüne akarken nefesim kesilmiş şekilde onu izliyordum. Diğerini de diğer koluma aldım, onları sarmaladım. Önce birinin alnını öptüm sonra diğerinin, kokularını ilk defa içime çektim.

"Siz benim dünyamsınız, anneniz ve siz. Sizi her şeyden, herkesten çok seveceğim. Size yaşamayı öğretecek ve sizle yaşlanacağım. Babanızım ben sizin, Ferya ve Damir... Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Şimdi daha iyi anlıyordum, ailem kollarımdaydı ve ben bu karanlık gücün beni bitirtmeyeceğini görüyordum. Benim gücüm ne doğaüstüydü ne de öldürücüydü, benim gücüm kollarımın arasındaydı. Ve şimdi anlıyordum ki ne karanlık kazanacaktı ne aydınlık, ben kazanmıştım.

Karmen'in kendine gelmesi zaman almıştı ve kendine geldiği an çocuklarımızı kucağına almıştı. Ağlayarak onları severken başuçlarındaydım.

"Çok küçük, baksana," dedi Ferya'yı emzirirken.

"Çok güzeller."

"Evet," dedi kafasını sallarken gözlerimin içine mutlulukla bakarken. "Ezel, çok mutluyum," dedi gözyaşları yüzüne dökülürken. Kucağымda Damir'le ona doğru eğildim, saçları arasına uzun bir öpücük bıraktım.

“Sana kavuştuğumda dedim ki, bundan daha güzel bir an olamaz. Onunlayım, daha ilerisi mi olacak? Dünyanın en mutlu adamıyım onunla dedim ama daha güzel bir an da varmış. Ben bugün dünyanın en mutlu adamıyım, sana teşekkür ederim Karmen. Her şeye rağmen yanımda durduğun, benden vazgeçmediğin ve bu sefil hayatıma böyle bir mutluluk kattığın için sana minnettarım kızıl kadınıam.”

“Ezel, beni kurtardığın ve gerçek hayatı gösterdiğin için asıl ben teşekkür ederim. Her şeye rağmen iyi ki girmişsin hayatıma.” Aramızdaki duygusal anı bölen kucağımdaki Damir’in ağlaması oldu.

“Hemen kısılandı annesini,” dedim söylenerek ve kucağındaki Ferya’yı aldım, ona Damir’i uzattım.

Ferya sessizdi, minicik bir burnu, açılmayan gözleri ve neredeyse elim kadar küçük bir vücudu vardı. “Karmen,” dediğimde Damir’den ayırdı bakışlarını. “Bunlar biraz çirkin sanki? Kızım sen hiç annene benzememişsin, hani senin kuzguni saçların kızıl gözlerin?” Karmen sözlerimle kahkaha attı.

“Deme öyle ya daha kaç saat oldu doğalı? Birazcık kurbağaya benziyor olabilirler ama çok güzeller.”

Onları tutarken korkuyordum, çok nazik tutuyordum. Ferya’yı göğsüme vasladım, bir elim başında diğer elim sırtında onu hem koruyucu hem zarar vermeyecek şekilde tutuyordum.

Damir emzirmeyi bıraktığında yatağın köşesine oturdum. Karmen yorgunlukla başını omzuma yasladı. İki de uyumuştum. Bu sırada kapı açıldı ve içeri Eren, Melih, Beste ve Yasema girdiler.

“Amca oldum lan!” diye anıran Melih’le, Ferya huzursuzlandı.

“Sessiz ol,” dediğimdeyse coşkusunu zorlukla bastırdı.

Eren onlarla tanışmıştı, hatta kucağına bile almıştı. Bir yanı buruk olsa da benim için mutluydu. Beste, Karmen’in yanına yakınlaşıp bebekleri seyrederken Yasema bana bakıyordu. Gözleri dolmuştu, yanıma ulaştığında Ferya ve Damir’e sevgiyle baktı. Söyledikleri için kendinden utanıyordu, onu tanıyordum.

Çok geçmeden Osman da içeri girdi. Uzun süredir onu da göremiyordum. Tabii hemen arkasından Barbaros Özekli de girdi içeri. “Kızım, şehir dışındaydım. Duyar duymaz geldim, iyi misin?”

“İyiyim baba,” dedi Karmen gülümseyerek. Barbaros torunlarını gördüğünde yaşlarını tutamadı, ikisini de tek tek kucağına alırken Osman da dolu gözleriyle kapıda duruyordu.

"Gelsene Osman," dediğimde gülümsedi, yanımıza geldi.

"Allah analı babalı büyütsün Ezel Bey, Karmen Hanım."

"Hâlâ mı Osman?" dediğimde çekingence gülümsedi.

"Alışkanlık işte."

Çok geçmeden Karmen yorgunlukla uyuyakalmıştı, tabii bebeklerimiz uyuduktan sonra mümkün olmuştu bu. Hepsi beşiklerin başına toplanmış ve bebekleri izliyorlardı. Yasema bakışlarını beşikten çekerek bana döndü, kapıyı işaret ettiğinde onu reddetmedim, odadan çıktığımızda mahcup şekilde gülümsedi.

"Tebrik ederim. Tahmin ettiğim gibi sana baba olmak çok yakışmış." Burununu çekti. "Özür dilerim her şey için, yaşananlar hiç yaşanmamış olsun istedim. Ne yaptın bilmiyorum ama Kerem kendine geldi, hiçbir şey hatırlamıyor. Ona hatırlatmak istemedim de sana yaptıklarını bilmiyor yani, ona hatırlatmayacağım. Bu bize bir şans daha, onunla yurt dışına çıkacağım, belki dünyayı gezeriz. Ezel teşekkür ederim."

"Yolunuz açık olsun."

"Söylediklerim ve yaptıklarım için affet beni, o kadar değiştim ki sanki farklı birine dönüştüm, gözlerime inen perde yeni yeni kalkıyor. Sen benim için hep çok değerliydin, hâlâ da öylesin. Umarım bu karanlıktan kurtulur ve ailenle mutlu bir hayat sürersin."

"Umarım Yasema, umarım."

"Bir süre olmayacağım ama ufaklıklara beni anlatmayı unutma, halaları elbette onların ziyaretine gelecek." Bana sıkıca sarıldığında ona karşılık verdim, daha fazla kendini tutmayıp ağlayacağı için kısa süre sarılıp arkasını döndü ve hızlı hızlı uzaklaştı yanımdan.

Biraz ilerde Buse duruyordu. Baş eğikti, ilerlemiyordu da. Öylece bekliyordu koridorda. Yanına yürürken beni fark etti. Rengi değişirken korktuğunu anlamak pek zor değildi.

"Burada ne arıyorsun sen?"

"Özür dilerim, çok kötü hissediyorum onların canına kastettiğim için. Sağlıklı oldukları için çok mutluyum. Biliyorum beni asla affetmeyeceksin ama mutlu olun Ezel."

"Mutluyuz zaten, belki hoşuna gitmeyecek ama çocuklarımız da çok mutlu olacak. Bir özürle, ailemin canına kastettiğini bana unutturamazsın Buse."

"Haklısın, affetmeni beklemiyorum ki ben de kendimi affetmiyorum zaten."

"Sana güvenmiyorum, seni ailemin yanında görmek istemiyorum ama Eren'e asla senden ayrılmasını söylemedim. İkinizin ilişkisi beni ilgilendirmez, Eren seni benim olduğum ortama sokmasın yeter."

"Ezel," dedi acı içinde. "Eren beni affetmeyecek, boşanmak istediğini söyledi. Onsuz nasıl yaşarım bilmiyorum."

"Bu beni ilgilendirmez."

"Ezel ben onsuz yaşayamam ki," dedi ve koluma dokundu. O an gözlerim karardı ve hiç görmediğim görüntüler hızla geçti zihnimden.

Buse, uçurum, düşüş, Eren'in ağlayışları, Ege'nin kendine gelemeyişi...

Buse kolunu çektiğinde tüm görüntüler silindi. Artık geleceği de mi görüyordum? Bu güçler daha ne kadar gelişecekti böyle? Buse intihar edecekti eğer Eren onunla barışmazsa ve bu Eren'in de Ege'nin de hayatını içinden çıkılmaz bir mutsuzluğa sürükleyecekti.

"Buse," dedim derin bir nefes alarak. "Seni affediyorum."

"Ne? Neden?"

"Öyle, artık daha fazla kötü şey olsun istemiyorum. Kötü duyguları, düşünceleri istemiyorum. Hatta o kötü zamanların getirdiği tüm kötülükleri kesip almak istiyorum. Geçti Buse, geçecek de bitecek her şey. Kendine iyi bak ve unutma Eren seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyor. Ona bir daha ihanet etme."

Odadan çıkan Eren bizi fark etti, Buse'yi gördüğünde şaşırdı. Ben yanına ulaştığımda Buse'ye diktiği gözlerini üstüme çevirdi. Onu etkim altına aldım, gözlerim maviliğini siyaha bırakırken Eren'in zihnine odaklandım. "Çok pişman olduğunu söyledi ve onu affettim. Sen de affet Eren, hayat gurur ve kin için çok kısa."

Gözlerimi gözlerinden çektiğimde irkilerek ayrıldı yanımdan Buse'ye yürüdü. Kafamı önüme çevirirken göz rengim de düzelmişti ancak karanlık zihnimin arka planında fısıldamaya devam ediyordu.

Evimize döndüğümüzde artık iki değil, dört kişiydik ve bu hissin güzelliği hiçbir şeyde yoktu. Kucağımda Damir'le cam kenarında duruyordum. Karmen koltukta uzanmış ve kucağında Ferya'yla yorgunlukla bizi izliyordu. Doğum esnasında çok acı çekmişti, hâlâ yorgundu.

Sürekli onları izleyip, dalıyordum. O kadar güzellerdi ki onları seyretmeye doyamıyordum. Karmen'in bacaklarının ucuna oturdum.

“Çok küçükler, sürekli ya ağlıyor ya acıkıyorlar,” dedi Karmen yorgunlukla ama yüzünde hiç de şikâyet eder gibi bir hâl yoktu.

“Ve de bezlerini dolduruyorlar,” diyerek ekleme yaptım, onu inceledim. “Çok acı çektin.”

“Değdi, yaşadığım her şeye ve çektiğim tüm acılara değdi.” Elini tuttum, nabzına yumuşak bir öpücük bıraktım.

Bu sırada Ferya huzursuzlanmaya başladı. Damir’i Karmen’e vererek Ferya’yı kucağıma aldım. Bu hayatimdiki en güzel takastı. “Babasının güzeli, sevdiğin mi evini?” Ağzını oynattı, süt içermiş gibi gözleri o kadar kısıktı ki görülüyordu.

Kızımın konuşmamızı bölen şey çalan kapı oldu. Ferya’yı Karmen’e bırakarak kapıya yürüdüm. Korumalar haber vermemişlerdi, kapıyı açtım ama kimse yoktu. Sadece ileride duran bir karga vardı, gözlerini açmış ve beni seyrediyordu. Bana kendini hatırlatmak istercesine yüzüme bakıyordu. Onu unutmanın imkânı yoktu ama yok saymamın imkânı vardı.

Kapıyı sertçe kapattım. Gerçeklerden kaçabileceğimi sandım ama ben de çok iyi biliyordum ki kimliğimden kaçamazdım.

Tüm hayatımı yazan, karanlıkla el sıkışmış eller şimdi de sonlarımı yazıyordu ya tamamen kana bulanacaktım ya karanlığa. Üçüncü bir ihtimal yoktu.

Günler hızla ve güzel geçiyordu. Altı haftalık olmuşlardı bile, Karmen çok yoruluyordu ancak ondaki yükü azaltmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Tüm gece uyumadığı için koltukta uyuyakalmıştı, sözde çocukları uyutmaya çalışıyordu. İkisi de uyanıktı, sesler çıkarıyorlardı. Onları kucağıma alarak ikili koltuğa yerleştim, bacaklarımı Karmen görmeden orta sehpaye uzatırken keyfime diyecek yoktu.

Damir’in çıkardığı sesler yükselince kafamı ona eğdim. “Biraz sessiz olun da anneniz uyusun. Böyle devam ederseniz bozuşacağız, nasıl kıyıyorsunuz annenize?” Ferya’nın dudakları o şeklini alırken kafamı sallayarak onu onayladım. “Evet ben de şaşırıyorum sizin bu arsızlığınıza. Oo size.”

Damir ses çıkarmaya devam ettiğinde kafamı sallayarak onu onayladım. “Babaya öyle denmez.”

Karmen uyanmış ve kısık gözleri ardından bizi izliyordu. Damir’e eğdim tekrar başımı. “Bak beğendin mi yaptığını? Uyandırdın anneyi.” Ağzını büzüp

hemen ardından ağlamaya başladığında aslında amacının zaten anneyi uyan-
dırmak olduğunu biliyordum. "Hiç doymayın, daha yeni emdiniz."

"Ezel, sen gördüğüm en mükemmel babasın," dedi Karmen bizi izlerken,
yeni uyanmıştı ve kısık gözlerle bize bakıyordu, dudaklarında güzel bir tebes-
sümle. Göz kırptığımda gülüşü genişledi.

"Sen şu yaramazları doyur, ben de yemek hazırlayayım. Canın ne istiyor?"

"Hiç fark etmez, zaten çok iştahım yok." Doğumdan sonra hızla kilo ver-
meye başlamıştı ama emzirdiği için yediklerine çok dikkat ediyordu.

Onları bırakarak mutfağa geçtim, yemek hazırlamaya başladım ancak ca-
nım yemek yemek istemiyordu. Açtım ama bu açlık yemeğe karşı değildi. Elle-
rimi mutfağın tezgâhına yaslariken zorlukla derin bir nefes aldım.

Kendimle amansız bir savaşa girmiştim. Yine kazandığım gün aslında kay-
bedecek olmaktan korkuyordum. İçimdeki canavar ona istediklerini vermedik-
çe içten içe beni tüketiyordu.

Dişlerim birbirine kenetliyken, tezgâhı sıkmaya devam ediyordum sanki
bu içimdeki dürtüyü bastırabilecekmiş gibi. Tezgâh çatladığıdaysa yorgunca
verdim nefesimi. Bu işi bitirmem gerekiyordu.

Artık yüzleşmem gerekiyordu, doğru pencereyi bulmam gerekiyordu. Daha
fazla erteleyecek gücüm kalmamıştı.

•

Yemeği hazırlamam çok uzun sürmemişti ve biraz da olsa oyalanmıştım.
Karmen masaya oturduğunda saçları arasına bir öpücük bırakarak masaya su
koydum. Karşısına geçip ben de yemeğe başladığımda bakışları beni seyredi-
yordu.

"Ne kadar yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?" diyerek göz kırptığımda
gülümsedi.

"Bunu hep düşünüyorum."

"Kaptın benim gibi adamı, hadi yine iyisin." Kıkırdadı bu sefer. "Gülüşünü
yerim senin ama hemen yiyelim başlarlar birazdan yine ağlamaya."

"Ezel," dedi durgunca. "Çılgınca bir şey yapma olur mu? Sakın bizi bırakma."

"Sizi sadece ölürsem bırakırım ve bırakmamak için elimden gelen her şeyi
yapacağım."

"Peki karanlık ne olacak?"

“Bilmiyorum, kaçmaya çalışıyorum ama ben ne kadar hızlı kaçarsam o da o kadar hızlı koşuyor peşimden. Son günlerde mutluyum ve hava çok güzel, elimde olmadan doğayı etkiliyorum. Bazen içimdeki güçlenme isteğine karşı koyamıyorum.”

“Bize zarar vermekten korkuyorsun.”

“Nasıl korkmayayım ki güzelim? En çok da ölmekten korkuyorum, size doyamadan ölmekten ziyade ölürsem bu güçlerin çocuklarıma geçmesinden korkuyorum. Onlar bu güçle baş edemezler, aydınlık tekrar doğar ve onları yok eder.”

“Peki ne kadar sürecek? Daha ne kadar kendinle savaşacaksın?”

“Bilmiyorum ama sana söz veriyorum, bu son savaşımız.”

“Bana yine döneceğin bir son savaş değil mi?”

“Sana dönmek için her şeyi yapacağım son savaş.” Camın arkasında bir karga durmuş ve bana bakıyordu, karganın ağzından aşağı doğru kan süzülüyordu.

Dayanamıyorum, içimdeki kana aç yaratığa artık dayanamıyordum. Kan tüketmek, daha da güçlenmek ve zarar vermek istiyordum. Daha fazla zamanım kalmamıştı, durdurmam gerekiyordu.

Yataktan güç şekilde ayrıldım. Karmen bir yanında Ferya diğer tarafında Damir’le derin bir uykudaydım. Eğildim, önce çocuklarımı öptüm ardından Karmen’imi. Karmen gideceğimi bilse izin vermez ve krize girerdi, her şey sessizlikle olacaktı.

Onları doya doya seyrettim, tekrar onların yanına dönmek için her şeyi yapacaktım. Üstümü giyinerek çıktım evden, siyah arabama binerken mavi gözlerim alacakaranlıkla buluştu. Lanetli kaleye son kez sürdüm.

Radyoda yavaş bir müzik kendi kendine dönerken, yağmur yağıyordu. Bu yağmurun sebebi olduğumu da biliyordum. Hızımı arttırdım, karanlık gecede ilerlerken bu kaleye sürdüğüm ilk an zihnimin odalarından çıkıyor ve bana kendini hatırlatıyordu. Sanki on yıl geçmiş gibiydi üstünden.

Hiçbir şey bilmeyen Ezel, kaleye doğru sürüyordu. Hayatının aşkıyla karşılaşacağına da hayatının alt üst olacağına da farkında değildi. Bir şizofren hastasını iyileştirmeye gidiyordu Ezel, bir yaratığa dönüşeceğini de bilmiyordu.

Uzun araba yolculuğunun ardından kalenin önünde durdum ve indim. Çamurda oluşan ayak izlerime baktım, gözlerimi kırıştırdım ve karşımdaki kaleye baktım. Tüm ışıkları son kez yanıyordu benim için. Hava karanlık ol-

masına rağmen daha da kara bulutlar kalenin üstündeydi, bir karga durmadan çığlık atıyordu tiz sesiyle.

Adımlarımı sıklaştırdım, çift taraflı eski kapı ardına kadar açıldı. Bu sefer bu kapı açıldığında, içeri girdiğimde hayatımın değişeceğini biliyordum. Kaderin bana kurduğu dolambaçlı labirentin sonlarındaydım ya çıkacaktım ya da sonsuza kadar mahkûm olacaktım bu labirente.

Evi izledim, ilk defa geliyormuş gibi. Bu kale ilk geldiğim gün nasılsa hâlâ öyleydi. Aşağı indim, kapının önüne geldiğimde durdum. Kapı kendiliğinden açılırken karşıdaki kapıda ben duruyordum. Ancak gözlerim mavi değil tamamen siyahtı, karanlıkta olduğu için çok zor seçiliyordu.

“Hep senden kaçtım, seni bir parçam olarak görmedim ama şimdi anlıyorum.” Doğru pencereden bakıyordum tam da şu an. “Sen bensin, benim parçamsın ve seni kabul ediyorum.” Kaçabilirdim ama saklanamazdım ve artık saklandığım yerden çıkmanın vakti gelmişti.

Elimi karanlığa uzattım, tam kapının eşiğine. Karanlık beni taklit ediyordu çünkü başka seçeneği yoktu. Tam ellerimiz buluşacaktı ki karşıdaki karanlık kolumu tuttu ve beni sertçe kendine çekti. Yer sallanırken zifiri karanlığın içinde açtım gözlerimi.

Karşımda bir tek ben vardım, burası öteki taraf da değildi. “Kazanamayacaksın, yok olacaksın,” dediğimde beni izliyordu.

“Biz aynı kişiyiz Ezel, ben yok olursam sen de olursun.”

“Evet, bir ihtimal ama yok olursak karanlık biter, çocuklarıma bulaşmaz.”

“Karanlık olmasa da insanlar kötü, sadece güçlerin olduğu için bu seni her şeyin sorumlusu yapmaz. Sen öldüğünde de cinayetler, intiharlar ve kötülükler devam edecek. Neden hiçbir beden anlamadı bilmiyorum ama zaten dünya leş bir yer.”

“Ben kan arzulamam, çocuklarım da arzulamayacak. Karanlık burada benimle bitecek.” Ceketimin içindeki hançeri çıkardım.

“Ben yok olursam ölürsün.” Hançeri ona savurduğumda geriye kaçarak karnıma sert bir tekme attı.

“Ölelim o zaman,” diyerek hançeri kalbine doğrultmaya çalıştığımda yüzüme sert bir yumruk yedim. Ona karşı güçlerimi kullanamazdım. Bir süre boğuştuk ama ikimiz de eşit güce ve düşüncelere sahip olduğumuz için bu çok zordu.

“Madem ölmeyi göze aldın, neden direkt kendini öldürmüyorsun?” dedi ama ben bu kadar aptal bir cümle kurmazdım.

“Çocuklarıma bulaşamayacaksın,” dedim dururken, aramızda pek mesafe yoktu.

“Onlar benim çocuklarım, karanlığı birlikte taşıyacaklar,” dedi öfkeyle.

“Onlar karanlığın ne olduğunu bile bilmeyecek,” dedim ve bu son cümlem oldu, ani bir hareketle hançeri karanlığın kalbine geçirdim. “Karanlık burada bitti, kanının laneti sona erdi.” Karşımdaki yüz yavaşça buhar olmaya başlarken ben de acı çekmeyi bekledim ama çekmedim.

Yer sallandı, vücudum sarsıldı. Karanlık yok olurken az önceki kapının önündeydim ve kapı açıktı. Karşı taraf sallanıyordu, yıkılıyordu. Bir dakika boyunca bu sarsıntı devam etti ve karanlık taraf kapıyla birlikte yok oldu.

Ben yaşıyordum, peki ben nasıl yaşıyordum? Karanlıkla yok olmam gerekiyordu.

Nedenini sorgulamadım çünkü evime, aileme dönmeyi istediğim kadar hiçbir şeyi istemiyordum. Bodrum kattan yukarı çıktım, mahzendeki benzin bidonlarını aldım benzi aldım ve yerlere dökmeye başladım. Evin bir ışığı bile yanmıyordu artık.

•

Üstümden kalkmış bir yük hissediyordum, zihin gücümle evi yakmayı denedim ama olmadı. İçimde hiçbir enerji hissetmiyordum, kurtulmuştum. Derin bir nefes aldım.

Tüm kaleyi yıkadım ve evin dışına çıktığımda Zippo'mu ıslak zemine attım.

Zippo yavaşça tüm evi alevlerle sardı, kalenin her odasına ulaştı bu alevler. Artık ışığı yanmıyordu ama içerideki alevler her pencereyi aydınlatıyordu.

Kale yanarken gökyüzüne ulaşan dumanlar karanlığa aitti, kalenin ruhu da karanlık da yanıyor. Önce Haris'in yüzü belirdi dumanların arasında, Damla ve Murat'ın yüzleri belirdi onun ardından, hemen sonrada karanlık gölgelerin; küçük Karmen'in, babamın, Freya'nın görüntüleri saniyelik oluştu ve yok oldu. Mavi gözlerime alevlerin gölgesi düştü.

Yanan sadece kale değildi, acıları içine kattı, alevler ruhları da yuttu.

Savaş bitmişti, karanlıkla başlayan yol kanla kızışmış ve alev turuncusuyla aydınlanmıştı. Savaş bitmişti, geriye sadece ruhlar ve küller kalmıştı. Karga çığlıkları susmuştu, yılanlar yoktu.

Alev alev yanan kaleye arkamı döndüm, arabama bindim. Arkamda geçmiş ve tüm acıları bıraktım.

Artık sahne tamamen kararmıştı.

•

Eve geldiğimde hâlâ aynı şekilde uyuyorlardı yatakta. Yanlarına dönebildiğim için şükrettim ve yatağa yanlarına kıvrıldım. Ailemi seyrettim. Değmişti, onlar için yaptığım her şeye değmişti.

Bu bir peri masalı değildi, mutlu bir roman hiç değildi, bu sadece lanete kurban gitmiş tutkulu bedenlerin esaretini anlatan bir dramaydı. Ve ben bugün bu esareten kurtulmuştum.

Yıllar hızla geçiyordu. Hayatımın en güzel zamanlarını yaşıyordum. Karmen, kollarını boynuma dolayarak eğildi ve yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. Güzel kokusunu içime çekerken gülümsedim. Onu tutarak kucağıma çektiğimde kollarını boynuma doladı.

“Şu sıralar çok çalışıyorsun, özlüyorum seni,” dedi burnunu boynuma sürerken. Bu gülmeme neden oldu.

“Dünyalar güzeli karımı ihmal mi ediyorum ben?”

“Yok yok, ben ilgi arsızıyım.”

“Ferya’nın kime çektiği belliydi zaten.”

“Dur yeni uyudular zaten.”

“Emin misin?” Uyumadıklarına adım kadar emindim.

“Buna inanmak istiyorum.” Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım. Başını göğsüme yasladığında çenemi başına yasladım ben de. Hafif yaz rüzgârı esiyordu bahçemize. “Ege’ye doğum günü hediyesi aldın mı?”

“Evet, çok istediği bir şey aldım.”

“Yarın için, Yasema ve Kerem de döneceklermiş ülkeye.” En son bir yıl önce uğramışlardı. “Buse de bayağı hazırlık yaptı.” Buse ve Eren ikinci çocuklarını evlat edinmişlerdi. “Beste gelir mi bilmiyorum ama.” Melih ve Beste evlenip, iki yıl evli kalmışlar ve geçen yılda ayrılmışlardı. Şimdi de yüz yüze gelmekten kaçınıyorlardı. Birbirlerini seviyorlardı ama bir arada da olamıyorlardı. Yine de tekrar evleneceklerine emindim.

Geçmiş atlatmıştık, her şey silik bir anı gibiydi, sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Karmen hafif hafif göğsümü okşuyordu. “Ne düşünüyorsun?” dediğimde kafasını bana doğru çevirdi göğsümden kaldıramadan.

“Ne kadar mutlu olduğumu.” Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım.

“Aa babam annemi öpüyor.” Damir’in kısıkanç sesiyle ayrıldı dudaklarımız.

"Biliyordum uyumadıklarını," diye söylenirken Karmen gülüyordu. Damir'le Ferya paytak adımlarla yanımıza geliyorlardı, beş yaşını geçmişlerdi.

"Baba! Annemi neden kucağına aldın?" diye sordu Ferya bağırarak.

"Hep sizi mi kucağıma alacağım?" Bu sırada yanımıza varmışlardı. Karmen kucağımdan kalkarak yanıma yerleştiğinde Ferya'yı önce alarak sağ bacağıma Damir'i de sol bacağıma koydum. "Neden uyumadınız siz?"

"Damir sürekli konuşuyor, uykumu kaçırdı," dedi Ferya annesininki gibi simsiyah olan saçlarını savururken. Yumuşacık saçlarını okşadım. Teni beyaz, gözleri de benim gözlerim kadar maviydi.

"Yalan söyleme sen dedin uykum yok diye," dedi Damir büzülen dudaklarıyla. O da siyah saçlı, beyaz tenliydi ama gözleri Karmen'in gözlerine benziyordu. Kahvelerinde gizli kızıklar vardı. "Hem sen neden annemi öpüyordun ki?"

"Akıllım babam hep annemi öpüyor," dedi Ferya bilmiş şekilde.

"Bize kardeş mi yapacaksınız?" dedi Damir büyük bir şaşkınlıkla. Karmen kahkaha atarak Damir'i kucağına aldı ve onu öpücüklere boğdu.

"Şimdilik böyle bir düşüncemiz yok," dedi keyifle.

"Kendi adına konuş, benim için mükemmel olur. Düşünsene şu güzelliklerden bir tane daha." Sözlerimle bir an Karmen'in de aklı çelinir gibi oldu.

"Baba bize masal anlatmadın bugün, o yüzden uyumadık."

"Haklısın kızım, uyuyacağınızı bilmiyordum."

"Bana hediye aldınız mı?" diye sordu Damir de.

"Yarın Ege abinin doğum günü, ona aldık size değil," dedi Karmen.

"Ben de hediye istiyorum ama," dedi Damir dudağını büzerek. Barbaros Özekli torunlarını çok seviyor ve sevgisini onları hediyelere boğarak gösteriyordu ve şimdiden şirketini Ferya ve Damir'e bırakıyordu.

"Off sus artık Damir, hadi baba masal!" dedi dünyalar güzeli kızım.

"Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde güzeller güzeli bir prenses varmış ama bu prenses bir kalede yaşıyormuş ve o kalede bir de canavar varmış."

"Of baba hep aynı masalı anlatıyorsun," dedi Damir söylenerek.

"Sevmiyor musun?"

"Sıkıldım artık."

"Ya hayır baba ben çok seviyorum lütfen anlat!" dedi Ferya da.

“Tamam o zaman bugün bu, yarın başka buluyorum,” dedim orta yolu bularak. Karmen başını boynuma yasladı. “Bu prenses bu kaleden dışarı çıkamıyormuş ve bir gün kral kızının yanına gidecek bir doktor bulmuş çünkü kızını hasta sanıyormuş ama kızı aslında hasta değilmiş. Canavar bu prensesi çok sevdiği için gitsin istemiyormuş, ona yalanlar söylüyormuş ama ona zarar da veriyormuş.”

“Ben canavarın kötü olduğunu düşünmüyorum ki çok seviyormuş,” dedi Damir uykulu şekilde.

“Akıllım prensese zarar veriyormuş,” dedi Ferya da uykuyla. Biri benim göğsümde diğeri annesinin göğsünde iyice mayışmışlardı.

“Eve gelen doktor, kızı gördüğü an kızı âşık olmuş, prensesi iyileştirmeye çalışmış ama prenses bir türlü iyileşmiyormuş.” Devam edecektim ki ikisinin de daldığını gördüğümde sustum. Güzelliklerini seyrettim.

“Prensese de doktora vurulmuş görür görmez,” dedi Karmen.

“Ve sonsuza kadar mutlu yaşamışlar,” dedim kolumu Karmen’in omzuna atarak.

Karmen hazırlanırken çocukları giydirmiştim. Ferya, beyaz küçük elbisesiyle evin içinde koşturuyordu, Damir de kendi gibi küçük takımıyla onun peşinden koşturuyordu. Ege’nin hediyesini arabaya koyduğumda Karmen küpesini kulağına takmaya çalışıyordu.

Parfümümü sıkarak aynadan son kez kendime baktım. Bu sırada kolyesini takamayan Karmen önümde durmuştu. Kolyesini taktım ve boynuna bir öpücük bıraktım. Gıdıklanarak güldü.

“Çıkalım artık geç kalacağız, çocukların sesi neden çıkmıyor?”

“Kedi bulmuşlar bahçede onla uğraşıyorlar, eve almam için beni ikna edecek şeyler bulmaya çalışıyorlar.” Birlikte odadan çıktık, Karmen’in elini tuttum.

Çocukları almak için bahçeye geçtik ama görünürlerde yoklardı. “Ferya! Damir!” Karmen seslendi, arka taraftalardı. El ele arka tarafa geçtik ama gördüğümüz görüntüyle ikimiz de çakıldık yerimize.

Geçmişin tozlu sayfaları acımasızca önüme açılıyordu ve ben o labirentten aslında hiç çıkmadığımı görüyordum.

Ferya ve Damir yerde, ölü bir kedinin yanında yatıyorlardı. Her yer kandı, kedinin kanını içiyorlardı. Durdular, çenelerinden akan kan damlalarıyla bize baktılar. Karmen yaşadığı şokla ağlamaya başlarken onlar ne olduklarını anlamamışlardı.

Hiçbir şeyin farkında değillerdi. İkisi de aynı anda, "Baba!" dediler.

Ben asla ikinci bir şansa sahip olmamıştım, karanlık gitmişti çünkü artık bana sahip değildi, gözünü çok daha başka yerlere dikmişti. Ben o gün ölmemiştim çünkü çocuklar Karmen'in karnındayken zaten bulaşmıştı karanlığım, onları kurtarmaya çalışırken yaptığım her şeyle birlikte.

Karanlık bir kez daha şahlandı, aydınlık yok oldu. Çıkış yolu yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Gecenin peydahladığı acılar içinde, karanlığa gözlerimi açtım. Hem yaşadım hem yok oldum. Asılsız bir hiçlikte kaybetmişim benliğimi, ruhumu ele geçirmiş kıvrak yılan aslında hiç gitmemişti, boynuma dolanmış ve zehrini akıtmıştı.

Kanlı karanlık labirentin aslında hiçbir zaman çıkışı yoktu. Oyunları ve yanılgıları vardı, her çıktığımı zannettiğimde aslında onun içine daha çok çekiliyordum.

Bu kitabın başı ve sonu aynıydı, karanlıkla iş birliği yapan yazar beni bu kafesin içinde tutmaya ant içmiş gibiydi. Bu kitabın başı da sonu da kanla yazılmıştı, bu kitabın başı da sonu da bilinmezliklerle doluydu ve en nihayetinde anlıyordum. Bu bir peri masalı değildi, mutlu bir roman hiç değildi, bu sadece bir lanete kurban gitmiş tutkulu bedenlerin esaretini anlayan bir dramaydı.

SON